Anto Marinčić

LIJEPA NAŠA - DRAGA NAŠA

Anto Marinčić

LIJEPA NAŠA – DRAGA NAŠA

Nakladnik:
HKD NAPREDAK SARAJEVO –
Podružnica Vitez

Urednik:
Anto Zirdum

Recenzenti:
dr. sc. Nino Raspudić
prof. Petar Milić

Za nakladnika:
Zoran Kupreškić

Tekstove odabrao:
Pero Jukić-Pop

Tisak
FRAM-ZIRAL, Mostar

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.42(497.6)-92
821.163.4(497.6)-92

MARINČIĆ, Anto
Lijepa naša – Draga naša / Anto Marinčić ; [tekstove odabrao Pero Jukić – Pop]. – Vitez : HKD Napredak, 2017. – 368 str. : fotografija autora ; 24 cm

Bio-bibliografija: str. 362-363.

ISBN 978-9958-842-35-1
COBISS.BH-ID 24012550

Anto Marinčić

LIJEPA NAŠA – DRAGA NAŠA

HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO
NAPREDAK
Vitez, 2017.

PREDGOVOR

Kada me, gospodin Anto Marinčić upitao hoću li napraviti odabir njegovih kolumna koje želi objediniti u jednu knjigu i objaviti ih, na kratko sam ostao začuđen. Rekao sam mu nisam ti ja neki veliki stručnjak za to, a on se samo nasmijao odgovorivši mi kako ja najbolje poznajem njega i njegovo pisanje, čak i njegova razmišljanja. Istina, gospodina Marinčića poznajem već dugo vremena i jako dobro. Poznajem ga od dana osnivanja HDZ-a na ovim prostorima s početka devedesete godine, poznajem ga od organiziranja obrane na ovim prostorima od 91/92-gu, poznajem ga od početka političke borbe za promjenu općinskih granica na prostoru bivših općina Žepča, Zavidovića i Maglaja, poznajem ga...

Poznajem ga i svakim danom ponovno upoznajem. Anto Marinčić je čovjek od ideje, pun odvažnosti i samopouzdanja, borac otvorenog garda, ne uzmiče, što ne znači da ne zna eskivirati, zaobići prepreke i nastaviti dalje. Čovjek od riječi, ne samo pisane nego i one zadane iza koje čvrsto stoji i drži je se. Marinčić je, također i u pisanju prepoznatljiva stava, aktere zbivanja o kojima piše spominje imenom i prezimenom. Kod njega nema – *neki govore, netko je rekao* nego ime, ponekad i nadimak da bi bilo zanimljivije čitati ljudima koji i tako ne poznaju osobe o kojima je riječ. I Marinčićeve su kolumne takve, aktualne i jasne, s njegovim pečatom neprihvaćanja nepravde, s njegovim jasnim nezadovoljstvom političkim ustrojem Bosne i Hercegovine, s njegovim jasnim stavom o nužnosti održavanja **Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se donio njezin novi državno-pravni ustroj,** jer, kako kaže, kakav god bio taj novi ustroj ne može biti gori od ovoga nego samo bolji.

Marinčić kao istinski domoljub osjeća sve nepravde koje su načinjene Bosni i Hercegovini u Daytonu i o tim nepravdama piše. Osjeća sve negativne pojavnosti ugroze opstanka Bosne i Hercegovine, na njih u svojim kolumnama reagira oštro, ne štedeći nikoga, pogotovu ne umišljene političke moćnike i bjelosvjetske probisvijete. Ovakav njegov način pisanja sigurno ne će dobiti pohvale od dodvoračkih piskarala, prozivanih političara i moćnika, ali sigurno će dobiti sve pohvale običnog čitatelja, neumišljenog intelektualca, razumnog političara i svih onih koji vole pravdu, pravedno uređenu Dragu našu BiH.

I na koncu, ostaje mi samo čestitati gospodinu Marinčiću na hrabrosti i ustrajnosti.

Pero Jukić – Pop

Za značenje riječi ideja ima dosta tumačenja, uz ostalo i ova: predočavanje neke stvari putem biti pojma; shvaćanje, misaono oblikovanje, način svaćanja, recimo neke knjige; nadahnuće, poticaj, prijedlog, zamisao, itd.

Ideja može biti dobra, loša, fiks ideja, besmislena, sumanuta, neprihvatljiva, neostvariva – koja se protivi zdravom razumu, ideja vodilja, ona koja vodi nekom cilju...

Osobno sam oduvijek cijenio ljude od ideje, one koja čovječanstvu donosi neko dobro. Tako imam običaj kazati – čovjeku koji je izmislio električnu energiju, telefon... treba dati milijune eura, a onomu koji u tvornici proizvodi dio za *teve* ili neki izum, a ne zna ni što je to, treba dati dobru plaću, za naše bosanskohercegovačke prilike, recimo dvije tisuće maraka, i Bog te veselio, kako ima običaj kazati moja strina Ilinca. Takve ljude od ideje novac u biti ne zanima, ali im ga treba dati jer će ga oni uložiti u još nešto korisno za ljudski rod.

HRVATSKA RIJEČ
NEZAVISNI BH. MAGAZIN

KAKO RIJEŠITI PITANJE BOSNE I HECEGOVINE?

DRUGI ENTITET

Buch će povući američke snage iz Bosne i Hercegovine?! On i njegovi republikanci su za podjelu Bosne i Hercegovine?! Njegova administracija će pitanje ove zemlje prepustiti Europi?! Svakodnevno možemo čuti ovakove izjave od političara, manjeg ili većeg ranga. Napisi u novinama također se često bave ovom problematikom.

Kako riješiti pitanje Bosne i Hercegovine?

Dr. Veselica, predsjednik HKDU, 31. siječnja putem Hrvatskog radija najavljuje svoj opsežan prilog za Okrugli stol na tu temu. Treći entitet, da ili ne? Jer rješavanjem statusa Hrvata u Bosni i Hercegovini uveliko se može riješiti i pitanje te zemlje. Zašto kažem zemlje, a ne države? Vjerujem da će se većina stanovnika Bosne i Hercegovine suglasiti sa mnom da Bosna i Hercegovina nema, kako se to kaže, niti D od države.

Zašto?

Pa zato što ovakav blesav ustroj nema ni jedna država na svijetu – dva entiteta, tri naroda, jedna država, po mogućnosti građanska, jedan čovjek jedan glas, pa onda multinacionalna i još nekakva... I zato što takvu državu ne želi ni jedan od tri naroda koji u njoj žive. A sada taj famozni treći entitet o kojemu se uveliko priča. Je li moguć? Što bi dugoročnoga, i da se napravi treći entitet, donijelo takvo rješenje? Na ovom se mjestu svakako treba vratiti na već zaboravljeni Washingtonski sporazum, a onda i na Daytonski.

Zašto je Međunarodna zajednica napravila Federaciju Hrvata i Muslimana-Bošnjaka, koja i danas, priznao to netko ili ne, ne postoji. Poglavito ne postoji onakva kakva je zamišljena. Kao prvo, da bi zaustavila rat. Zašto Daytonskim sporazumom Hrvati nisu dobili svoj entitet? Bila bi to ustvari praktična uspostava islamske države u Europi, a Europa to i ne želi i ne da. Jer, što bi to bilo? Skinimo sve maske i pričajmo otvoreno. Kao prvo, bi li sve to skupa moglo proći

mirno? Teško. To bi u praksi sigurno značilo preseljenje velikog dijela stanovništva. Bilo bi to "humano" preseljenje, bio bi to zločin. Što bi se dalje dogadalo? Svi Hrvati i Srbi, koji bi se "humano" preselili iz jedne takve minijaturne islamske države na sve moguće načine nastojali bi tu državu uništiti. Dalje, jedna takva, eventualna država bila bi prostorno pretijesna za Muslimane-Bošnjake i uvijek bi je željeli proširiti. Poglavito na račun onih koji bi se "humano" preselili. I njihovih potomaka. Bio bi to ustvari Bejrut iz najgorih dana. Bila bi to bačva baruta. Dakle, Treći entitet nije moguć zbog Drugog entiteta. Podijeliti Bosnu i Hercegovinu na dva dijela? Kod Brčkog presjeći koridor, te dio Bosne i Hercegovine s istočne strane granice Federacije pripojiti Srbiji, a sa zapadne Hrvatskoj? Bi li to bilo pošteno prema Muslimanima-Bošnjacima?

Pa što je onda moguće?

Moguće je Bosnu i Hercegovinu kantonizirati. U Republici Srpskoj napraviti kantone sa većinom srpskog i hrvatskog i muslimanskog-bošnjačkog naroda. U Federaciji isto tako, te napraviti dvostruko veći broj kantona. U svim tim kantonima izvršiti komunalni preustroj sukladno Bečkom sporazumu. Dakle, napraviti općine s većinom svakog od tri naroda. Na te općine prenijeti ovlasti iz ustava Federacije, poglavlje V, članak II i amandman XV na Ustav Federacije. Ukinuti Federaciju i Republiku Srpsku, što znači i skupštinske Domove i vlade. Napraviti zastupnički dom Bosne i Hercegovine koji bi brojio sedamdeset sedam zastupnika. Napraviti Gornji dom sa 27 zastupnika ili Dom naroda koji bi imao pravo veta na sve odluke, a veto bi se donosio većinom glasova, uključujući većinu svakog naroda. Napraviti tročlano Predsjedništvo u kojem bi se predsjedatelji rotirali svakih osam mjeseci. Predsjednik Gornjeg doma, predsjedatelj Predsjedništva i premijer ne bi mogli biti istovremeno iz jednog naroda. Smanjiti broj vojnika u Bosni i Hercegovini na devedeset devet. Službene odore tih vojnika trebaju biti narodne nošnje svakog od tri naroda i tako odjeveni trebali bi stajati pred veleposlanstvima. Dovoditi CNN da ih redovito snima. Reducirati broj zastupnika u skupštinama Kantona, a u općinama bi profesionalno mogli raditi načelnici, tajnice i matičari po mjesnim uredima. Tako bi se smanjila administracija. Napraviti televiziju Bosne i Hercegovine s tri nacionalna kanala, neka se natječu koji će biti gledaniji.

Jedino takva Bosna i Hercegovina je moguća.

/Tekst objavljen u Hrvatskoj riječi, u broju 338., od 9. veljače 2000./

GDJE JE DNO DNA?

Uvažavajući sve probleme u zadnjih deset godina, rat i agresiju na Hrvatsku, rat u Bosni i Hercegovini i veliko stradanje, prepolovljen broj Hrvata u BiH, mislim da je krajnje vrijeme da, prije svih hrvatski intelektualci, duhovne vođe hrvatskog naroda, političari i svi ostali, promisle duhovno, moralno, stanje hrvatskog naroda, daju dijagnozu i preporuke, ili pak cjeloviti program, i definiraju odgovor na pitanje što činiti da se stanje popravi? Kažem, ako se zaključi da je stanje teško.

Hrvatski narod, općenito, nije nikada niže moralno pao u tisuću i četiri stotine godina svoga postojanja.

Kad dajem ovu ocjenu, svjestan sam da će neki "veliki" skočiti i reći nije točno. Što to ovaj piše, pa toliko godina i ne postojimo. I još štošta će reći. No, svi znamo da istina o samom sebi boli, poglavito ako je crna.

A što je istina nas Hrvata o nama samima? Možemo početi bilo odakle i bilo od čega. Mi Hrvati, busamo se u prsa da smo kršćani, katolici, dobri katolici. Jedan od sedam smrtnih grijeha je ZAVIST, a mi Hrvati smo jedan drugom zavidni da to nije normalno. Zašto bi nešto imao on, a ne ja? Ako nemam ja, neka nema ni on. To je istina ma kako gorko zvučala. Mi se između sebe stalno dijelimo na dobre i loše Hrvate, na male i velike. I u tome nemamo mjeru. Idemo toliko daleko pa na kraju ispadne da ni naš rođeni brat nije dovoljnio veliki Hrvat! Spremni smo "pljuvati" po svemu, a najviše po svojima i sebi. Primjera ima na stotine, ali navest ću samo neke.

Je li uopće normalno, ima li tu i zrna morala, da neki Hrvati doslovce pljuju po pokojnom predsjedniku Tuđmanu, a da nisu sačekali ni da se čovjek u grobu ohladi? Nitko od Hrvata sigurno nema ništa protiv da se mirno, utemeljeno, zasnovano na dokumentima, a ne na pričama, utvrde i Tuđmanovi propusti, pogrješke, ali i uspješni i pozitivni rezultati, da se sve što je uradio realno valorizira i donese objektivna ocjena. Kakva god ona bila, s velikom se sigurnošću može tvrditi da će kod hrvatskog naroda biti daleko ispred svojih pljuvača, Mesića, Letice i ostalih. Ili, izjava glavnog urednika "Globusa", Davora Butkovića u broju 516. njegove tiskovine da se Crkva "u posljednjih nekoliko mjeseci našla na pogrješnoj strani" te da bi valjalo "početi otvoreno i kompetentno razgovarati", a "prvi bi znak morala dati Crkva".

Vjerujem da su se mnogi, koji su ovu izjavu pročitali, sjetili onoga što je Đavao tražio od Isusa, kušajući ga u pustinji: "Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš". (Evandelje po Mateju, Mk. 1, 12-13; LK4, 1-13) Kako protumačiti to nego kao zahtjev da se Crkva, koja postoji i traje od Kristova utemeljenja, pokloni Šestorki, koja postoji od jučer. Zar i to ne pokazuje moralni pad Hrvata? Kakav je to moral čovjeka Hrvata kada je u stanju, nakon poziva da dođe na svehrvatski Sabor, izjaviti da ne želi biti zajedno sa zločincima, a do jučer je bio u samom vrhu te organizacije i, što je mnogo važnije, donosio i potpisivao ključne odluke? Pa nisu ga valjda puškom tjerali da bude u toj zajednici ili da potpisuje? Kakve veze s moralom, a pogotovu s crkvenim učenjem, imaju javni pozivi s oltara, pojedinih svećenika, na linč hrvatskih političara, ma što o njima mislili? Ili, pročitati sa Oltara: – "Manda M. je darovala dvadeset maraka da joj se krmača sretno oprasi"?! Sasvim je sigurno da uzoriti kardinal Puljić zna bolje od svojih svećenika kada i kako, s ukusom i pravom mjerom, reći što kojem političaru pripada. Kakve veze s moralom imaju i žalosne svade, putem medija, između franjevaca i ostalih, i obrnuto? Kakav je to moral hrvatskih političara koji su u stanju obećati narodu sve i svašta, a pri tom prvo namiriti sebe? Na koncu, kakav je to moral hrvatskih intelektualaca koji o svim problemima, a posebice o moralnom, šute? Sve ovo se onda prenosi na narod, na pojedinca. Običan čovjek razmišlja – kad mogu ovi iz vrha tako govoriti, što ne bih mogao i ja? Kad ovaj piše tako o Crkvi, ne ću ni ja više puno polagati na ono što Crkva traži. Kad svećenik s oltara može reći za nekoga da je lupež što ne mogu ja? Što me briga za dokaze, ni on ih ne iznosi. Kad se između sebe svađaju svećenici, što se ne bih i ja svađao sa susjedom? Kad političari mogu uzimati prvo sebi, što ne bih "uzeo" i ja? Na koncu, nitko od intelektualaca ne diže riječ protiv toga, pa što se onda ja imam ustručavati.

Nikakav novac, stigao bilo otkud, nikakva, eventualno povoljnija gospodarska situacija, ne može nas spasiti ako moralno stanje hrvatskog naroda ne popravimo. To je temeljno, sve ostalo je nadogradnja.

Možemo li to? Tko to treba činiti? Do kada?

Naravno da možemo! Istina, bit će teško, ali ako ne počnemo odmah kasnije će biti još teže ili prekasno. Da bi smo u svemu tome uspjeli moramo vjerovati.

/Tekst objavljen u Hrvatskoj Riječi, u broju 326., od 4. studenoga 2000./

UMJERENI VOĐE BOSANSKIH HRVATA

Jeste li se ikada zapitali što ustvari znači biti umjeren? Znači jesti i piti ni mnogo, ni malo. Umjeren – ni ljut ni blag. U zadnje vrijeme često čujemo od ljudi koji se bave politikom, a ponajviše od dužnosnika međunarodne zajednice, hvalospjeve o umjerenim političkim vođama. Zbilja, što to znači biti umjeren u politici?

Često ljudi iz međunarodne zajednice kažu za nekoga iz hrvatskog naroda da je umjereni politički vođa. Ne mogu se sjetiti da su tako nešto kazali i za nekoga iz muslimanskog-bošnjačkog naroda. Što opet ne znači da među njima nema umjerenih političkih vođa i stranaka. Ali, pokušajmo raščlaniti i spoznati tko su i kakvi su to umjereni vođe bosanskih Hrvata? Ako uspijemo doći do odgovora, možemo povjerovati da to vrijedi i za političke vođe drugih naroda. U prvi mah moglo bi se zaključiti da su to Hrvati koji žive u državi Bosni, pa eto, onda kažemo, bosanski Hrvati. Ali, države Bosne nema, postoji međunarodno priznata država Bosna i Hercegovina! Glede te činjenice, onda Hrvati u njoj mogu biti bosanskohercegovački ili Hrvati koji žive u Bosni i Hercegovini. Ali, ako kažemo da su to Hrvati koji žive u Bosni i Hercegovini ili bosanskohercegovački Hrvati, onda ih nismo razdvojili na bosanske i hercegovačke, koji se istina manje spominju.

Nismo ih podijelili.

Ako ih ne podijelimo onda ne možemo imati umjerene bosanske Hrvate, ni umjerene vođe bosanskih Hrvata. Jer, tko je ikada čuo za umjerene hercegovačke Hrvate?! A i kako će? Kažu da su oni tvrdi, poput hercegovačkog kamena.

U knjizi "NEDOVRŠENI MIR IZVJEŠTAJ MEĐUNARODNE KOMISIJE ZA BALKAN", Komisija na 82. stranici opisuje ono što je čula od Ejupa Ganića: "Tuđman želi komad Bosne". "Slično upozorenje čuli smo od umjerenog vođe bosanskih Hrvata Ive Komšića", nastavlja Komisija.

Eto, dakle, od MEĐUNARODNE KOMISIJE ZA BALKAN čuli smo tko je jedan od umjerenih vođa bosanskih Hrvata. I, da ne bude zabune, Ivo nije umjereni vođa bosanskohercegovačkih Hrvata, nego samo bosanskih. On dakle pristaje na podjelu Hrvata. I on, kao i Ganić, potvrđuje da Tuđman želi, odnosno da je, pokoj mu duši, želio komad Bosne, a komad Hercegovine ne? Ili je možda želio cijelu

Hercegovinu i samo komad Bosne, a Ivo to nije htio kazati. Svaka mu čast. Možda ni Ivi nije do Hercegovine, što će mu kamen, konta! Možda bi je on i dao, ali ga se na sreću ne pita.

Umjereni bosanski Hrvati?!

Ustvari, to su oni koji pristaju da ih dijele na bosanske, hercegovačke i neke druge Hrvate. Do šaka Hrvata.

Što su to još umjereni bosanski Hrvati, osobito u ovih zadnjih deset godina?

To su oni Hrvati u Bosni i Hercegovini koji su naivno vjerovali da ih nitko ne će dirati, progoniti, te se nisu pripremili za obranu ili su drugi oko njih bili toliko vojno nadmoćni da se i pored svega nisu mogli obraniti. Umjereni bosanski Hrvati su oni što su protjerani sa svojih ognjišta na koja se mnogi još uvijek ne mogu vratiti, a protjerani su jer su bili umjereni.

To su jadni Hrvati.

Jadni jer su im domovi razrušeni, jer im, i kada se uspiju vratiti, ne daju posao, jer ih na razne načine omalovažavaju, prisiljavaju da im djeca uče neki njima strani jezik, da gledaju televiziju koja nije njihova. Takvi su i umjereni vođe bosanskih Hrvata. Jadni. No, u svakoj nesreći ima i malo sreće, naime, na njih međunarodna zajednica nema primjedbi. Ona ima primjedbe na "tvrde" vođe Hrvata. Zamislite, oni se usuđuju nama, pazite nama, Petritschu, Berryju, Kleinu, reći da su vođe hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini. Razje... ćemo mi to. Usuđuju se održati Svehrvatski Sabor, te čak zakazati i Referendum. Naći ćemo mi one koji će to omalovažiti, uvijek se u žitu nađe kukolja. Evo, našli smo i nekoliko katoličkih svećenika koji su umjereni pa pljuju na Svehrvatski Sabor. Galame i na samog kardinala. Vidite vi kako je "tvrd" ovaj Jelavić, on se usuđuje u jednom malom Žepču, na predizbornom skupu okupiti sedam tisuća Hrvata, više nego ikada do sada. A Zubaku nakon dva dana došlo tristotinjak ljudi, i to u prolazu. Ali, pomoći ćemo mi njemu, on je umjeren. Pritisnut ćemo Lagumdžiju da ga uzme u koaliciju. To što je decidno izjavio da ne će koalirati sa strankama koje imaju nacionalni predznak, nema nikakove veze. I mi smo donijeli protuustavna izborna pravila, pa što? Što nam tko može? Istina, ne možemo nevidjeti da na skupove umjerenih nam Hrvata dođe tek poneko, više iz radoznalosti nego što ih podržava. Bit će, ipak nešto glasova za umjerene vođe bosanskih Hrvata. Na koncu, ako ovi, što mi ne želimo da pobijede, svejedno uspiju, mo-

žemo ih udaljiti zbog "povrijede" izbornih pravila. Kazat ćemo da je Referendum povrijedio izborna pravila ili nešto drugo. Vele, mi ćemo glasovati za svoje, a oni iz međunarodne zajednice neka rade što god hoće. Preživjeli smo mi Tursku, Austro-Ugarsku, Kraljevinu SHS, staru Jugoslaviju, NDH, komunističku Jugoslaviju, ovaj rat, pa ćemo sigurno i njih. I zamislite pjevaju: "*Mislili su neki da nas ne će biti...*".

/Tekst objavljen u Hrvatskoj Riječi, u broju 327., od 9. studenoga 2000./

PRIJESTOLONASLJEDNIK

U Sarajevu je, reklo bi se, daleke 1914. godine ubijen austrougarski prijestolonasljednik Ferdinand. Nakon tog ubojstva započeo je Prvi svjetski rat, jedna u nizu velikih katastrofa čovječanstva. Naravno, pucanj Gavrila Principa bio je samo povod, a uzroci su bili druge naravi. Bili su to, dakako, različiti i suprotstavljeni interesi velikih sila. Nešto ranije, Carskom proklamacijom od 5. listopada 1908. godine anektirana je Bosna i Hercegovina. Premda su svi znali da Bosna i Hercegovina nije dio Austro-Ugarske, za divno čudo aneksiju su priznale sve europske zemlje. I, Monarhija je krenula u demokratizaciju i europeizaciju Bosne i Hercegovine. Budući da je anektirana zemlja bila veoma slabo razvijena, Monarhija je velikodušno nastojala razviti najvažnije industrijske grane. Posebice one koje su imale najviše sirovina. I, sve što je razvila dala je stanovnicima Bosne i Hercegovine. Ništa nije uzela za sebe. Kako je i agrarno pitanje, pored toga što je bilo veoma slabo riješeno, bilo i veoma osjetljivo političko pitanje, Monarhija je odmah krenula tražiti rješenje kako više nikada ne bi došlo do sukoba i ratovanja protiv posjednika, aga i begova. Sve seljake, svu raju, je bespogovorno i bezuvjetno oslobodila kmetske ovisnosti i osposobila za samostalno gospodarenje. Svim stanovnicima te čudne zemlje izmislila je i dala jedno ime – Bošnjani. I, tako je sve teklo, kao u bajci, do pojave ludog Principa. Ludog jer je njegov pucanj bio znak za početak rata. Pošto je rat ružna stvar, nesreća, a narod kaže nesreću treba što manje spominjati, a kamo li o njoj pričati, narod treba poslušati. Zbog toga ću preskočiti i Prvi svjetski rat i sve ostale, pa i ovaj zadnji, kojeg je zaustavio Dayton, čiju smo obljetnicu proslavili.

E, o tom Daytonu treba popričati.

Danas, pet godina poslije aneksije, pardon, naprijed sam pisao nešto o aneksiji pa mi se zamutilo pred očima, dakle, pet godina nakon Daytonskog sporazuma što imamo u Bosni i Hercegovini?

Imamo prijestolonasljednika iz Monarhije, oprostite, o Bože što mi je, nije prijestolonasljednika nego Predstavnika, Visokog predstavnika. Imamo sve građane gospodarski osposobljene, da od uživanja i od dobrote jedva dišu. Na najboljem smo putu da svi seljaci postanu kmetovi. E, vrag ga odnio, ovakove grješke su stvarno previše.

Ako mi se dogodi još jednom, stvarno ću prestati pisati ovaj članak. Dakle, ispravka. Na najboljem smo putu da nam svi seljaci i seljačine postanu veleposjednici. Ima naznaka da ćemo riješiti i političko pitanje. Vele da smo jedna nacija, jedan narod koji govori istim jezikom. Prošle godine su nam to pojasnili plakatom na kojem je bila naslikana u prvom planu džamija, a u pozadini dvije crkve, pravoslavna i katolička, s potpisom SFOR-a. Čim su oni u potpisu, znači morat će to biti tako riješeno, oni su najjači. Istina, nešto su se poslije toga ušutjeli, zanijekali da nam to oni prave, valjda iz skromnosti. A i ova trojica su se žestoko pobunila pa kontaju nek' to malo stane. Imamo još godinu dana fore da to riješimo. Bit će to šest godina od Daytona, taman onoliko koliko je proteklo od aneksije do pucnja u predstavnika. Joj, nije predstavnika nego prijestolonasljednika. Pošto sam obećao da ću prestati pisati članak ako mi se dogodi još jedna grješka, evo i prestajem. Samo kazat ću vam da namjerno ne pravim grješke. Ne pravim svega mi na svijetu. Bit će da sam ustao na lijevu nogu. Gdje ćeš se boriti protiv rogatih, a ovim prijestolonasljednicima, sada sam pogriješio, vire dva roga iz glave. I da ne zaboravim postaviti vam jedno nagradno pitanje. Ono glasi: Je li Bosna i Hercegovina država? Razmislite, nemojte odmah reći da nije.

/Tekst objavljen u Hrvatskoj Riječi, u broju 331., od 9. prosinca 2000./

"PRVOROĐENAC" I NOVOROĐENČAD

Danas se u našem društvu događa nešto, makar što se tiče Hrvata katolika, što i nema neke veze sa blagdanima koje smo proslavili, nema veze s naukom Katoličke crkve, nema veze, ako baš hoćete, ni s potrebama i interesima hrvatskog naroda. Je li o ovome o čemu želim pisati još rano govoriti i je li to baš tako zaključite sami.

Demokratskim promjenama, manje-više, sve političke stranke, između ostaloga zagovarale su i privatni kapital. To je u redu. Jer, nije bilo tako davno kada smo mogli čuti onu – nitko me ne može tako malo platiti koliko ja mogu malo raditi. Jasno je da, ako je nešto svačije u stvari nije ničije i da je forma društvenog morala prijeći u privatno vlasništvo. Razlog je, rekao bih laički bez ulaženja u stručno elaboriranje, jednostavan – ako je nešto moje, odnosno vaše, i ja i vi, itekako ćemo voditi računa da to napreduje, što će reći, radit ćemo i zalagati se maksimalno. No, što se događa danas, kada privatnici drže firme? Ovdje se, o tome kako su i na koji način mnogi došli do većeg ili manjeg kapitala, kako su "kupili" neka poduzeća ne može pisati jer bi to zahtijevalo prostor za jednu studiju, dakle, to ćemo, za sada, ostaviti po strani.

Što se događa s ljudima koji rade kod privatnika?

Uglavnom, svi rade više od osam sati. Pa što, reći će neki, i trebaju raditi. Ali, plaća li njima itko prekoremeni rad? Većinu od tih radnika privatnici ne osiguraju. U zadnje vrijeme, zadnjih godinu dana tu se stanje malo popravilo, ali i danas ima mnogo onih koji rade a da ih "gazde" nisu osigurale. O tome jesu li plaće u skladu s pravdom iluzorno je još uvijek pričati. Plaćaju li novopečeni biznismeni porez? Javna je tajna da se za porez od "pazara" prikaže najviše jedna desetina. I onda će mnogi, ja pišem o Hrvatima neka mi drugi ne zamjere i kod njih je isto, dakle veliki Hrvati i veliki katolici reći što ovaj hoće, novac treba ostati kod Hrvata, što ćemo kapital davati tamo u neke federalne institucije ili kantonalne, tamo "njihove". I onda naši nastavnici nemaju plaće. Jer školstvo se financira iz županija i kantona.

Pa onda nastavnici u KŠC "Don Bosco" mjesecima ne dobiju plaću, i ne samo oni, već i drugi. Onda ti ljudi moraju štrajkom tražiti svoju zarađenu plaću. Je li to po Božjem zakonu, znamo da utaja po ovom ljudskom nije. Osim toga ti nastavnici uče našu djecu, i oni koji ne plaćaju što su po ljudskom i Božjem zakonu dužni a od čega se financira školstvo i ostalo, krše i ljudski i Božji zakon. Najporaznije stanje uposlenika u "privatnom sektoru" je stanje uposlenih žena. Hrvatima je prijeko potrebna demografska obnova, o tome nema zbora. Smije li danas žena, majka koja ima "sreću" biti uposlena ostati trudna? Hoće li imati porodiljski dopust kako bi mogla podići novorođeno biće? Hoće li ostati bez posla ako nema koga tko bi joj čuvao dijete? Imaju li te majke, ali i očevi, ikakakv dodatak kako bi mogli mirno i nesmetano rađati djecu? Ili "moraju" ubiti svoje dijete, moraju postupiti mimo Božjeg zakona? Pitanja bi se moglo postaviti bezbroj, evo samo jedno: Kuda to ide hrvatski narod, kuda to idu katolici ako idu protiv Božjeg zakona?! O podjeli božićnica, davanja zarađene plaće u bonovima koje opet možete potrošiti samo kod "gazde" da i ne govorim.

Zašto ovo pišem sada kada su blagdani?

Proslavili smo rođenje Isusa Krista, rođenje Boga. Za očekivati je da će biti toliko pametni i shvatiti da Boga ne mogu ubiti, da na taj način samo ubijaju svoj vječni život, a na onaj svijet svakako ne mogu ponijeti ništa osim duše. Što bi rekli, glede toga, poravnajmo staze, popravimo put za dolazak novorođenčadi.

/Tekst objavljen u Katoličkom tjedniku, godina XXIV,
broj 2., od 12. siječnja 2003./

NOVI ODNOSI

U poplavi događanja, ove ili one vrste u zadnjih dvanaest godina, na prostorima zahvaćenim demokratskim promjenama uspostavljaju se neki novi odnosi unutar društva. Većina nas donedavno je bila zaokupljena ratnim zbivanjima, i uglavnom, borbom za očuvanje golog života. Što se danas događa najširem, najbrojnijem sloju ljudi u Bosni i Hercegovini, sedam godina nakon svršetka rata? Naravno, nije teško pogoditi, riječ je o radnicima. Kakve su njihove nevolje, frustracije, ali i motivacija za život i borba za boljitak?! Ali da se malo vratimo, desetljeće-dva unazad.

Nakon Drugog svjetskog rata krenulo se u tzv. industrijalizaciju zemlje. Formirala se "radnička klasa", većinom iz seosko-zemljoradničkih obitelji, bez tradicijskog rada u industriji, bez odgovarajućeg obrazovanja i zanimanja. Industrijalizacija je polučila neke razvojne rezultate, a radnici su tomu dali značajan doprinos istovremeno se školujući i osposobljavajući. Usporedo s tim selo je gubilo na značaju i kao mjesto privređivanja i življenja, a njihovi resursi ostali su "uspavani kapital". Totalnim ideologiziranjem društva, uvođenjem socijalističkog samoupravljanja došlo se do gospodarenja mimo ekonomskih principa, a društvena svojina i vladajući društveni odnosi odredili su svijest radnika. Takva svijest uvjeravala ih je da su oni vlasnici imovine u poduzećima, da su oni ti koji uređuju prava iz rada i po osnovu rada, da oni donose odluke o raspodjeli plaća i drugim vidovima potrošnje, o investiranju, planovima razvoja itd. Ali, politička i ekonomska previranja u svijetu, zahtjevi regionalnog i svjetskog tržišta postavili su nove uvjete koji su diktirali strategiju kapitala, roba i radne snage te nove tehnologije i standardizacije što je poticalo promjene. Svršetkom Domovinskoga rata u Bosni i Hercegovini, zahvaljujući prije svega utjecajima iz vana, stvara se novi društveno-ekonomski odnos utemeljen na privatnoj svojini. U kombinaciji s posljedicama rata nestalo je radničkog samoupravljanja, polako se uvode kapitalistički odnosi, a uloga radnika se drastično mijenja. Sada je bivšeg poslodavca, državu, zamijenio novi poslodavac, jedna ili više osoba. Sve te silne promjene, između ostalog, dovele su i do toga da je veliki broj radnika, koji su do rata radili u društvenim i javnim poduzećima i bili u radnom odnosu na neodređeno vrijeme, ostao bez zaposlenja.

I, gdje su sada?

Sve posljedice rata i tranzicije, dakle sva surovost srušila se uglavnom na radnike, a u ostvarivanju svojih prava iz rada prepušteni su "novim tržišnim odnosima". Kako da shvate svoju današnju situaciju, pogotovu još uvijek opterećeni sviješću iz ranijeg sustava? Kako se "pomiriti" sa svojom novom pozicijom u društvu u kojem oni nisu više subjekt koji donosi odluke niti ih se više bilo što pita. Ostali su bez posla mimo svoje volje, radni odnos nekima je prestao službeno još 1992., a drugi opet od te godine ne rade i beznadežno očekuju da im tko utvrdi radno-pravni status; nadalje, stariji su deset godina, još nemaju uvjeta za mirovinu, a nitko s njima ne će zasnovati radni odnos jer su "prestari". Gotovo nikako ili vrlo teško se mogu odlučiti za promjenu zanimanja kako bi stekli znanja koja se traže na tržištu rada. Zbog svega toga često gube motivaciju za daljnu "borbu" te nerijetko ulaze u sukob sa zajednicom pa čak i obitelji, jer dugotrajno čekanje da netko za njih nešto uradi, otuđi ih od struke, društvene sredine i svijeta rada. Također treba imati u vidu da golema većina njih nikada nije pripadala onima koji su trebali socijalnu pomoć, a sada postaju izvor novog siromaštva. Na sve to treba dodati iznevjerena očekivanja od Domovinskog rata što još više povećava osjećaj i uvjerenje da ih nitko ne razumije, odnosno da su "nepotrebna bića". Svi ovi problemi su zaoštreniji u sredinama gdje su radnici radili u velikim gospodarskim sustavima jer se tamo teže javljaju ideje i inicijative za bavljenje samostalnim poslovima, a posljedica je to ranije stečene svijesti. U takvim sredinama sukobi se manifestiraju štrajkovima, a pošto su politički i sindikalno još uvijek neorganizirani, slabi su, slobodno se može reći, i nikakvi partneri u borbi za ostvarivanje svojih prava. To još više pojačava njihovo uvjerenje da su marginalizirani, kao i činjenica da društveno-gospodarski sustav nije instalirao tijela koja bi efikasno štitila prava bivših radnika. Nasuprot ovoj strukturi novim političkim i pravnim uvjetima uspostavlja se novi društveni i ekonomski odnos. Novi poduzetnici, i radnici, i država, svi se prilagođavaju novim odnosima. I svi su frustrirani, i poslodavci, i bivši i sadašnji radnici, ali i vlast. Postavlja se pitanje što učiniti kako bi se sukobljeni stavovi umanjili, kako se konflikti ne bi produbljivali. Ovdje je jasno kako su svi motivirani da mijenjaju svoj, kao i položaj zajednice na bolje, ali treba imati u vidu da su im startne pozicije različite, različiti interesi, ali i svijest. Tko je ta snaga danas u Bosni

i Hercegovini? Ne želeći podcijeniti niti prijašnje vlasti, niti ove koje danas dolaze, a pogotovu ne očekujući ništa posebno na tom planu od međunarodne zajednice, sasvim je razvidno da bi jedino Crkva mogla svojim moralnim autoritetom učiniti situaciju u Bosni i Hercegovini boljom. Prije svega radnici, koji su u većini vjernici, pa onda i ostali očekuju od Crkve da snažno digne svoj glas i stane u njihovu zaštitu.

/Tekst objavljen u Katoličkom tjedniku, godina II (XXIV),
u broju 6., od 9. veljače 2003./

REPUBLIKA

Intelektualci u Bosni i Hercegovini traže Republiku, odnosno vraćanje prefiksa republika državi Bosni i Hercegovini. Već nekoliko puta se javno oglašavaju, a svoj zahtjev za vraćanje tog prefiksa uputili su i službeno svim mogućim institucijama u međunarodnoj zajednici, do Vijeća OUN-a.

Što je razlog tog zahtjeva, koja su im obrazloženja i napose što se krije iza tog zahtjeva.

Temeljno pojašnjenje je da Bosna i Hercegovina, ovako kako je uređena, bolje reći neuređena, ne može funkcionirati kao država. Ovakav ustavno-pravni poredak nije zabilježen nigdje u svijetu, tvrde i to je točno. Nadalje, zbog takvog uređenja, ne da nema gospodarskog oporavka, nego Bosna i Hercegovina tone sve dublje u siromaštvo. Materijalno stanje velikog broja stanovništva postaje neizdrživo i tu nema razlike kod bilo kojeg od tri naroda. Gledajući na prvi pogled, budući da je sve točno, nema niti jednog razloga da Bosna i Hercegovina ne bude Republika Bosna i Hercegovina. Ali, što bi bilo i da se vrati taj prefiks, što bi to donijelo Bosni i Hercegovini, odnosno narodima i građanima Bosne i Hercegovine? Bi li se dodatkom prefiksa – republika – popravila ustavno-pravna pozicija ove države čije funkcioniranje održava međunarodna zajednica? Zar bi dodavanjem tog prefiksa gospodarska situacija postala bolja, bi li se smanjila neuspješnost? I na koncu, ili na početku, bi li dodavanjem tog prefiksa politička situacija bila mirnija i stabilnija? Traže li svi narodi u Bosni i Hercegovini da njihova država dobije status Republike? I kada bi se svi narodi koji žive u Bosni i Hercegovini suglasili da Bosna i Hercegovina bude Republika, što je u sljedećih najmanje dvadeset godina nemoguće, osim možda silom, za donošenje te odluke potrebna je nova međunarodna konferencija o Bosni i Hercegovini. Intelektualci koji su sebi uzeli u zadaću da Bosna i Hercegovina dobije status republike odlučili su skupiti potpise građana kako bi i službeno od Vijeća sigurnosti mogli zatražiti raspravu po tom pitanju. Ne treba sumnjati da će jednom dobro osmišljenom i organiziranom kampanjom doći do stotine tisuća potpisa građana, ali hoće li među tim potpisima biti građana Bosne i Hercegovine, Srba i Hrvata? Bez neke posebne provjere niti bojazni da je ova tvrdnja paušalna i stvar samo jednog pojedinca može se tvrditi da ni Srbi ni Hrvati ne će staviti svoj potpis na takav zahtjev.

Zašto?

Eventualnim dodavanjem Bosni i Hercegovini statusa republike nestaje *de facto* i *de iure* Republika Srpska. Srbi na to i po cijenu najveće bijede ne će pristati nikakvim dogovorom. Tu svaka priča, što se tiče Srbina, i intelektualca i onoga bez ikakvog obrazovanja, prestaje. Hrvati bi sasvim sigurno htjeli da te daytonske tvorevine nestane, ali sigurno ne žele da se Bosni i Hercegovini da status republike u dogledno vrijeme.

Zašto? Zašto su Hrvati protiv Republike Bosne i Hercegovine i protiv građanske Bosne i Hercegovine?

Kada Muslimani-Bošnjaci kažu da su oni za građansku državu Bosnu i Hercegovinu to je na prvi mah prihvatljivo za sve ljude bilo gdje da žive, a posebno za međunarodnu zajednicu. Ali građanska država je država najbrojnijeg naroda, a u Bosni i Hercegovini su najbrojniji Muslimani-Bošnjaci. Ako to Hrvati i Srbi ne bi imali u vidu i kada bi prihvatili "građansku" državu Bosnu i Hercegovinu i Republiku Bosnu i Hercegovinu po viđenju Muslimana-Bošnjaka, odnosno po, kao normalnom zahtjevu intelektualaca, vrlo brzo bi to u svim segmentima života postala samo država najbrojnijeg naroda. I Srbi i Hrvati bi tu postali samo dekor potreban za ono multi.

Pa što je rješenje i ima li uopće rješenja za Bosnu i Hercegovinu, pitat će se mnogi?

Naravno da rješenja postoje, ali je pitanje želi li ih međunarodna zajednica donijeti, odnosno za koji redosljed će se odlučiti. Kao prvo u Bosni i Hercegovini treba kvalitetno riješiti nacionalno pitanje, onako kako je riješeno u zemljama Zapada. Drugo, Bosna i Hercegovina mora žurno ući u Europu, kako bi u njoj vladali zakoni i pravila ponašanja civiliziranih naroda gdje ne će više biti važno jeste li vi Hrvat, Musliman-Bošnjak ili Srbin, ili bilo tko da ste, nego koliko vrijedite. Samo u tom slučaju ni jednom od naroda u Bosni i Hercegovini ne će više biti primarno je li Bosna i Hercegovina građanska država ili Republika, bit će im važno da dobro žive, da više nisi gladni. I na koncu, da ne ostanem dužan na još jedan odgovor postavljen na početku, tko ustvari stoji iza ove "ideje intelektualaca"?

Neosporno je da iza ove ideje stoje intelektualci, neosporno je i da se među tim intelektualcima mogu naći i imena i Hrvata i Srba, ali je također neosporno da je to u svojoj biti ideja muslimanske-bošnjačke političke oligarhije. Najveći zagovornik te ideje među intelektualcima je Muhamed Filipović Tunjo.

/Tekst objavljen u Katoličkom tjedniku, godina II /XXIV),
u broju od 02. ožujka 2003./

HRVATSKO SLOVO
TJEDNIK ZA KULTURU

PETRITSCH STVARA NOVU NADNACIJU U BOSNI I HERCEGOVINI

Neopredjeljeni i Jugosloveni postaju Ostali

Potpisan je Sporazum o Ustavnim promjenama u BiH. Objavili su to svi mediji, glasnogovornici glasnogovornika, glasnogovornici međunarodnih mafijaša i tko više ne. To što su taj "sporazum" potpisali predstavnici samo triju stranaka – koje zajedno, uz jasnu zapovijed međunarodne zajednice da moraju pobijediti, na izborima ne mogu dobiti više od stotinu trinaest glasova – koga briga. Važno je da su glasnogovornici objelodanili vijest. Na prvoj stranici tog Sporazuma, u članku 3., pod nazivom "Sastav vijeća naroda i Doma naroda i izbor članova", piše: "Sastav Vijeća naroda i Doma naroda će biti paritetan, tako da svaki konstitutivni narod ima isti broj zastupnika, najmanje osam, a najviše sedamnaest članova iz reda jednog konstitutivnog naroda. Ostali su zastupljeni u broju koji ne prelazi polovinu predstavnika jednog konstitutivnog naroda u Vijeću naroda, odnosno Doma naroda. Ostali imaju pravo da ravnopravno sudjeluju u postupku većinskog glasovanja".

Tko su ostali? Je li to neki narod? Je li to neka nacionalna manjina? Gdje su korijeni "ostalima"? Odakle vuku genezu?

Dakle, od "ostalih" se pokušava napraviti nadnacija. Svojevremeno, jedan prilično pozicionirani kadrovik SKJ-u, Srbin oženjen Hrvaticom, tvrdio je da je Jugosloven, a ne Srbin. Njegova supruga nije Hrvatica nego Jugoslovenka, tako i njegova djeca. U redu, može čovjek tvrditi što hoće. Ali onda, jednoga dana na sjednici partijskog ogranka, taj vrli Jugosloven iznio je jedan "sjajan" prijedlog. U bodovanju za dobijanje stana tražio je da se svima onima koji se izjašnjavaju kao Jugosloveni doda još deset bodova. Uz dodatak bodova na borački staž u partizanima, tih deset bodova bilo bi mu dovoljno da bude prvi na listi i sigurno dobije trosoban stan.

Zašto su Jugoslaviji trebali Jugosloveni? Što je želio Tito s Jugoslovenima? Stvoriti nadnaciju koja bi bila iznad svih naroda u toj tvorevini. Nadnaciju koja bi olakšala provođenje njegovih zamisli, koja bi mu omogućila doživotnu vlast. Umro je kao i svi ostali smrtnici, ali umrla je i Jugoslavija. Petritschu također trebaju "ostali" kako bi mu ta nadnacija omogućila da se u BiH i dalje ne riješi nacionalno pitanje. Nadnacija koja bi mu olakšala provođenje njegovih zamisli, omogućila doživotnu vlast međunarodnoj zajednici u BiH. Ali i Petrisch je smrtnik, kao i nadnacija koju pokušavaju napraviti. A Krešimir Zubak? Dugogodišnji član SKJ-u?! Hrvat oženjen Srpkinjom? Pa što onda? To je njegova osobna stvar, ali neka onda ne kaže da zastupa Hrvate, nego samog sebe i možda "ostale". Zubak je nenormalno tašt i vlastoljubiv. Je li on izdajica hrvatskog naroda? Nije, jer on nije predstavnik hrvatskog naroda. Ali je potpisao "Sporazum" u njegovo ime.

/Tekst objavljen u HS, u broju 363., od 5. travnja 2002./

OPSJENAR

Često se čuje da više puta ponovljena laž postaje istina. Primjera za to možete naći na stotine, od običnih, svakodnevnih obmanjivanja do onih većih, koji katkad utječu i na opću situaciju u svijetu. No, zaustavimo se na primjeru Bosne i Hercegovine i pogledajmo kako u toj zemlji laži postaju službene istine. Treba upozoriti na oprez – onaj tko se upusti u raskrinkavanje tih više puta ponovljenih laži, mora biti svjestan da će doživjeti napade mnogo veće od samih laži koje se usudio dodirnuti. Budući da je primjera bezbroj, a prostor je ograničen, ovaj put uzet ćemo samo onaj – "tko je dijelio BiH?".

U nizu radijskih i televizijskih emisija, u brojnim novinskim člancima, pa i običnim trač partijama, pokušava se jedna laž instalirati za istinu. BiH su – kaže se – pokušali dijeliti Franjo Tuđman i bivši predsjednik krnje Jugoslavije, a sada haaški zatočenik Slobodan Milošević, odnosno Hrvatska i Srbija. Sve je počelo od jedne kavanske priče i obične salvete. Majstor iluzija i opsjenar, do tada malo poznati čelnik jedne stranke u Velikoj Britaniji iz jednog je šaranja na salveti gotovo cijeli svijet uspio uvjeriti da je rasijecanje osobe u mađioničarskom sanduku čista istina.

Da su BiH uvijek dijelili, u službenim i neslužbenim razgovorima i obični ljudi i svjetski političari najviše klase, nije nikakva tajna. Veliki broj ljudi i danas iskreno misli da ju treba podijeliti. Što li sve nisu s njom radili svjetski moćnici, no u konkretnoj priči o podjeli u zadnjih deset godina izostavlja se Alija Izetbegović, i to je ona više puta ponovljena laž. Naime, ravnopravno je u tim prekrajanjima bosanskohercegovačkih granica sudjelovao i Izetbegović. U svom nedavnom iskazu pred sucima u Haagu, Milošević je jasno i glasno kazao da mu je Izetbegović nudio podjelu BiH, ali samo međusobno, a da se Hrvati u BiH zanemaruju. Slijed kasnijih događanja zorno će pokazati osnovnu zamisao, cilj! Spomenuti danas zamisao stvaranja Zelene transverzale, kao osnovni cilj Izetbegovića i njegovih istomišljenika i sljedbenika, gotovo je bogohulno. Kao da je Islamsku deklaraciju napisao netko drugi ili da nikada i nije napisana, a u njoj jasno stoji zamisao uspostave islamske države od BiH sve do Pakistana i Indonezije. Ljudi umiru, ali njihove ideje ostaju. Zar netko može i pomisliti da je ideja Ilije Garašanina o velikoj Srbiji umrla i da se koliko sutra ne

će ponovno pojaviti u nekom drugom obliku?! No, tko zna zbog kakvih interesa svjetskih moćnika o tome nije preporučljivo ni šaptati. I onda se pojavljuje Opsjenar koji šaranje po salveti nudi kao sedativ za kolektivni zaborav. Kako bi se javnost uvjerila u kakvoću sedativa krenulo se u njegovo reklamiranje. Raznorazni "znalci" daju o sedativu svoj sud. Većina je uvidjela da bi reklamiranje moglo biti unosno, drugi pak, koji o tome ništa i ne znaju, žele biti u trendu. Neki su, čak prihvatili onu narodnu – Ako ti dvojica kažu da si pijan, lezi i valjaj se. I tako krenu, od frustriranog Banca, sračunatog Lagumdžije, poslovnog Lemana, umišljenog Latina i koga sve ne, sve do onih koji će se dalje nizati da bi jednu laž pretvorili u istinu. Ali sva ta reklamiranja možda više i nisu potrebna. Već prvog lipnja ove godine Opsjenar izlazi pred publiku. Što će izvući iz svog šešira? Hrvati u BiH (zar još toga ima?) i konačno će nestati u njegovom šeširu. Publika će pljeskati jer mu je još jedan trik uspio. A što je s istinom o pitanju tko je sve sudjelovao u podjeli BiH? Kao slučajno pred Opsjenarov dolazak pritvoreni su najviši dužnosnici AID-a, Izetbegovićeve tajne policije, optuženi za terorizam i suradnju s Al Qaidom. No publika treba imati na umu da ima posla s opsjenarom i njegovom ekipom. Ono što joj oči vide mijenja se sa svakim povlačenjem zastora. Konačni cilj nije ni sam Izetbegović, jer poslije završene predstave publiku treba vratiti u stvarnost. No, ubrzo, bit će na redu nove točke opsjenara, ubrzo, brže nego što možete i zamisliti. Zaduženi za izgled pozornice uglavnom su sve pripremili. Na redu je nova točka, novo instaliranje laži za istinu. Opsjenar je tu, ali sada kao protektor.

Paddy Ashdown stiže!

/Tekst objavljen u HS, u broju 368., od 10. svibnja 2002./

BOLJITAK

Otkako je i službeno počela predizborna kampanja u BiH, svi koji vole tragikomedije i crni humor došli su na svoje. Nažalost, moja uvjeravanja žene i djece da zbog niza razloga moram gledati političke emisije o predstojećim izborima, izazvale su pravu pobunu.

- Ma što gledaš te lopove – veli moja uzdanica, sin koji je upravo upisao kriminalistiku.

- Ja ću, stari, prebaciti na Eurosport – govori srednji.

- A ja hoću na MTV-i – kaže najmlađi.

- Sutra u šest je moja serija, nemoj da kome padne na pamet gledati nešto drugo. Cijelo vrijeme ti govorim da djeci kupiš svakom po *teve*. Nema boljitka u ovoj kući dok svatko ne bude imao svoj *teve* – ozbiljno će supruga.

Eh, boljitak?!

Kako je lijepo, a kratko u emisiji od 1. rujna, Javnog *teve*-servisa BiH, a koju je prenosila i "federalna" *teve* govorio Jerko Ivanković Lijanović, predstavnik Ekonomskog bloka HDU – Stranka za boljitak. Ma svaka riječ mu miluje uho birača. Kakvi miluje, dovodi do vrhunske naslade.

– U sljedeće četiri godine zaposlit ćemo tri stotine pedeset tisuća. – Osigurat ćemo ostanak za mlade i njihov svaki boljitak. – Provest ćemo reformu porezne politike. – Izvršit ćemo demilitarizaciju BiH – tečno, a da ne trepne, govori Lijanović. – Omogućit ćemo autoru ovog teksta da mu svi u kući imaju televizor.

Uh, umalo i ja da ovo s tri stotine pedeset tisuća i svakom boljitku ne shvatim ozbiljno! Možete li se vi, poštovani čitatelji, sjetiti, čini mi se da sam već prije negdje čuo kako će neki zaposliti dvije stotine tisuća ljudi!? Ma, gdje li sam to čuo? Ali, to sada nije ni važno, važno je biračima pomilovati uho, a kada se i ako se dođe na vlast, lako ćemo. U svakom slučaju priznanje Lijanoviću za ludu hrabrost. A reforma porezne politike se sada može pokrenuti i provesti, nakon što su se za deset godina Lijanovići podigli i učvrstili svoj kapital. Što se tiče demilitarizacije BiH, mora se priznati da je zamisao dobra, iako nije izvorno od Lijanovića, davno je to predlagano.

/Tekst objavljen u HS, u broju 385., od 6. rujna 2002./

"VIZA ZA BUDUĆNOST"

Božićni i novogodišnji blagdani su prošli. Trebalo bi poslije slavlja zasukati rukave i početi raditi. Prema onomu što se moglo čuti u političkoj emisiji "federalne" televizije, "60 minuta", čini se da su prvi odlučno u novoj godini krenuli na posao – političari. Mora se priznati da je to malo čudno, ali pogledajmo što pripremaju. Voditelj, Bakir Hadžiomerović u studio je pozvao predsjedatelja Parlamenta BiH, Šefika Džaferovića (SDA) i Niku Lozančića (HDZ), zastupnika u istom parlamentu i, po svemu sudeći, čovjeka koji ima nakanu u skoroj budućnosti postati broj jedan u HDZ-u BiH. Inače, ta dvojica političara očito su u usponu jer su od općinske razine, preko županijske skupštine (obojica iz ZE-DO kantona), evo dogurali do samog vrha vlasti u BiH. Zadaća Parlamenta, za koji Džaferović nikada ne propušta naglasiti – državnog, u prvom je redu ustoličiti Vladu BiH.

E, sada, pri ovom prvom zadatku Parlamenta može se vidjeti sav jad i bijeda države Bosne i Hercegovine jer bi bilo logično da se u jednoj normalnoj državi takvo tijelo zove Vlada, ali ovdje kažu Vijeće ministara. Na prvi pogled nebitno. Međutim, ako je to najviši organ vlasti u državi, a po zakonu bi trebao biti, zašto se izbjegava riječ vlada? No, kako se to tijelo baš puno i ne pita, odnosno ni blizu onoga što bi u jednoj pravnoj državi trebalo, zovu ga Vijeće ministara, što neodoljivo podsjeća na vijeće staraca u nekom indijanskom filmu iz romana Karla Maya.

Stvarna uloga tijela vlasti u BiH

Kakva je stvarna uloga Parlamenta BiH? Postavlja li Parlament to Vijeće ministara, ili ga samo imenuje, potvrđuje ono što su prethodno dogovorile političke stranke? Imenovanje toga Vijeća ministara bilo je najavljeno za polovicu prosinca, sada već prošle godine, ali zbog kašnjenja pojedinih stranaka u izboru svojih kandidata OHR nije izvršio njihovu provjeru.

E, tu smo!

I kada se političke stranke mogu dogovoriti i kada je taj državni parlament spreman potvrditi, imenovati to Vijeće ministara, treba pričekati provjeru (drugi izraz za ne tako davnu političku podobnost) OHR-a! Je li to provjeravanje u skladu s Daytonskim sporazumom ili

ima veze sa nekim drugim nakanama? Na pitanju te provjere predstavnik HDZ-a, Niko Lozančić misli da nitko ne treba provjeravati "naše ministre", pogotovu zato što se ne zna jesu li ti koji ih provjeravaju sami provjereni i od koga. Nadalje, pita se Lozančić, zar nije apsurd da zastupnici u tom državnom Parlamentu ne znaju tko su kandidati za Vijeće ministara. Zar nije nelogično da predsjednika te Vlade (je li to HDZ za Vladu BiH, a ne za Vijeće?) nitko ne provjerava, da se neki ministri provjeravaju, a neki ne. Dokle god bude razvijen podanički mentalitet prema međunarodnoj zajednici, dotle ne ćemo imati pravo Vijeće ministara, i na koncu, hoće li ti ministri odgovarati parlamentu BiH ili OHR-u?

Nije poželjno privesti Karadžića

Budući da je gospodin Lozančić u toj emisiji obznanio kako je i on jedan od kandidata za predsjednika Federacije BiH, nedvojbeno je takvim pitanjem, izrečenim javno, umanjio svoje šanse za tu funkciju, jer "provjera" uvijek može pokazati da on nije dobar za predsjednika Federacije BiH. Na istom pitanju predsjedatelj parlamenta, Džaferović također misli da provjere nisu potrebne, ali budući da nitko u BiH ne zna je li tko od kandidata, možda haaški optuženik, vodi li se protiv njega kakav postupak, opstruira li Daytonski sporazum i slično, on prihvaća da OHR provodi takve provjere. A što će drugo (nap.a.)?! No, jedno postavljeno pitanje u toj emisiji, koje je ovih dana moglo i trebalo podići veliku prašinu, a nije, daje zapravo odgovor, ne samo na stanje u BiH nego na zamisli međunarodne zajednice za prostor Balkana.

- Radovan Karadžić ne će biti uhapšen dok ima podršku naroda – izjavio je Paddy Ashdown za BBC.

I voditelj Hadžiomerović i njegovi gosti, Lozančić i Džaferović, iako su tu izjavu spomenuli, bježali su od bilo kakvog komentara kao vrag od križa. Glasnogovornica haaškog tužiteljstva Florence Hartmann, zamoljena da kaže nešto više o toj izjavi tvrdi da se mora pronaći način za provođenje pravde i sve nešto okolo, ali je rekla i da se mora pronaći rješenje.

Kakvo sad rješenje? Zar nije rješenje da se optuženi za ratne zločine privedu sudu? Bit će, pak, da u skladu s nakanama međunarodne zajednice prema Balkanu, uspostavi neke balkanske konfederacije,

manje je bitno kako će je u konačnici nazvati, u ovom trenutku nije poželjno u Haag privesti Karadžića. Da u toj izjavi lorda od salvete leži mnogo više nego se u prvi mah može zaključiti govori i izjava Munira Alibabića, smijenjenog šefa tajnih službi od istog lorda. Naime, Alibabić tvrdi da je bio korak do hapšenja Karadžića i da je smijenjen samo zato što je to zasmetalo Ashdownu, i da je Bosni i Hercegovini dosta lordova (Owen) koji je "rasturaju". Paralelno s tom izjavom Ashdowna ide i izjava Vlade RS-e, naoko bezazlena, kako bi u BiH trebalo ukinuti carinu i sve carinske službe.

O, kako je pokojni predsjednik Tuđman bio u pravu glede zamisli međunarodnih mafijaša! Ali, aktualni predsjednik Hrvatske, Mesić ovih je dana pomogao, preko humanitarne organizacije ADRA i njezina predstavnika u BiH, Radula Bašića, koji se u studiju *lepo razbaškario*, da se Redži Hamziću kupi kuća na periferiji Sarajeva. Kud ćete bolje preporuke za prvog predsjednika balkanske višeglave aždaje. Kakav Parlament države BiH, kakvo Vijeće ministara i ostale marionetske Vlade na prostorima Balkana?! Džaferović i Lozančić su trebali odbiti sudjelovanje u toj emisiji, ali kažu da svi zastupnici u tom parlamentu mogu biti profesionalci s dobrom zaradom!

/Tekst objavljen u HS, u broju 403., od 10. siječnja 2003./

BRANITELJI NA CRNO

Kakav polet, kakav zanos! Kakvu su nesebičnost i volju iskazali i pokazali Hrvati u želji da konačno jednom naprave državu, da sve hrvatske zemlje vrate u krilo matice. Nemoguće je utvrditi jesu li veću spremnost pokazali Hrvati u Hrvatskoj ili oni u dijaspori diljem svijeta, od materijalnog davanja do polaganja života za svoju Hrvatsku. A onda je došao mir. I kao da je stotinu gromova puklo među Hrvate. No, dok je pokojni Predsjednik bio živ, uspijevao je, poput oca, držati svoju svojeglavu djecu da potpuno ne zablude.

Ali, zašto je Kain ubio Abela?!

Zašto je Drugi predsjednik išao u Haag lažno svjedočiti protiv brata svoga, protiv braće svoje? Zašto Ivo Banac i dan-danas tako žestoko govori protiv braće svoje? Zašto vlast u Hrvatskoj izručuje svoje najbolje sinove političkom sudu u Haagu?

"I jednoga dana Kain prinese žrtvu Jahvi od zemaljskih plodova. A prinese i Abel od prvine svoje stoke sve po izbor pretilina. Jahve milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kaina i žrtvu njegovu ni pogled ne svrati. Stoga se Kain veoma razljuti..."(post.4,3-6) i ode u Haag svjedočiti protiv brata svoga i potpisa odluke o umirovljenju generala, braće svoje, i odgovori – Ne znam tko potpisa protokol o prodaji Željezare!

- A ja se pitam, zar sam ja čuvar braće svoje hrvatske? Neki od njih samo katkad piju kavu sa mnom i to je sve.

Gdje su danas i kako žive hrvatski sinovi što ostadoše živi, a dali su mnogo za svoju Hrvatsku, za svoj hrvatski narod? S ponosom se sjećam tog vremena zanosa, a posebno mog prijatelja Níke.

Evo danas, dok ovo stvaramo, prijatelju, dobro je. Puni smo entuzijazma, volje, hrabrosti. Ali, brzo će doći vrijeme kada ćemo morati ginuti za hrvatstvo. I neka bude i to, neka nas izgine na tisuće, ali samo da napravimo svoju državu, državu pravde, državu u kojoj ne ću morati noću nositi dijete na krštenje, državu u kojoj ću moći raditi bilo koji posao, a da ne moram biti član Saveza komunista, državu u kojoj ne ću morati ići raditi vani. I zapamti, prijatelju, poslije rata brat će izdati sestru, brata, rođak rođaka, prijatelj prijatelja. Lažno će svjedočiti jedan na drugoga samo da bi sebi osigurali bolje mjesto (Pa mi sada recite da je priča o prvom predsjedniku neke nove Balkanske konfederacije bezvezna).

Gdje je danas Níka?

U svom mjestu gdje je godinama živio i radio, Níka je ostao bez posla, a u rješenju o prestanku radnog odnosa piše: – zbog agresije na BiH!(?). Sada radi vani, u Austriji, na crno. Kako živi, kako osigurava sredstva za obitelj, nitko ga, i nitko se i ne pita.

- Poznato je da je obitelj osnovna jedinica društva u svakom narodu. Ako želite uništiti jedan narod, uništite mu obitelj. Tom "znanošću" vodila se velikosrpska ideja. Tako nova vlast Hrvatima nije davala posla u mjestima gdje žive, odnosno na sve načine im je onemogućavala zapošljavanje.... Ako jednoj obitelji ne date osnovna prava, pravo na rad, što joj preostaje nego da to traži na drugom mjestu. I tako se onda Hrvati sele. (Općina Žepče ili ključ za funkcioniranje Bosne i Hercegovine, A.M.)

Ako se i danas ponavlja velikosrpska "znanost", a ponavlja se, jer bar jedan od roditelja mora ići u inozemstvo kako bi zaradio da mu obitelj preživi, postavlja se pitanje tko i zašto provodi velikosrpsku "znanost"?! Postoji li danas osoba među Hrvatima koja bi smjela i mogla dovoljno glasno reći Hrvatima, poput pokojnog Predsjednika, poput Jahve Kainu – Što si učinio? Slušaj! Krv brata tvoga iz zemlje meni viče.

U ovom trenutku, u ovom vremenu, tu snagu još uvijek ne vidim, osim možda Crkve u Hrvata. Hoće li Crkva dovoljno jako i snažno podići glas protiv svakojakih ubojstava braće i djece svoje?! Ako za trenutak zanemarimo razloge njezina poslanja, svoj glas bi trebala dići i zato što su se Hrvati, poslije svega uvijek vraćali Crkvi i njezinu nauku. Da, zbilja, kakva je danas stvarnost onih Hrvata koji su puni poleta i zanosa stvarali Hrvatsku, onih koji svoje hrvatstvo nisu mjerili količinama "zarađenog" novca u tim sudbonosnim vremenima? Kakva je stvarnost mog prijatelja Níke?

/Tekst objavljen u HS, u broju 412., od 14. ožujka 2003.

CESTE

U Zagrebu živi moj prijatelj Jozo. Jozo je inače moj susjed i rodak koji je poslije završene srednje škole i odslužene JNA, kao i mnogi drugi Hrvati iz BiH, dalekih sedamdesetih otišao u svijet trbuhom za kruhom. U Zagrebu je nekoliko godina prije Domovinskog rata napravio kuću, djeca su mu velika. E, sada me živo zanima je li on "bosanski Hrvat" ili "hrvatski Hrvat", ali, ne, ne dam da me te umjetne podjele Hrvata odvuku, nisam mislio pisati o tome.

O čemu sam ono htio pisati?!

Eto vidite kako na mene djeluje ova riječ – bosanski Hrvat. Da je bar bosanskohercegovački Hrvat. Skoro da sam u trenutku zaboravio, ah, da, o cestama.

I tako, nazovem ja mog Račana. Da vam ne zaboravim reći, sva moja obitelj i ja Jozu zovemo Račan. Čak mi je i u mobitelu njegov broj memoriran kao Račan. Otkuda Jozi to – Račan i zašto? Pogađate, on je žestoki pristalica Račana. Bože pomozi mu i oprosti, mislim Jozi.

- Halo, Jože, prijatelju – ovoga puta sam namjerno izbjegao ono – halo jesam li dobio Račana – kako mu se inače javljam – bi li mi mogao učiniti jednu uslugu?

- Ha, jesi li vidio koje sve ceste otvara Račan? A oni tvoji što ih zovem "Hajde da zemimo"? Što su oni napravili, niti jednu cestu, vidiš šta radi ovaj moj Račan?!

- Ehej, stani Jozo da ti tvog Račana, hoćeš li odmah da se posvađamo, a nismo se ni pozdravili kako treba. Koje ceste on gradi? Ma, što on, to grade građani Hrvatske, porezni obveznici, ti!

- Dobro, dobro, oprosti, ne ćemo se svađati, ali moraš priznati, čovječe, vidiš li koje sve ceste otvara. Eto ga, danas će doletjeti i vama u BiH. Sjećaš li se kad smo ono kao dječaci raspravljali o reakciji tvoga ćaće kada mu budu rušili onaj stari mlin, jer točno preko tog mlina, ispod same vaše kuće, prema još davno izrađenom projektu ide autocesta Budimpešta-Osijek-Ploče. Vidiš, ovi moji su to još tada imali u planu. Pomoći će Račan i BiH.

- E, baš će joj on pomoći – prekidam ga. – Jest se i naš'o tko će joj pomoći.

I tako, zbilja tu večer, udarna vijest u Dnevniku "RTV-a" bila je ta o Račanovu posjetu i gradnji koridora VC (Pet Ce), kako ga zovu, da

bi to u uhu običnog puka izgledalo veće. Spomenula se i izgradnja Jonske ceste, te je naglašeno kako je Hrvatska odustala od gradnje ceste samo kroz Hrvatsku, nego aktualna vlast, Račanova, nema ništa protiv da ta cesta ide i preko teritorija BiH (Neum).

Hoće li to na predstojećim izborima u Hrvatskoj glasovati i Hrvati iz BiH, pa se Račan odlučio graditi ceste kroz Bosnu i Hercegovinu?! Nemojte se iznenaditi ako uskoro kažu i da se aktualna vlast odlučila graditi autocestu pravca, Zagreb-Bihać-Drvar-Livno-Mostar-Dubrovnik, i da su na tu ideju došli nakon silnog razmišljanja kako pomoći svojoj i susjednoj zemlji. Ne daj Bože da bi kazali kako je to zagovarao i pokojni Predsjednik. Boga pitaj do kada bi potrajala i kako bi završila naša rasprava o "Račanovim cestama" da se nismo sjetili koliko je skup telefonski razgovor mobilnom mrežom.

- Znaš, Jože, zvao sam da mi na oglasnoj ploči provjeriš je li mi sin prošao na prijamnom ispitu na faksu, a za Račana i njegove pajdaše ovdje u BiH ne vrijedi trošiti impulse. Nego, kada u Hrvatskoj prođu izbori, onda ćemo nas dvojica sjesti i malo više o tome pričati. Pripremit ću ti malo slatke vode, jer će ti poslije izbora trebati.

I da ne zaboravim. Jozo mi je provjerio stanje na oglasnoj ploči faksa. Sin mi je ostvario potrebnu kvotu bodova, ali će na taj faks ostati neupisan jer je ispod stotinu pedesetog mjesta, koliko ih se može upisati. Slično Račanu koji je na prošlim izborima osvojio potreban broj glasova, ali nije ni blizu ispunio očekivanja hrvatskog naroda.

Znadete li slučajno odgovor na to kud nas vode Račanove ceste? Jeste li čuli za Balkan ekspres?

/Tekst objavljen u HS, u broju 430., od 18. srpnja 2003./

UMRTVLJENA BEHA

Još je vrijeme godišnjih odmora, za one koji si mogu priuštiti godišnji odmor. Nisam od tih nesretnika koji se, zato što imaju novaca, moraju izlagati ovim ljetnim žegama na mediteranskom suncu, no zaustavit ću se, kako mi ne bi proradio jal. Iz razloga koje razumijete odlučio sam se, umjesto da idem na odmor, posjetiti stomatologa, kako bih popravio dva bolesna zuba. Kao naša dva entiteta u dragoj nam *beha* i jedan od ta dva zuba je mrvicu manji, ali oba bole za neizdržati. Javivši se poduzetnoj liječnici prvo smo kratko porazgovarali.

- Šteta bi bilo da ih izvadimo, predlažem vam da ih pokušamo liječiti – govori mi.

- A, što mislite hoće li uspjeti, da možda nije kasno za liječenje? – pitam je već se malo, ma kakvi malo, plašeći bušenja i svih čuda koja slijede.

- Ne bojte se, dat ću vam anesteziju – govori liječnica, vidjevši iskusnim okom o čemu se radi. – Ili, ako hoćete pučkim jezikom, napravit ću da vam to utrne, da ne osjetite bol dok vam budem obrađivala.

Kao što je umrtvljena politička scena u *beha*, mislim si. No, kako sve ne bi bilo anastetizirano, umrtvljeno, kao naša *beha* politička scena, ovo vrijeme je i vrijeme kada u mom kraju počinju svadbe. Ehe, što će sada anestetičari, tu se ne može donijeti zakon o veselju.

- Koliko će to liječenje, doktorice potrajati? Znate, dan poslije Velike Gospe imam svadbu, a ovaj lijek je neugodan da to nije normalno. Kako ću biti u društvu, posebno ovih naših Europejaca koji su u ovo vrijeme preplavili svoju dragu *beha*. Umrtvljenu.

- Pa, znadete, to vam je arsen, kako bih vam pojasnila, to je jednostavno lijek, a ne otrov, kako u narodu kažu, a trajat će tamo negdje do konca rujna.

Pomislih, taman dok krene nastava pod jednim krovom za "dobre Bošnjane", koji, istina imaju tri različite bogomolje, "ali govore istim jezikom", kako je pisalo na plakatima koje je prije dvije-tri godine postavio SFOR po svim većim mjestima BiH. (SFOR ja kasnije zanijekao da se to dogodilo u njegovoj režiji, ali zar im je itko povjerovao?!) Ne, ne, ne ću o školstvu, koga to više zanima, kažem, samu sam pomislio. Htio sam o svadbenom veselju, o našim Europejcima, hrvatskim Europejcima, točnije o onima koji su u zadnjih dvanaest-

trinaest godina, mnogo prije nego što je bilo govora o prijamu BiH u Europu krenuli put Europske zajednice ili u zemlje koje će možda ući u EU. Kao što je susjedna nam država Hrvatska. Jeste li primijetili da ovi komirani *beha* političari nikako ili veoma rijetko kažu neku lijepu riječ o toj susjednoj nam državi?

I tako, na svadbenom veselju skupila se draga obitelj. Omjer *beha* registracijskih pločica i onih iz susjedne nam, prijateljske i drage države Hrvatske (kad jedni političari ne će, a drugi ne smiju da kažem ja) i država EU je tu negdje, pola-pola. I, dok su glazbenici sjeli kako bi i oni na svadbi nešto prezalogajili, te glazba utihnula razgovaram s Ruškom.

- Kako vam je tamo? Radite?

- Pa. Eto, snašli smo se.

- Mislite li se vraćati? – pitam, premda odgovor slutim.

- Pa, u početku smo mislili, ali djeca su u međuvremenu porasla, njih ovamo ništa ne privlači, osim ovako doći na svadbu i još koji dan. Sada razmišljamo i ja i muž, što bi smo ovdje mogli raditi? Gotovo je to, sada sam svjesna, nema tu više povratka. Puno je vremena prošlo.

Da, uglavnom je gotovo. Bar što se Hrvata tiče. Jer su oni zaključili – zašto čekati da BiH uđe u EU kada mi možemo ući u nju i bez toga. A poslije rezanja mladenačke torte glazbenici i svi gosti poželjeli su mladencima sreću uz pjesmu "Dogodine i sina dobili". Kako bi *beha* Hrvati punili EU i bez službenog ulaska u nju.

Ah, da, kaže liječnica – Do kraja rujna ćemo izliječiti ta dva zuba, ali ako dođe do komplikacija, otići ćemo zajedno do jednog specijalista. Do kraja rujna vidjet ćemo mogu li ta dva vaša zuba biti zdrava pod zajedničkim krovom. Ma ne krovom, nepcem!

/Tekst objavljen u HS, u broju 435., od 22. kolovoza 2003./

MUZIČKA ŠKOLA

E, kako dođe rujan, malo mi je lakše. Istina, nema kiše, ali dani nisu tako vreli, a noći su svježije. Baš sam se obradovao – evo ga konačno, nema više noćnog prevrtanja po krevetu i znojenja, prava ugoda za noćno spavanje. Kao i svake nedjelje popodne, tako i ove, nekolicina nas okupila se na haklanje, na Blažovoj njivi. Blaž nam je za sitnu lovu iznajmio njivu jer i tako više dobije nego da je obrađuje. Poslije odigrane tekme, a već rekoh, noć svježa, mogao se očekivati dobar san, ali spavao sam veoma loše. Morio me nekakav težak san. Prvo sam sanjao veliki broj ljudi kako se nekuda guraju, a to vam nije dobro sanjati, kaže baka Mara. Poslije toga pred oči su mi došli neki moji prijatelji i znanci, koje dugo nisam vidio, u gomili koja bježi. Nažalost, to gdje sam ih vidio bila je neka škola, ali pretvorena u zatvor i ograđena visokim zidom. Gledali su me kroz zatvorena prozorska stakla i čudno se ponašali. Jedan od njih, Marko, imao je pozu violinista, ali violine nigdje, samo je i dalje izvodio na toj zamišljenoj violini neke tužne melodije. Drugi, Franjo, umišljao je sebi da svira klavir. Treći, Ilija, držao je ruke ispred usta i, jasno, bio je uvjeren da svira flautu. Između te, očito Muzičke škole i visokoh stambenih zgrada prolazila je široka cesta, ulica zasađena drvećem. Moguće je da je ljepota te ulice u mojih prijatelja izazivala potrebu za sviranjem. Nažalost, školi se nikako nije moglo prići kako bi im se kazalo da to nije nikakva škola nego zatvor.

Grozan san. Probudim se sav znojan, kao da su mene tukli u tom zatvoru, a ne njih. Poslije jutarnjeg toaleta, čak i prije kavice, ne znam zašto, padne mi na pamet da nazovem svog prijatelja u Zenici, Bošnjaka.

- Dobro jutro! Jesam li dobio stan Bošnjak?

- Esselam alejkum, kada sam Bošnjak, nek' sve bude u stilu – šaleći se odgovara mi Ferdo.

Pogađate, Ferdinand, skraćeno Ferdo, Hrvat, kojemu je prezime Bošnjak. Zato se i šali. Od muke. Ne zato što mu je do šale. Ferdo je inače predsjednik Matice hrvatske u Zenici. Nedavno je u Zenici, po tko zna koji put od devedeset druge obijen i opljačkan Hrvatski dom, a u njemu i ured Matice hrvatske. Odnesen mu je faks i još koješta. Njega osobno su više puta napali, a kući na telefon često dobiva pozive kojekakva sadržaja.

Zato se i javljam sa esselam alejkum, za svaki slučaj – ironičan je Ferdo sam prema sebi.

- Kako si, Ferdo? – pitam ga. – Kako Matica? Jesi li dobio onu pomoć iz Hrvatske Vlade koju si tražio, pomoć koju Hrvatska šalje Hrvatima u BiH? Pripremaš li kakav novi projekt, izdanje neke nove knjige u nakladi Matice?

- E, moj prijatelju?! – odgovara mi Ferdo. – Pomoć Hrvatske Vlade je, istina, stigla za obnovu Hrvatskog doma u Zenici, ali za samo Maticu nije ništa stiglo. Ali znaš li zato tko je dobio tu pomoć?! E, jesu Muslimani pametni, svaka im čast, a mi, mi smo....

- Nemoj, Ferdo tako – uskačem.

- Ma što nemoj! Pomoć Hrvatske Vlade dobila je Muzička škola u Zenici, ona ista zloglasna Muzička škola u kojoj su tijekom rata zatvarani i na mrtvo ime prebijani Hrvati. Pretpostavljam da im je u potpisu zahtjeva koji su uputili Vladi neki jadnik, Hrvat. I, znaš koje im je obrazloženje za tu pomoć? Kažu, ima tamo i nekoliko hrvatske djece! E, mašalah, ne mogu reći nazdravlje.

Pa vi recite da ne treba slušati što kaže baka Mara. Stvarno nije dobro sanjati puno ljudi, a pogotovu ne zloglasnu Muzičku školu u Zenici.

/Tekst objavljen u HS, u broju 438., od 12. rujna 2003./

"NACIJA" JE POLUDJELA

Na stranu što se u himni nogometne vrste BiH „Haj'mo Bosno, haj'mo Hercegovino", Hercegovina spominje rijeđe, ali ono „nek' nacija poludi" – e, to je zanimljivo.

Koja nacija?!

„Nikada BiH nije bila ovako ujedinjena kao pred ovu historijsku utakmicu". „Predstojeća utakmica BiH i Danske za kvalifikacije za Europsko prvenstvo u nogometu u Portugalu više je učinila za ujedinjenje BiH i njezinih naroda nego Daytonski sporazum", samo su neki od natpisa i izjava pred kvalifikacijsku utakmicu 11. listopada. „Poginut ćemo na terenu", izjavljivali su fudbaleri i poneki nogometaš. Djelatnici „Federalne televizije" i drugih medija u BiH, uglavnom muslimanskih, vjerojatno u dogovoru s predstavnicima Nogometnog-Fudbalskog saveza BiH odmah su podigli galamu na ljude iz UEF- e da bi se, po njihovu mišljenju stvorila psihološka prednost za reprezentaciju BiH. No, sva ta, tipično balkansko-orijentalna galama, nije ni najmanje utjecala na hladne i racionalne predstavnike UEF-e te su Nogometnom-Fudbalskom savezu BiH glatko odrezali kaznu od dvadeset tisuća eura zbog rasističkih ispada na utakmici s Norveškom u Zenici. Mediji su također osuli „drvlje i kamenje" na engleskog suca Barbera. Kao još jedan dodatni motiv pred ovu „historijsku" utakmicu promovirana je i himna reprezentacije, „Haj'mo Bosno, haj'mo i Hercegovino" te slogan: "Nek' nacija poludi". E, sada, kada znademo rezultat zbog čega uopće osvrt na ovaj netom završeni događaj?! Ali, pođimo redom.

Nitko, ama baš nitko normalan ne može sucu Barberu ništa prigovoriti. Englez je odsudio pošteno i nadasve profesionalno. O odluci UEF-e, da se kvalifikacijska utakmica BiH – Danska igra u Sarajevu, a ne Zenici, kao i o kazni od dvadeset tisuća eura, nema potrebe ništa reći. S UEF-om se ne može pogađati kao na tržnici.

Himna reprezentacije BiH?!

Na stranu to što je zapravo plagijat himne nogometne reprezentacije Hrvatske, što može uočiti i ispodprosječni poznavatelj nota, na stranu to što se „haj'mo Bosno" spominje mnogo više puta od „haj'mo Hercegovino", himna je himna pa makar i prepisana, ali ono: „Nek' nacija poludi", e to je zanimljivo.

Koja nacija?! Hrvatska, srpska ili muslimansko-bošnjačka? Ili se možda željelo sugerirati i reći, provući na mala vrata, kao u nogometu se to ne će primijetiti, da u BiH postoji jedinstvena nacija?! Nedostajalo je još samo da čujemo i kako se ta nacija zove. Ah, *sabur* (turcizam), ima vremena, čut ćemo i to, misle kreatori „jedinstvene nacije" u BiH. No, da toga ne će biti, govori jedan detalj koji su „objektivni" i „nezavisni" mediji u BiH uglavnom prešutjeli. Što je transparent viđen na toj utakmici: "Neki u Haag a mi u Portugal" mogao reći Hrvatima i Srbima u BiH? Za prosječnog poznavatelja (ne)prilika u BiH nema dvojbe tko je autor teksta na transparentu i komu je njegova poruka namijenjena. I zato, uistinu nije nikakvo čudo kada ste čuli Hrvate i Srbe koji su prije utakmice izjavljivali da bi voljeli da „reprezentacija BiH" izgubi 100:0 ako je moguće. I umjesto da „nacija" poludi „popušili" su.

/Tekst objavljen u HS, u broju 444., od 24. listopada 2003./

ŽIVJELA DONATORSKA KONFERENCIJA

Ako se politički predstavnici u parlamentima i Vladi ne dogovore i do kraja mjeseca ne donesu Zakon o visokom obrazovanju, BiH bi mogla izgubiti oko šezdeset milijuna eura – kredita! Ako se političari u BiH i predstavničkim tijelima vlasti ne dogovore i do kraja mjeseca ne daju ime kandidata za ministra obrane, BiH bi mogla izgubiti na stotine milijuna eura kredita! Ako se političari u BiH ne dogovore i do kraja mjeseca ne donesu Zakon o...., BiH bi mogla izgubiti na stotine milijuna – kredita, uglavnom tako počinje priča glasnogovornika mnogih međunarodnih institucija u BiH, od OSS-a, OHR-a do MOZJS-a. Sljedeći nedoneseni Zakon do kraja mjeseca, zbog kojega bi BiH mogla izgubiti na stotine milijuna eura – kredita, iz pouzdanih izvora doznajemo, bit će Zakon o obveznom nošenju šešira za ćelave osobe. Jer, ako se političari u BiH ne dogovore o donošenju tog važnog i prevažnog Zakona, građani Bosne i Hercegovine mogli bi, osim šešira, ostati i bez gaća.

Zastrašujući dug

Prije nekoliko dana čula se, jednom i nikada više, stidljivo, vijest da je BiH dužna dvadeset osam milijarda dolara. Jedna mala, mala Bosna i Hercegovina uspjela je za nekoliko godina stvoriti toliki, zastrašujući dug. Ali da je samo 28 milijarda dolara! I premda podatke o zaduženosti BiH malo tko u Bosni i Hercegovini zna, mislim da bi većina građana Bosne i Hercegovine, koji će te dugove vraćati – i ne samo oni nego i njihova djeca i unuci – bila prezadovoljna da je to samo toliko. Nažalost, jednoga dana će podatci o zaduženosti morati izaći na vidjelo i tada će se, ne želeći da budem zloguki prorok, doznati brojka koja će vjerojatno biti dvostruko veća od spomenute. Zbog čega bi se u Bosni i Hercegovini političari morali dogovoriti do kraja mjeseca o donošenju ovoga ili onoga zakona?! Kaže li itko od tih međunarodnih glasnogovornika koji su uvjeti tog kredita?! Koliko je rok otplate, kolike su kamate, kada pristižu prvi obroci za otplatu? Zašto političari u BiH, oni koji znaju koliko i kako su „povoljni“ ti krediti ne kažu narodu nešto o uvjetima kredita, visini kamata? Narod u BiH, budite sigurni, i ne zna da su to krediti koji se moraju vraćati. Narod misli da je to donacija, a pod tim „donacija“ oni misle

da to neke svjetske financijske institucije daju BiH. Oni stvarno ne misle da se sve to mora vratiti. Možda negdje u podsvijesti i znaju, ali u svojoj posvemašnjoj bijedi o tome i ne razmišljaju. Zar mislite da običan čovjek zna što je to MMF?! Da, znat će da je to Međunarodni monetarni fond, ali o tome kako on utjeruje svoje dugove, o tome ne zna gotovo ništa. Nemaju vremena, nemaju mogućnosti da o tome nešto pitaju Argentinu, Meksiko i neke druge. Nemaju niti trideset maraka da kupe knjigu „Sahib", Nenada Veličkovića. Mnogi nemaju niti volje da to pročitaju, prije svega zbog bijede koja ih je pritisla. A kada bi kojim slučajem pročitali bar tu knjigu, o „Stoljeću rata" i drugim knjigama da i ne govorim, doznali bi... Pročitali bi ono što visoko rangirani dužnosnik OHR-a u BiH piše svojoj ljubavnici u Engleskoj.

Što piše Sahib?

„Najdraži moj Džordž", piše taj dužnosnik OHR-a svom ljubavniku ili ljubavnici – više je teško znati je li mu ljubavnik ili ljubavnica jer taj dužnosnik je, kao što zaključujete, gay, ili, kako bi u nas u BiH, budući da smo mi prilično zaostali, rekli peder. I dok mu vrli ljubavnik i visoko rangirani dužnosnik OHR-a u svojim pismima pojašnjava stanje u BiH među ovim primitivcima te o svojim teškoćama dugovremenog suzdržavanja i razdvojenosti, i sve tako nešto, dok svojoj ljubavnici Džordžu pojašnjava kako ovi primitivci ne znaju da je on tu u ime „Njezina veličanstva", naš vrli predstavnik OHR-a u svojoj ogorčenosti prema ovim primitivcima ipak nalazi olakšanje: „Ali kada znam da će naši unuci i praunuci živjeti od kamata koje nam ovi primitivci budu vraćali, s takvim zadovoljstvom potpisujem svaki donatorski ugovor"!

Živjela ovih dana održana Donatorska konferencija u Mostaru! Živio jedinstveni Mostar! Živjelo visokoškolsko obrazovanje po novom Zakonu! Živjelo ministarstvo obrane na čelu s dogovorenim zajedničkim ministrom! Živjeli mi iz Međunarodne zajednice! Živjela prezadužena Bosna i Hercegovina, a i unuci koji će plaćati kamate! Živjela Donatorska konferencija!

/članak objavljen u HS, u broju 464., od 12. ožujka 2004./

KAD POČNE RAZGOVOR, SVE PRISJEDNE

Kad god bi nogometna vrsta Njemačke postigla slab rezultat, bez obzira na to koji od stručnjaka se osvrnuo na igru, prva i najznačajnija primjedba bila bi – malo smo trčali. Današnji nogometni stručnjaci odmah ističu agresivnost – nismo imali agresivnosti u igri – kažu. Međutim, da bi ste bili agresivni, netko vas mora izazvati. Tako su nedavno, priznatom književniku u jednom bosanskohercegovačkom gradiću neki lokalni politički (ne)moćnici zabranili predstavljanje knjige kojoj je on bio urednikom, jer ih je, očito nešto u toj knjizi žuljalo. U svom bijesu zbog te zabrane, za koju smo vjerovali da se u demokraciji ne može dogoditi, dotični književnik je pokazao nevjerojatnu agresivnost, nije se u javnosti pokazivao tri-četiri mjeseca nego je sjeo za stol i napisao svoj novi roman koji će uskoro objelodaniti. Koliko su mene naljutili ovih dana, mogao bih napisati tekst za cijeli ovaj broj HS ali ...

Počelo idilično

Za Gospojinu, gotovo svi koji su iz bilo kojeg razloga otišli iz svog rodnog kraja u svijet, pa tako i Žepčaci, dođu doma. Dođu obići obitelj, ispričati se, razmijeniti mišljenje. E, ta razmjena mišljenja podigla mi je agresivnost s kojom bi, da sam nogometaš mogao zadovoljiti zahtjevima svakog nogometnog stručnjaka. Sve je bilo u redu, što bi naši novopečeni Amerikanci rekli OKEJ, dok se u Osovi, za Veliku Gospu, uz nazočnost desetak tisuća hodočasnika slavio taj blagdan. Dan lijep s nešto povjetarca. Propovijed fra Ivana Jurišića, vojnog kapelana u Splitu, nadahnuta i poticajna, razumljiva običnom čovjeku, bliska njegovu srcu i duši. Poslije, užina na prostrtim dekama i stoljnacima. Pod šatorima izvorna glazba uz violinu i šargiju. Istina, čuje se i poneka Cecina pesma, ali Bože moj, valjda ćemo i mi Hrvati jednom doći „u pamet". A onda, uvečer s rodbinom koja je došla u goste svodimo dojmove kad slijedi neizbježno pitanje:

- A kako vi ovdje s Muslimanima?

- Pa, tako, dobro je – odgovaramo svi obiteljski uglas.

- A vidi ti ovo, kako pustiše onog Blaškića? Eto, vidite, da naš predsjednik...

Opaa! Osjećam da mi se tlak nezadrživo počinje dizati. Maloprije ono – kako vi s Muslimanima? A do prije rata i ta moja rodbina je živjela u BiH, a sada – naš predsjednik – ne dade one dokumente što ih je HDZ skrio još ga ne bi pustili. I, kako je krenulo više se nije moglo zaustaviti.

- Pa znaš, krili su dokumente, kako nisu, a predsjednik ih je sve dao i zato su ga pustili!

Kao da su oni osobno vidjeli kako je HDZ „krio" dokumente, kao da su oni osobno vidjeli kada je predsjednik davao te „skrivene" dokumente i kao da su oni osobno bili u Haagu i uvjerili se u pravednost tog političkog suda?! Kao da im to mišljenje nije nametnuto kroz neke režimske medije?!

I, priča se razvijala, postajala sve žučnija. Ovoga puta supruga me nije ušutkivala jer su na mojoj strani bila i dva starija sina, fala ti Bože za to.

- Ma, za sve su ovo krivi Hercegovci. Oni su Muslimanima uzimali, oni su Muslimanima otimali, oni su ih kao i Srbi protjerali.

A tko može povodljivim osobama, ljudima koji bespogovorno vjeruju u ono što im mediji serviraju kao istinu, pojasniti?

Naivni BiH Hrvati

Tko će im pojasniti da je rat na ovim prostorima, prostorima bivše Jadnoslavije trebao Velikim silama? Tko će im i kako pojasniti da sukoba između Muslimana i Hrvata u BiH, pa i u toj Lašvanskoj dolini, ne bi bilo da ga nisu pripremile tajne službe velikih sila? Tko će i kako pojasniti tim osobama koje se u politička zbivanja ne razumiju da su se, kada je rat već bio neizbježan, Muslimani odlučili za položaj žrtve? Tko će onima koji to i ne žele čuti, pojasniti da su o ovom ratu žrtve bili i Hrvati? Jer oni kao da ne čuju kada ih pitate, a tko je protjerao Hrvate iz Vareša, Kaknja, Bugojna, tko je pobio dvadeset šest bugojanskih intelektualaca? Kako to da još nitko nije u Haagu, ako ništa drugo, a ono za tih dvadeset šest intelektualaca? Njih pitati, tko će i hoće li ikada odgovarati za Križančevo selo, za Grabovicu i druga stratišta Hrvata u BiH – ne vrijedi jer – vi to izmišljate – kažu. I za radikalizam koji je očit oni imaju pojašnjenje i znaju krivca.

- To je kriv Tuđman, on je pustio mudžahedine da preko Hrvatske uđu u BiH. Zašto ih je pustio preko svoje države – kažu.

O Bože!? Ne vrijedi ni pokušati kazati da Tudman i Hrvatska u to vrijeme nisu mogli spriječiti ono što je dopuštala medunarodna zajednica. To što je u svom zadnjem posjetu BiH „ljepotica" iz Haaga izjavila da se vodi istražni postupak protiv Ganića, Delića i Mahmuljina za takve nema značenja. – Sve ste krivi vi Hrvati – kažu. To što Muslimani-Bošnjaci nikako, glede samo Splitskog sporazuma, ne mogu dokazati ono što bi žarko željeli, da je i Hrvatska agresor na BiH, i to je za njih neka hrvatska „ujdurma"! Pa, Bože moj, pitam se, s kim ja to razgovaram, sa svojom rodbinom, s Hrvatima.

- Eto, i nedavno je bilo na vijestima da su Muslimani u Žepču pokopali sedamdeset pet ubijenih u logoru, tu kod vas?! – kažu.

Treba li uopće pojašnjavati da su u tom „televizijskom" pokopu, gotovo pa sve „žrtve" iskopavane i ukopavane više puta za medijske potrebe? Uostalom pravu istinu o tome znaju vjerske vođe Muslimana u Žepču, samo je pitanje hoće li i kada će reći pravu istinu. No, budući da o tom manipuliranju žrtvama, radi svojih političkih interesa šute trenutne političke vođe Hrvata iz Žepča, oni istinu još neko vrijeme mogu prešućivati. I, moglo bi se još redati pitanja i pitanja, pružiti vjerodostojnih odgovora, ali čemu i kome?

- Joj, bilo je puno obavijesti o vjenčanjima. Nikada do sada u jednim nedjeljnim župnim obavijestima nismo čuli da se toliko mladića i djevojaka zaručilo, da će biti toliko svadbi – kažu nakon što smo stišali strasti.

A odgovor preostalih žepačkih Hrvata jest – do sljedeće Gospojine bit će još veći broj svadbi. Hrvatima u Žepču ne treba novčani poticaj za demografsku obnovu. Oni su se održali, obranili i obnavljaju se ljubavlju. Uostalom, gdje ono piše: ako ljubavi nemam, ništa sam.

/Tekst objavljen u HS, u broju 487., od 20. kolovoza 2004./

ASHDOWNOVE ŠUPLJE LEKCIJE

U prošlom broju čestitao sam rodendan Bosni i Herecgovini misleći kako ja i moja Bosna i Hercegovina, koja je tijekom povijesti bila uvijek u nekoj vrsti inkubatora, slavimo rodendan isti dan, dan kada je u Daytonu postignut mirovni sporazum. No ovih proteklih sedam dana načisto sam zbunjen, a da stvar bude još gora i većina gradana u BiH nije načisto kada je Dragoj našoj rođendan, kada joj je Dan državnosti. Ide se i do mnogo, mnogo težih pitanja, na primjer onih postavljenih gledateljima „Neovisne televizije Hayat", kako sami sebe nazivaju (inače čisto Muslimanske televizije u BiH, nap. a). U toj političkoj emisiji Senada Hadžifejzovića, poznatog po tomu što mu je Visoki predstavnik zabranio djelovanje na tzv. Državnoj televiziji, gdje su mu gosti bili gospoda, visoki dužnosnik SDA, Mirsad Ćeman i predsjednik SDP-a Zlatko Lagumdžija, inače oba zastupnici u Parlamentu BiH, gledateljima je ponuđeno da svoj glas daju za jedan od spomenutih nadnevaka glede Dana državnosti: a) od Kulina bana, b) od dolaska Osmanlija, c) od dolaska Austro-Ugarske, d) od dana ZAVNOBIH-a, 25. studenoga, e) od dana priznanja BiH od UN-a, f) od postignutog Daytonskog mirovnog sporazuma, 21. studenoga ili mislite da BiH uopće ne treba biti država.

Priznat ćete, teška pitanja.

Ovdje je manje važno kako je završeno glasovanje, odnosno koliko je postotaka dobilo svako pitanje, za sada bi bilo zanimljivije vidjeti što o tome kažu neki visoki službenici u BiH. Na izjavu vodstva RS da RS i Srbi ne priznaju 25. studenoga kao Dan državnosti Drage naše, član Predsjedništva BiH, Sulejman Tihić tvrdi da RS ne može slaviti samo ono što joj iz Daytona odgovara, jer, ako nema Zakona o praznicima na razini BiH, na šta se Srbi vade, onda su na snazi zakoni preuzeti još iz socijalističke Republike BiH, a po njima je dan ZAVNOBIH-a, 25. studenoga Dan državnosti BiH. Predsjedajući tog smiješnog troćlanog predsjedništva BiH, Srbin, Borislav Paravac mu na to odgovara da je i 27. srpnja Dan ustanka naroda BiH, po tim starim Zakonima praznik, pa zašto se onda i on ne slavi. Budući da se Hrvate u Dragoj našoj više ništa i ne pita, osim da uredno pune proračun, više od Srba i Muslimana zajedno, njihovi političari samo pokorno slegnu glavama na sve ono što od njih traže i jedni i drugi, a ponajviše ovi treći, Ashdownovi.

A što o proslavi 25. studenoga, kao Dana državnosti BiH, kaže taj Englez Ashdown?

- Svi u BiH trebali bi slaviti taj dan kao Dan državnosti – poručio je *beha* javnosti Ashdown.

Zamislite, Paddy Ashdown, za razliku od mnogih građana Drage naše, zna kada bi se u BiH trebao slaviti Dan državnosti! Čudi samo to kako nije predložio da to bude dan njegova službenog preuzimanja dužnosti Visokog protektora u BiH. Ali, umjesto da se „pravi Englez" i ne petlja u ono što mu sigurno nije zadaća, Ashdownu bi bilo pametnije da kaže nešto o suludoj dugogodišnjoj nakani muslimanske-bošnjačke političke oligarhije da uništi najprofitabilnije i najbolje stojeće poduzeće u Dragoj našoj, mostarski Aluminij. Bilo bi mu pametnije da kaže onima koji se kriju iza organiziranja prosvjeda poljoprivrednih proizvođača, da se blokiranjem granice s Hrvatskom i sutra sa Srbijom, ne postiže ništa dobro za sve građane BiH, da im kaže da se na taj način ne može ući u Europu. Istina je da Ashdown zna da onim politikama i političarima, koji zapravo stoje iza organiziranja takvih besmislenih prosvjeda i nije stalo da Draga naša uđe u Europu, njihovi ciljevi, kod nekih za sada prikriveni a kod Silajdžića otvoreni, su da BiH treba povezivati s Indonezijom, Malezijom, s istočnim zemljama, ali on, iz njemu znanih razloga, za sada o tome šuti. Također, umjesto da govori koji bi se dan trebao slaviti kao Dan državnosti Ashdown je morao podići svoj glas do neba i kazati javnosti što zapravo znači nedavno ubojstvo katoličkog svećenika Kazimira Višatickog, bez obzira na to što je po službenom izvješću policije motiv ubojstva bio koristoljublje, odnosno pljačka. Međutim, Ashdowna u skladu s višestoljetnom engleskom politikom ne zanimaju Hrvati ni njihov povratak u RS, a ponajmanje katolici. Možda bi se razlog njegove šutnje na ubojstva Hrvata i katoličkog svećenika i u F BiH, dakle u cijeloj BiH, mogao pojasniti ako bi se nešto napisalo o Orange redu i njegovu marširanju kroz Belfast, ali o tome nekom drugom prigodom. Ili bi Ashdown pak trebao dati sve od sebe kako bi se ponovno pokrenula i ubrzala istraga o naručiteljima ubojstva pokojnog Joze Leutara. Jedan od razloga zbog čega to Ashdown ne pokrene mogao bi biti u jednoj od vijesti na BN televiziji (Bijeljinskoj televiziji, nap. a) tog spornog 25. studenoga, usko vezanoj za njegovu izjavu o slavljenju Dana dr-

žavnosti. Naime, ta televizija izvijestila je javnost da će, ubrzo poslije Nove godine, američki senatori i kongresmeni imati prigodu gledati film o djelovanju Al Qaide u BiH, o mudžahedinskim taborima i uvježbavanju terorista u njima, te o susretu Alije Izetbegovića i Bin Ladena! Što ako se pokaže da je ta vijest, koju ipak treba uzeti s dozom rezerve točna? Jer, ako se ozbiljno i nepristrano pokrene istraga o ubojstvu pokojnoga Leutara, ali i mnogih drugih Hrvata i katoličkih svećenika vrlo lako bi se moglo doći do samog Izetbegovića. Na jednom od mojih posljednjih susreta s pokojnim Leutarom kazao mi je: „Na pragu sam jednog velikog otkrića, strašnog za cijelu BiH, ali prijatelju, bojim se da me prije toga ne ubiju".

Za koje od ovih sedam postavljenih pitanja na „Hayatu", o državnosti BiH biste vi poštovani čitatelji glasovali?

/Tekst objavljen u HS, u broju 502., od 3. prosinca 2004./

ISLAMIST BOŠNJAK PROTIV HOLOKAUSTA

Kakve „Istine" promiče „Saf", islamski časopis za mladež

Jednoga nedjeljnoga dana negdje, 1995. doživio sam jedno, malo je reći iznenađenje. Ne znam zapravo bi li ga i mogao nazvati tako jer me je, to što mi se dogodilo, na trenutak ostavilo bez riječi.

- Hajde, ženo, probudi djecu jutros bi mogli na ranu misu – rekao sam supruzi nakon jutarnje kave.

- A, ne, ne, ne ću na misu!

- Molim! – čini mi se da sam ipak uspio progovoriti tu riječ, ne vjerujući samom sebi što sam čuo i vjerojatno ponesen inercijom upitao – a zašto ako mogu znati.

- Pa od onih što su nas zatvarali zato što smo išli u crkvu sada ne možeš ući u crkvu, o prvom redu da i ne govorim, svi su oni sada u prvim redovima.

Zašto sam se sada, nakon toliko vremena, sjetio ovog, na prvi pogled nevažnog događaja? Znadete li, poštovani čitatelji, što je to „Saf", što je to na hrvatskom jeziku?

- E, moj prijatelju, ovi naši bivši „teški" komunisti koji su, usput, tijekom rata preko makinacija s „Merhametom" i drugim humanitarnim zakladama došli do velike love, sada su svi u džamijama u prvom safu – kaže mi Dževad.

A ovih dana je svijetlo dana ugledao novi broj „Safa", islamskog omladinskog časopisa i u njemu tekst Fatmira Alispahića, čovjeka iz prvih muslimansko-bošnjačkih safova, bar tako on i slični misle.

U članku pod nazivom „Marketing tragedije", Alispahić, na čije bi pisanje i djelovanje trebala obratiti pozornost, ne samo bosanskohercegovačka, nego i europska javnost, na krajnje fašistički način negira podatke o holokaustu.

"Podaci o ubijenim Jevrejima su obična laž" – tvrdi u svom tekstu Alispahić i nastavlja – "Krematoriji su posebna priča jer od šest miliona kremiranih Jevreja stvorilo bi se bar jedno brdo šljake, a njega nigdje nema".

I još niz bedastoća napisao je u tom članku Fatmir Alispahić, ali ne samo on, u ovom svom marketingu! Na ovaj tekst reagirali su mnogi,

prije svega ljudi iz medija, „Dana", „Oslobodenja", „Starta", emisije "Federalne televizije" „60 minuta" i mnogi drugi, ali se od ovoga teksta nije ogradila Islamska vjerska zajednica ni *reis* Cerić. A i zašto bi se *reis* ograđivao, njemu u tom tekstu vjerojatno ništa ne smeta, njemu mnogo više smeta to što su u Tirani i na Kosovu Albanci odali vidljivo priznanje Majki Terezi. To da u zemlji u kojoj su pripadnici islama mnogobrojni, ulice i institucije dobivaju imena po jednoj kršćanki ne razumije efendija Cerić, a svoje neslaganje s tim izrazio je i u medijima. Mogu li što iz ovoga zaključiti Hrvati u BiH? Ali da se mi vratimo na neke od izrečenih reakcija na članak Fatmira Alispahića koji je, kako kaže Dževad u prvom safu.

- Ovakvi tekstovi ovu zemlju dovode u opasnost. Vidi li Alispahić da je njegov članak zapravo samo nastavak sramnog izvještaja vlade Republike Srpske o Srebrenici u kojem se tvrdi da je u Srebrenici poginulo samo tisuću pripadnika Armije BiH? Smiješno je da pripadnik naroda koji je prošao kroz genocid negira žrtve holokausta, odnosno svodi ih na tri stotine tisuća – Sačuvaj nas Bože ovakvih bošnjačkih komesara. Ovo što je napisao Alispahić je crni fašizam i trebalo bi sve nas istinski uplašiti.

I što još reći o ovome sramnom članku? Možda ipak ono što kaže predsjednik Helsinškog odbora za BiH, Dizdarević:

- ... protiv Alispahića tužiteljstvo treba poduzeti ono što je po Zakonu dužno da poduzme.

Nadalje, sada je više nego jasno tko stoji, idejom i praktično iza grafita po jevrejskim grobljima i svaki puta kada se grafiti i druge ružne stvari dogode policija treba prvo privesti Alispahiće. Na kraju, što se može drugo i očekivati u zemlji koja svaki dan tone sve dublje? Što očekivati u zemlji koja nema svoju vladu nego neko Ministarsko vijeće, bolje reći vijeće staraca, a da stvar bude još gora, ni to Vijeće ne radi normalno jer su srpski ministri u tom Vijeću podnijeli ostavke, zamrznuli svoj rad i što sve ne?

Što očekivati od zemlje u kojoj službena politika jednog od tri konstitutivna naroda, nastoji uništiti jedno od rijetkih, ako ne i jedino ozbiljno poduzeće „Aluminij", jer eto, kažu iz njega su prognani pripadnici tog naroda. Istodobno, kada ta ista politika u tvornici „Natron" u Maglaju, ali i u drugim mjestima, u potpunosti „očisti" iz nje pripadnike hrvatskog i srpskog naroda, onda za njih kažu da su sami, dragovoljno otišli. Što očekivati poslije ovakvog članka Fatmira Alis-

pahića u islamskom omladinskom časopisu „Saf" doli fašizam! Pazite, časopisu za mladež! Što očekivati od Fatmira Alispahića koji želi uspostaviti „Red"?! I, nemojmo se zavaravati, ni Hitlera nisu zaustavili dok su još mogli, a kasnije...! Bilo je kasno.

/Tekst objavljen u HS, u broju 509., od 21. siječnja 2005./

JEDNOSTAVNA RAČUNICA

Jesu li Hrvati iz Drage naše što dali Hrvatskoj? Još je nedostajalo samo da gospoda Pusić, na primjedbu voditelja emisije kako su Hrvati iz BiH medu prvima skočili o obranu Hrvatske kaže – pa tko ih je tjerao i zvao da idu – i onda bi to u potpunosti i iskreno bila Vesna Pusić, ali i ini pusići. Rezultat *teve* glasovanja od 84% prema 16%, prema kojemu Hrvatima iz BiH treba ukinuti, čitaj zabraniti, pravo glasovanja na hrvatskim izborima, a odmah potom uslijedila bi i inicijativa za ukidanje Hrvatima iz Drage naše i hrvatskog državljanstva, odraz je općeg ludila koje je zahvatilo prorežimske, mesićevske medije. Povod za to je navodno glasovanje nekoliko mrtvih u Mostaru, za što mnogi vjeruju da je inscenirano, kako bi se imao povod krenuti u ostvarivanje ovih ideja.

Tuđe politike

Naravno, da nije toga, našao bi se neki drugi, a uzroci su još odavno. Dugo vremena je poznata strategija, treba li pitati čije politike, podijeli Hrvate na Zagorce, Slavonce, Dalmatince, Hercegovce, Bosanske Hrvate i ne znam kakve sve ne, da bi se njima lakše vladalo. Slikovito, da su svi nabrojeni po jedan prst vaše ruke, što će se dogoditi ako vi te prste čvrsto stisnete u šaku, „ujedinite" ih? Tko vam lako može otvoriti šaku, polomiti prste? Ovako, ako su razdijeljeni, otvoreni, bez većih problema slomit ćemo jedan po jedan prst, bez većih problema vladat ćemo Hrvatima, bit će nam sluge. Manje je važno tko provodi takvu politiku, koliko jučer Austro-Ugarska, velikosrpska ili danas neka, navodno proeuropska politika, važno je vladati Hrvatima. Drugi, ne manje važan detalj, ako ne i važniji, koji omogućuje, olakšava provođenje ove, po Hrvate dugoročno katastrofalne politike mogao bi se vidjeti iz jednog vica, crnog vica.

Nekoliko godina radili su negdje na radilištu u Hrvatskoj Štef, Zagorac i Ivan, Hrvat iz Bosne i Hercegovine. Jednoga dana zaustavi Štef Ivana i veli mu:

- Kaj ti, Ivane, meni nisi rekel, toliko godina radimo skup, a ja do sada nisam znal da si ti Musliman!

Naime, Štef je doznao da je Ivan iz BiH. Opće je poznato da je jedan od glavnih čimbenika Mesićeve pobjede na prošlim izborima temeljen na mržnji prema Hrvatima iz Drage naše, točnije Hercegov-

cima. Uspjehu njegovih „viceva" na račun Hercegovaca pridonijeli su i neki od Hrvata iz BiH koji su visoko dogurali u hrvatskoj vlasti svojim izjavama koje izazivaju smijeh, ali i bijes, kako Hrvata u Hrvatskoj, tako i Hrvata u BiH. Mnogi pak ne vide ili ne žele vidjeti, da su to pojedinci koji su, gle čuda, medu prvima uputili čestitke Mesiću na pobjedi. Dakle i njih, kao i novog-starog predsjednika zanima, prije svega vlast koja im donosi lagodan život. Na žalost, mnogi Hrvati ne vide da tisuće njih, u Hrvatskoj ali i u BiH, može samo sanjati o svom malo boljem životu, ne vide da im je jednako teško.

Ali, što bi se dogodilo da se ozbiljno krene u ukidanje i da se ukinu ova prava Hrvatima iz BiH?

Želi li se možda ovom inicijativom i preostali dio Hrvata iseliti iz BiH i tako dovršiti „čišćenje Hrvata" iz Drage naše? Ako bi se to, ne daj Bože, i dogodilo, koliko bi Hrvatskoj odgovaralo da na svojim granicama ima dva naroda koji Hrvate, blago je reći, ne vole? Ne treba se zavaravati i, kao što neki misle, vjerovati da Muslimani-Bošnjaci išta bolje žele Hrvatima od Srba – ako netko tako misli on je stvarno neupućen i naivan. Ako ne bi imali drugoga izlaza, kome bi bili bolji prijatelji, budite sigurni da bi Muslimani-Bošnjaci izabrali Srbe, a ne Hrvate.

'Ko što kome

No, budući da Hrvati u Hrvatskoj sve više, poput pravih Europljana, svode sve na računicu, poigrajmo se malo međusobnim računom, jer i Hrvati iz BiH su isti, i oni znaju zbrojiti "dva i dva". Da, nitko od Hrvata iz Drage naše ne spori to da im Hrvatska država pomaže, oni su na tom sigurno zahvalni Hrvatskoj. No, ako ćemo već računati – da vidimo i drugu stranu medalje – jesu li Hrvati iz BiH što dali Hrvatskoj?!

Licitirati s brojem poginulih Hrvata iz BiH u obrani Hrvatske bilo bi doista nisko, prije svega glede poginulih i njihovih obitelji, roditelja i djece koja su već poodrasla i znaju što je i kako bilo. Zbog toga nećemo spominjati brojke koje nisu male, ali ćemo napomenuti jedan detalj s kojim ne želimo nikoga uvrijediti nego se malo našaliti. Naime u predgrađu Vinkovaca postoji naselje koje se zove Mala Bosna. I, da ne bude zabune, u njemu žive, gotovo 100% Ivani iz Bosne i Hercegovine, a nisu Muslimani, kak bi rekel naš dragi Štef. Kako znadete, Srbi i JNA su u naletu pregazili sve od Šida do Male Bosne. Ali kada su uda-

rili na Malu Bosnu tu za njih prolaza nije bilo. A sada da se vratimo „računici". Što bi kazali Hrvati iz Drage naše da im se da pristupa u medijima u Hrvatskoj, jer u BiH im se ne dopušta da se "živi" pojave?

Što je s gotovo pola milijuna Hrvata, zdravih, mladih koje smo u ovom vremenu „dali" Hrvatskoj? Koliko oni vrijede? Je li davanje Hrvatske Hrvatima u BiH veće od zarade koju hrvatske tvrtke, od „Podravke", „Croatia osiguranja", „HT-a" preko „Eroneta", „Agrokora" i drugih, ostvare u BiH, i to u većem dijelu preko Hrvata iz BiH, jer ne zaboravite da Hrvati u Federaciji pune proračun s više od 50%? Što bi bilo da Hrvati iz Drage naše, skupa s Muslimanima-Bošnjacima zatraže zatvaranje ulaska hrvatskih poduzeća u BiH? Ovo je samo nekoliko pitanja koja bi se u eventualnom „poravnanju računa" mogla postaviti. No ako bi se, ne daj Bože, tako nešto i dogodilo, sličilo bi to na prigovaranje oca sinu što mu daje novac da svrši fakultet i sina ocu što ga pod njegovu starost pomaže. Takve gluposti Hrvatima sigurno nisu potrebne, a protivne su i onome što piše u Svetom pismu u posl. Kol. 3, 20 – 21 – Djeco, slušajte roditelje svoje u svemu, jer je to ugodno Gospodinu. Očevi ne ogorčujte svoje djece, da ne klonu duhom.

Neodgovorni prijedlozi

A eventualno donošenje ovakvih, uistinu nikomu od Hrvata korisnih, već krajnje glupih i protiv samih sebe odluka, kao što je ukidanje prava glasovanja Hrvatima iz BiH ili, još gore, oduzimanje prava na hrvatsko državljanstvo (može li se pravo stečeno rođenjem ukinuti?!) postavilo bi jaz među Hrvatima koji bi teško, gotovo nemoguće bilo popraviti. Također, u knjizi Sirahovoj, 3, 12 – 14 piše: „Sine moj, pomozi oca svoga u starosti, i ne žalosti ga za života njegova. Ako mu i razum klone budi blag s njime i ne grdi ga ti, koji si u punoj snazi. Jer ne zaboravlja se milost prema ocu već se uračunava u oprost grijeha"

Kako pripadnici istog hrvatskog naroda u BiH, ali i u Hrvatskoj ne bi klonuli neka se ne srde na one kojima je „razum klonuo" te predlažu bedastoće da jedni drugima ukidaju prava, nego naprotiv, neka prestanu s optuživanjem i svađama. Nije moguće da je Bog prepustio toliku kaznu na Hrvate da gube razum!

/Tekst objavljen u HS, u broju 510., od 28. siječnja 2005./

HAREM U PARLAMENTU BIH

I to se dogodilo! Ono što su Hrvati u BiH znali da će se dogoditi, ako netko iz međunarodne zajednice ne stane na kraj muslimanskim zadnjim nakanama, dogodilo se ovih dana. Zastupnik u Predstavničkom domu Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine (kako ovo Predstavnički dom Parlamenta F BiH – neupućenom u prilike u Dragoj našoj može zvučati demokratski) predložio je amandman na „Obiteljski" zakon kojim je tražio da se u BiH omogući, legalizira dio šerijatskog zakona po kojemu muškarac ima pravo oženiti dvije i više žena! Javno, uz izravan televizijski prijenos! Nazdravlje! Živjela Islamska Republika Bosna i Hercegovina, ustrojena po šerijatskim zakonima! Živjela poligamija! Živio i Visoki predstavnik u Bosni i Hercegovini Paddy Ashdown koji nije odmah reagirao na ovu nečuvenu provokaciju, na ovaj pokušaj uvođenja šerijatskih zakona u BiH, a najvjerojatnije niti ne će!

Zakon za mudžahedine

Ali kako ne bi brzopleto donosili, možda pogrješne zaključke, ekskluzivno za HS – razgovarali smo s Mirsadom Hasanićem u njegovu rodnom Maglaju. Hasanić je rođen 1952., završio elektrotehnički fakultet u Sarajevu i magistrirao. Oženjen, otac petero djece, jedno iz prvoga braka. Prvo naše pitanje zastupniku glasilo je:

- **Jeste li se vi sami vjenčali prema šerijatskom zakonu, odnosno prema prijedlogu vašeg amandmana?**

- **Hasanić:** – Nisam, niti imam uvjete za to. Ni moja supruga nije za to, niti bih ja to želio.

- **Pa zašto ste onda, zbog koga i čega predložili takav amandman?**

- **Hasanić**: – Prije nego odgovorim na to pitanje želim reći da moj prijedlog amandmana nije niti razmatran, iz proceduralnih razloga jer sam zakasnio s amandmanom, kao i to da ga nitko od zastupnika u Predstavničkom domu nije podupro. A sada o vašem pitanju. Ovo je moje osobno stajalište. Od moje inicijative se ogradila politička stranka kojoj pripadam. Nikakva druga organizacija iza nje ne stoji, ni vjerska, ni građanska. Zahvaljujem političkoj stranci što se ogradila, tako da zlobnici ovu ideju ne mogu svoditi na političko pitanje i njome manipulirati. Ovo je ljudsko razmišljanje i želja da pomognem

u zaštiti jednog broja žena – građanki F BiH. Naime u F BiH ima odreden broj brakova gdje jedan čovjek ima dvije žene. Po zakonu vjenčanje je obavljeno samo s jednom ženom. Druga njegova žena je apsolutno građanski nezaštićena. Nema nikakva prava u slučaju poremećenih bračnih odnosa. Ne znam ni kakav status imaju djeca iz ovog braka. Bit moga prijedloga je da se ove žene zaštite legalizacijom i ovog braka, naravno ako je suglasna prva žena. Tako bi muškarac, uz osnovne ljudske slobode koje mu jamči Ustav Federacije BiH imao i obveze prema drugoj ženi. Znači, osim privilegija imao bi i obveze. Na ovaj način ni jedan građanin u Federaciji BiH ne bi bio ugrožen, ni jedna svjetska povelja o ljudskim pravima ne bi bila pogažena. Europski principi demokracije ne bi bili ugroženi. Uvažavajući parlamentarni način odlučivanja stavljam tačku na ovo.

Tako govori Hasanić o svom prijedlogu. A što o tome kažu drugi, obični građani, političari, njegove kolege iz Parlamenta? Vjeruju li oni onomu što u svojim razlozima iznosi Hasanić?

Dok razgovaramo s običnim građaninom F. N.(pravo ime i prezime poznato autoru), inače Muslimanom-Bošnjakom o ovome prijedlogu, on nam kazuje reakciju svoje majke.

F. N.: – Mojoj majci je sedamdeset godina, kad je čula što predlaže taj zastupnik strašno se razljutila.

Prije razgovora sa zastupnikom Hasanićem nazvali smo predsjednika Općinskog odbora SDA Maglaj, Muhameda Osmića. Evo što kaže predsjednik OO SDA Maglaj.

Osmić: – Ovo je samoinicijativni prijedlog gospodina Hasanića i Stranka nije znala za ovo. Jučer u šesnaest sati imali smo sastanak OO stranke i nakon toga, javnim priopćenjem ogradili se od ovoga. Također želim reći da ovo nije u tradiciji Bošnjaka. Mi želimo u Europu, a ovaj njegov prijedlog je za neki drugi kontinent i za neko drugo vrijeme!

Recite nam, gospodine Osmiću, hoće li Hasanić, član Vaše stranke snositi sankcije, hoće li biti isključen?

Osmić: – Prema našem statutu mi raspravljamo o onome što se događa na općinskoj razini. Kantonalni odbor o onome što se događa na njegovoj razini, a o ovome će svoje stajalište dati, kako stranka na razini federalnog parlamenta tako i centrala, odnosno Predsjedništvo.

Što o ovome pokušaju uvođenja šerijatskog zakona preko legalnih institucija kao što je Predstavnički dom Parlamenta F BiH kaže predsjednik Nove demokratske stranke BiH, Hasanićev sugrađanin, svojedobno načelnik općine Maglaj, a potom i predsjednik Općinskog vijeća, poznat po tome što se riješio mudžahedina iz Bočinje, Dževad Galijašević?

Galijašević: – Kalendar gospodina Hasanića i ljudi koji stoje iza ovoga prijedloga kasni šest stotina godina. Budite sigurni da on ne stoji iza ovoga prijedloga. Njegove izjave i priopćenje OO SDA kojima se ograđuju od ovoga samo su dio orijentalne politike, znadete što piše Ivo Andrić u „Travničkoj kronici". Iza ovoga stoji krajnja desnica SDA. SDA je sama po sebi politička desnica, ali unutar SDA postoji islamska radikalna desnica, ona koja je u Maglaju (Bočinja) napravila mudžahedinsku zajednicu za emitiranje te ideje. Sada, kada nemaju takvu zajednicu za emitiranje tih radikalnih islamskih ideja, naravno, oni koriste institucije sustava, Parlament, i razne Hasaniće. Tko je uopće taj Hasanić? Nevažan poslanik koji nikada u Parlamentu nije spomenuo Maglaj. Ono po čemu će ostati poznat je to da je došao iz Maglaja i ponovno emitirao te ideje koje, ne samo da ukopavaju Maglaj, nego i cijeli muslimanski, bošnjački narod, ali i cijelu BiH skupa s Hrvatima i Srbima. Pogledajte samo strukturu ljudi u Maglaju koji vodi SDA. To su ljudi s neurednim obiteljskim prilikama, to su ljudi kojima obitelj nije svetinja. Oni razmišljaju o nekom modelu koji nema veze s modernim svijetom. Nikakve sankcije SDA neće uslijediti jer iza Hasanića stoje ljudi koji već imaju nelegalne brakove s više žena. Ovo ne samo da je rušenje Ustava BiH, to je rušenje sustava vrijednosti jedne civilizacije, to je rušenja Ustava i poretka Europske unije. On je ovim prijedlogom pljunuo u lice Europe i našim naporima da odemo u Europsku uniju. Pljunuo je na svu pomoć koju su Europa i Svijet pružili BiH, ali i na sve Bošnjake. Koja je to država još dopustila višebračnu zajednicu? Nažalost i ono što bi trebao i mogao učiniti Visoki predstavnik – zabraniti politički rad ovakvim zastupnicima, jer je nekima za mnogo blaže ili nikakve prijestupe zabranjivao političko djelovanje – on ne će ništa učiniti jer su to njegovi miljenici. Ovo je objava rata Europi, a da bi ovu tvrdnju potkrijepio malo ću se vratiti na Izetbegovća i njegovu „Islamsku deklaraciju". Naime, naja-

vu ovoga zadnjeg rata na ovim prostorima dao je Izetbegović svojom „Islamskom deklaracijom" i jedan je od najvećih krivaca za desetke tisuća mrtvih. Evo citiram vam jednu njegovu misao iz njegove „Deklaracije" gdje on kaže: 'Najavljujući vrijeme promjena, vrijeme reformi, mi ne najavljujemo razdoblje mira. Suviše je mnogo stvari u ovoj zemlji koje vape za svojim rušiteljima'. To je danas politika SDA. Ja sam diplomirao na nekim aspektima vjerskih objava u kontekstu transnacionalnih ideologija na političkim znanostima. Osnovna tema kojom sam se bavio jest politizacija islama kroz „Islamsku deklaraciju". Ta „Deklaracija" je manifest zastarjele, rigidne panislamske ideje i ništa drugo. Ali kod ovog Hasanićeva prijedloga, a kazao sam čiji je to zapravo prijedlog, uporabit ću misao jednog zapadnog filozofa koji kaže – ovakve ideje izazivaju osjećaj povijesne nelagode, a one kod mene kao muslimana i kao Bošnjaka izazivaju osjećaj povijesne i civilizacijske nelagode. Mogu zamisliti kakav osjećaj nelagode, da ne kažem straha, izaziva kod pripadnika drugih religija i naroda koji žive u BiH, ali i malo šire. I da se vratim na Maglaj. Ovim prijedlogom je duboko ukopan u zemlju. Mi smo protiv tih ideja koje su ideje hodže Kruške, Šemse Mehmedovića, Hasana Čengića, Bakira Alispahića, dakle one radikalne grupacije koja zapravo upravlja strankom SDA. Hasanić navodi da to predlaže zbog nekih ljudi koji imaju dvije ili više žena, zbog nekih doktora u Sarajevu, ali ja vam kažem da je tu riječ o „doktorima" iz Bočinje, doktorima za kupus i šumu, i na kraju o jednom zanemarivom postotku u odnosu na broj stanovnika BiH. Ali takve bi trebalo prijaviti jer krše zakon, to je poligamija.

Fundamentalizam u srcu Europe

O ovome pokušaju uvođenja šerijatskog zakona u BiH za mišljenje smo pitali i zastupnicu u istom Parlamentu, dugogodišnju stanovnicu Maglaja, Mersu Krzić koja kaže:

Kada sam čula ovaj prijedlog skamenila sam se.

I što još reći osim postaviti pitanja. Hoće li nakon ovoga Vesna Pusić i neki drugi shvatiti i razumjeti zašto Hrvati ne žele ovakvu BiH? Hoće li oni koji ne razumiju, nakon ovoga prijedloga obratiti pozornost na riječi predsjednika OO SDA Maglaja koje su mu se, vjerojatno nespretno otele: – Možda je ovaj prijedlog za neko drugo vrijeme – misleći pri tome da će to neko drugo vrijeme uskoro doći? Što znači

šutnja muslimanskih-bošnjačkih zastupnika i političara iz bilo koje stranke? Je li to možda prešutno odobravanje ovoga, po BiH opasnog „izlijetanja" zastupnika Hasanića? Nije li ovo pušten probni balon za nešto mnogo opasnije? Što znači kolektivna šutnja muslimanskih-bošnjačkih medija o ovome opasnom činu? I da se bar oglasio Bakir Hadžiomerović u svom Političkom magazinu „60 minuta". Ovako, svojim prešućivanjem stavio je veliku sjenu na svoju nedavno dodijeljenu nagradu i na svoju proklamiranu objektivnost i ne svrstavanje ni na čiju stranu istine. Hoće li konačno odgovorni i moćni ljudi iz Europe shvatiti ono što je autor ovoga teksta rekao u emisiji Hrvatske televizije 17. siječnja 1994-te:

Europa nije svjesna islamskog fundamentalizma koji joj prijeti?
Neka nam je Bog na pomoći!

/Tekst objavljen u HS, u broju 513., od 18. veljače 2005./

USTAVNE PROMJENE U BIH

To da u mirovnom sporazumu iz Daytona, osim što je zaustavio rat nema više ničeg dobroga, znalo se odmah, čak i prije njegova potpisivanja. Naravno, nije mala stvar da je krvoproliće zaustavljeno, ali ne može se prešutjeti, izbjeći spoznaja da su njegovi tvorci znali da ovakvim jednim nepravednim sporazumom BiH ne može u napredak. No, da cilj međunarodne zajednice i nije bio napredak Drage naše, nego nešto sasvim drugo, samo zaslijepljenim pristašama svega što donosi globalizam, a posebno onima u BiH, koje pak u narodu zovu uvlakačima, nije jasno. Danas, kad se još uvijek stidljivo spominju zastrašujuće brojke od više milijardi dolara duga BiH prema svijetu, vidi se što je bio primarni cilj Daytonskog sporazuma – stvoriti od BiH, ali i ostalih država bivše Jugoslavije, koloniju u kojoj će imati svoje robove. Oni kojima je ova riječ preteška, pretvrda, para im uši, smeta njihovoj finoći, mogu, ako žele sebe zavaravati, umjesto toga reći da je jedini cilj međunarodne zajednice pomoći ovdje „zaostalim narodima Balkana", „domorocima". Na žalost, njima nije jasno da bi trebalo tražiti promjenu Daytonskog mirovnog sporazuma, ali o tome kasnije.

U četvrtak, 14. ovoga mjeseca silne televizije u BiH imale su, u udarnom terminu, odmah poslije Dnevnika, za goste političare. BHT1, koja pretenciozno, uz podsmješljivo promatranje međunarodnih medijatora pokušava biti televizija za sve u BiH ugostila je predsjednika HDZ-a BiH Barišu Čolaka, takozvana federalna televizija imala je veći broj političara, Jozu Križanovića, Beriza Belkića, Davora Čordaša, Šefika Džaferovića, Zorana Tešanovića i Petra Kunića. Primjećujete, dva Hrvata, dva Muslimana-Bošnjaka i dva Srbina, samo su trebali uštimati još i to da emisiju umjesto jedne voditeljice vode njih troje, Hrvat, Musliman-Bošnjak i Srbin, pa da emisija dobije ocjenu, čista petica.

Kad bi se šalili.

OBN je u isto vrijeme za gosta imala Milorada Dodika, bivšeg premijera RS, a BN (bijeljinska, čisto srpska televizija) ranije smijenjenog člana Predsjedništva BiH Milana Šarovića. Dominirala je tema ustavnih promjena. Nepotrebno je čitatelje zamarati sa svim što je rečeno, pogotovu jer se sve svodi na tri različita, i ma koliko se poneki u tim govorancijama, prije svega Muslimani-Bošnjaci trudili sve to predsta-

viti ipak kao približavanje, tri dijametralno oprečna pogleda. Ukratko, koliko god se na ovu konstataciju ti političari ljutili, ma koliko će se i mnogi na nju stresti od nelagode, nikome od predstavnika u tri naroda nije stalo do BiH. Muslimanima-Bošnjacima je važno da se počelo pričati o tim promjenama i oni u tome vide veliki napredak. U skladu s orijentalnim načinom razmišljanja kojemu silno teže, oni misle, ali to javno ni za živu glavu ne bi rekli – *polahko, važno je da se o tome priča, doće vakat, napravićemo mi našu Bosnu*, pri tome sanjajući o čisto muslimanskoj u kojoj nema mjesta za Hrvate i Srbe. I, zbilja to polako provode. Za dokaz samo jedan primjer Sarajeva, u kojemu je njihovom politikom broj Hrvata i Srba sveden na minimum, ali i dalje furaju priču o multietičnosti. Hrvati bi, zato što iz niza razloga ne mogu biti u sastavu Hrvatske, uistinu napravili europsku BiH ali ih je malo, za to nemaju snage, a Muslimanima-Bošnjacima i Srbima ulazak u Europu nije ni na kraj pameti (kad bi to mogli spriječiti). Srbi su pak Daytonom dobili RS i po svaku cijenu je žele sačuvati i ojačati. Na primjedbe Belkića i Džaferovića da je ona nastala na zločinu i genocidu, Srbi pobijele i pokušavaju, ono što svi znamo, predstaviti drukčije. Jer, pitaju, u čemu je razlika između Srebrenice i Sarajeva, tko je u Sarajevu tijekom rata pobio oko tri tisuće Srba i Hrvata. A oni koji su od Berlinskog kongresa pa sve do Daytonskog sporazuma odlučivali o ovim prostorima i pravili ih kako su htjeli, kako im je odgovaralo, promatraju to i čekaju pravi trenutak kad će ih opet urediti prema svojim interesima. Svima je jasno da Dragu našu treba preurediti, ali su Srbi najsvjesniji toga da se bez novog međunarodnog mirovnog sporazuma RS ne može ukinuti i to za sada maksimalno koriste. No, budući da međunarodna zajednica, osim BiH mora pospremiti i Kosovo kao mnogo veći problem jasno je da se samo radi BiH ne će praviti nova međunarodna mirovna konferencija. A kako bi na novoj mirovnoj konferenciji trebalo urediti BiH, napisao sam u svojoj knjizi „Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja – nerazumijevanje bijede". I dalje jamčim svojim životom da ona, uređena samo onako kako pišem u toj knjizi, može funkcionirati i ići naprijed. Ali, bez iluzija, kao i do sada kroz povijest, pitanje Kosova i BiH, ali i cijelog prostora kojeg oni zovu zapadni Balkan, bit će predmet trgovine i međusobnog podkusurivanja međunarodnih moćnika.

/Tekst objavljen u HS, u broju 523., od 29. travnja 2005./

SUGLASNOST OKO KAPA

Meteorolozi predviđaju ljepše vrijeme. Mlaki zrak, za divno čudo dolazi s planine, s Vlašića. Tko bi rekao? Zbog najave vrućeg vremena na Vlašiću zaključeno je da policajci ne će nositi kape. Kao znak jedinstvene policije u jedinstvenoj, najjedinstvenijoj državi koju svi neizmjerno vole. Analize koje su uslijedile i prije samog dogovora o policiji bez kapa, zbog još jednog dokaza o jedinstvenoj BiH i u njoj jedinstvenoj policiji kazuju mnogo. Kao prvo, poslije sastanka na Vlašiću, sada je sasvim sigurno, svršena stvar, policajcima će biti povećanje plaće za 100%. Drugo, to je također nesporno, građani zadovoljni jedinstvom policije više ne će činiti nikakve protuzakonite radnje, tako će, osim dvostruko veće plaće, jedinstveni policajci imat i mnogo manje posla. Čak ni banke, benzinske crpke, niti bilo koja druga mjesta gdje bi moglo biti novca više ne će trebati čuvati, jer zbog postignutog povijesnog dogovora, građani koji su puni novca dragovoljno se odriču posuđivanja. Svakako je to dosadašnje često posuđivanje samo modni trend. Posebna radost zbog postignutog dogovora na Vlašiću vlada kod Srba. Iskreno, tko je mogao zamisliti da će oni, koji su oduvijek bili samo za svoju vojsku i svoju policiju, jer im je tako lakše s drugima, prihvatiti da policajci ne nose kape. Uistinu, smatraju Srbi, međunarodna zajednica treba odati priznanje takvoj kooperativnosti i spremnosti na ustupke njihovim političarima. Svima, iz svih stranaka. Jer, kod tolikih njihovih međusobnih razlika, čak je i Dodik prihvatio da plicajci ne nose kape. Istina, neki od Srba, ali samo pojedinci, strahuju kako bi moglo biti još nekih zahtjeva kako bi policajci izgledali što jedinstveniji. Što ako sutra Visoki policajac zatraži da boja policijskih odora bude malo svijetlija!? To bi bio udar na RS koja preferira tamnije boje. Ako bi taj veliki, veliki zahtjev za ustupak naši odbili, mogli bi biti kažnjeni? Ali nema potrebe od toga strahovati, govore oni optimističniji. Naši političari su principijelni i čvrsti u svojim stajalištima, u obrani interesa naše države koja ni po kakvu cijenu ne će pristati na svijetlije boje – policijske odore. Istina, ne treba zaboraviti, kada je ono bilo frke oko obnavljanja nekog vjerskog objekta u Banjoj Luci, koji su, uzgred budi rečeno, na našem prostoru davno napravili okupatori, mrski Turci, Visoki policajac je zaprijetio našem Marku Kraljeviću. I naš Marko je odmah, hrabro, na

očigled svih nas, zaklao janje za Kurban. Čovječe, pred svima, pred kamerama je naš Marko zaklao tursko janje!

Na ovoj kooperativnosti glede prihvaćanja prijedloga da policajci u znak jedinstvenosti ne nose kape, ljubiteljima policije odali su priznanje i drugi partneri. *Halal* vam bilo! *Aferim* – tapšu ih po ramenima. Kako ste krenuli s kooperativnošću, pristat ćete vi da nam najdalje za dvadeset godina policajci hodaju i bez skupih uniformi, sa samo omotanim bijelim platnom oko tijela. Ili eto, budući da ste vi protivnici svijetlijih boja, tada ćemo mi biti spremni na ustupak, eto, pristat ćemo neka nose samo crno platno oko sebe, kao, ma kao nindže kornjače. *Sabur, polahko*!

Ah da, bilo bi neprofesionalno zaboraviti i one treće u partnerskom odnosu. Doduše, njih to o čemu se na Vlašiću pričalo, puno i ne zanima. Iz dva razloga. Prvo, to hoće li policajci nositi kape ili ne će baš i nije važno jer u tome ne vide ništa posebnog, a drugo, njih zapravo nitko ništa i ne pita. Ipak, eto, nitko nam ne može prigovoriti da nismo za policiju bez kapa. Jer smo se popeli na Vlašić.

I tako, zadovoljni mlakim vjetrom s Vlašića, zadovoljni još jednim dokazom o jedinstvenosti policije u najjedinstvenijoj državi na svijetu, za nagradu svim narodima i građanima, negdje je donesena odluka da se proslava međunarodnog praznika rada s nedjelje prenese na ponedjeljak, i naravno, slavi dva dana. Dakle, kako bismo proslavili ovaj veliki napredak ne ćemo raditi od petka poslijepodne do srijede ujutro. *Svaka nam ćast, napravili smo to 'ko za vrijeme Tite! Inšalah!*

/Tekst objavljen u HS, u broju 524., od 6. svibnja 2005./

HRVATI MASOVNO SPREMNI ZA ZATVOR

Nevjerojatna je, a posebno nerazumljiva upornost Muslimana-Bošnjaka da Hrvate asimiliraju, otjeraju, jednostavno da ih se zauvijek riješe iz BiH. Prvo ratom, a po svršetku rata, nastavkom rata drugim sredstvima. I u svemu tome tako prijetvorno ponašanje. – Mi smo sveci, mi nikoga ne bi smo dirali, pa mi čak ni mrava ne bi zgazili, mi smo se samo branili, mi hoćemo *multietnićko društvo*.

Rat i drugim sredstvima

A onda, poslije takvih medenih riječi, prije svega ovima iz međunarodne zajednice, svakojaki pritisci, više na Hrvate nego na Srbe, da bi im na „dosjetkama" mogao zavidjeti i Ripley. Tolika dugogodišnja natezanja oko niza lako i brzo riješivih problema, pod uvjetom da se ti problemi istinski i žele riješiti. Ali ne – Mi ćemo *polahko, sabur*, mi imamo kada, a Hrvati, pa oni ne će imati strpljenja čekati dugo da se BiH uredi kao prava europska država, istina nama to i nije cilj, i oni će na kraju odseliti i nama će tako ostati cijela Bosna (pri tome misle i na Hercegovinu i na proširenje izlaza na more i još mnogo toga ali sada, procjenjuju, nije još vrijeme o tome govoriti).

Otezanjem uređenja Javne televizije u BiH, onako kako nalaže zdrav razum, jedna televizija s tri nacionalna kanala, hrvatskim, srpskim i muslimanskim-bošnjačkim, rade na uzimanju vremena kako bi već spomenutim „dosjetkama" vršili pritisak na Hrvate s krajnjim ciljem njihova "čišćenja" iz BiH. Već odavno tzv. Federalna televizija šalje kojekakve „platne naloge" na adrese pojedinaca, a ovih dana i u Žepču. U tim svojim „platnim nalozima" ljude nazivaju svojim „DUŽNICIMA", te od njih traže da na njihov račun osim nekog „Glavnog duga" uplate i neke „njima pripadajuće zatezne kamate". Ukoliko oni koji su od njih dobili takve „platne naloge" ne uplate novac na njihov račun grozi im se sudom. Zbilja bezobrazno, ne postoji blaži izraz za nešto ovako jer je i ovaj izraz preblag! Da su navedene tvrdnje o namjernom otezanju, namjernom nerješavanju bilo kojeg problema točne potvrdit će sljedeći dokument upućen tzv. Federalnoj televiziji još 15. svibnja 2001. Evo tog dokumenta u cjelosti.

Poštovani!

Još kao zastupnik u Parlamentu Federacije BiH pokušavao sam učiniti sve kako bi u F BiH, a prije svega u BiH napravili televiziju koja bi bila na zadovoljstvo svih naroda i gradana u BiH. Televiziju koju bi svi, prije svega rado gledali, a onda bi i problemi s pretplatom bili zanemarivi. Na žalost, niti zakonodavna tijela u BiH i F BiH, a pogotovo ne ovi medunarodni čimbenici nisu imali volje da se napravi i zakonski, a na zadovoljstvo gledatelja uredi pitanje televizije. Vi i sami znadete da RTV F BiH ne postoji, ali vas nije stid tražiti novac. Ja osobno niti imam signal kako bih mogao gledati „RTV BiH", a pogotovo ne fantomski RTV F BiH, niti bi to gledao dok ta televizija ne bude imala program i na hrvatskom jeziku. Možda vi sudskim putem i uspijete nešto naplatiti za prodavanje magle, ali bi to bio samo još jedan dokaz da ovakva "država" ne treba postojati. I na kraju, ako uistinu želite napraviti televiziju koju će, prije svega svi rado gledati, ne samo u BiH, spreman sam vam pomoći. Naravno, ako želite novac zaraditi radeći.

S poštovanjem!

U međuvremenu, stalno se žaleći na nedostatak novca za rad televizije, odnosno na veoma slab postotak naplate *teve* pretplate, počeli su i uspijevali progurati nezakonite radnje, kao što su spajanje računa za električnu energiju s računom za *teve* pretplatu, a potom spajanje s telefonskim računom, vršeći pri tom pritisak i na Hrvatske telekomunikacije i pošte. To što su im se ljudi dobronamjerno javljali i pisali da će im postotak naplate *teve* pretplate podići na 95%, ako im dopuste da oni urede Javnu televiziju onako kako nalaže zdrav razum u jednoj ovakvoj državi s tri konstitutivna, jednakopravna i suverena naroda, ništa im nije značilo, jer ponavljamo, njihov interes (čitati: interes Muslimana-Bošnjaka i nije Javna televizija koja bi bila na zadovoljstvo sva tri naroda u BiH). Potom su za pretplatu izmislili naziv „taksa", kao eto, to što oni traže i nije nikakva *teve* pretplata, nego neka državna taksa na posjedovanje televizora.

Ne damo se

Razgovarajući ovih dana s velikim brojem Hrvata koji su dobili „Platne naloge", njihova razmišljanja i odgovori na još jedan u nizu pritisaka Muslimana-Bošnjaka na njih svode se na sljedeće:

Sve dok se Javna televizija u BiH ne uredi tako da postoji jedna televizija s tri nacionalna kanala mi ne ćemo plaćati *teve* pretplatu. Bez obzira i na ovaj pritisak mi ne ćemo odseliti iz BiH. Pokušajima uvođenja „januarsko-siječanjskog" jezika, kao službenog jezika na toj televiziji, Muslimanima-Bošnjacima ne će uspjeti da nas asimiliraju jer je u našim kućama strogo zabranjeno gledati takvu "televiziju". I na koncu, ako bi se i to dogodilo u ovoj zemlji koja se državom želi zvati, a od države niti **D**, mi ćemo radije ići u zatvor nego financirati onoga tko nas želi asimilirati, uništiti. Glede svega navedenoga, predlažemo tzv. federalnoj televiziji da umjesto „platnih naloga", koje nam uzalud šalju odmah pošalju „NALOG" sudu za naše privođenje u zatvor, bit će nam to čast i zadovoljstvo, prije svega zbog onih Hrvata koji su poginuli za slobodu svog hrvatskog naroda, a pod tom slobodom je i pravo na hrvatski *teve* kanal u sklopu televizije BiH. Neka zatvore napune sa dvije stotine tisuća do tri stotine tisuća Hrvata, ne bi bilo prvi put u povijesti. No, kako bi možda Muslimani-Bošnjaci uspjeli razumjeti zašto Hrvati u Dragoj našoj ne pristaju na televiziju bez *teve* kanala na hrvatskom jeziku bilo bi dobro da pročitaju pjesmu Zvonimira Bartolića

Rekli su mi, da Te zaboravim,
-Ja te nisam zaboravio.
Rekli su mi, da si ružan.
-Ja im nisam vjerovao.
Rekli su mi, da nisi hrvatski.
-Ja to nisam priznao.
Donosili su zakone, da Ti ime promijene.
-Ja ga nisam mijenjao.
Donosili su zakone, da Ti se ime briše.
-Ja sam ga pisao.
Kada su Te čupali iz Zemlje,
-Ja sam te sadio u srce.
Kada si gorio u plamenu,
-Ja sam gorio s Tobom.
Kada su Tebe mučili,
-I ja sam bio mučen.
Kada su rekli, da si mrtav
-Ja sam vjerovao u Tvoje uskrsnuće

Kuda god sam hodao,
-Vidio sam Te u dijademi duge,
u razgovoru sa slapovima
hrvatskih potoka, rijeka, jezera i mora.

Je li, nakon svega ovoga što Hrvati u BiH proživljavaju potrebno nešto reći o onima koji ih predstavljaju, bolje reći o onima koji možda misle da ih predstavljaju, njihovim političarima i predstavnicima u zakonodavnoj vlasti? Ako ti njihovi predstavnici nemaju snage, hrabrosti, na kraju i poštenja prema svojim sunarodnjacima koji su im dali povjerenje, glasno i jasno, bez umotavanja u celofan, reći ono što zna svaki Hrvat, i izboriti se da se tako uredi Javna televizija, ako će i dalje šutjeti čuvajući svoja mjesta-stolice-fotelje, NA ČAST IM BILO.

/Tekst objavljen u HS, u broju 532, od 1. srpnja 2005./

OVDJE JE AMERIKA, PRIJATELJU MOJ

Vrijeme godišnjih odmora nanosi Hrvate sa svih strana svijeta u zavičaj

Vrijeme je godišnjih odmora. Kao i ranije, tako i danas, oni kojima to njihov standard dopušta, odlaze uglavnom na more. Naravno, uz iznimke, taj njihov odmor traje desetak, najviše petnaest dana. Kvaliteta odmora domaćih turista ovisi o debljini lisnice. Ali bez podcjenjivanja, turistički djelatnici prednost daju gostima iz svijeta, prije svega onima iz Europe i Amerike. Razlog razumljiv jer, kad se spomene Amerikanac uvijek se misli na bogatog Amerikanca koji ima novaca za skupe hotele i za provod. Danas je sve više turista iz Amerike. Ne možemo tvrditi da ih na more dolazi više, ali nevjerojatno, „Amerikanci" na odmor dolaze i u BiH. Ovih dana ima ih i u Žepču. Bit će da preferiraju seoski turizam. Za ovu prigodu govorit ćemo o Amerikancu Juri. Ali pustimo crnu šalu na stranu.

Kao i većina Hrvata s ovoga područja Juro se potkraj sedamdesetih otisnuo iz rodne Goliješnice, sela u žepačkoj općini, trbuhom za kruhom. U „svijetu" se i oženio, zasnovao obitelj, dobio djecu. Uspio riješiti i stambeno pitanje, djeca krenula u školu, a onda su se dogodile demokratske promjene. Ratni vihor, kao i mnoge, bacio ga je u Ameriku, točnije u američku državu Teksas. Ovih dana je došao na odmor u rodnu Goliješnicu. Dok idem prema kući njegove majke, koja danas blizu sebe ima samo najstarijeg sina, pokušavam zamisliti Jurin izgled, Jurino lice. Hoću li ga nakon toliko godina prepoznati, hoće li on prepoznati mene? Kakvu li ćemo napraviti „facu" kada vidimo na sebi tragove godina, tragove prošlog burnog i teškog vremena? Dok ulazim na vrata, grli me prilikom pozdravljanja. Godine su vidljive, još više zbog naočala koje mora nositi.

- Ne vidim niti televiziju gledati bez njih, pročitati nešto – kazuje. – Ono jako sunce u Teksasu mi je sredilo vid. Djeca su mi već porasla, starija studira.

Za razliku od nekih, kada dođu svojma s tog dalekog puta, Juro ne hvali i ne kudi Ameriku.

- S početka je bilo, jako, jako teško. Ne znaš jezik, školu koju si ovamo završio oni ti baš i ne priznaju. Opet, ja sam se nekako lakše i

brže privikao, ali žena nikako. Ne, nema tamo u Americi više Indijanaca. Montana, Kanzas, to je gotovo prazno, koliko bi tu moglo stati stanovnika! Radim tamo, od jutra do mraka. Zapravo, poslije posla idem u školu, ako hoću da mi povećaju satnicu, moram. I nema tamo socijalnog. Teško je zaraditi mirovinu, ali ako za života nisi zaradio i ostavio si za starost neki novac i u osamdesetim ćeš ti tamo gurati kolica da bi preživio. Djeca će mi za koju godinu završiti školu, krenut će svojim putem. Ovaj stan koji još uvijek imam ovamo, i fala Bogu nisam ga prodao, čuvam za poslije. Ako Bog da budem živ i zdrav, eto mene za nekih pet-šest godina natrag. Ovdje je Amerika, moj prijatelju, ovdje u Žepču i tko god ti kaže da nije taj ne zna, taj nema pojma o životu.

Dok slušam Juru u sjećanje mi se vraća prošlogodišnji susret s mojom dugogodišnjom susjedom Dragicom, a zadnjih deset godina Amerikankom, koja je također prošle godine došla na odmor u svoje rodno selo. Dragica je oštrija.

-..bem ti ja Ameriku. Moje kosti tamo ne će ostati. Ovoga puta ću se vratiti tamo, ali sljedeći put kada dođem za godinu, dvije više se živa tamo ne vraćam. Ma jest, imaju oni tamo tu svoju slobodu, ne mogu reći da nemaju. Ima dosta toga dobrog, ali brate?! Ma evo, ja sam iskreno mislila, kada tamo odem da se više ne ću sretati s Muslimanima, Srbima, dosta mi ih je bilo ovdje, a kad ono... ma čovječe, ne da ih tamo ima kao i ovdje, nego nema što nema, od crnaca, Kineza, Portorikanaca, Arapa... I znate, ja sam ovdje malo patila, kao eto, imam šest-sedam kilograma viška. Ma, čovječe, ja sam tamo među tim Amerikancima „tvigica". Nije ni čudo, jedu onu jaku hranu, onaj „Galofak" – počinje se smijati Dragica. – Znate da smo mi tako zvali onaj koncentrat za piliće. Istina, jedno im se mora priznati, mogu ja ne voljeti ove ili one, ali da nešto kažeš bilo kome uvrijedljivo na račun njegove narodnosti, boje kože, ili bilo čega drugog, e to nikako ne smiješ jer su kazne drastične. Mora se priznati da su to dobro napravili. Ali, kažem vam moje kosti ne će tamo ostati, ako muž i djeca i ne budu htjeli nazad, briga me, ja se sigurno vraćam, samo da zaradim za avionsku kartu natrag.

Ove godine Dragica nije došla na odmor i Boga pitaj kada će opet doći, a Juro nam nastavlja priču.

- Evo i sestra iz Zagreba došla je ovamo kod mene pa smo se vidjeli, a za dva dana idemo i ostaloj braći i sestrama u Hrvatskoj, da se

malo vidimo. Bit ću ovdje još deset dana pa onda natrag u Ameriku, u Teksas. S bratom Ilijom sam se vidio, on je prije mene došao sa ženom i djecom iz Švedske, a jučer su otišli na more. Kažu, zaželili se sunca, hladna, brate, ona Švedska.

I tako? Što pričati Juri, bratu mu ili Dragici? Kazati im da i ovdje Amerikanci i „amerikanci" rade što hoće i kako hoće? Kazati im da i mi u Dragoj našoj zapravo sve više radimo za strance a sve manje za same sebe. Pričati im o tome kako mi Hrvati nikako da izborimo *teve* kanal na hrvatskom jeziku, pričati im kako Visoki predstavnik smjenjuje koga hoće i kako hoće, od 1996., od Bendera, preko Jelavića, Čovića, do predzadnjeg, ministra za obrazovanje u Središnjoj Bosni Lovrinovića? Spominjati im Srebrenicu i ostala hrvatska, srpska i muslimanska-bošnjačka stratišta? Ma dajte, molim vas?! Sve to postaje neznatno u odnosu na njihovu potajnu i javnu želju da si priskrbe nešto kako svoje kosti ne bi ostavili u Americi nego se vratili u svoju rodnu Goliješnicu, svoje Žepče, svoju BiH, svoju Hrvatsku. I neka mi nitko ne kaže da ih nisam dobro razumio. Uostalom, svi oni kažu, Amerika je ovdje, samo vi to ne vidite dobro.

No, pitanje je samo, hoće li i kada uspjeti zaraditi za „avionsku kartu za natrag".

/Tekst objavljen u HS, u broju 534., od 15. srpnja 2005./

NE POMAŽE NI VRUĆA JANJETINA

Poslije dugotrajnog ništavila, mrtvila čini se da se u BiH nešto kreće, na bolje ili na gore, to će se tek vidjeti. U motelu „Karaotok" kod Čapljine počeli su, još jednom, razgovori o reformi policije. Budući da se ranije ništa nije moglo dogovoriti, informacije o održanim razgovorima ovoga puta veoma su škrte. No, kako se oni koji su možda tanjih živaca ne bi brinuli i pokušavali nekako dokučiti je li i što je dogovoreno, odmah u početku može se sa sigurnošću reći da su se dogovorili da sljedeći razgovori budu održani na Bjelašnici. Ipak je dolje kod Čapljine vruće, prevruće, pa zbog toga nije loše, naprotiv, mudro je pred kraj ovoga varljivog ljeta otići malo na Bjelašnicu. Pridružit će im se tamo na ručku, ili možda na večeru i janjetinu Visoki predstavnik Ashdown. Kako bi pospiješio postizanje dogovora o reformi policije, jer se najbolje dogovara – uz vruću janjetinu. A pregovori su teški, reče mudri ministar sigurnosti Bariša Čolak. Uostalom, razgovaralo se i o tako teško rješivim pitanjima kao što su buduće, po svemu sudeći, nove odore policije, ali i plaće policajaca. Zajedničkih. Zamislite, sjetili su se razgovarati i o plaćama policajaca. Kao da su već za sutra zakazani novi izbori.

Nedavno ubojstvo

Za razliku od mudrih pregovarača iz Federacije, ovi iz Republike Srpske, kao da imaju više informacija o istom sastanku, istim pregovorima. Valjda zato što unaprijed znaju da će se oni strogo držati zaključaka Skupštine RS. Tako kaže i energično tvrdi premijer vlade tog entiteta Pero Bukejlević. A to znači da se ni po koju cijenu ne će dogovoriti ništa, a za neuspjeh i ovih dogovora optužit će one iz Federacije. Stajalište je te skupštine da se granice entiteta, pri određivanju ovlasti policije nikako ne smiju prelaziti, jer te granice po tumačenju Srba trebaju svakim danom biti sve čvršće i sve veće, veće čak i od samog Kineskog zida. Kako bi Srbe zaplašio nedavno im je Ashdown, pred samim njihovim nosom zaprijetio papirnatim zmajem. Reče kako bi, u slučaju da Srbi ne prihvate dogovor o reformi policije, BiH mogla ući u Europu i bez RS. I ostade živ poslije te provale. Svaka mu čast, ili kako bi rekli Muslimani-Bošnjaci, *aferim, Visoki predstavniće*. Ovim, a i budućim „dogovorima" o reformi policije

strašno puno pomaže i nedavni događaj u policiji, točnije u DGS-u. Policajac Anis Bandić, Musliman-Bošnjak ubio je svog kolegu policajca, također člana, kako kažu, najuspješnijeg dijela policije, DGS-a, Bojana Prodanovića. O tom nemilom događaju pokušalo se spriječiti sve informacije, ali unatoč tome, Srbi su preko svojih medija jasno dali do znanja javnosti da je riječ o ubojstvu iz nacionalnih, nacionalističkih pobuda. Možda je to stvarno tako, ali se neodoljivo nameće zaključak – vidi ti ove, pregovaraju i dogovaraju zajedničku policiju, a u toj zajedničkoj policiji dojučerašnji ljuti protivnici nastavljaju rješavati svoj davno započeti obračun, pa zašto onda ti dogovori. To zapravo žele reći ljudi iz RS.

Zamlaćujuće preporuke

Ali ostavimo na trenutak crnu ironiju po strani. Što je pravi razlog tako upornog i smjelog odbijanja Srba da se postigne dogovor o reformi policije, ili bilo koji drugi dogovor kako bi BiH krenula naprijed, odnosno dogovor kojim bi i građani i narodi Drage naše konačno počeli živjeti bolje?! Srbi jako dobro znaju da se Republika Srpska ne može ukinuti bez neke nove mirovne konferencije tipa Daytona ili Versaillesa i zbog toga otežu, a ta tvorevina nastala na zločinu, na progonu Hrvata i Muslimana-Bošnjaka svakim danom skuplja sve više „staža" i po njihovu mišljenju i računu postaje čimbenik. Također znaju da nove mirovne konferencije za prostore Balkana ne će biti prije rješavanja pitanja Kosova, a onda imaju svoju računicu. Ako međunarodna zajednica da Kosovu samostalnost nečim će morati kompenzirati Srbiji. Do tada je bitno ne postići nikakav dogovor koji bi jačao državu BiH, odnosno jačati RS kako bi pri toj novoj mirovnoj konferenciji – kao nadoknada za izgubljeno Kosovo – bila pripojena Srbiji. Tako računaju Srbi, a vidjet će se ima li i koliko taj račun smisla! Sasvim je sigurno i da međunarodna zajednica ima svoj račun i zbog toga ne želi još uvijek napraviti trajno i dobro rješenje za BiH. Zbog toga uporno i bezobzirno političarima i narodima u BiH daje „ZAMLAĆUJUĆE PREPORUKE". Ali kada su oni toliko uporni u ZAMLAĆUJUĆIM prijedlozima i rješenjima, odlučio sam svaki dan, u svakom trenutku, i na svakom mjestu, govoriti da je jedino i pravo rješenje za BiH provedba BEČKOG SPORAZUMA. Valjda će jednoga dana ljudi u BiH progledati, ali i ako se to ne dogodi savjest će mi biti

mirna. Uostalom, provedbom Bečkog sporazuma bilo bi dogovoreno i pitanje reforme policije. Bez sastanka na Mrakovici, Čapljini, Bjelašnici i ne zna se gdje će sve još biti održani ti sastanci. I bez vruće janjetine. Priznajem, jedino je to mana Bečkog sporazuma!

/Tekst objavljen u HS, u broju 540., od 26. kolovoza 2005./

BISTRENJA O BIH

Nerazumijevanja bosanskohercegovačkih prilika

Jutros, prije osam sati, dok još nisam niti otključao ulazna vrata svoga doma čulo se tiho i nekako diskretno kucanje. Na moj upit – tko je – uslijedio je tihi odgovor – polako otvorite. Pred vratima je stajao Dragíca. E sada tko je i po čemu bi mogao biti zanimljiv i važan taj Dragíca? Naime, riječ je o Dragi V. kojega ja, onako, po svome zovem Dragíca, premda je riječ o ozbiljnom, obiteljskom čovjeku, u četrdesetima, ali onako plavom i nešto sitnijem nitko mu ne bi dao više od trideset. Drago je svršio Strojarski fakultet, već godinama radi u uglednoj tvrtki „Simens" u Austriji. Nekako tiho, poslije svršene srednje škole, ovdje u svom rodnom kraju, otišao je „na velike škole". Nakon toga slijedila ga je sudbina, ne ću reći svih, ali velikog broja Hrvata ovoga našeg kraja, zaposlio se vani, oženio, dobio djecu, postao svoj čovjek. U svoje rodno Čusto Brdo dolazi često, bolje reći, za dolazak majci i obitelji koristi svaki slobodan trenutak. Odmah nekako poslije prestanka ratnih djelovanja, ovdje u Žepču iznenadio je mnoge svojim letenjem na zmaju s Orlovika iznad Žepča, planine poznate po pjesmi „Svadili se orli i sokoli". U tuđem svijetu ili, bolje reći, na Zapadu pokupio je i dosta njihovih navika i običaja, tako da mi je pred kuću, preko seoskih brdskih putova došao biciklom.

- Jučer smo se vidjeli u gradu. Pokazao si mi da odemo na piće što sam i prihvatio, ali obećanje nisam ispunio zbog pomoći koju sam morao pružiti majci. Osjećao sam se nekako dužnim prema tebi, pa evo, vidim ti auto pred kućom. Nadam se da nije rano i da ne remetim neki tvoj raspored, tvoje obveze?

- Sve je u redu Dragíca, samo uđi, uvijek ima, pola ili sat vremena za popričati s tobom – pozivam ga u kuću.

I naravno, poslije samo kraćeg uvoda o zdravlju i ovozemaljskim stvarima Dragíca prelazi na politiku, na stanje u BiH, stanje Hrvata.

- Ma, ne razumijem ja vas ovdje. Evo, isto to što mi ti pričaš govori i moj brat i moj ujak. Ako ste u ratu ranjavani ne znači da su vam za sve to krivi Muslimani.

Naravno, nije mi ničim lakše mogao podići tlak nego tim riječima. I počeli smo, bolje reći, pokušao sam mu pojasniti u čemu je bit pro-

blema u BiH, zašto ova agonija traje već deset godina poslije Daytonskog sporazuma.

Kakva je to država gdje nema jedinstvene policije? Kakva je to država gdje nema jedinstvene vojske? Kakva je to država gdje nitko iz Europe ne će razgovarati s ministrom vanjskih poslova? Zašto je on uopće išao na zasjedanje skupštine UN-a? Što ima s ovim certifikatima, kada će to jednoga dana nešto vrijediti? Mater mi je dobila neke vrijednosne papire iz „Natronke"? (u Maglaju, za vrijeme bivše države najveća tvornica papira na Balkanu, nap.a) kakva je to država gdje...? – sipa Dragíca pitanja.

Malo je nedostajalo ili sam mu možda u ljutnji na takva pitanja i odgovorio – Nikakva.

I kada mi postavljaju takva pitanja nitko me ne može naljutiti kao ovi domaći koji su otišli van, i neki Hrvati iz Hrvatske, pogotovu oni koji su visoko izobraženi. Zar da oni ne znaju, a trebali bi znati?

- Ja mislim da ste ipak najveći krivci za ovo stanje vi, odnosno mi Hrvati?! Ne, nemoj se vraćati godinama unatrag, reci ti meni što je ovo danas?

Tlak mi se povećao do granice opasne po život.

- U redu, Drago, ne ću se vraćati daleko unatrag, premda mi se čini da bi za takve, koji ne znaju osnovne stvari trebalo početi s Poveljom Stjepana Tomaša, kralja bosanskog od 14. listopada 1458. godine na Žepču, kojom daje logotetu Stjepanu Ratkoviću upravu nad Žepčem. Trebalo bi vam također kazati za pismo koje 24. ožujka 1529. godine kralj Ferdinand I. piše Žarku od Maglaja i Jurašinu od Žepča, kojim ih poziva da mu se pridruže u borbi protiv Turaka, tek toliko da znate čije je oduvijek bilo Žepče. Ali, evo, vratimo se samo do unatrag tridesetak godina, točnije do izlaska knjige Alije Izetbegovića „Islamska deklaracija" zbog koje je kod Tite dobio dvadeset godina zatvora. Ako nisi znao, ti i slični tebi, tom svojom „Islamskom deklaracijom" Izetbegović je najavio i praktično započeo rat za uspostavu islamske BiH.

- Ali, Alija je već davno umro – upada Drago.

- Da, da, ali nije umrla njegova ideja uspostave islamske BiH prema zakonima šerijata, nije umrla ideja tzv. „Zelene transverzale". Kako ti misliš da, evo samo Hrvati, Srbe za kratko ostavimo po strani, prave državu u kojoj već sada u nekim gradovima, Tešnju, Maglaju, Sarajevu, a sutra i u ostalim gradovima gdje su Muslimani-Bošnjaci

u većini, svaki grad bude imao trg Alije Izetbegovića i po jednu ili dvije ulice? A ona dosadna Carla je odmah poslije njegove smrti jasno kazala da je bio optužen za ratne zločine – ali kako je umro to je ostavljeno! Kako ti misliš da Hrvati prihvate nastavni plan i program u kojem će naša djeca učiti na nekom, bošnjačkom ili, kako ga oni žele zvati, bosanskom jeziku, na jedinom jeziku u svijetu koji se zove po jednoj rijeci? Kako da Hrvati prave državu u kojoj će naša djeca učiti da je on "veliki babo" i da ti ne nabrajam dalje?

- Dobro, dobro, to je povijest i politika, nego reci ti meni što je s ovim vrijednosnim papirima, dionicama, koje je majka dobila iz „Natronke"? Tko je sada kupio „Natronku", čujem Turci? Zar nije Austrija bila u igri?

- Eto, kad si već kod „Natronke", jest, bila je zainteresirana i neka austrijska tvrtka, ali i prije četiri ili pet godina i neki Francuzi. I znaš li ti zašto su tvrtku kupili Turci? Ovo ti nitko ne će reći, niti se to može, ali i ne treba dokazivati. Muslimani u BiH bi, kada bi mogli, sve tvrtke prodali ovima iz arapskog, islamskog svijeta. To što i malo dijete zna, da bi bilo mnogo bolje po uposlene, da tvrtku pod svoje uzmu Austrijanci ili Francuzi „ne pije vode". Neki dan sam razgovarao s prijateljem, Muslimanom-Bošnjakom s kojim sam godinama radio, o tome. Kaže mi zovu ga da radi u „Natronci" ali on ne će, veli da su tvrtku kupili Austrijanci odmah bi prihvatio, ovako radije će negdje u Italiju ili u Njamačku na crno, na bauštelu. Znaš li ti Dragíca, sigurno si čuo, da Muslimani-Bošnjaci na sav glas kukaju kako su iz mostarskog „Aluminija" „očišćeni" pripadnici njihova naroda, a istodobno su u Kaknju, Zenici, Zavidovićima, Maglaju, „očistili" sve Hrvate i Srbe koji su radili u tim poduzećima. Za tvoju informaciju u „Natronci" je prije rata radilo oko 40% Muslimana i 60% Hrvata i Srba, a danas, nisam siguran da bi ih se moglo naći i 1%. Ne znam, što se tiče tih dionica, mislim da će se sa „Natronkom" dogoditi isto što i u zeničkoj Željezari, kada s Turcima koji su je kupili još izgubi na vrijednosti onda će je kupiti netko od ovih iz zapadnih zemalja, kao što su Englezi kupili Željezaru.

- Dobro, dobro, da i prihvatim da je sve to politika, loša politika, ali što rade i mogu li pomoći duhovne vođe, kardinal i *reis*-Ulema?

To ti baš i ne bih znao reći. Ne znam jesi li čitao, kardinal tvrdi preko medija da su mu neki iz zapadnih zemalja prijetili i doslovce kazali da će mu zabiti nož u leđa. A *reis*? Malo sam pratio, ovih dana

vršit će se izbor novog. Po onome što o tom događaju koji slijedi kažu, prije svaga oni iz vjerskog dijela Muslimana, te neki njihovi intelektualci, Cerić je sve uredio kako bi ponovno bio izabran. I što možeš od njega očekivati? Znaš li ti da njegov zamjenik nije dobio vizu za ulazak u SAD zbog povezanosti sa radikalnim islamskim teroristima? Baš mi je žao što nisi slušao što o njemu kaže Džemaludin Latić. – Što će nam toliki bradati muslimani – kazao je Latić povezujući tu, gotovo pa masovnu pojavu puštanja dugih brada kod Muslimana-Bošnjaka s djelovanjem *reisa* Cerića. Zamisli kakva su stajališta tog *reisa* kada su natjerali jednog Džemaludina Latića da tako javno istupi? Jer i Latić shvaća ono što sam napisao u knjizi „Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede". Na znam samo shvaća li da je ključ za rješenje provođenje BEČKOG SPORAZUMA?

I možete misliti koliko bi se naša priča još odužila da smo počeli razgovarati o tome što ne će Srbi u BiH, pa što ne će Hrvati. Ali ja sam morao posvršavati neke poslove, a ovaj razgovor sa Dragom ionako me preznojio, kako tada tako i poslije žureći nadoknaditi izgubljeno vrijeme.

/Tekst objavljen u HS, u broju 544., od 23. rujna 2005./

SLANI DOKTOR

Za „velike zasluge" predsjednik Mesić dobio počasni doktorat u Tuzli

Od nedavno mi krenulo. Imam osjećaj da mi sve, ama baš sve ide od ruke. Na sve strane priznanja. Naravno, ja u dubini duše znam da ta priznanja i sve počasti koje dobijam, ni po čemu ne zaslužujem, ali eto kada mi je krenulo, zašto ih ne primiti. Nedavno me, što bi se u vicu reklo, ni kriva ni dužna proglasiše SLANIM počasnim doktorom. Pa hajde, hvala im, kažem ja sa smiješkom. Dakle, dobio sam titulu počasnog doktora, ali što sam ja prema nekim drugim doktorima.

Mesićev merak, bezbeli

Za razliku od mene, koji, ponavljam, ni po čemu nisam zaslužio to priznanje, ovih dana počasni doktorat u Tuzli dobio je i predsjednik Mesić. Baš fino. Čestitamo! Da biste dobili takvo priznanje, uistinu se morate potruditi, napraviti nešto neuobičajeno. A za predsjednika Mesića, za ono što je do sada učinio i što će još učiniti, trebalo bi izmisliti i potom dodijeliti neko mnogo, mnogo veće priznanje nego što je to počasni doktor. Vi koji imate ideje kako bi se to nešto mnogo veće moglo zvati i što bi to moglo biti – u akciju. Priznat ćete, nije mala stvar, kazati, bez ikakva utemeljenog dokaza, da je država čiji ste sada predsjednik izvršila agresiju na susjednu zemlju, a zapravo ste, u to vrijeme bili predsjednik najvećeg zakonodavnog tijela u svojoj državi. *Bezbeli* (bravo, tako je), predsjedniče! Naravno i sve ostalo što je Predsjednik uradio, a nema potrebe ponavljati sve to, samo je potvrda da je priznanje zasluženo. Predsjednik se lijepo zahvalio izjavom za emisiju tzv. Televizije BiH, *lahko tefereči* (pripovijedajući, ur.) – onako iz *meraka* (ugode, gušta, ur.) kako su ljudi iz vrha hrvatskoga vodstva gotovo zapovijedili intelektualcima Sarajeva, doktorima, profesorima i ostalima da pod žurno napuste svoj grad, inače će ih se smatrati izdajicama, a što pokazuje da zaslužuje još veće priznanje. Jer On je bio protiv toga da oni odu iz Sarajeva. Trebali su ostati jer im se ništa loše, od pripadnika tog naroda koji predsjedniku dodjeljuje priznanja i počasti, ne bi dogodilo. Kao što se ništa nije dogodilo ni

onoj dvadesetšestorici intelektualaca u Bugojnu! Razlika bi bila samo u brojci, u Sarajevu bi tako prošlo njih tri stotine. Jer pripadnici naroda koji voli našeg predsjednika su same dobrice, oni ništa nisu krivi.

Što zbori drugi doktor

Tu dobrotu potvrđuje i jedan drugi doktor, Silajdžić, koji je za razliku od našeg predsjednika bio gost u emisiji Hrvatske televizije. Veli taj doktor, između niza svojih „genijalnih" izjava, da su za sukob između Muslimana-Bošnjaka i Hrvata u BiH krivi Hrvati. Da bi bio u suglasju s našim predsjednikom. Ostaje da naš predsjednik, ako to još nije, izjavi da su Hrvati iz „Aluminija" otjerali, „očistili" sve Muslimane-Bošnjake, a da to oni Hrvatima u Zenici, Kaknju, Maglaju, Zavidovićima, Varešu, Bugojnu, ma ne ćemo nabrajati više jer bi nam to uzelo cijelu stranicu, nisu uradili. Vidi ti te Hrvate iz BiH, sram ih bilo, Muslimani-Bošnjaci ih mole da ostanu, a oni sami odlaze. Taj doktor iz Sarajeva ne želi priznati da je ultradesničar i islamski fundamentalist, kako je u emisiji ustvrdila gospođa iz Mostara – Jedino priznajem da na sve moguće načine nastojim da poduzeća u BiH pokupuju ovi iz Malezije, Kuvajta, Turske, arapskih zemalja, a nikako, ponavljam nikako da se INA-MOL ubaci u Bosnu. I tako, o istim i sličnim izjavama, ali i praktičnim potezima ovih naših doktora mogli bismo pisati nadugo i naširoko, međutim za ovu prigodu podcrtat ćemo samo jednu od zajedničkih crta ove dvojice doktora i njihovih voditelja. – Bože, što smo lijepi – misle ovi narcisoidi. A i priznanja nam stižu!

/Tekst objavljen u HS, u broju 553., od 25. studenog 2005./

UTUKLO SE MALO VREMENA

Tribina u Žepču o najavljenim ustavnim promjenama

O ozbiljnim temama kao što su nedavno potpisana Deklaracija o ustavnim promjenama u BiH, o Posavini, nepostojanju hrvatskog *teve* kanala, o hrvatskom jeziku, školstvu i mnogim drugim problemima razgovaralo se na načelnoj razini. Slušatelji nisu doznali ništa više od onoga što su do tada znali. Sudjelovali su predsjednik HDZ BiH, Dragan Čović, Niko Lozančić, predsjednik Federacije BiH i dopredsjednik HDZ-a.

Dana 28. studenoga, u prohladnu večer, HDZ BiH upriličila je javnu raspravu u Žepču na temu ustavnog uređenja BiH, odnosno ustavnih promjena. U kinodvorani Doma kulture okupilo se između stotinu trideset i stotinu pedeset osoba zainteresiranih da čuju što im o nedavno potpisanoj Deklaraciji, svojim pogledima i strategiji u cilju ostvarenja normalnog položaja Hrvata imaju reći najviši dužnosnici te stranke. Nakon podnošljivih petnaest akademskih minuta kašnjenja i uvodnog pozdrava domaćina ovog skupa, općinskog načelnika, prvi je govorio predsjednik HDZ BiH, dr. Dragan Čović.

Alarmantno stanje

Kao prvo, Čović tvrdi da danas nije kasno raspravljati o ovoj temi, jer, prema njegovu mišljenju, sada kada je potpisana Deklaracija – koja je potpisana tek tako – vrijeme je da se o tome počne govoriti, a HDZ ne će, poučen dosadašnjim iskustvom, još iznositi svoje konačno i krajnje stajalište o tome. Također tvrdi da se ne će moći govoriti o novom ustroju BiH bez Hrvata. To što je Hrvata u BiH sve manje, a pogotovu što ih u posljednjih godinu dana gotovo nitko više i ne spominje u kontekstu da ih se nešto pita, predsjedniku HDZ-a nije alarmantno! Nekoliko je, po HDZ-u, ključnih pitanja u pravljenju novog ustroja BiH; osigurati političku i gospodarsku stabilnost, osigurati donošenje Ustava kroz parlamentarnu proceduru, osigurati decentralizaciju BiH, ravnomjeran razvoj Drage naše... Do svega toga, ali i još mnogo drugoga, može se doći na jedan od sljedeća tri načina, kaže Čović – dogovorom tri naroda, Odlukom OHR-a i kombinirano. U HDZ-u misle da će biti primijenjen ovaj treći, što će reći

uz stalni pritisak međunarodne zajednice. Naravno, naglasio je, da su stajališta predstavnika tri naroda, gotovo pa potpuno suprotna. U tom smislu on tvrdi da je strategija MZ-e, pogotovo u posljednjih godinu dana, slabljenje pozicije hrvatskog naroda u BiH, pa glede toga, ovih se dana očekuje preko stotinu optužnica za ratne zločine samo u Mostaru.

MZ protiv HDZ

Također, MZ radi na insceniranju sukoba unutar HDZ-a, tvrdi on. Kad smo kod ovoga, djeluje nevjerojatno ali je istinito, da nitko od nazočnih nije, kad su počela pitanja, tražio odgovor, zbog čega je trebalo HDZ-u da sada iz stranke isključi dvojicu dugogodišnjih članova i visokih dužnosnika u tijelima vlasti BiH i Federacije, s više staža u HDZ-u i od samog njezinog sadašnjeg predsjednika, pogotovu ako je točno to što Čović tvrdi! Također, za imalo upućenog u politička zbivanja u BiH, izjava dr. Čovića, da su Srbi spremni da razgovaraju i o promjeni teritorija RS (razumjelo se, o smanjenju teritorija RS) djelovala je u najmanju ruku naivno, da ne kažemo neozbiljno. HDZ BiH predlaže tri razine vlasti, a dva entiteta su po njima neodrživa. Pristali bi i na kantonizaciju BiH ili odgovarajuće regionalni ustroj, ali se iz izlaganja nije moglo doznati niti zaključiti ništa konkretno, jer je u raspravi bilo govora samo o načelima. Na pitanje – je li među Hrvatima bilo suprotnih stajališta odgovoreno je da Hrvatsko nacionalno vijeće zagovara čisto građansku državu, jaka država i jaka općina. – Ali, mi smo se, definitivno, unutar hrvatskih stranaka, dogovorili o načelima ustroja BiH, i osim toga – tvrdi predsjednik HDZ! – Glede ustavnih promjena – kazao je još Čović – HDZ BiH je ovih dana uputio pismo Hrvatskom saboru, tražeći da to stavi na svoj dnevni red.

Kako, dr. Čović misli da to predsjednik hrvatske Vlade i ujedno predsjednik HDZ Hrvatske, stavi brzo na dnevni red Vlade, kada je tako očito da Sanader njegov izbor za predsjednika HDZ BiH ne smatra ispravnim, jer se do sada nije htio niti sastati sa njim, ostaje nam nepoznanica.

Pitanja bez odgovora

Na pitanje dida Jure – što je s Posavinom – izravnog odgovora nije bilo ili se pak iz onoga što je rečeno nije moglo zaključiti ama

baš ništa, izuzevši ako odgovor nije sadržan u DISKONTINUITETU teritorija, kako su kazali, a vi sada sebi razjasnite što je to. Poslije dr. Čovića govorio je još samo Niko Lozančić, predsjednik Federacije i dopredsjednik HDZ-a, kojemu je postavljeno pitanje – kako to da ste bili zato da Hrvati ne budu konstitutivni na cijelom teritoriju BiH, kako to da ste bili protiv hrvatskog *teve* kanala – očito ciljajući na njega i Matu Zovka, koji je u ime HDZ-a u Banjoj Luci, potpisao takvo jedno stajalište – a sada ste za konstitutivnost?

- Doći ćemo do hrvatskog *teve* kanala – odgovorio je gospodin Lozančić – a u dvorani je, u zraku, lebdio dodatak tom njegovom odgovoru u smislu – kada Hrvata u BiH više ne bude bilo.

Smatramo važnim naglasiti kako je predsjednik HDZ, dr. Čović naglasio da on za sadašnju televiziju ne plaća *teve* pretplatu, te da najava isključivanja telefona, onima koji ne budu plaćali tu pretplatu, ne će ostvariti rezultate, a on Hrvate može samo pozvati na građansku neposlušnost glede tog plaćanja.

- Glede pitanja konstitutivnosti Hrvata na cijelom prostoru BiH, o tome se u BiH prosulo toliko magle da sada o tome ne TEORETIŠEMO – kazao je dopredsjednik HDZ-a Niko Lozančić.

Treba li poslije ovoga – TEORETIŠEMO – ozbiljno uopće slušati što taj čovjek govori?!

- Što je s gospodarskom situacijom, što HDZ kani učiniti da se poprave uvjeti za gospodarstvo. Kako je moguće da su električna energija i telekom, koji su u vlasništvu države, najskuplji, skuplji nego čak i u nekoj tamo Tunguziji – pitao je gospodin Dragan Prlić?

- Baš zbog toga treba izvršiti preustroj BiH – dobio je odgovor gospodin Prlić.

Na pitanje – što je sa Hercegovačkom bankom – dr. Čović je ustvrdio – kako je tu na djelu bio klasični kriminal međunarodne zajednice, jer su oni opljačkali Hercegovačku banku.

I na kraju ovaj mali izvještaj s Javne rasprave završit ćemo, za Hrvate Žepča, trenutačno najbolnijim pitanjem, pitanjem školstva, odnosno obrazovanja prema hrvatskom nastavnom planu i programu, na hrvatskom jeziku. Mnogi od Hrvata Žepča ne razumiju kakva je to politika HDZ-a kada nije u stanju pronaći mogućnost da Sveučilište u Mostaru otvori svoje odjele, primjerice u Zenici i Tuzli, kako hrvatska djeca Središnje Bosne, poglavito iz Žepča, ne bi morala ići na stu-

dije u Osijek ili Zagreb jer je to, u gotovo stopostotnom omjeru karta bez povratka poslije svršenog fakulteta, jer je to raseljavanje Hrvata.

- Problem su financije, problem su male plaće profesora – kazao je Čović.

A najbolji odgovor na pitanje Ante Pavkovića: – Kada će na općinu Žepče biti prenesene ustavne ovlasti, ustavna prava koja su uzurpirana – dao je član Predsjedništva HDZ-a, predsjednik županijskog odbora Zeničko-dobojskog i istodobno i načelnik općine Žepče, Mato Zovko kazavši: – Dozvolite da poslije ovoga pitanja završimo javnu raspravu.

Očekivati od čovjeka koji traži *dozvolu* a ne *dopuštenje*, da za općinu Žepče izbori prijenos uzurpiranih ustavnih ovlasti glede obrazovanja na hrvatskom jeziku!? Stvarno je to iluzija.

Neki bez riječi

Ovu obeshrabrujuću javnu raspravu možda su mogli učiniti svjetlijom Borjana Krišto, dopredsjednica HDZ-a, Neven Herceg, glavni tajnik, članica Predsjedništva, Lidija Bradara, te dopredsjednik Mladeži HDZ-a Sinanović, da su progovorili bar jednu riječ, ali nisu. Nije valjda da je predsjednik demokratske stranke apsolutist pa nisu smjeli, ili još poraznije, nije valjda da nisu znali.

Bilo kako bilo, ipak je za Hrvate ohrabrujuće to što – BiH ima čist zrak, čisto tlo, velike potencijale – kako reče predsjednik HDZ-a dr. Čović.

/Tekst objavljen u HS, u broju 554., od 2. prosinca 2005./

VIRUS LUDILA

Kada sam imao osamnaest godina, da mi je netko rekao da Hrvati nisu najljepši ljudi na svijetu, potukao bi se s njim, da mi je netko kazao da nisu najbolji, najpametniji, naj, naj...Eh!?

Kada danas pokušam zbrojiti sve vrline i mane, slabosti nas Hrvata, dođe mi da počupam kosu s glave. Kad bih je imao. Nedavni događaji na sjednici Središnjeg odbora HDZ BiH, fizičko izbacivanje, dugogodišnjeg člana HDZ-a, Martina Raguža, čovjeka bez i jedne mrlje u dosadašnjem radu i zastupanju interesa Hrvata u BiH, samo je jedna u nizu gluposti koju Hrvati čine sami sebi. Sukobi unutar jedne stranke nisu nikakva novost, niti ekskluziva HDZ, ima toga i kod drugih, ali način, vrijeme, pogotovo činjenica da je pozicija Hrvata u BiH krajnje slaba, navodi na razmišljanje o tome da je u hrvatske glave ušao nekakav virus ludila.

O događajima na samoj sjednici Središnjeg odbora HDZ razgovarali smo s članom Predsjedništva HDZ BiH Markom Sinanovićem i članom Središnjeg odbora Ivöm Tadićem.

Ovo je kockanje sa sudbinom hrvatskog naroda u BiH

Nevjerojatna je lakoća člana Predsjedništva Sinanovića, kojom on tumači ono što se dogodilo. Za njega je apsolutno u redu, za njega je izričiti krivac sam Raguž, a predsjednik HDZ-a Čović, moglo se zaključiti iz njegova govora, gotovo ima status božanstva. Činjenica, koju sam kazuje, da je sjednica najvišeg stranačkog tijela zakazana samo dan prije održavanja, odnosno da su pozivi za sjednicu koja se imala održati 5. siječnja, poslane u srijedu 4. siječnja, njemu ništa ne govori, osim da su, eto, bili praznici pa se tako „potrefilo". Našu napomenu da nitko do sada nije čuo da se Raguž bilo čime ogriješio o hrvatski narod, da je nešto uradio mimo politike HDZ-a, ili sudjelovao u bilo kakvim aferama, novčanim, tajkunskim transakcijama, član Predsjedništva ne smatra važnom, a po svemu sudeći, njemu je dovoljno to što Raguž nije bespogovorno i ponizno podupro ono što traži aktualni predsjednik Čović. Ni to da je Raguž predsjedatelj/dopredsjedatelj najvišeg zakonodavnog tijela u BiH, te s te dužnosti ide na najvažnije sastanke s predstavnicima međunarodne zajednice, kao i to da pred njima ima ponajveći ugled, bar što se tiče predstavnika hrvatskoga naroda, član Predsjedništva, očito ne vidi kao problem.

Za njega, a vjerojatno i za predsjednika HDZ-a, nije problem ni to što u Parlamentu BiH, jedan broj hrvatskih zastupnika, članova HDZ-a, misli potpuno drukčije, odnosno protiv je onoga što radi dr. Čović. Kako govori Sinanović, ni to što, gotovo cijela HDZ-ova struktura iz Središnje Bosne, od veterana Zorana Marića, Ante Spajića, dr. Valjana, Rude Vidovića i ostalih nije problem, jer – njih je samo sedamosam – kako reče.

Ona pjesnikova „ubi me teška riječ", u ovom slučaju mogla bi glasiti „ubi me laka riječ". Međutim, za razliku od člana Predsjedništva Sinanovića, član Središnjeg odbora, Ivä Tadić misli suprotno. A oba su članovi istog općinskog odbora HDZ-a, općinskog odbora Žepča!? O zadnjim, mučnim događajima u HDZ-u, razgovarali smo, telefonom, s Božom Ljubićem i Martinom Ragužem.

- Sve što mislim o tome već sam više puta rekao, javno i bez zadrške, a i sada mogu reći da se ovdje radi o krajnje nedemokratskom načinu rada i vođenja stranke. Očito da dr. Čović stranku vodi u propast, a time i hrvatski narod u BiH. Za sve što se događa nemam riječi – kaže nam Raguž. – U svemu ovome nije važno je li u pitanju Raguž, Čović, ili netko treći, u pitanju je kockanje sa sudbinom hrvatskog naroda u BiH, koja je i bez svega ovoga krajnje teška. Ovim što ću sada reći ne želim, od ovoga što se događa, sebi pribavljati nešto posebno, ali slabiti našu poziciju, sada, u tijeku pregovora o ustavnim promjenama, a što svojim nedemokratskim i arogantnim ponašanjem čini Čović je krajnje neodgovorno – završava Raguž.

Ostavljajući po strani sva trenutačna, dosadašnja i buduća previranja u HDZ-u treba imati na umu sljedeće:

Za razliku od druga dva naroda u BiH jedini su Hrvati do sada na čelu svoje najjače stranke promijenili devet predsjednika, od Davora Perinovića, preko Kljujića, Brkića, Bobana, Kordića, Rajića, Jelavića, Čolaka i sada Čovića. Nije teško izračunati da je svaki od njih u prosjeku bio predsjednik tek dvadeset mjeseci, nešto više od godine i pol. Je li ovako kratak mandat izabranih predsjednika vrhunac demokratičnosti ili vrhunac gluposti, nije teško zaključiti, gledajući stanje, položaj hrvatskoga naroda u BiH u proteklom vremenu. I kakav su onda problem Muslimanima-Bošnjacima, Srbima, ali i međunarodnoj zajednici u BiH Hrvati?! Jasno je da su problem sami sebi! Nažalost.

/Tekst objavljen u HS, u broju 560., od 13. siječnja 2006./

ŽVAKE

Prošli su divni blagdanski dani. Uz dobru pečenku, domaću peku, kobasicu, domaće vino i slalsne kolače, slavlja je bilo na pretek. Ali tko bi izdržao slaviti bez prestanka, sreća, kažem da su i blagdani prošli. Naravno, do sljedećih. Tih dana okupili se mi iz srednje generacije obitelji Marinčića, naravno s našim dragim suprugama (jer mi kako god ljude ne dijelimo po rasnoj, nacionalnoj i inim podjelama, tako poštujemo i ravnopravnost spolova) kako bismo raspravili o jednom bitnom događaju u Dragoj našoj, o uvođenju PDV-a. Svi smo se usuglasili da je uvođenje PDV-a, osim što je jedan od uvjeta za ulazak u Europu, dobra stvar i s motrišta jačanja BiH, kao države. Istina, i to treba kazati, svi smo bili jednodušni, da nikome u Dragoj našoj, ama baš nikome, nije do jačanja BiH. Nadalje, ni tu nije bilo oprečnih mišljenja, jasno nam je bilo da u BiH, glede toga postoje, najmanje tri tumačenja. Usuglasili smo se, također, da postoji i jedno tumačenje, isto kod svih strana, ali kako je ono uistinu građansko, slobodno možete čitati i sirotinjsko, ono kod ovih iz vlasti "ne pije vode". Što se tiče priča SDA, SDP-a i drugih političkih stranaka, o uvođenju različite stope PDV-a, navodno zbog poboljšanja socijalnog stanja građana, kod nas nije bilo spora da je to nastavak njihove dugogodišnje demagogije. Međutim, kada smo prešli na to, koje će učinke ostvariti uvođenje PDV-a došlo je do problema. Za rođaka Iliju sve je bilo jasno:

- Ma, lopovska posla, to ti je opet samo zato da se od naroda, to jest sirotinje, uzme još, da mu izvade dušu! – ogorčeno je tvrdio.

Rođak Anto, koji u našoj obitelji prešutno uživa ugled najobrazovanijeg, najrealnijeg, tvrdio je:

- To što su sada, u početku, trgovci podigli naglo cijene, ne će biti dugoga vijeka, jer – kakva inspekcija – tržište je nabolji regulator i ono će sve to brzo dovesti u red.

- Pa PDV se i ne uvodi da bi trgovci i ovi moderni biznismeni podizali cijene, nego zato da bi se, koliko-toliko, stalo u kraj krađi, iliti utaji poreza kojega su do sada raznoraznim lopovlucima uspijevali ostaviti u svoj džep. Evo samo pogledajte što je uradio ovaj naš uvoznik benzina? Umjesto da je smanjio cijenu goriva za minimalno 3%,

koliko je sada smanjen porez na gorivo, on cijenu digao za sedam feninga – govori već vatreno nevjesta Nikinica.

- Hajde, ženo, što si podigla ton, pa znaš da čovjek još nije namirio na pedeset milijuna maraka u gotovini. Pusti ga, vidiš da mu svi mi trebamo pomoći – smiruje ju muž, inače poznat kao veliki šaljivac.

- Ma možeš se ti, stričeviću, šaliti, ali to podizanje cijena puca po svima nama. Eto, hajde što je on podigao cijenu goriva, to je – ako baš hoćete – luksuz, ali što je s cijenom kruha, mlijeka i ostalih prehrambenih proizvoda koje moramo kupovati svakodnevno – upada Ivan, koji povremeno nađe neki posao na bauštelu u Hrvatskoj, jer je ovamo poduzeće u kojem je radio prije rata kupio jedan od ovih biznismena pa sada i oni koji su ostali, već četiri mjeseca nisu dobili plaće, a kada bi se provjerilo jesu li im uplaćeni doprinosi, mirovinsko i ostali...?

I tako, svatko od nas osamnaestero , imao je neko svoje mišljenje o PDV-u te isticao različite primjere iz svoga iskustva. Sve je izgledalo da će se početno suglasje pretvoriti u stanje troglave aždaje u BiH, počevši od Predsjedništva pa nadalje. Situaciju je, kao i obično, spasila nevjesta Jukićka.

- E, jeste mi neki, ja narezala meze (što ćete, dragi moji, turcizmi se žilavo drže i u nas Hrvata) a vi taj PDV razvlačite poput ovih žvakaćih koje sam jučer kupila u trgovini kod susjeda Sulje. E, kad ih spomenuh... Zna li tko zašto mi njegov trgovac, u neku bilježnicu upisa da sam kupila taj orbit? – upita nevjesta.

- Pitaš nas, kao da nisi primijetila da zapisuju sve što prodaju a što je naručeno prije PDV-a jer on je sada svemu podigao cijenu – uzima riječ Mihina Ivka.

- Nego, nevjesta Jukićka je u pravu – okreće Miha priču na ljepšu stranu – hajde da mi sredimo ovu mezu i kolače, a dok se u ovoj zemlji (eto vidite, ni mi ne govorimo – državi) ne zatvore bar trojica mafijaša koji su do sada utajili na stotine milijuna maraka poreza, iz svakog naroda po jedan, da i tu budemo ravnopravni, ništa ne će biti riješeno kako treba. I dalje će nas razvlačiti kao žvaku.

Kod ovoga Mihina prijedloga ponovno je došlo do suglasja koje je vladalo na početku ove priče o PDV-u ili, kako ga narod zove, pare daj varalicama.

/Tekst objavljen u HS, u broju 561., od 20. siječnja 2006./

INDOKTRINACIJA

Vraćajući se iz Zenice svratim znancu, Muslimanu, po najnovijem, Bošnjaku, još nedavno ljutom neprijatelju Hrvata, a sada eto, u njegovu domu pijemo kavu. Razgovaramo o svemu pomalo. Samo što smo otpili prve gutljaje u kuću, iz škole stižu njegova djeca. U naš razgovor o odnosima Hrvata, Srba i Muslimana-Bošnjaka odjednom se uključi njihov sin, učenik drugog razreda srednje škole, naravno, prema bošnjačkom nastavnom planu i programu.

- U Bosni, gospodine nema ni Hrvata ni Srba. Niti ih može biti. Hrvati su u Hrvatskoj, Srbi u Srbiji.... Kakvi Hrvati u BiH?!

- Otkuda ti to, drago dijete? – pitam.

- Mi smo to učili u školi i na vjeronauku. Ako ste vi Hrvat onda idite u Hrvatsku, šta ćete ovdje – odgovara mi taj mladi Musliman-Bošnjak.

Nevjerojatno, ali samo za one koji ne znaju, ne prate ili ne žele vidjeti ono što se događa u BiH. Nevjerojatno za one koji nisu čitali njihovu misao, primjerice od „Islamske deklaracije" Alije Izetbegovića (jer je od nje počelo radikaliziranje Muslimana i ideja uspostave islamske BiH, te ideja etničkog čišćenja tijekom rata) pa još žešće i prefidnije knjige nekih Muslimana, sada Bošnjaka, danas koji misle da svojim knjigama mogu mijenjati povijest svakih nekoliko godina, kako mijenjaju i svoju narodnost. A ovi iz međunarodne zajednice hoće zajedničko školstvo. Za informaciju onima koji ne prate i još uvijek ne znaju (oprosti im Bože) što žele Muslimani, danas Bošnjaci, evo nekoliko rečenica iz knjige Irfana Ajanovića, "Draga moja majko Bosno".

"Ako je nešto hrvatsko u Bosni, onda je doneseno u Bosnu iz Hrvatske, onda je došlo u Bosnu iz Hrvatske...Ako je pak po mišljenju nekoga u Bosni nešto hrvatsko, ako je neki prostor ili dio Bosne i Hercegovine hrvatski, srpski, ili možda talijanski, onda je u pitanju negiranje Bosne i Hercegovine i njenog suvereniteta.... Ako je nešto hrvatsko u Bosni, onda nije bosansko, bošnjačko, onda je tuđe, strano, inozemno, onda negira Bosnu i bošnjačko... Zato je Bosna Bosnom za primjer svijetu, svima, za pokudu, za kušnju, za ponos... Jer Bog Milosnik tako hoće..."

Čudi li se netko poslije ovih rečenica zašto srednjoškolac, koji se još niti ne brije, kaže da u BiH ne mogu postojati Hrvati, zašto kaže –

ako ste vi Hrvat, onda idite u Hrvatsku. Dijete uči ono što mu u školi i na vjeronauku, po bošnjačkom programu predaju oni koji misle da mogu mijenjati povijest kako oni žele, kakva bi povijest po njima trebala biti. A to je opasno.

Da Muslimani, danas Bošnjaci, nastoje promijeniti povijest nije teško zaključiti, i dalje iz Ajanovićeva teksta: "Vražja Lozančićeva kopilad zaboravila, ili bi da zaboravi, ili bi da ubije istinu da su je preci naši ne tako davni, doveli s kamena u pitominu žepačku, u Žepče, Maglaj, Doboj, Tešanj, Zenicu, u Bosnu nakon pogroma..."

Eto, poštovani čitatelji, „zaboravi" vrli pisac nove, muslimanske-bošnjačke povijesti, na Kulina Bana, na Bilino polje, na POVELJU kojom kralj bosanski, Stjepan Tomaš, sa svojim sinom knezom Stjepanom, 14. listopada 1458. daje upravu nad Žepčem svom logotetu Stjepanu Ratkoviću, „zaboravi" mnogo toga. A u POVELJI piše: „I tako učinismo milost našu gospocku početnomu vlastelinu, logofetu Stjepanu (na njegovu žalost ne piše vlastelinu Ajanoviću, nap. a) vsaj ovajzi sela, kako se piše o ovomzi listu..." „Zaboravi" Ajanović na mnogo toga, što stoji u tisućama stranica povijesti, ali one koja je pisana davno i ne prema Ajanovićevim, muslimanskim-bošnjačkim željama. No novovjeki muslimanski-bošnjački intelektualci bi sami sebi trebali postaviti neka logična pitanja. Što će se dogoditi toj djeci, koja sada uče da u BiH nema niti može biti Hrvata, kada odrastu i doznaju da Hrvati, ne samo da žive u BiH, nego da su tu živjeli stoljećima prije njih? Što će se dogoditi kada pročitaju ono što o nastanku Muslimana, sada Bošnjaka, piše Meša Selimović? Što će se dogoditi kada shvate da se Hrvate ne može asimilirati, niti iseliti iz BiH, kako to, očito, u svojim „djelima" pišu i žele njihovi trenutačni povijesničari? A pitanje vama: vjeruju li sada kardinalu Puljiću oni koji ga, u nekim hrvatskim listovima, napadaju za nedavne izjave o težnjama da se Hrvate isele iz BiH, asimiliraju u neke dobre bošnjane? Učenje ovakve povijesti kakvom sada Muslimani-Bošnjaci indoktriniraju svoju djecu, obit će se najviše njima o galvu, a ovi iz međunarodne zajednice mogli bi vidjeti kakvu to „Bosnu za primjer svijetu" nudi Ajanović i novovjeki muslimanski-bošnjački povijesničari!

/Tekst objavljen u HS, u broju 562., od 27. siječnja 2006./

ŠVORC-*ŠILING*

Novi visoki predstavnik u BiH imenom je Christian Schwarc Schilling, no narod ga u skladu sa svojim financijskim mogućnostima zove Švorc-Šiling

U jednoj čudnoj zemlji 27. svibnja 2002. obavljena je primopredaja vlasti između dva „PROKURATORA", a 31. siječnja 2006., ponovno će biti obavljena primopredaja vlasti, ovoga puta između vlastelina Aždaje, kako su ga, valjda od milja zvali u toj zemlji čudesa te novoga upravitelja koji se, gle simbolike, zove ŠVORC-Šiling ili, ako hoćete skraćeno, samo ŠVORC, bez šilinga. Da bude u skladu sa zemljom u koju dolazi. Jer u njoj je većina građana već odavno švorc. Kao i svaki upravitelj i ovaj dolazi s jasnim ciljem. Petrisch je došao da opustoši sve banke. Ono što nije išlo milom, išlo je tenkovima, a gospođa Toby Robinson još uvijek nije uspjela niti će uspjeti dokazati navodni kriminal. Ali kakve to ima veze, pa u zemlji čudesa sve može, može se i tenkovima opljačkati Hrvate i – pojeo vuk magarca, idemo dalje kao da se nije ništa dogodilo. Njegov nasljednik se toliko borio da ova čudna zemlja i dalje bude puna novih čudesa pa bi nam njihovo nabrajanje uzelo previše prostora. Uostalom, to je za sve nas uradio politički magazin „60 minuta", tzv. Federalne televizije.

Čudo od emisije

Njezin urednik i voditelj Bakir Hadžiomerović, slomi se od hvale kako je ta njegova emisija spriječila da „ENERGO-PETROL" kupi hrvatsko-mađarski konzorcij „INA-MOL". Ne daj Bože da ikakvo poduzeće ili bilo što s hrvatskim prizvukom uđe u BiH pa makar donosilo i dobit, iznosi svoje i mišljenje velikog broja Muslimana, po najnovijem Bošnjaka, vrli *beha* patriot Hadžiomerović, za kojega, istina, Ulema otvoreno kaže da je bošnjačko k....., ne ćemo u svom listu više o njihovom međusobnom čašćavanju.

Urednik prenosi generalno stajalište Muslimana, po najnovijem Bošnjaka da su oni i dalje za tip samoupravljanja u državnim poduzećima i da apsolutno ne žele ulazak u Europu. Muslimani-Bošnjaci ne žele nikakav ulazak u Europu, no ako bi se ikako moglo povezati

s Indonezijom, Pakistanom, Libijom, znate već što najgorljivije zagovara Haris Silajdžić, to da. No, kako ne bi bilo da smo mi u svemu protiv te političke emisije moramo kazati i ono što je istinito i točno rečeno u toj emisiji;

O sudbini BiH se uvijek odlučivalo bez nje – kazao je u svom prilogu novinar Zvonko Marić – i nije pogriješio. E, sada, postavlja se pitanje hoće li vrli i samohvaljeni Hadžiomerovićev politički magazin uspjeti spriječiti novog upravitelja ove čudne zemlje, da njegovi sunarodnjaci za bagatelu kupe Telekom(e). Ne misli valjda nadobudni gospodin urednik kako je novi upravitelj došao pomoći ovoj zemlji. Pa valjda mu je jasno da je on došao, prije svega po Telekom(e), a potom i po ono malo vrijednoga što je još čudom ostalo. I, da Silajdžić ne smetne s uma, da svakako spriječi neko jače povezivanje BiH s islamskim svijetom, svidjelo se to nekima ili ne.

Uspavani gospodin

Naravno, g. ŠVORC-Šiling to ne će javno reći, a i kako bi kad na svakom sastanku s *beha* političarima, katkad spava. Osobno to mogu potvrditi, na jednom je sastanku dotični gospodin u Zenici spavao cijelo vrijeme i probudio se tek kad su svi – ušutjeli. Naime, toliko on drži do onoga što su do sada govorili i što će ubuduće govoriti političari i građani ove čudne zemlje. Također treba kazati da je mlađahni urednik poprilično dugo čekao da ospe drvlje i kamenje na lorda od Salvete, a pravo se okuražio kada je već bilo sigurno da Aždaja odlazi. Vjerojatno će tako govoriti i o novom upravitelju ove zemlje čudesa, pred njegov sami odlazak. Ako tzv. Federalna televizija ne bude ŠVORC i bez šilinga. A upravitelji ove čudne zemlje, oni će se uredniku i svima nama slatko smijati, na sve medijske i ine napade, koji im ne budu odgovarali, kazati ono što je lord Ashdown kazao Hadžiomeroviću, da ne obraćaju pozornost na laži te računati svoj poveći saldo i naravno, za urađeni posao dobiti još veća priznanja. Bilo bi čudno da ne bude tako! "Zapjevaaaajmooo veseloooo, nek' su puuune čaašeee, nek' nam buude veseloooo ovo druuuštvo naše"!

Jedino nam ostaje pjevati – jer mi smo švorc i sa Šilingom i bez njega.

/Tekst objavljen u HS, u broju 563., od 3. veljače 2006./

DALIBOR

Petogodišnji je Dalibor roditeljima postavio pronatalitetno pitanje: – A, je li mama, zašto ja nemam braće?

Nevjerojatno je koliko HRT kasni za sinom moje sestre, mojim sestrićem Daliborom. U emisiji „Otvoreno", 8. veljače glede očajnog stanja nataliteta Hrvata, dvadeset godina poslije Dalibora, postavili su gledateljima pitanje – „Podupirete li useljavanje stanovništva kao mjeru populacijske politike?". U nas bi se u BiH čisto narodski reklo „priplodnih muškaraca i žena...?" Na pitanje je potvrdno odgovorilo samo 4% gledatelja. Ipak vratimo se Daliboru koji je sa svojih pet godina postavio isto takvo pitanje, samo napominjem, točno prije dvadeset godina. Te osamdeset šeste, u kuću mojih roditelja, u redoviti nedjeljni posjet, stigla je moja sestra s mužem i malim sinom Daliborom. Kao kod svih obiteljskih okupljanja pričalo se o svemu, svakodnevnim brigama, problemima, ali i radostima. I onda je petogodišnji Dalibor postao dosadan. Uporno je pitao mater: – A, je li mama, zašto ja nemam braće? Kako to da ujko ima troje djece, a ti i tata samo mene? Kako ću se ja uvijek igrati sam?

Nevjerojatno je da nitko uz djecu ne spominje Ljubav

I tako, na niz dječjih pitanja sestra je odgovarala kako je znala, ali kako mali nije bio zadovoljan odgovorima, niti je odustajao od pitanja, iživcirana, njegova mu je majka ljutito odgovorila:

- Pa šta ću ja kad ne će ćaća!

Na opće naše iznenađenje i odmah potom zarazan smijeh, mali Dalibor je stisnuo šaku i udario o stol te ljutito odgovorio:

- A šta ćeš ga pitati, ima još ljudi!

Sva sreća da je svemu tomu bio nazočan i njegov otac, a naš zet, koji je na tu sinovljevu konstataciju samo zabijelio očima, inače ga nitko ne bi mogao uvjeriti da netko od nas nije nagovorio dijete da tako kaže. Ali, budući da je pitanje nataliteta više nego ozbiljno pitanje, za kratko ćemo Dalibora i njegovo „referendumsko" pitanje, koje je od njega prepisala HRT, ostaviti po strani.

Uistinu, što se to događa s Hrvatima? Jesu li to Hrvati odlučili sami sebi „doći glave"? Jesu li materijalni problemi Hrvata tako veliki da zbilja ne mogu imati više od jedno-dvoje djece? Može li se zakon-

skim prijedlozima i poboljšanjima povećati natalitet? Naravno, imalo ozbiljnom čovjeku, jasno je da za podizanje djece treba i novac. Pogotovo ako u kući nema bake. Sasvim je sigurno da velikog udjela u neraćanju djece imaju i poslodavci koji, prije nego što neku ženu prime na posao, prvo pitaju ima li nakanu radati, je li trudna i slične stvari, koje bi uistinu trebalo urediti zakonom. I mnogo toga rečenog, o duljini rodiljskog, materijalnoj pomoći obiteljima odmah po porodu, da ne ponavljamo niti nabrajamo, jednostavno sve to stoji, sve to treba. I vjerujte, opet to ne bi bilo dovoljno kad bi se donijeli ne znam kakvi zakoni i ne znam kojim novcem stimulirao rađanje djece, kada bi to Hrvatska država i mogla materijalno podnijeti!

Pa u čemu je onda problem?

Budimo barem malo, ali potpuno iskreni. Evo, počet ćemo račun iako, priznajte, grozno zvuči, s obitelji koja ima samo troje djece i onom koja ima samo jedno. Obitelj s tri sina, primjerice za najjeftinije tenisice, treba izdvojiti stotinu maraka ili četiri stotine kuna. A ako obitelj ima jedno dijete kupit će mu, pretpostavimo, tenisice srednje kvalitete i cijene, dakle potrošit će dvije stotine četerdeset kuna ili šezdeset maraka. A roditeljima za njihova zadovoljstva, ostaje nešto maraka ili nešto kuna. Oni koji se na ovu konstataciju naljute nisu potpuno iskreni, ni onaj mali trenutak o kojem smo govorili. Dragi moji Hrvati, bit će ipak da je u nas u pitanju krajnji hedonizam. Krupna riječ? Možda? Ili je u pitanju nešto drugo na što nitko nema odgovora?

Prateći pozorno tu emisiju stalno sam čekao jedno jedino pravo pitanje i pravi odgovor. Na žalost, niti ga je ponudio netko od nazočnih u emisiji, a što je još žalosnije i što me, priznajem, zaprepastilo i silno ražalostilo, ubilo vjeru u bolju budućnost Hrvatske i Hrvata, odgovor nije ponudio ni netko od gledatelja koji su se javljali. Nevjerojatno je da nitko nije spomenuo Ljubav!

Ma jesmo li mi Hrvati normalni?! Pa kako ćemo imati više djece ako nema Ljubavi za djecu?! Kako ću se sa svojom suprugom odlučiti za još jedno, bar treće dijete, ako između nas više nema ljubavi?! I nitko od navedenih nije spomenuo Boga!? A On daje i ljubav između supružnika, daje ljubav prema djeci, prema životu! Nažalost, po ovome do sada, čini se, da smo se mi Hrvati odlučili za smrt. Za svoje nestajanje. Jer manjka ljubavi, a pisano je „ljubavi (kad) ne bih imao – ništa sam!" (Usp.1 Kor. 2.)

/Tekst objavljen u HS, u broju 565., od 17. veljače 2006./

NAZDRAVLJE

To da je u današnje vrijeme uveliko promijenjen sustav vrijednosti, gotovo u svim segmentima života, potvrdit će većina građana. Naš mali prilog u korist ove tvrdnje pokušat ćemo potkrijepiti s nekoliko primjera iz BiH, ali i šire. Naime, neshvatljivo je da vijest o Miloševićevoj smrti danima puni stranice novina i zauzima veći dio vremena u elektronskim medijima.

Kakva je vrijednoast te vijesti, toga događaja?

Umjesto da mediji objave golu činjenicu o smrti koja je nastupila i dodaju samo još jednu rečenicu, primjerice – za svijet, pogotovo na ovim prostorima bolje bi bilo da se ni rodio nije – oni nas danima zasipaju pričama o tome što je bio, tko je bio, što je sve činio, kao da mi to ne znamo. Oni, pak, koji ga vole mogli su, neka im bude, kazati umro je naš Milošević i time završiti tu priču. Ovako se čini da je nešto vrijedio.

No, da na trenutak s primjera zločina prijeđemo na, istina malo zastarjeli primjer iz umjetnosti. Ako se još sjećate vijesti da se glede dodjele Nobelove nagrade za književnost austrijskoj spisateljici Elfriede Jelinek švedska Akademija podijelila oko tog izbora, navedeni primjer biti će vam jasan. Kakvu su vrijednost, dostojnu Nobelove nagrade, oni koji su svoj glas dali spisateljičinu romanu „Ljubavnice" u njemu vidjeli, ostaje zagonetka i za najveće poznavatelje književnosti. Ono što se može tvrditi je da je i u ovom slučaju totalno poremećen sustav vrijednosti. E, to su samo dva primjera, a sada – iz same BiH. Za našu tvrdnju o poremećenom sustavu vrijednosti u BiH mnoštvo je primjera, a navest ćemo samo neke. Potpuni, pravi dokaz navest ćemo na kraju ovoga teksta.

Zaposleni u nekada dobrostojećem žepačkom poduzeću za proizvodnju zaštitne opreme „Mahnjača" već mjesecima nisu primili zaslužene plaće, ipak, kod vlasti, veći ugled ima novi vlasnik tog poduzeća iako djelatnicima ne isplaćuje zarađeno. Ovakvih je primjera u Dragoj našoj, nažalost, bezbroj a svi se mogu svesti pod jedan nazivnik – ovdje više vrijedi onaj tko se „snašao", odnosno ukrao, opljačkao, nego svi oni koji pošteno zarađuju kruh svoj svagdašnji.

Ustavne promjene u BiH i „američka priča"?!

To da je za gradane BiH od iznimne važnosti da se dogovore kozmetičke ustavne promjene – da se zapravo zacementira podjela na Federaciju i RS – pokušava se predstaviti kao vrhunska vrijednost. Kako bi nas uvjerio da kozmetička ljepota vrijedi više od prirodne, Bogom dane ljepote, svoje dragocijeno vrijeme za nastup na tzv. federalnoj televiziji odvojio je čak i američki veleposlanik u BiH Douglas Mcelhaney. Budući da nije bio baš uvjeren kako će građani BiH progutati tu lažnu vrijednost veleposlanik Mcelhaney je, istina ljutitim glasom, kazao kako je Amerika najbolji prijatelj BiH, da su oni još tu sa svojom vojskom i da će i dalje biti tu (bez obzira na ono što se govori) a sve zato da bi narod u Dragoj našoj imao bolji život. Ha, ha, ha!

Kada bismo imali prostora, glede lažne vrijednosti, mogli bismo vam navoditi primjere, od Paravca, preko Tihića, Jovića, Lozančića itd., mogli bismo ispuniti cijeli list ali završit ćemo s njima i prijeći na dokaz o poremećenom sustavu vrijednosti koji smo obećali.

U Žepču je ovih dana osnovano ili je obnovljen rad nekoliko stranaka s hrvatskim predznakom! Nazdravlje! Čestitamo! Tako, samo tako! Bravo za idejne tvorce, ali i za one koji to provode! I da bi se u potpunosti očitovala naša tvrdnja o poremećenom sustavu vrijednosti treba kazati da je jedan od duhovnih vođa Hrvata s ovih prostora podupro, ohrabrio, savjetovao pri osnivanju, obnavljanju rada HSP-a, drugi je podupro HDU, treći pak HSS. Uveliko se najavljuje i osnivanje nekog Novog HDZ-a, točnije HDZ-a izvornih osnivača, kažu da će i NHI obnoviti svoj rad. Ma oduševljeni smo! Hrvati Žepča ne znaju kud će od tolike sreće i „nove prave vrijednosti" koja ih je pogodila. Na sve ovo, nedavno u žepačkom Domu kulture, sretnem tri važna člana općinskog odbora HDZ-a, na čelu s predsjednikom. Na upit, što misle i kako tumače najnovija događanja, odgovorili su da će HDZ sve pobijediti te tomu i nazdravili. I na kraju, iz ovoga bi se moglo reći da uz onu – dva Hrvata tri stranke – u novom sustavu vrijednosti vrijedi i novo pravilo – što manje Hrvata to veći broj stranaka.

/Tekst objavljen u HS, u broju 569., od 17. ožujka 2006./

ISTINE

Od 1. travnja poskupljuje električna energija. Poslije prvog šoka nastupila je zabrinutost krije li se tu možda i politička nakana.

Uz poskupljenje, vijest je, zamislite, da su Srbi u BiH za ustavne promjene! Što se tu krije?

Ljudi moji, ja sam vam nepopravljivi optimist. Što god da mi se loše dogodi, crnjak me može držati pet-deset minuta. E, da, nemojte sada pomisliti da ću pasti u filozofsku raspravu o stanju duha glede optimizma ili, ne daj Bože, pesimizma. Ovaj članak će biti o Ustavnim promjenama u BiH.

Od 1. travnja poskupljuje električna energija. Ne, nikako nije šala, jer da je šala predsjedavajući Ministarskog vijeća, koji bi se poslije dogovorenih ustavnih promjena, koje će možda biti usvojene na Parlamentu, trebao zvati predsjednikom *beha* vlade, ne bi bio šokiran takvom odlukom, kvazi neovisne Regulatorne agencije. Poslije najave ovoga poskupljenja razumljiva je zabrinutost u mostarskom „Aluminiju" jer, osim same tehničke stvari – poskupljenja, iskustvo ih tjera na oprez, krije li se tu možda i politička nakana, a to je uništiti najjače poduzeće koje drže Hrvati. Zbog sličnog razloga, poskupljenja, štrajkaju i u „Vitezitu", čak je najava i štrajka glađu. Prosvjeduje i HVIDRA. Štrajkaju i u „Mital-Stilu" Zenica, odnosno u onomu što je od nje ostalo. Štrajkaju i u „Mahnjači" Žepče. Prosvjetari u Hercegovačko-neretvanskoj županiji su za sada rekorderi po duljini štrajkanja. Uostalom, što će ovakvoj zemlji školstvo kad je čovjek koji do svoje osamnaeste godine nije znao obrisati nos, a još ni danas ne zna podijeliti dva decimalna broja, vlasnik tvrtke i računa od nekoliko milijuna maraka. Znaju profesori koji mjesecima čekaju da im se bar malo poveća bijedna plaća, da u ovoj čudnoj zemlji, novokomponirani biznismeni ne cijene znanje jer da ga cijene plaćali bi porez iz kojeg se, između ostaloga financira i školstvo.

Ali to nije sve.

Zamislite, Srbi u BiH su za ustavne promjene! Najgorljiviji zagovornik da se na Parlamentu, taj politički dogovor sedam stranaka ratificira jest premijer RS Milorad Dodik. Isti onaj koji je, kao nitko u

BiH, prevario međunarodnu zajednicu pričama da je kao demokrat za povratak svih u svoje domove, a da se u RS gotovo nitko od Hrvata i Muslimana-Bošnjaka za njegova prethodnog mandata nije mogao vratiti. I to što su, tako gorljivo, za ustavne promjene Dodik i Čavić guskama koje idu u maglu nije dovoljno upozorenje. Sreća da su, naposljetku, biskupi istupili jasno, izravno su kazali svima što znače takve „promjene". Naravno, kad bi to mogao, Visoki predstavnik bi smijenio i biskupe. No, ovako će ih vjerojatno proglasiti tvrdolinijašima. Tako to međunarodna zajednica radi s onima koji razumiju stanje stvari i pametni su, a ne može ih se ni za što optužiti. Hrvati u BiH, osim mnogočega drugoga, nemaju ni pravo informiranje na svom, hrvatskom kanalu u javnom RTV servisu.

I da se na trenutak vratimo na optimizam, odnosno jednu uzrečicu Davora Šukera. Za sve što mu se dogodi on kaže: „Tko zna za što je to dobro", nas dvojica bi zbilja jednom trebali sjesti popiti piće. Da je ta njegova poštapalica prava kazuje i jučerašnji događaj. Veli Sefer Halilović, bivši zapovjednik Armije RBiH, u najgledanijoj emisiji tzv. federalne televizije, „60 minuta" kako se hvali njezin voditelj Bakir Hadžiomerović:

- Što Silajdžić priča o borbi za cjelovitu BiH kad je stalno, od demokratskih promjena, radio na podjeli BiH i zagovarao uspostavu minijaturne muslimanske BiH!

I još je o tome govorio, svjedočio, Halilović:

- O podjeli BiH Izetbegović je govorio Tuđmanu i Krajišniku još u rujnu 93. – ustvrdio je.

Uostalom, u toj emisiji prenijeli su i transkript razgovora između Silajdžića i Durakovića te Muhameda Tunje Filipovića. Kao svjedoka tih dogovora Halilović spominje i Matu Granića. A Muslimanima-Bošnjacima i cijeloj javnosti godinama se prodaje laž za istinu, kao Tuđman je htio dijeliti BiH!

E, vidite zašto je Šuker u pravu, da su Hrvati imali svoj *teve* kanal te na njemu govorili o podjeli BiH, tko bi im vjerovao. Ovako, kada to kažu sami Muslimani-Bošnjaci – ne može biti nikakve dvojbe. Živjele ustavne promjene, prije svih kliču Dodik i Čavić jer i definitivno hoće dovršiti podjelu ove čudne zemlje!

/Tekst objavljen u HS, u broju 571., od 31. ožujka 2006./

JAL

Pisati o Latinu ili pak o njegovoj Latinici nepotrebno je i uzaludno jer što god loše ili grozno uradi, dobije samo drugarsku opomenu.

O njegovim emisijama koje, blago je reći, diskreditiraju Hrvatsku i ne bih trošio riječi da ova zadnja emisija nije bila o Hrvatima u BiH. O pogrješno postavljenom pitanju – trebaju li Hrvati iz BiH imati dvojno državljanstvo – nema potrebe govoriti. Uostalom, Latinu, Pusićki, Bancu i ostalima, koji misle da su najpametniji, suvišno je nešto dokazivati. Da Latin ima imalo objektivan pristup, u emisiji bi govorio o totalno iskrivljenoj slici glede Hrvata u BiH, njihovoj borbi za opstanak, ali i za Hrvatsku. Nitko od Hrvata u Dragoj našoj ne prigovara zato što su odmah, i prije mnogih u Hrvatskoj, krenuli u obranu RH od velikosrpske agresije, naprotiv, oni su na to ponosni. Nikomu od Hrvata u BiH, a ne u Bosni, kako stalno govore Banac, Pusićka i Lovrenović, ne pada na pamet licitirati s brojem poginulih Hrvata iz BiH u RH jer kako dijete može prigovarati majci. Ali, kad će već jednom, ti i takvi, prestati govoriti o krivoj politici predsjednika Tuđmana prema BiH i Hrvatima?! Ni danas, kad i sami Muslimani-Bošnjaci konačno govore o tome da su podjelu zagovarali i Izetbegović i Silajdžić, što prije svih znaju Hrvati u BiH, kad sami sudionici tih razgovora iznose svoja svjedočenja, navedeni i nenavedeni protivnici pokojnog predsjednika to jednostavno ne žele čuti i samo ponavljaju svoju priču uz obilnu potporu medija. Kako je moguće da se ne upitaju zašto se jedni mediji u BiH mogu zvati srpski, RTVRS ili BM-bošnjačko-muslimanski, a niti jedan medij niti institucija ne može imati prefiks hrvatski? Zar ti i takvi ne vide u svemu, a posebno sada glede ustavnih promjena, da je na djelu srpsko-muslimanska nagodba na štetu Hrvata? Da je na djelu dugogodišnja Izetbegovićeva ideja o kojoj je na sudu u Haagu govorio i Milošević – Daj, Slobodane, da se mi i vi dogovorimo o podjeli BiH bez Hrvata. Za to svjedočenje oni ne žele čuti ali zato iz šest stotina stenograma razgovora pokojnog predsjednika, izvuku iz konteksta tridesetak i onda na tome temelje svoju priču. Na Schilingove riječi kako bi se Muslimani-Bošnjaci trebali zahvaliti predsjedniku Tuđmanu na oslobađanju Bihaća i drugih dijelova BiH, dr. Pusić se

samo kiselo nasmijala. Njoj ništa ne vrijedi snimka na kojoj se čuje i vidi kako general Atif Dudaković u Bihaću govori hrvatskom časniku – Hvala vam, dugo smo vas i željno očekivali. I na kraju, umjesto da Latin napravi emisiju o normalnom ustroju BiH, sva emisija se svela na optužbe i borbu protiv mrtvog predsjednika Tuđmana. Ali za takvu emisiju Banac, Pusićka, Lovrenović i ostali trebali bi pročitati knjigu **„Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede"**, trebali bi znati da je prosperitetna, europska BiH moguća samo ako se na njezinu teritoriju provede Bečki sporazum. No, jasno je da svima navedenima, ali i aktualnom predsjedniku, nije stalo do Hrvata u BiH – njima smeta i mrtav Tuđman, a ovakve emisije im služe da bi se obračunavali s njim. Oni su i dalje guske koje idu u maglu. Njihov jal je nemjerljiv, a znate li iz kojeg razloga?

Može Banac predavati na bilo kojem sveučilištu u svijetu, može Pusićka imati, ne znam koliko doktorata, i kada bi Mesić mogao biti još koji put predsjednik Hrvatske, svi se oni zajedno ne mogu mjeriti s pokojnim predsjednikom Tuđmanom. Jer, čovjek koji ima ideju i zna je prepoznati u pravom trenutku, te imati hrabrosti ostvariti je, rađa se jedanput u tisuću godina. A oni će se i dalje izjedati u svojoj zavisti.

/Tekst objavljen u HS, u broju 572., od 7. travnja 2006./

ČUDA

Uz piramide u Visokom, koje je otkrio kolega Osmanagić, i ja sam otkrio suvremenu tehničku bazu za izravnu vezu Sirijusa i Didina Brijega

Halo narode, halo svijete! Stiglo je vrijeme da doznate ono što do sada niste znali na čemu ja već dugo radim. Evo danas ću vam objaviti svoje znanstveno otkriće, jedno Visoko otkriće, sjajnije od sunca! Ali kako vas ne bih prestrašio, ili ne daj Bože, izazvao vašu sumnju u moje veliko otkriće, na početku nešto drugo. Moje selo zove se Čusto Brdo i ako vam to do sada nije ništa značilo, e bogme, od danas će vam i te kako značiti. Moglo bi se ono zvati i Visoko Brdo jer je stvarno visoko, i nakon što znanstveno dokažem svoju hipotezu koju sam postavio, tko zna, možda mu ipak promijenimo ime u Visoko Brdo. A uistinu je Visoko. Mojoj kumi Lukinci neki je dan palo na pamet da se popne na njegov najviši vrh. Budući da joj je duša izašla na nos, pogotovo kad se penje uz tako Visoko, za sada je još uvijek Čusto Brdo, stigla je samo do vrha Didina Brijega. Dovoljno. Do baze. To kuma Lukinca nije znala, a i kako bi, pa ne bavi se ona znanstvenim radom na otkrivanju svjetskih čuda kao ja i kolega mi Osmanagić. Nemojte mi samo reći da nikada niste čuli za mene, a pogotovu ne za moga kolegu Osmanagića koji je otkrio da se u dragoj nam, jedinstvenoj, nedjeljivoj, suverenoj, a ako Bog da, za koji stotinjak godina, i pravoj pravcatoj državi s Ustavom i bez problema usvojenim ustavnim promjenama – nalaze piramide! Sasvim je sigurno, to će istraživanje dokazati da su piramide u Visokom veće i poznatije i od Keopsove. Rekoh, kao i moj poznati stručnjak i kolega Osmanagić, svom istraživanju pristupio sam krajnje odgovorno i znanstveno. Prvo sam postavio hipotezu. Na Didinu Brijegu, točnije ispod njega, smještena je ljudskom umu nedokučiva, najsuvremenija tehnička oprema, baza za izravni kontakt sa Sirijusom, a tu su je smjestili narodi i građani Sirijusa. Pazite da vam ne promakne, ovo – narodi i građani Sirijusa – jer to je najvažnije! Budući da je načelnik moje općine pripadnik istoga naroda iz kojega sam i ja, a i njemu je, nemate pojma koliko, stalo da se za našu općinu i mjesto čuje, bez ikakvih problema dobio sam potrebne dozvole za početak iskapanja. Nadalje, naš dragi načelnik, u tom mom znanstvenom radu, vidi i veliku mogućnost razvitka naše

općine, posebno turizma. Već smo angažirali medije, prvo lokalne novinare koji su do sada pisali samo o denazama (pogrebi), zatim o uspjesima naše, rekoh već i kakve BiH, a evo sada imaju priliku da se iskažu pišući o superiornoj tehničkoj bazi sa Sirijusa u unutrašnjosti Didina Brijega i o piramidama kolege Osmanagića. Jer, morate znati da će kolega Osmanagić dokazati da su njegove piramide veće od svih na svijetu, bit će tu golemog iskopavanja. Istina, moram priznati, od danas, kad sam objelodanio ovu vijest o svom epohalnom otkriću, očekujem i probleme. Znate, oni koji ne vole našu dragu, jedinstvenu, nedjeljivu i suverenu BiH, koji su protiv toga da u Dragoj našoj budu smještena sva čuda svijeta, skočit će i kazati kako to moje otkriće nema veze sa znanošću. Kao i otkriće kolege Osmanagića. Kazat će kako ja svojim otkopavanjem na Didinom Brijegu uništavam stećke, kao što govore i za mog kolegu Osmanagića. Ali moj kolega Osmanagić tome ne pridaje neku važnost. Objavili oni otvoreno pismo javnosti u kojem kažu kako su ta iskopavanja lakrdija: „Krajnje je nebulozno i pomisliti a kamoli tražiti piramide na ovim prostorima." Ali to njemu ništa ne smeta, svi će oni jednom zinuti kada se piramide pojave. Pa kaže, što će njemu o rušenju stećaka pričati neki arheolozi i poznavatelji povijesti, njih dvadesetak!? Ili onaj umjetnik Marušić!? Znate onaj što je kazao – ako Muslimani nastave ovako, za dvije-tri godine svaki Musliman bit će doktor znanosti! Takvim smeta i to što Muslimani-Bošnjaci nastoje dokazati da su nastali od bogumila. Takvima sve smeta pa se usuđuju reći da se pri neprocjenjivo vrijednom iskapanju oštećuju tamo neki stećci?! Dakle, poštovani čitatelji i svi mogući mediji, ja se ne dam, nastavljam s iskapanjem i znanstvenim dokazivanjem svoje hipoteze o vezi između Didina Brijega i Sirijusa. A vi dođite. I da ne zaboravim, od danas se Čusto Brdo ima zvati Visoko Brdo!

/Tekst objavljen u HS, u broju 575., od 26. travnja 2006./

KRALJEŽNICA

Kad su gotovo svi izgubili vjeru da BiH može nešto učiniti, ona je, na iznenađenje većine, odbila ustavne promjene

Kao i veliki broj stanovnika u BiH, tako je i moj prijatelj, tijekom ovih ratnih strahota zaradio tjelesna, ali i psihička oštećenja. U Marka je, tako ćemo ga nazvati, došlo do oštećenja kralježnice. Pučki kazano, znatno mu se suzio prostor između nekih kralješaka, što kod malo većeg napora izaziva vrtoglavicu, nesvjesticu, gubljenje orijentacije. Istina, on ovako, kada ga pogledate sa strane, izgleda dobro i nikako mu nije bilo jasno zbog čega mu se to događa dok mu liječnik nije pojasnio: „Kad god se napregnete, mozak traži više krvi, više kisika a vaš je prostor između tih kralježaka sužen i logično je da dolazi do vrtoglavice, nesvjestice i sličnih posljedica."

Kao moj prijatelj Marko, tako je i cijela Draga naša puna „zdravstvenih" problema. No, kad su gotovo svi izgubili vjeru da takva, nikakva BiH može imati nešto svoje, kad su svi bili uvjereni da joj je slomljeno sve, pa i sama kralježnica, BiH je, na iznenađenje većine, pokazala da je ima. Na zasjedanju Parlamenta, glasovima šesnaest zastupnika, odbijene su tzv. Ustavne promjene! Prvi put se u novijoj povijesti BiH ispravila.

Hrvati presudili

Naravno, takvo ponosno stajalište, odbijanje eutanazije, unatoč svim problemima koje BiH ima, izazvalo je podijeljene reakcije, primjerice američkog veleposlanika kako je iznenađen, da je Amerika uvrijeđena, da će uslijediti sankcije, do onih Visokog predstavnika da je Draga naša propustila mogućnost priključenja Europi. Sama je javnost u BiH, kao i parlamentarci, podijeljena. Većina srpskih zastupnika ne može prežaliti što je izgubljena šansa da se stanje napravljeno genocidom i ratnim osvajanjima pravno i ustavno legalizira, jedan manji dio zadovoljan je što ustavne promjene nisu prihvaćene jer u tome vide ukidanje Republike Srpske. S druge, pak strane, kod Muslimana-Bošnjaka „iz aviona" je vidljiva nervoza jer se ipak ne događa ono što je još davno, svojom „Islamskom deklaracijom" zamislio i najavio Izetbegović, a prihvaćanjem ponuđenih ustavnih promjena, jedan dio njih, misli kako bi time bili korak bliže tom davno zacrtanom

cilju. Što se pak Hrvata tiče u BiH, iako su svedeni na margine, iako su Muslimani-Bošnjaci i Srbi pokušali otvoreno postići nagodbu na štetu Hrvata, pokazalo se da su ipak oni ti bez kojih se Draga naša ne može urediti. Na žalost, ili možda na sreću, kako bi se spriječila ova sramna nagodba na štetu Hrvata, moralo je doći do drastičnog distanciranja unutar samog, ionako malog hrvatskog političkog korpusa u BiH. Zastupnici u ime HDZ-a BiH u Parlamentu odbili su glasovati za takve ustavne promjene a kako nisu htjeli biti poslušnici aktualnog predsjednika Čovića organizirali su se u novu-staru stranku.

Plakati tjeralice

Poslije ovoga čina, neprihvaćanja ustavnih promjena, logično se postavlja više pitanja.

Što će poduzeti Amerika, što će poduzeti međunarodna zajednica?

Kao prvo, jasno je da oni od svoga zacrtanog plana ne će odustati, međutim, jasno je i to da će ga morati modificirati. Koliko i kako, ostaje nam vidjeti. Nadalje, nekih većih najavljenih sankcija narodi i građani BiH ne bi se trebali plašiti, jer, što im se to lošije još može događati? Pri tome ne bi trebalo pomisliti kako je ovakva ocjena naivna ili romantična radi interesa međunarodne zajednice u BiH. Ne treba smatrati radikalnom, općepoznatu činjenicu da oni nisu tu, kako u BiH tako i u širem regionu, zbog tih zemlja nego prije svega zbog svojih probitaka. Ono što bi najviše trebalo zabrinuti narode i građane u Dragoj našoj je, naoko nevina, pojava plakata u organizaciji i distribuciji SDP-a BiH. Naime, u gotovo svim gradovima BiH pojavili su se plakati s fotografijama šesnaesterice zastupnika koji su glasovali protiv pokušaja nametanja ustavnih promjena pod nazivom „Grobari europske BiH, generacija 2002. – 2006."

U čemu je problem?

Pa u tome što zastupnici na tim fotografijama izgledaju kao kriminalci, što plakati ostavljaju dojam tjeralice za najvećim kriminalcima, ubojicama. Problem je u tome što SDP, koji za sebe tvrdi da su reformirani komunisti, ni za dlaku nije odstupio od Staljinovih metoda, kada bi mogli – vjerujte – oni bi sve koji drukčije misle opet poslali na Goli otok. Problem je u tome da SDP BiH nema kralješnicu ali još veći da je u njegovu „nauku", od samog osnutka, veliki psihički poremećaj.

/Tekst objavljen u HS, u broju 576., od 5. svibnja 2006./

NEDŽAD I JA

U BiH svatko bistri politiku. Što je preostalo i nama dvojici, u ove vrele dane, nego da rješavamo probleme ove čudne države

U BiH je teško biti i Bog, kažu u narodu – naime to je nevjerojatno kompliciranа zemlja i država. Ako ćemo pravo govoriti o zemlji BiH, dovoljno je pogledati hercegovački krš ili brda po Bosni pa vam sve postaje jasnije. Još ako krenete od Doboja preko Dervente na Plehan ili produžite prema Bosanskom Brodu, vidjet ćete da je plodna zemlja zarasla u travu i šikaru. To što je ta zemlja Bogom dana da se obradi i uljudi malo vrijedi, jer oni koji su Bosanskom Brodu promijenili ime u nekakav drugi Brod, očito Boga ne poznaju. U suprotnom, dopustili bi ono što je i po ljudskom i po Božjem ispravno, da se oni, koje su prognali, vrate. Ako ćemo pak govoriti o BiH kao o državi, tu je situacija još nevjerojatnija, od države nema ni **D**. Istina nekima su usta puna te države, svaku rečenicu počinju s – država Bosna – i onda sve čine da je što više pokradu kako nikada ne bi državom postala. Zbog toga, prije svega jer nam je dojadilo slušati stalno iste priče, pogotovo ove bljuvotine koje slijede od sada pa do izbora, tko će to dragi Bože izdržati, Nedžad i ja odlučili smo i usuglasili se o svemu, a posebno o tome kako treba izgledati država BiH. Što se zemlje BiH tiče, obojica smo vjernici i nismo se htjeli miješati u Božje stvari, neka ostane kršna i brdovita, nama je lijepa, jedino, to smo morali primijetiti, trebalo bi je očistiti od trnja, drača i svakog smeća.

Zanima li vas kako smo postigli dogovor?

Kao i svi normalni ljudi u ovoj BiH, „posao" smo započeli i završili u gradskoj kavani Doma kulture. A počeli smo naravno s kavom a nastavili s povijesnim činjenicama, od „Kulina bana i dobrijeh dana". Usuglasili smo se i oko kraljice Katarine i o tome komu je ostavila BiH u amanet. I Nedžad i ja usuglasili smo se da bi dan općine Žepče trebao biti 14. listopada, pozivajući se na 1458. i Povelju kralja bosanskog Stjepana Tomaša. Zatim smo prešli na „noviju historiju". Jesu li današnji Bošnjaci, prije toga Muslimani, Neopredijeljeni, i još mnogo toga, nastali od bogumila ili je samo nekoliko Muslimana, točnije njih tri-četiri, koji su unatrag desetak i kusur godina bili na vlasti zaključili

i jednostavno, a da nisu nikoga pitali, a kamoli proveli referendum, odlučili, Muslimani od danas ima da se zovu Bošnjaci. Ni kod ovoga pitanja izmedu nas dvojice nije bilo prijepora, čak smo i naveli imena tih velikoumnih osoba, ali vjerujte ona vam nisu ni bitna pa ih ne ćemo niti spominjati. Kad smo tako prešli povijest bez imalo nesuglasja naručili smo nešto žešće jer je sljedeće poglavlje našeg dogovora bilo vrlo škakljivo i zahtijevalo je čisto i isprano grlo.

Kako i na koji način su nastali dojučerašnji Muslimani, današnji Bošnjaci?

Kod ovoga je bitno naglasiti da je Nedžad profesor i ako bi netko posumnjao u njegovo znanje o navedenom poglavlju našeg razgovora teško da bi bio u pravu. Postavku koja se pokušava danas nametnuti kao neka povijesna činjenica, da su Bošnjaci nastali od bogumila, Nedžad je rezolutno odbacio, dapače, nasmijao joj se.

- Sve povijesne činjenice dokazuju da su današnji Bošnjaci nastali od Hrvata i Srba koji su, uglavnom silom, prelazili na islam – kazao je – ali kod ovoga ja imam jednu veliku primjedbu na vas Hrvate, kad nam želite nametnuti krivnju zbog tog prelaska na islam. Nemamo se mi Muslimani što stidjeti zbog toga što smo prelazili na islam, ako se tko treba stidjeti zbog toga onda ste to vi Hrvati i Srbi, pa vi ste prelazili na islam a ne mi.

Kod ovoga, tko bi se trebao stidjeti, priznajem da sam malo zamucao, no kako ni jedan nismo imali ništa protiv novoga, ili eventualno sutra nekog drugog imena, i tu tešku etapu smo prešli mirno. O ratnim događanjima smo razgovarali vrlo, vrlo kratko. Zaključili smo da je sve što se događalo uglavnom bilo u režiji ovih međunarodnjaka, uz, hvala Bogu, domaće gluposti. Ostalo nam je još jedno poglavlje – kako urediti ovu današnju BiH da uistinu bude država, dobra za sve narode i građane u njoj. Glede toga odmah smo rekli da treba ukinuti RS i F BiH, dodavši kako nešto suvišnije nikada nismo vidjeli. Moram priznati da me iznenadilo kada sam čuo da Nedžad nema ništa protiv da se od Zeničko-dobojskog kantona naprave dva, a u daljnjem razgovoru shvatio sam da prihvaća da se BiH uredi od većeg broja kantona i to kantona s većinskim jednim, drugim i trećim narodom. I, eto, sve smo to nas dvojica dogovorili za nešto više od pola sata, ali što ćemo s mafijom koja vlada?

- Opet će ovi što vladaju za predstojeće izbore uvjeriti narod da su oni jedini pravi – pitao me rezignirano Nedžad?

- Uh, uh, to je veliki problem, moj Nedžade, za rješenje tog problema sada nemamo vremena, o tome ćemo sljedeći put. Do tada, živjeli!

/Tekst objavljen u HS, u broju 583., od 23. lipnja 2006./

KOSIDBA

U BiH se sve završi na politici, pa tako i moja i Račanova kosidba na Kupresu

Ovih se dana održava tradicionalno natjecanje kosača na Kupresu. Moj susjed Jozo, kojega inače zovem Račan, i ja, razmišljali smo o prijavljivanju na to natjecanje. „Vagali" smo kakvi su nam izgledi za pobjedu, jer baš i nismo pristaše one – važno je sudjelovati. Kao prvo, naši roditelji su nas obojicu, čim smo malo porasli, ušli u četrnaestu, vodili kositi na dnevnicu. Vjerujem da znate kako to izgleda, ali za svaki slučaj, kako danas kose strojevi, podsjetit ću vas. Otac uvečer otkuje kose, pripremi „vodijere" i „belegije", i kako je govorio, naperi kose kako bi nama mladima i još nevještima bilo lakše kositi. Vrlo je važno dobro poraniti još dok se nije svanulo i na njivu stići kad se stidljivo pojavljuje prvo jutarnje svijetlo i dok rosa s trave još nije ustala. Jer, govorili su stari ljudi – što se pokosi za rose i uvečer za „lada" to i jest ono pravo, a preko dana, tamo poslije podne, kad ugrije i pripeče, ponovno se otkivaju kose, kojima trava do tada snese „brid", ruča se ono što se ponijelo na njivu pa malo i prilegne u 'lad dok sunce ne „privali" k zapadu. Što se iskustva tiče, tu su nam izgledi veći nego mnogih koji će se pojaviti na kupreškoj kosidbi. Drugo, jednako važno jest da su nam kose dobre za tvrdu travu kakva je uglavnom na kupreškim poljima. Kako su nam kose „Šeherke" znane u cijelom kraju, a vremenom smo se uvježbali i u otkivanju, kada njima zamahnemo kroz otkos samo „sikću k'o zmije" – ni tu nismo vidjeli problem. E sada, kako je Račan, odnosno Jozo, već prije tridesetak godina otišao u Zagreb i kući obično dolazi za blagdane kada se ne radi, nego samo sjedi i jede (zato ga zovem Račan, jer i onaj pravi Račan ništa ne radi desetljećima), a i ja samo nekoliko dana u godini odem pomoći ćaći i to ono što je u brdu, zaključili smo da nam problem može biti kondicija te smo odlučili malo vježbati.

- Što veliš, Karlo – pitali smo mog oca – da nas dvojica odemo iskositi ono trave, gore u Podnjivi?

Otac se iskreno razveselio pa smo nas dvojica poranili, a sve u okviru kratkih priprema za nedjeljno natjecanje na Kupresu. Do pola njive nam je išlo dobro, više nego dobro, čak smo i sami bili iznenađeni kako nam ide i počeli smo se prisjećati svih tih dana iz mladosti kada smo kod bogatijih ljudi „napola" kosili njihove njive i livade.

- Eh, to su bili dani – počeo je Jozo demagoški kao i Račan. – Sjećaš li se, kosimo cijeli dan, uvečer do devet, nešto na brzinu večeramo, operemo se i onda pješice na prelo u susjedno selo. Kako bi danas ova mladež tako radila cijeli dan pa onda pješice, preko njiva, deset kilometara, na prelo do svoje cure? Oni danas ne će ni pet stotina metara bez auta.

- Hajde, moj Račane, prestani pričati o tim danima, pa znaš da je Račanovo vrijeme prošlo – koristim priliku da ga peckam zbog njegove nostalgije za prošlim vremenima.

I nisam mu to trebao spominjati jer se on odmah obrušio na HDZ, na privatizaciju, na današnje poslodavce koji na svakom koraku zakidaju radnike. Naravno da sam mu uzvratio podsjećajući ga da je radničko samoupravljanje bila samo pusta demagogija i da su radnici i tada bili sirotinja, najsiromašniji društveni sloj, ali su Račan i drugovi samo vješto upakirali frazu – tvornice radnicima, a on i njegova, tada vladajuća elita, sav kajmak uzimali sebi.

- A danas ti je bolje!? Kao da danas ovi tvoji na vlasti ne uzimaju sebi. Pa pokrali su više nego moji.

Pri tome je počeo nabrajati imena i iznose, a on tvrdi da je sve to poznato i može se dokazati, ali to nikoga u državi ne zanima. Spominjući neka imena, povremeno sam ga prekidao i napominjao mu neke od ovih njegovih lijevih, nadajući se da će prestati s tim. I sve sam nekako slušao ali kad mi je, nepromišljeno, u negativnom kontekstu, spomenuo predsjednika Tuđmana, e tad sam pobijesnio.

- Slušaj ti, Račane, za sve druge mi možeš govoriti ovo ili ono, ali ako mi još jednom spomeneš Tuđmana u negativnom kontekstu, čuvaj me se. Pa znaš li ti čovječe da je on jedini imao ideju hrvatske države i ostvario je za razliku od svih drugih koji nisu znali ni mogli?!

- Dobro, dobro, što se žestiš, ma slažem se ja s tobom što se Tuđmana tiče, ali je morao više poraditi na tome da ne dopusti ološu da se petlja i prlja njegovo djelo – pomirljivo je dodao Jozo zvani Račan.

Tu smo zašutjeli, a i ostalo nam je svega još po jedan otkos do kraja. I da ne zaboravim, ipak smo odustali od nakane da se pojavimo na Kupresu. Kad se s nekim razilaziš politički ne možeš s njim ni kosidbu planirati.

/Tekst objavljen u HS, u broju 585., od 7. srpnja 2006./

BIK BREZONJA U PARLAMENTU BIH

U BiH su uskoro izbori. Znajući to, sve stranke, svi aspiranti na vlast, krenuli su u žestoku borbu za svoje mjesto

Poštovani čitatelji, vjerojatno ste čuli za davno umrloga književnika Petra Kočića i njegovu priču o borbi bikova, Jablana i Rudonje. E, sada, kakve bi uopće veze mogao imati pokojni Kočić s današnjim, a pogotovu stanjem u parlamentima BiH poslije skorih izbora, pitat ćete se. No, bit će vam to jasnije nakon što se malo osvrnemo na aktualna zbivanja u ovoj, na silu državi. Kako rekosmo, u BiH su uskoro izbori. Znajući to, sve stranke, svi aspiranti na vlast, krenuli su žestoko u borbu za svoje mjesto. Tako su ovih dana najvrjedniji bili parlamentarci u ovih, samo tisuću i pedeset, ili ono bijaše više, zakonodavnih tijela u ovoj, po površini i broju stanovnika, golemoj državi. Kako se misle dodvoriti biračima oni koji u svom programu zagovaraju državu jednakopravnih naroda, a kako oni drugi koji zagovaraju multietniĆku (molim uredništvo da mi ni po koju cijenu ovo Ć ne ispravi u Č) pokazat ćemo na nekoliko svijetlih primjera.

Kao najgorljiviji, najdosljedniji borci za državu jednakopravnih naroda, vrhovništvo HDZ-a BiH, na svojoj Konvenciji kazalo je – ako ponovno dobiju povjerenje hrvatskih birača, vjerovali ili ne, njihova će primarna zadaća biti borba za povratak Hrvata na svoja ognjišta!

Nakon punih jedanaest godina od rata! Čestitamo! Baš na vrijeme!

Najgorljiviji, pak zagovaratelji multietniĆke BiH, odnosno prvi čovjek Muslimana-Bošnjaka Sulejman Veličanstveni Tihić otišao je u Libiju kod Gadafija, kako bi pokazao onima koji vole SDA u kojem smjeru će ići politika i multietniĆko društvo, ako oni opet osvoje vlast. Posjet Libiji će jako puno pomoći BiH. Više nego da je Predsjedavajući Predsjedništva, na silu države, otišao u posjet, recimo Italiji, Njemačkoj, ili, ne daj Bože, Svetoj stolici. U okviru te turneje, Sulejman Veličanstveni Tihić, posjetio je i Centar za istraživanje Zelene Transverzale, oprostite poštovani čitatelji, Centar za istraživanje Zelene knjige. To će također puno pomoći multietniĆkom društvu u BiH. Istodobno, najgorljiviji zagovaratelj Entiteta, Milorad Dodik otputovao je u London. Imate pravo, poštovani čitatelji, samo jednom

pogadati tko je od njih dvojice napravio bolji izbor. A sada da se malo vratimo Parlamentima u BiH.

Na svojoj sjednici od 25. srpnja, zastupnički dom Parlamenta BiH nije prihvatio prijedlog okvirnoga zakona o visokom obrazovanju. Realno, ako pogledamo, a što će ovoj na silu državi, visoko obrazovanje!? Uistinu, što će to i građanima i narodima!? Nadalje, isti ti zastupnici nisu prihvatili ni skraćenje roka za povrat devizne štednje, ovoga puta samo građanima. A i što bi prihvatili nešto što će pomoći građanima, pogotovo što bi za tako nešto glasovali muslimanski-bošnjački zastupnici, kojih je najviše u parlamentu i istodobno se svi zaklinju u građansku BiH. Naravno da su o Prijedlogu zakona o pravima i dužnostima članova Parlamenta raspravljali. I kod ovoga slučaja, poštovani čitatelji, imate pravo jednom, ali samo jednom, pogađati jesu li za sebe predlagali povećanje novčanih primanja, mirovinskih i niza drugih pogodnosti. U svezi s onim što je bilo najvažnije međunarodnoj zajednici u ovoj, od njihove zezancije napravljenoj državi, oglasio se zamjenik Visokog predstavnika, Larry Butler. Poručio je zastupnicima da se usvoje Dopune i Izmjene zakona o Izborima. Budući da je ovo malo teže pitanje odgovor pogađajte dva puta, nemojte samo reći da je to zbog toga kako bi što manje birača moglo izaći na izbore. Ma tko bi u to povjerovao!? Glede stanja građana i naroda, mnogi smatraju, a prije svih oni iz Entiteta na čelu s Dodikom, kako nema veze to što su ministri pravde zemalja EU skinuli s dnevnog reda prijedlog o viznim olakšicama za zemlje Balkana, pa tako i za građane ove, na sili države. Nema olakšica dok se ne izvrši reforma policije. Zna Dodik, koji to nikako ne želi, zašto je otišao u London. S ovakvim primjerima bi, poštovani čitatelji, mogli unedogled ali bi onda zaboravili spomenutog, pokojnog Kočića i njegovu vezu sa stanjem u parlamentima. Ovih dana je ugledni intelektualac, dugogodišnji predsjednik kulturne manifestacije „Sarajevska zima", književnik, ali i predsjednik Građanske demokratske stranke (GDS), poznate po suradnji sa Alijansom, te po tome da joj kompletno članstvo stane u jedan autobus, Ibrahim Spahić, pred *teve* kamerama, predstavljajući svoj program, ponudio da u parlament BiH uđe bik Brezonja. Valja pretpostaviti da se malo služio i Kočićevom pričom o Jablanu i Rudonji. Malo buni to što za ulazak, uz bika Brezonju nije kandidirao i bika Rudonju. Jer, tko će poslije izbora nasjest na rudu. I kod ovoga pitanja imate pravo pogađati samo jednom, ali molim vas da slučajno ne ka-

žete da su to gradni i narodi ove, na silu države zajedno. Ma gdje bi to uradili ovi što nas obasipaju obećanjima. Uostalom, Ibrahim Spahić, samo da se to ne bi protumačilo tako, nije uz Brezonju pred kamere doveo i bika Rudonju. Ipak, Orwelova farma će se kompletirati, ma što vi o tome mislili. Živi i zdravi bili!

/Tekst objavljen u HS, u broju 588., od 28. srpnja 2006./

ZA EU SPREMNI!

Draga nam BiH ulazi u EU! Da, da, poštovani čitatelji, to, gotovo da je svršena stvar. Oprostit ćete mi što vam, zbog silne razdraganosti, neopisive sreće što je to tako, ovu divnu, nevjerojatnu vijest, prenesoh bez ikakvog uvoda ili bar blage najave. Nadam se da vam se ne će dogoditi, ne daj Bože, kakav udar. Priznajem meni je malo falilo. No, možda sumnjate u ovu vijest ili biste htjeli pobliže znati kako, otkuda to tako iznenada. Dokaza za ovu divnu, nevjerojatnu vijest ima na pretek, evo reći ću vam samo neke.

Nakon ljetne stanke na toj sjajnoj, tzv. Federalnoj televiziji, ponovno je krenula politička emisija „60 minuta". Njezin samouvjereni voditelj, Bakir, od sada mu ne ćemo spominjati prezime jer je to izvan europskih standarda, pozvao je u tu svoju emisiju, sve redom probrane goste, da se ne zna koji je od kojeg bolji. Što reći za Sulejmana Tihića, Zlatka Lagumdžiju, Harisa Silajdžića i kao dokaz multikulturalnosti i čega još sve ne, Božu Ljubića. U toj emisiji, navedena gospoda, pružila nam je neoboriv dokaz da smo svi mi za EU spremni, počevši od prisnog obraćanja jedan drugome s – Harise, Zlatko, Bakire, pa do uljudnog slušanja, pojedinačnog izlaganja, bez prekidanja, upadanja u riječ, podizanja tona... Ne, ne, nije više ni važno što su rekli o svojim političkim i gospodarskim programima, dovoljno ih je bilo vidjeti i slušati. Još kada u sljedećim emisijama tu budu nazočni i predstavnici iz, još draže nam RS?! Kakva će to samo multikulturalnost, multietničnost biti! Ma milina, da umremo svi od ljepote i razdraganosti. Budući da je spomenuta gospoda u samom vrhu europske nam BiH, kako ne biste pomislili da vam iznosim samo reprezentativne primjere, evo nešto i iz lokalne sredine.

U nedjelju je u Žepču održana kulturna manifestacija „Dani Miholjskog ljeta". Doduše, ne baš u Žepču nego u jednom selu žepačke općine, ali i u tome možete vidjeti dokaz za ulazak BiH u EU. Budući su na toj smotri folklora i folklornog blaga Hrvata bile nazočne i skupine iz Lijepe Naše, koja će, za razliku od Drage Naše pričekati da uđe u EU, bila je to jedinstvena prilika da se i tu predstave neki od „visokomoralnih" političara, istina, za nešto nižu razinu vlasti od onih Bakirovih. Za tu prigodu, organizatori su, ispred pozornice, postavili nekoliko plastičnih stolica kako bi, oni koji su došli uživati u

neiscrpnom bogatstvu narodnih običaja, pjesama i plesova, mogli, u prvom redu, vidjeti one koji bi nas sutra željeli predstavljati, a oni su svojim dolaskom htjeli, pod svaku cijenu, reći kako su zaslužni što se ta manifestacija održava. Iako nisu. Istina, jedan dio nazočnih posjetitelja je glasno pitao što će na takvoj jednoj manifestaciji kulturnog blaga ovi iz politike, a Lucija, djevojka iz folklorne skupine iz Guče Gore, ljutito je kazala – čini mi se da smo mi ovdje dovedeni radi promidžbe nekih političkih stranaka.

Budući da je Draga Naša sastavljena od tri naroda, reći ću vam još samo jedan, treći dokaz za njezin ulazak u EU. U ponedjeljak je počela nova školska godina. Tog jutra, ustavši ranije, razdragan, poslije jučerašnje nazočnosti smotri folklora, dok sa suprugom pijem jutarnju kavu, po navici, upalim *teve*. Ugledavši na ekranu tzv. Federalne televizije, voditelja i puno djece, prekidoh suprugu u njezinim planovima kako bi danas trebalo vaditi krumpir, misleći kako je važnije čuti nešto o početku nove školske godine. Moju radost pomutilo je to što sam čuo da će u emisiji mladi ljudi „debatirati" o homoseksualnosti, odnosno treba li i kakav status, u Dragoj Našoj, dati gay orijentiranim osobama ili pederima, kako ih naziva Ljubo Ćesić Rojs. Kada sam još čuo da iza tih „debatnih" emisija, novčanom potporom stoji mafijaška fondacija S(e)oroš bio sam siguran da BiH ulazi u EU i da je to stvarnost a ne mašta. Dok razmišljam o Dragoj Našoj, totalno pokvarenog raspoloženja, poslije te jutarnje vijesti odmah u osam sati, pokušavam biti kritičan prema sebi, prema Lucijinom mišljenju. Bit će ipak da smo mi euroskeptici, tamo neki ognjištari ili Boga pitaj što sve ne. Uostalom, Draga Naša je ušla u EU, što onda ako se i ovdje priča o multi, multi, o pravima ovih ili onih. Što smeta ako i ovdje, kao i iz Ustava EU, izbace Boga, možda će nam biti lakše, jer ovdje svakako svatko ima svog. I zato, za EU, spremni.

/Tekst objavljen u HS, u broju 594., od 8. rujna 2006./

OCEANSKA DRŽAVA

Izjave kandidata za izbore vrijeđaju zdrav razum

Svoj glavni, udarni, predizborni skup u Žepču, 10. rujna održala je SDA. Da je to još uvijek, najjača politička, muslimanska-bošnjačka stranka pokazao je i veliki broj nazočnih, oko deset tisuća, premda je „Dnevni Avaz" u svom sutrašnjem izvješću tu brojku uvećao, ni manje ni više nego dva puta. Ništa čudno, te novine su poznate po „objektivnosti", posebno kada je SDA u pitanju. Osvrćući se na ovaj veliki predizborni skup najradije bih da ne spominjem imena nazočnih, visokopozicioniranih dužnosnika stranke, ali se to, nažalost ne može izbjeći. Dakle, bio je veliki broj domaćih muslimanskih-bošnjačkih uglednika, veliki broj hadžija, hodža, pa sve do samoga *reisa*-ul-uleme Mustafe Cerića. Naravno, kako to u multikulturalnoj, multikonfesionalnoj i kakvoj sve ne multi BiH i priliči, na skupu je bilo i gosta, od svećenika, gradonačelnika i drugih... Osim što je za tu prigodu upriličeno otvaranje „Ferhat-pašine" džamije, kao i što se, uglavnom, događa kod njihovih, stranačkih skupova, kako zlobnici ne bi mogli reći da SDA ne radi na gospodarskom planu, ova stranka nam je zorno pokazala kakvu to BiH nudi u svom daljnjem djelovanju. Po svim ulicama tog malog grada, s obje strane, postavljeni su šatori kao da je *dernek* – o pečenom mesu ne treba ni govoriti. Naravno da je, posebno tu, vođeno računa o čistoći?! Dok se probijam glavnom ulicom kroz to mnoštvo, bogato i lijepo odjeveno, umotano, susretnem jednu mladu djevojku, Muslimanku-Bošnjakinju, koja se ove godine upisala na fakultet.

- Otkuda vi ovdje – pita me.

- Pa, eto, možda napišem nešto o ovom događaju – odgovorim.

- I treba, i treba – dodala je, a onda odmah – Ma nemojte ništa pisati, vidite da je sve ovo jad i bijeda.

Ah, da ne zaboravim, među tih deset tisuća ljudi susreo sam i jednog, jedinog Hrvata, žepačkog taksista, kojega inače zovu Europejac. Dok se, po završetku službenog dijela programa, vraćam natrag gradom susretnem Sulejmana Tihića. Gledam ga kako zastaje, rukuje se s nenama (bakama) i djecom, a jedan od invalida, bez nogu, u kolicima, najvjerojatnije dobitnik „Zlatnog ljiljana", znajući da će taj velikodušni čovjek proći tom ulicom, dočekao ga je kako bi mu on udijelio. I nije se prevario. Rekoh li vam da je gost na ovom predizbornom skupu SDA bio i Sulejman Tihić? No možda ćete vi pomisliti

da sam ja nešto pobrkao. Odmah sljedeći dan, 11. rujna, u emisiji takozvane Federalne televizije, dragog nam, umišljenog Bakira, svoje programe ponudilo nam je šest kandidata koji se natječu za mjesto u predsjedništvu BiH, tri Hrvata, i tri Muslimana-Bošnjaka. Kako smo već govorili o Tihićevoj predizbornoj kampanji, o njemu više ne ćemo. Naravno *reis* Mustafa Cerić je nastupio, kao samo vjerski voda, a nastup Mirnesa Ajanovića je nevažan. Zanimaju vas, vjerojatno, hrvatski kandidati za tu unosnu funkciju. Mlada dama, Irena Korjenić – tko je to?! Tko bi znao odgovor na to pitanje. Gospodin Lijanović, predsjednik stranke Radom za boljitak! Ne ćemo ni o njemu, možda kada plati sve ono što je, glede poreza, utajio. Željko Komšić, kandidat SDP-a?! E, o tom mladom gospodinu mora se reći nešto više. To da govori *hljeb, opština*, i da će i dalje govoriti jezikom koji ga je naučila majka, ostavit ćemo po strani. Nekada član Saveza komunista Jugoslavije, sada SDP-a BiH. O tome, zbog čega je SDP, za člana Predsjedništva kandidirao njega, koji se predstavlja kao Hrvat, kazao je svoje mišljenje, u toj emisiji, gospodin Silajdžić.

– Gospodine Komšiću, opasno je po BiH da hrvatskog člana Predsjedništva bira netko drugi osim Hrvata, o tome da to nije niti moralno ne ću govoriti.

Međutim, ovom prigodom, nakana nam je kazati nešto o ponašanju mladog Komšića. Njegova nevjerojatna drskost mogla bi se objasniti pripadnošću takvoj političkoj opciji, ali njegovo nekulturno, bezobrazno ponašanje, prema jednom, za njega uistinu gospodinu, ma što tko mislio o Silajdžiću kao političaru, nema opravdanja?! Tim svojim nastupom Komšić je jasno pokazao kojem miljeu pripada. Ali, kako šlag dolazi na kraju, ne ću vam to uskratiti. U nizu gluposti, budalaština, koje čujemo u ovo predizborno vrijeme, onoj koju je lansirao stanoviti profesor Bušatlija nema premca.

Bosna, ne samo da je pomorska, nego je ona i oceanska zemlja sa svojim velikim izlazom na more u Neumu, kazao je. Na dobronamjerno upozorenje drugog profesora da to ne može biti, Bušatlija je kazao:

- Ne samo da je Bosna pomorska, oceanska, nego je ona i planetarna država.

Ako mu, kojim slučajem, omoguće još jedan nastup na televiziji, budite sigurni da će kazati kako se oko Bosne okreće Svemir. Sjajna kampanja, nema što! Za komediju.

/Tekst objavljen u HS, u broju 595., od 15. rujna 2006./

SAMOUBOJSTVO

U BiH djeluje osamnaest stranaka s hrvatskim predznakom! Pa da je Hrvata u BiH koliko i Kineza bilo bi previše

U ovih zadnjih mjesec dana naslušali smo se svega i svačega tijekom predizborne kampanje. O tome da ono što smo čuli ne ulijeva ama baš nikakvu nadu da će Draga Naša krenuti putem prosperiteta ne treba trošiti riječi, jedino što se može reći – hvala Bogu da sutra počinje predizborna šutnja. Ipak, neke su činjenice postale više nego jasne. Kao prvo, podjela tri naroda u BiH je tolika da samo netko naivan može govoriti o zajedničkim planovima glede bilo kakvog napretka, a danas je još jasnije da BiH, kao državu, održava jedino međunarodna zajednica. Jasno je da i ta međunarodna zajednica to zna ali, iz samo njima poznatih razloga, odnosno njihovih interesa, potiču nekakve besmislene akcije, koje su već u startu osuđene na neuspjeh, tipa – "Misli BiH". Što se tu ima misliti? Kada je sve cirkus! Srbi BiH ne „fermaju" ni 2%, kako se to pučki, ovdje u BiH, kaže. Oni po svaku cijenu žele napraviti svoju državu, odnosno proširiti granice Srbije. Sve unutarnje borbe za poziciju u vlasti su u biti ostavljene za druga vremena i podređene tom cilju svih ciljeva. Svaka je daljna priča, u predizbornoj kampanji, suvišna. Kod Muslimana-Bošnjaka, osim poznatih ciljeva uspostave, pod firmom građanske države, unitarne BiH, a u konačnici čisto islamske države, prema načelima šerijata, vodila se žestoka borba za određivanje muslimanskog-bošnjačkog lidera između Silajdžića i Tihića. Naravno da će tu, kod određivanja tog lidera, presuditi IVZ, odnosno *reis* Cerić. Potvrdu ovoga može se naći u nedavnom oštrom, čak nepristojnom pismu, koje je efendiji Ceriću uputio marginalni član SDA, Irfan Ajanović. Ukratko, najvjerojatnije su u SDA zaključili da se IVZ-a odlučila za Silajdžića, pa mu je stoga Ajanović uputio takvo pismo, a Tihić i SDA su se kasnije ogradili od iznesenoga Ajanovićeva stajališta. Suviše poznata politička praksa, odnosno više nego prozirna igra SDA. Govori li činjenica, da je poslije tog pisma Tihić bio nazočan na gotovo svim većim otvaranjima džamija, kao onome u Žepču, ili nešto ranije u Mekišu (veliko selo u općini Tešanj), kojom prigodom je *reis* Cerić, dar koji je dobio od domaćina predao Tihiću, kako je IVZ htjela balansirati svoje stajalište ili

se htjelo svojoj pastvi sugerirati Tihića kao njihova političkog lidera znat će se vrlo brzo. Svi ostali muslimanski-bošnjački političari, koji su se natjecali za mjesto člana Predsjedništva BiH, nemaju, ama baš nikakvih izgleda. A sada o Hrvatima.

Eh, Hrvati!

Podjelama među Hrvatima nikada kraja tako da će se onu poznatu izreku – dva Hrvata tri stranke morati mijenjati u – dva Hrvata bezbroj stranaka. U BiH djeluje osamnaest stranaka s hrvatskim predznakom! Možete li u to vjerovati, poštovani čitatelji? Pa da je Hrvata u BiH koliko i Kineza bilo bi previše. I što je najveće zlo, tim podjelama ne vidi se kraja. Ono što Hrvati rade sami sebi je političko samoubojstvo, ma kako to grubo zvučalo, svidjelo se to nekomu ili ne. Kako god smo u ovoj političkoj kampanji vidjeli žestoke dvoboje između Silajdžića i Tihića, tako smo mogli vidjeti i borbu između Ive Mire Jovića i Bože Ljubića, odnosno HDZ i HDZ 1990. Koliko god su se njih dvojica, odnosno njihove stranke trudile, nisu uspjeli pojasniti Hrvatima što je to različito u njihovim političkim programima koji su u potpunosti isti. Bit će ipak da i jedne i druge najmanje zanima hrvatski narod. Evo dokaza za to.

Hrvatski političari još uvijek nisu izborili hrvatski *teve* kanal u okviru Javne televizije, a Hrvatima sustavno stižu RJEŠENJA O IZVRŠENJU glede naplate RTV pretplate za tzv. Televiziju Federacije! Još uvijek hrvatska djeca i njihovi roditelji imaju problema glede izobrazbe na hrvatskom jeziku i nastavnom planu i programu! Ranijim i još uvijek važećim sporazumima, Travnik se imao urediti kao Mostar, a hrvatski političari su, po svemu sudeći odustali! Znaju li da je i to jedan od razloga što Hrvati sele iz BiH?! U statutu HDZ-a (do nedavno su svi bili zajedno tako da se ovo odnosi i na one koji su u HDZ 1990.) piše da će raditi na komunalnom preustroju općina, odnosno praviti općine s hrvatskom većinom kako bi se na njih, sukladno Ustavu, moglo prenijeti pravo na obrazovanje, kulturu itd., odnosno kako bi se na njih moglo prenijeti osnovna ljudska prava. Da je to pravi put pokazalo se na primjeru Žepča i Usore, a što je sa Kraljevom Sutjeskom, Varešom itd.? Na izborima 1990. Hrvati su dali svojih tri stotine tisuća glasova za hrvatske političare, a na prošlim izborima ta brojka je pala ispod stotinu tisuća! Misle li hrvatski političari da će svojim stalnim podjelama potaknuti Hrvate da izađu na ove izbore? Žalosno! Ipak, u svemu ovome što smo se naslušali

protekli mjesec dana ima jedna jako ohrabrujuća vijest. Poslije ovih izbora BiH će morati uvoziti radnu snagu. Koliko su ovi političari u predizbornoj kampanji obećali da će otvoriti novih radnih mjesta, BiH će sasvim sigurno morati uvoziti radnu snagu čak i iz Amerike – prokomentirali su građani slušajući njihova obećanja. I unatoč svemu ljude u BiH ne napušta smisao za humor pa jedina nada za građane Drage Naše leži u tome.

/Tekst objavljen u HS, u broju 597., od 29. rujna 2006./

PROFESOR MIĆO

Ma zamislite, četiri se Hrvata u emisiji, i peti voditelj, svađaju a veliki Srbin, Milorad Dodik ih, kao pokušava miriti. Nevjerojatno!

Kao i mnogi drugi u školi nisam volio matematiku. Zapravo, na svakom satu bilo me strah – samo ne dobiti jedinicu. A onda je, u pola moje prve srednjoškolske godine, stigao novi profesor Mujkić. Kakav je to profesor bio! Njegovo pojašnjavanje matematičkih radnja bilo je uistinu sjajno, čak umjetničko. Samo kad se sjetim načina na koji nam je pojašnjavao kvadriranje binoma, i kada budem umirao znat ću to. A znadete li zašto sam zavolio matematiku?

- Dečki moji, matematika nije nikakav bauk, matematika je igra, nemojte se plašiti.

Ako ja ikada na satu budem galamio, slobodno mi kažite da sam lud. Evo, uvjerite se da je matematika igra, sada ću vam matematičkim putem dokazati da je živ jednako mtav. Pogledajte, ako upišemo jednadžbu; ž = m, zatim ovu stranu pomnožimo s ovim, pa za sve to nađemo najmanji zajednički, pa onda sve to podijelimo sa... I evo vidite na kraju, matematičkim putem, dobijemo da je živ jednako mrtav, a svi znamo da to nije točno – govorio nam je profesor Mujkić.

I kakav je sada problem znati zbrojiti, recimo, hrvatske glasove na održanim izborima u BiH za bilo koju razinu vlasti. Sasvim dobar postotak je taj zbroj. Ali bit će da hrvatski političari u BiH, uistinu nemaju pojma. Prije svega o najobičnijoj matematici, najobičnijoj računici. Umjesto da saberu – oni su dijelili. Kako pojasniti da je zbroj hrvatskih glasova Jovića i Ljubića, da i ne spominjemo ostale, manji od zbroja glasova za Sejdu Komšića?! Jedino ako hrvatski političari, svojom glupošću nisu na taj način htjeli potvrditi šalu profesora Mujkića, da je živ jednako mrtav, odnosno da su živi Hrvati zapravo mrtvi. I što je najgore, nakon gluposti koju su napravili, oni još galame. A profesor Mujkić je lijepo kazao – ako me ikada čujete da galamim, slobodno recite da sam lud. Jasno ste vidjeli, u emisiji Hrvatske televizije „Otvoreno", pod vodstvom Mesićeva obožavatelja, da oni galame. Kakav onda zaključak može biti?

Uh, kada već spomenuh tu nesretnu emisiju o izborima u BiH! Ne znam, poštovani čitatelji, ima li pravo netko tko piše za novine biti subjektivan, ali gledajući tu emisiju, priznajem, ja sam plakao. Majko moja! Ma zamislite, molim vas, četiri Hrvata u emisiji, plus peti voditelj, svađaju se između sebe a veliki Srbin, Milorad Dodik ih, kao pokušava miriti. Nevjerojatno! I naravno, smije im se u lice.

Ali ostavimo osjećaje po strani. Ima li svrhe ono što je Hebrang u toj emisiji pokušao pojasniti, kako je sav sukob i nesreća Hrvata u BiH, glede unutarnjih podjela, počela onoga trenutka, 1998., kada se nije poslušalo dobronamjerne savjete iz Zagreba, Tuđmanov prijedlog. Kakva je svrha toga kada je gospođa Pusić protiv svega što je radio pokojni predsjednik. Kako njoj i sličnima pojasniti da je, i da su, samim tim i protiv Hrvatske, kao države. Kako pojasniti onima iz političkog vodstva Hrvata u BiH, koji su protiv toga da tijesno surađuju i bar malo poslušaju dobronamjerne savjete iz Zagreba, ako ni zbog čega drugoga a ono zato što taj Zagreb materijalno pomaže Hrvate u BiH, da su Hrvati u tom slučaju osuđeni na propast?! Budući da je televizija neizbježni dio našega života, budući da je ne možete istjerati ni iz svoje sobe, još nešto o televizijskoj emisiji, ovoga puta tzv. Televizije BiH. U utorak je, urednica političke emisije Duška Jurišić, u studio dovela goste, Sulejmana Tihića, koji poslije ovih izbora više nije Sulejman Veliki, Dragana Čovića koji je poslije ovih izbora duplo manji, jer nije znao zbrajati, Zlatka Lagumdžiju, koji misli da je veći time što Hrvatima nanese veći problem i, putem linka, u Banjoj Luci, profesora Mileta, Miću, koji je postao još veći nego što jest. Kao ukras emisiji pozvani su i mladi ljudi kako bi političarima postavljali pitanja. Vjerujem kako vam nije potrebno reći da među tim mladim nije bilo ni jednog Hrvata! Sve u svemu, bila je to emisija u kojoj je profesor Mile, Mićo, kako su ga zvali u toj emisiji, inače premijer RS Milorad Dodik, održao, kao i u Zagrebu, predavanje svima, dokazujući da je živa BiH jednako mrtva BiH. I, volio netko politiku koju profesor Mile, Mićo, zastupa ili ne volio iz nekih njegovih stajališta Hrvati bi trebali nešto naučiti.

- Vaš problem i jest u tome što se stalno dodvoravate međunarodnoj zajednici – kazao je profesor Mile u Baginoj emisiji.

A zbilja, tko voli dodvorice?

- Reforma u BiH može – kazao je Dodik u sarajevskoj emisiji – ali mora ostati policija RS u granicama RS i po cijenu nepotpisivanja

sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju. Ako, ovo što kažem, međunarodnoj zajednici smeta, neka me smijene – kategoričan je profesor i, vjerujte, ne šali se.

Kad bi hrvatski političari u BiH kazali – bez hrvatskog *teve* kanala, bez hrvatskog nastavnog plana i programa, bez...bez hrvatske jednakopravnosti, konstitutivnosti i suverenosti nema nikakvog sporazuma, nema ničega?! Ne, oni ni po koju cijenu ne bi da ih se smijeni! Dokle god je tako, profesor Mile i njegovi sljedbenici s lakoćom će nam i samodopadljivošću dokazivati da je živ jednako mrtav, da je živa BiH jednako, mrtva BiH.

/Tekst objavljen u HS, u broju 598., od 6. listopada 2006./

IZVAN STANDARDA

Donesen je zakon o kvaliteti goriva. Na crpkama će pisati upozorenje: NIJE SUKLADNO EUROPSKIM STANDARDIMA! Još jedna potvrda da je BiH izvan svih standarda.

Vjerojatno ste čuli, odmah nakon izbora osoba u Vijeće staraca nastupila je kriza. Oni, koji bi imali primjedbu – kako to, tek počeli i odmah zaštekali, trebali bi znati, ipak je riječ o Vijeću staraca (Vijeće ministara). A starci i ne mogu brzo. Uostalom, borba – smjestiti zemlju u Osmansko ili Bizantsko carstvo iscrpila ih je pa su morali predahnuti.

Riječ je o borbi Srba i Muslimana-Bošnjaka, u koji kulturni milje smjestiti ovu, na silu državu! Ma koliko, kao i mnogi drugi bio razočaran presudom iz Haaga, Silajdžić je odlučio, ono što se bez neke **nove mirovne konferencije o BiH** nikako ne može ostvariti, promijeniti Daytonski sporazum izdvajanjem Srebrenice iz RS. Ono što je mogao očekivati, da je u stanju riješiti se svojih ideja o BiH kao islamskoj državi, dogodilo se veoma brzo. Nitko od veleposlanika zapadnih zemalja, dakle onih što odlučuju, nije došao na sastanak koji je on organizirao u Srebrenici. Udarivši u najnoviji zid u obliku presude iz Haaga, on, a samim tim i muslimanski-bošnjački političari se ne snalaze – ne znaju kako dalje. Međutim, činjenica koju Silajdžić u svojoj opsjednutosti spomenutom idejom ne uspijeva vidjeti je ta da su i obični građani, Muslimani-Bošnjaci, brzo shvatili da od toga nema ništa. Najbolji primjer za ovu tvrdnju su nastojanja voditelja emisije „60 minuta", tzv. Federalne televizije Bakira Hadžiomerovića. Trudeći se da svjetskim diplomatima, Amerikancima i Nijemcima koje dovodi u svoju emisiju pojasni kako je jedino i pravo rješenje da se Srebrenica izdvoji iz RS, kako je za sve kriv Dodik, zaboravio je da je on za njihovu političku mudrost mala riba.

- Taj sastanak u Srebrenici organizirala je neka neformalna grupa i predložila iseljenje – odgovorio mu je američki veleposlanik iako sigurno zna da ga je organizirao Silajdžić. – Drugo, ako se žele iseliti, dajte mi ljude koji to mogu provesti, i treće, iz razgovora s običnim

ljudima iz Srebrenice zaključio sam da oni to ne žele – završio je Douglas Mcelhaney.

Na uporno inzistiranje voditelja emisije, da se izjasni jesu li za neuspjeh oko reforme policije, a samim tim i svega ostaloga krivi Silajdžić i Ivanić te hoće li medunarodna zajednica poduzeti neke sankcije protiv političara, prije svega Dodika, hoće li medunarodna zajednica dekretom nametnuti rješenje, veleposlanik mu je nasmiješeno odgovorio pitanjem:

- Želite li vi nekoga tko će vam nametnuti rješenje? Ako želite, onda ste ovisni.

Dobivši takav odgovor Hadžiomerović se stresao kao da je dobio ćušku. Shvatio je što mu je veleposlanik želio reći o floskuli – jedinstvena, cjelovita i neovisna BiH! To što je, tek tada shvatio voditelj, davno su shvatili i obični građani Muslimani-Bošnjaci, samo to ne želi shvatiti Silajdžić.

Međutim da kod Muslimana-Bošnjaka ima nekih sitnijih pomaka u promišljanju govori to da su, nedavno, prvi put poslije rata ozbiljno počeli govoriti o pogrješkama svoga političkog vrha. Govoreći o sastanku izaslanstva Srebrenice s Alijom Izetbegovićem u kolovozu 1993., Hakija Meholjić, u to vrijeme zapovjednik policije u tom nesretnom gradu, kazao je da ih je Izetbegović pitao što misle o ponudi koju ima, zamjena Srebrenice za Vogošću! Sve glasnija priča samih Muslimana-Bošnjaka protiv terora vehabija prema njima, pogotovu potaknuta nedavnim uhićenjem vehabija u njihovu terorističkom kampu kod Novog Pazara govore da bi se u ovoj zemlji konačno moglo početi razgovarati. O onome što bi trebalo brinuti sve građane BiH – o nefunkcioniranju vlasti, jer prošlo je šest mjeseci od izbora a federalne vlade još nema, dok Dodik iza sebe ima već raspravu o stotinu dana rada vlade. Kako popraviti katastrofalno stanje svih naroda i građana, smanjiti nezaposlenost, spriječiti odlazak mladih, napraviti bar pet stotina a ne samo bijednih osam i pol kilometara autoceste, itd. No, ako Muslimani-Bošnjaci uistinu žele od BiH napraviti jedinstvenu, nedjeljivu, suverenu, neovisnu BiH neka na cijelom teritoriju BiH provedu već davno potpisani Bečki sporazum. Tako bi između ostalih imali i riješeno pitanje Srebrenice. Da je to pravo rješenje imaju primjer Usore i Žepča gdje odavno nema političkih problema. Ali da se mi vratimo na početak naše priče o sjednici Vijeća staraca.

Kako se donošenje Zakona o kvaliteti goriva nije moglo dovijeka otezati, jer je profesor prilikom prodaje nešto obećao „Bizantskom carstvu", Starci su pronašli rješenje. Udovoljit će Dodikovoj želji iako će u tom gorivu biti puno sumpora i štetnih sastojaka, a na crpkama će pisati upozorenje: NIJE SUKLADNO EUROPSKIM STANDARDIMA!

BiH je, evo potvrđeno i ovom odlukom, izvan svih standarda. I na kraju: – Ako dio naftovoda u sukcesiji pripadne BiH, bit će prodan Rusima, kaže Dodik. Pa zaključite tko je jači, Obilić ili Sulejman Veliki! Hrvate se ionako već odavno u BiH ništa ne pita.

/Tekst objavljen u HS, u broju 622., od 23. ožujka 2007./

ZEMLJO, OTVORI SE

Eh, koliko je mudrosti u izrekama naših starih. Kada bih ih pokušali nabrajati samo jedan dio trebalo bi nam stranice i stranice papira. Za ovu prigodu evo samo nekoliko njih: Budali je more do koljena; S čim se budala hvali pametan se toga stidi.

Za nas Hrvate, koji se busamo u prsa i da smo katolici te kako je Hrvatska, gotovo 100% katolička zemlja bila bi jako zanimljiva ona – vidi ga želi biti veći katolik od pape. Koliko su pak u Hrvatskoj istinski katolici moglo bi se prosuditi i na temelju *teve.* emisije „Milijunaš". Što je Pilat oprao kada je osudio Isusa – lice, ruke, noge ili zube? – pitao je voditelj natjecatelja, pretendenta na osvajanje milijun kuna. Ili – Kako je Isus ušao u Jeruzalem, na traktoru, kolima, magarcu ili avionu? (otprilike tako). Naravno, „veliki" katolici i „veliki" Hrvati nisu znali odgovor na pitanje na koje bi točno odgovorio pripadnik bilo koje religije s prosječnim općim znanjem, pa čak i ateist, ako takvi postoje. Baš te dvije emisije gledao sam zajedno s majkom i ona je, onako ljuta što natjecatelji ne znaju odgovor, samo rekla – otvori se zemljo da propadnem od stida. A gotovo svaku večer u prilici smo da na sebi i doslovce primijenimo tu izreku gledajući i slušajući što kažu pojedini gosti emisije „Otvoreno", Hrvatske televizije. Postavljajući pitanje profesoru Miroslavu Tuđmanu voditelj emisije, Mislav Bago, poznat po ulagivanju aktualnom predsjedniku, a optuživanju pokojnog predsjednika Tuđmana za sve zločine svijeta, napravio je omašku te je kazao da pokojnog, a ne živog predsjednika optužuju za dilanje transkripta. Još je samo manjkalo da mu se omakne i to, da mrtvog, a ne živog predsjednika optužuju za falsificiranje nekih transkripata pa da gola istina konačno bude i javno izrečena. Jadnik Bago. Vjerujem da se *ždere* zbog te pogrješke, ali se i tu još jednom očitovao Bog i pokazao da će „pravednik od svoje vjere živjeti" a oni koji lažu... U slučaju tih koji se hvale da su dilali transkripte i da tu nema ničega lošeg vrijede prve dvije izreke. Za gospođu Babić, koja se u toj emisiji čudom čudila kako je moguće da postoje neki ili bilo koji dokumenti s oznakom tajnosti vrijedi ona da bi željela biti veći katolik od Engleza, oprostite, veći katolik od pape. Pojašnjavati joj da sve države svijeta imaju dokumente s oznakom tajnosti te da ista ta Engleska, koja ucjenjuje Hrvatsku nije ni do današnjeg dana skinula oznaku tajnosti s dokumenata o stradanju Hrvata na Križnom putu bilo bi uzaludno jer je očito da gospođa nema ni – osnovne političke pismenosti.

Jedne prigode sam u „Globusu" pročitao izjavu jednog jako debelog novinara kako se on stidi što je Hrvat i toga što je napravljena Hrvatska država, te da mu je drago da on u tome nije sudjelovao. Njegova pretjerana pretilost vjerojatno je posljedica kakvog poremećaja. No, za njega bi vrijedila ova druga izreka a za znanje i ravnanje, mnogi se stide što je on Hrvat, pogotovu onoga čime se on, nesretnik hvali.

Nedavno su, zbog optužbi za ratne zločine nad Hrvatima Bugojna (konačno) uhićeni Musaib Kukavica i Ahmet Gasalo. Nakon ovih „sitnih igrača" ovih dana, po istoj optužbi privedeni su muslimanski-bošnjački visoki oficiri, Sead Dautović i Enes Handžić, a na obavijesni razgovor i Dževad Mlaćo. Uz Izetbegovića, pravedan sudski postupak će to dokazati, idejni i praktični tvorac zločina, posebno onoga nad dvadeset šest bugojanskih intelektualaca. No, ovoga puta ne ću navoditi imena nevinih žrtava, niti imena njihovih krvnika, jer je to sada već gola statistika, iako i ona nekima smeta. Nakon ove emisije „Otvoreno" bilo bi mnogo zanimljivije vidjeti što bi se događalo u jednoj zamišljenoj emisiji voditelja Bage koja bi se, recimo, zvala: „Otvoreno o zločinima nad Hrvatima u BiH"! Koga bi, u toj zamišljenoj emisiji voditelj pozvao za svoje goste? Kako bi glasilo referendumsko pitanje? Možda kao neko od sljedećih: – Mislite li da su zločine nad Hrvatima u BiH počinili Bošnjaci i Srbi ili su to Hrvati učinili sami sebi? – Vjerujete li da su navedeni zločini protiv Hrvata u BiH stvarno počinjeni ili su to izmišljene priče hrvatskih desničara? – Vjerujete li da su dokumenti o zločinima nad Hrvatima u BiH istiniti ili mislite da su sami Hrvati falsificirali te transkripte? – Mislite li da bi se Hrvati u BiH trebali zvati dobri bošnjani a ne Hrvati? – Mislite li da bi u BiH sve funkcioniralo kako treba da nema Hrvata? I na kraju – Stide li se Hrvati u Hrvatskoj što u BiH postoje Hrvati?

Na sreću, te zamišljene emisije valjda ne će biti, jer bi u tom slučaju mnogi zatražili da se zemlja otvori kako bi u nju propali od stida zbog te zamišljene emisije, od stida zbog referendumskih pitanja i na kraju od stida zbog takvog voditelja! Kao što smo poželjeli majka i ja kada smo čuli da natjecatelj ne zna što je Pilat oprao nakon što je osudio Isusa!

/Tekst objavljen u HS, u broju 627., od 27. travnja 2007./

SVE JE TRULO U ZEMLJI BIH

Propali su američki razgovori izmedu Dodika i Silajdžića, „braće po materi", kako ih naziva voditelj emisije „60 minuta" na tzv. Federalnoj televiziji, Bakir Hadžiomerović. I neka, uskliknuše drugi, oprostite, treći. Kako se uopće moglo i pomisliti, a kamoli razgovarati o uređenju ili preuređenju BiH bez nas! Mlađahni voditelj se zdrobi upozoravajući u svojim emisijama na kriminalce, lopove, neučinkovitost policije, sudstva, ekonomije, jednom riječju na totalno, stvarno nepostojanje BiH kao funkcionalne države, na trulu BiH. I u pravu je. No voditelj bi trebao znati da se, npr., ministar Hećo ne će ni počešati po glavi zbog toga što je u njegovoj emisiji javnosti kazano sve o uzaludnosti puta velikog izaslanstva iz BiH u Kazahstan na čelu s tim ministrom. A i kako bi netko mogao očekivati nešto od Heće ako se zna da je njegova najpoznatija doktrina, glede ekonomskog razvoja BiH, „da Hrvatima i Srbima ne bi dao ni običnu trafiku da privatiziraju", a kamoli, recimo, mostarski „Aluminij". Ako bismo napravili usporedbu, ova Hećina „nauka" nije nimalo odmakla od one, sada već pokojnog *vehabije* Jusufa Barčića, da on ne priznaje crveno svijetlo na semaforu. Ma bravo g. Hećo! Hadžiomerović bi trebao znati da uzalud poziva bilo kojeg političara, iz bilo kojeg naroda i bilo koje stranke. Ništa oni, niti hoće, niti znaju riješiti. Jedini rezultat njihova gostovanja po medijima je taj da se narodu, koji tu njihovu praznu priču godinama sluša diže kosa na glavi i krče sve gladnija crijeva u trbuhu. Zbog toga sam g. Hadžiomeroviću poslao prijedlog da u svoju emisiju pozove mene pa da kažem kako se BiH može urediti da bude i normalna i prosperitetna država (prema mojoj knjizi Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanje nerazumijevanje bijede), 2004.

Da moje tvrdnje nisu neutemeljene govori činjenica da je Visoki predstavnik Petritsch, trokut, Žepče, Zavidovići, Maglaj uredio u potpunosti prema načelima moje knjige „Općina Žepče ili ključ za funkcioniranje Federacije Bosne i Hercegovine", objavljene 2000., a Vladi sam, za taj „trokut" radio elaborat. Nadalje, to rješenje sam crtao još 1989. u tvornici „Natron" u Maglaju, u kojoj sam radio, za što još uvijek postoje živi svjedoci, a moj tadašnji direktor Zijo Dizdarević mi je dobronamjerno govorio: – Što to radiš, uhapsit će te.

Pojasniti na ovom malom prostoru novinskog članka, kako bi to uredio nemoguće je ali evo samo nekih naznaka a opširnije se može vidjeti u spomenutoj knjizi.

Naravno da nemam iluzija kako će mi političko vijeće Europe pružiti priliku da ja uredim BiH, ali kada bi se to kojim slučajem dogodilo, prvi zakon koji bi donio glasio bi: Za utaju poreza državi, kazna zatvora od 5 – 15 godina i zapljena imovine, II. stavak tog Zakona glasio bi – za neplaćanje doprinosa uposlenim djelatnicima (mirovinskog, zdravstvenog i ostalih) kazna zatvora od 5 – 15 godina i zapljena imovine (da se namiri novac ljudima za staž itd.), III. stavak bi glasio – za prihvaćanje rada na crno kazna zatvora do godinu dana (kako pojedinci ne bi remetili ostvarenje moga plana) i IV. stavak tog Zakona glasio bi – za prikrivanje korupcije, odnosno ne obnašanje inspektorskih zadaća sukladno zakonu kazna zatvora do deset godina. Reći ćete – zatvori bi bili puni. E, tu se varate. Uhitio bih prvu trojicu koji su do sada utajili najviše poreza (više stotina milijuna maraka), igrom slučaja riječ je o Hrvatu, Srbinu i Muslimanu-Bošnjaku. (Vidite, ovdje u kriminalnim radnjama najbolje se ogleda multi BiH) a oni „manji" kriminalci, koji su utajili pedeset, dvadeset ili nešto „sitno" milijuna maraka bi nakon toga vrlo brzo ispunili svoje zakonske obveze. Jasno da bi Silajdžić, Dodik i mnogi drugi odmah „letjeli". Ali ono što svi trebaju znati: NEMA NIKAKVOG NAPRETKA U BiH DOK SE NE ODRŽI NOVA MIROVNA KONFERENCIJA O NjOJ, NA KOJOJ BI SE OBZNANIO NOVI USTROJ BiH koji u knjizi predlažem).

I da završim, nisam nešto uvjeren da će mi gospodin Hadžiomerović i odgovoriti na moj dopis, a kamoli me pozvati u emisiju da kažem kako treba urediti BiH da ne bude trula ali u tom slučaju „BOSNA I HERCEGOVINA JE OSUĐENA NA DUGOTRAJNU AGONIJU A NJEZINI GRAĐANI NA POSVEMAŠNJU BIJEDU". Nemojte reći da ovih dvanaest proteklih godina od Daytona ne potvrđuje što sam napisao jer nećete biti u pravu.

/Tekst objavljen u HS, u broju 633., od 8. lipnja 2007./

MAGISTRI I DOKTORI

U izdanju Javne ustanove Opće biblioteke „Narodna biblioteka" Maglaj, prošle godine objavljena je knjiga magistrice Ume Isić pod nazivom „PROPAGANDA RATA I MIRA U MAGLAJU". Za izdavača potpisuje se Nina Salkić, dipl. komparatist, lektor je gospoda Isić, sama sebi, naslovna stranica akademski slikar Fuad Čičkušić, te recenzenti, prof. dr. Šemso Tucaković, prof. dr. Emina Kečo-Isaković i prof. dr. Besim Spahić. Po titulama reklo bi se sve sama intelektualna krema! Zanimljivo je i to da sama magistrica Isić svom radu daje epitet „naučnog istraživanja" (str. 29.), valjda bi to trebali kazati drugi, no očito od njih nije mogla čekati ni dočekati takvu ocjenu. Ulaziti u raspravu o tolikom nizu netočnih navoda, tvrdnji, podataka i čega sve ne, nema smisla jer je knjiga napisana u stilu – Muslimani-Bošnjaci su divni, sjajni, zlatni, pošteni, lijepi, nisu vršili nikakve loše radnje, a pogotovo ne „propagande", oni su za mir, za „komšijski" suživot dok su Hrvati, Srbi i međunarodna zajednica, dakle sav ostali svijet izuzev pripadnika Islama, loši, nevaljali, zli, protivnici Muslimana-Bošnjaka u BiH, ukratko, svi koji ne potvrđuju ono što ona piše su crni, najcrnji vragovi! E, pa čestitamo na tom „naučnom istraživanju".

A sada o silnim „magistrima", „profesorima" i „doktorima" u muslimanskom-bošnjačkom narodu, nastalim u ovih deset godina od svršetka rata.

U jednom od brojeva HS, u razgovoru s uglednim umjetnikom Radovanom Marušićem iz Zenice čuli smo od njega sljedeće: „Ako Muslimani-Bošnjaci nastave ovakvim tempom za nekoliko godina svaki drugi imat će titulu doktora". Kako bi se što bolje razumjela muslimanska-bošnjačka proizvodnja tolikih akademskih titula ispričat ću jedan događaj poslije Drugoga svjetskog rata.

Komunisti su zasjeli na vlast, a nemajući obrazovane kadrove za predsjednika suda u jednom gradiću postavili su čovjeka koji nije znao pisati ni čitati, a razlog – neka ga tu, naš je zaslužan borac, ako ništa, pratit će i čuti događa li se nešto loše protiv SKJ. Naravno, svaku presudu trebao je potpisati. Jadnik je naučio neku škrabotinu, kao svoj potpis, a na prijedlog njegovih podčinjenih, koji su veoma brzo uočili da on ni čitati ne zna, da pročita napisanu presudu odgovarao bi – ja svojim radnicima vjerujem. Jednoga dana suci su napisali papir na kojem je stajalo da se on osuđuje na smrtnu kaznu vješanjem i donijeli mu to na potpis. Više puta su ga nagovarali i molili da to pročita, no on je odbio ponavljajući – ja svojim radnicima vjerujem – i to je potpisao. Kada su mu oni kazali što tamo piše odgovorio je – ima

da se izvrši, kada sam budala koja nije naučila ni čitati a prihvatila se takve dužnosti, ima da se izvrši.

A što je cilj proizvodnje ovolikog broja doktora, magistara itd. kod Muslimana-Bošnjaka pokazat će dio teksta iz recenzije prof. dr. Šemse Tucakovića o knjizi magistrice Isić: „Autorica je, naime, dala sebi u zadatak da fenomen agresije Srbije i Hrvatske na BiH istraži iz ugla lokalne zajednice..."

Jasno je da Isićka u knjizi govori o navodnoj dvostrukoj agresiji na BiH i o velikodržavnim projektima Srbije i Hrvatske. U svibnju 2004. godine pisao sam o knjizi Suvada Hadžića, „U kljunu zelene ptice – Istinite priče o šehidima Bosne", te ću ponoviti ono što je o toj knjizi napisao, zanimljivo, opet jedan magistar, Zemir Sinanović: „Sr., Jugoslavija (Srbija i Crna Gora) i R Hrvatska izvršile su agresiju na međunarodno priznatu državu Bosnu i Hercegovinu. Agresija je započela 1992. godine a završena 1994. godine Vašingtonskim sporazumom, odnosno, 1995. godine Daytonskim sporazumom. Cilj dvostruke agresije na R BiH je realizacija velikodržavnih projekata „velike Srbije" i „velike Hrvatske". Mr. Sinanović još tu piše da su se Hrvatska i Srbija udružile i počele obje agresiju 1992. godine, itd.

O, Bože, Hrvatska i Srbija se udružile u agresiji na BiH!!!

Cilj je jasan, stvoriti kod Muslimana-Bošnjaka kolektivnu svijest, mit o agresiji cijelog svijeta na njih. To što takvu tvrdnju nisu mogli dokazati pred sudom u Haagu niti za Srbiju, a kamoli za Hrvatsku, to da ni blizu istine nije ono što ti doktori, profesori, magistri iznose u svojim „naučnim" radovima, to njih ne brine jer su odlučili stvoriti mit. Možda bi bilo dobro da se ipak zapitaju kuda vodi stvaranje mitova, kao, recimo, onoga o Kosovskom boju, o izgubljenim bitkama ili da progovore o trostrukoj agresiji (Muslimana na Bošnjake u Krajini)? Što reći o ljudima koji takvim pisanjem kod običnog Muslimana-Bošnjaka svjesno izazivaju mržnju prema drugima? Zar ne vide kako su prošli oni koji su stvarali mit o Kosovskom boju, o općoj ugroženosti *vascelog* srpstva? Kuda će ih dovesti ovakva turbo proizvodnja titula? I na koncu, da se vratimo pisanju magistrice o dvostrukoj agresiji. Lakše joj je pisati takve neistine jer ima potporu u još jednom doktoru, dr. Pusić. No da je kojim slučajem Hrvatska država koja drži do svog integriteta, dostojanstva, državni odvjetnik bi pokrenuo postupak za zaštitu i predložio zabranu ulaska ovakvim akademicima u Hrvatsku. Pa neka se onda magistrica Isićka i ostali „doktori" idu kupati u crnogorskom ili nekom arapskom moru!

/Tekst objavljen u HS, u broju 642., od 10. kolovoza 2007./

NE, NE I NE!

Englez Matthew Rycroft je kazao: Nema izdvajanja RS iz BiH niti pripajanja bilo komu, nema ukidanja RS i nema trećeg entiteta! Tri puta NE!

Još tamo 1994., nakon potpisanog Washingtonskog sporazuma o uspostavi Federacije, kao pomoćnik za političku djelatnost u 111xp pukovniji HVO Žepče, više puta upućivao sam u postrojbe priopćenja pokušavajući pojasniti o čemu je riječ. Znajući da vojnici, hrvatski narod, ne prihvaća s voljom tu Federaciju (istina je da je nisu prihvaćali ni Muslimani-Bošnjaci), na kraju sam napisao sljedeće : – *Kada kojim slučajem u Federaciji ne bi bilo niti jednog Muslimana i niti jednog Hrvata, Federacije će biti jer tako želi Amerika, odnosno međunarodna zajednica.* Također sam pojašnjavao zašto nije priznata HR HB: da je priznata, morala bi biti priznata i neka Muslimanska državica, a to svijet nikako ne će dopustiti. Dvije godine kasnije, kada sam obnašao dužnost predsjednika OOHDZ Žepče i bio zastupnik u Parlamentu Federacije, u vrijeme pokušaja uspostave policije jedan, visoko rangirani dužnosnik OHR-a dobronamjerno mi je govorio: „Pa što je vama Hrvatima? Evo, u Žepču ispred zgrade općine izvjesite zastavu Federacije, na zgradu općine i policijske odore stavite grb Federacije, pozovite CNN i kažite – evo u Žepču funkcionira Federacija! Neka u toj policiji budu sve Hrvati, bitno je da CNN snimi to i u svijet pošalje vijest kako kod vas Federacija funkcionira."

E, jest, ali hajde ti to provedi! Narodu bi se to moglo pojasniti da na sceni nije bilo nekoliko „velikih" Hrvata, to su vam oni koji su se krstili veliki jer su još kao mali bili zagriženi članovi SKJ-u pa nisu stigli. I naravno, izvješena zastava ispred općine bi istu noć bila zapaljena. Ovih dana, prigodom posjeta BiH u Banjoj Luci, Englez Matthew Rycroft je kazao: – Nema izdvajanja RS iz BiH niti pripajanja bilo komu, nema ukidanja RS i nema trećeg entiteta! Tri puta NE! Podnoseći izvješće vanjsko-političkom odboru EU i Komitetu za politička i sigurnosna pitanja EU, visoki predstavnik Lajčak je dobio apsolutnu potporu za svoje djelovanje u BiH, a svojom izjavom pojačao je tu potporu i sam Solana, Lajčakov mecena. Najavljeni sastanci, u vremenu pred nama, tzv. eksperata za uspostavu policije su samo reda radi, možete se kla-

diti da će „reforma" policije biti provedena pa kada bi sve ostalo u dlaku isto. CNN će uskoro u svijet poslati vijest kako dobro funkcionira „reformirana" policija, sada za cijelu BiH a ne, kao nekada, samo za Federaciju! Rycroftova izjava kako nema izdvajanja RS niti ukidanja RS samo je u svrhu psihološkog olakšanja Muslimanima-Bošnjacima i Srbima, jer, eto, reformom policije ni jedni nisu ništa izgubili, čak su dobili!? A, da, rekao je i to da nema trećeg entiteta!

I što sada? Hoće li se, primjerice Dragan Čović, koji ni nakon više od desetljeća nije shvatio da se uspostavom trećeg entiteta mora priznati i muslimanska državica u srcu Europe, poslije ove decidirane izjave pokriti po ušima? Evo, brže nego sam i očekivao ostvarilo se ono što sam pisao u jednom od prošlih brojeva – međunarodna zajednica ne će dopustiti uspostavu trećeg entiteta! Ali ne, sam Čović će sada pričati ono što mi jučer govori novi predsjednik OOHDZ Žepče, Ivä Tadić: – Nikada Čović nije rekao da je za uspostavu trećeg entiteta, nego za uspostavu tri federalne jedinice!

Majko moja, još malo pa će narod početi uvjeravati kako Čović nikada nije bio kod Ivanića na imanju i razgovarao s Dodikom baš o uspostavi trećeg entiteta. Reći će – to što ste vidjeli na snimkama nije istina, bio je to razgovor o lovu na jelene.

Što poslije ovako jasne izjave da nema uspostave trećeg entiteta ostaje Hrvatima da učine za svoje dobro? Kao prvo, svi oni koji su iz nerazumijevanja ili bilo kojeg drugog razloga podupirali uspostavu trećeg entiteta, trebali bi se što prije riješiti tih svojih iluzija. Bilo bi im to lakše ako bi mogli shvatiti da bi to bila katastrofa za Hrvate, njihov konačni i sigurni nestanak iz BiH u vrlo dogledno vrijeme. Sljedeći korak trebao bi biti pronalaženje među Hrvatima onih političara koji bi odmah krenuli u zagovaranje kantonizacije BiH i primjene Bečkog sporazuma u takvim kantonima. U okviru toga trebali bi od relevantnih međunarodnih institucija tražiti održavanje nove mirovne konferencije o BiH, koliko god se to u ovom trenutku činilo nerealno. I ovo što ću reći, proglasio to netko za ovo ili ono, Hrvati, ako žele opstati – moraju početi raditi na natalitetu! O tome da, ne vraćajući se, prije svega u RS, npr. u Posavinu, najviše rade na učvršćivanju RS ne ću ni govoriti. Ostaviti svoju zemlju, kuće, stanove, ostaviti toliku materijalnu vrijednost, što je drugo nego učvršćivanje RS, a ovamo govore kako je treba ukinuti. Ona se ukida povratkom Hrvata na svoja ognjišta! Ali prije svega toga Hrvati moraju doživjeti

katarzu. Hrvati trebaju zaustaviti svoj moralni pad i krenuti u duhovnu obnovu. Samo u slučaju duhovne obnove nitko ih ne bi mogao uvjeravati da se na sijelu kod Ivanića s Dodikom razgovaralo o lovu na jelene, a ne o uspostavi trećeg entiteta, o prihvaćanju danajskog poljupca! Kako bi za to imali snage – moraju odbaciti hedonizam i vratiti se pravom Bogu!

/Tekst objavljen u HS, u broju 647., od 14. rujna 2007./

TRI PRUDSKA DRUGA A IZA NJIH TUGA

Nisam zlopamtilo, ali jednostavno moram pitati – što li će sada, nakon kraha u Mostaru, reći oni koji su pisali hvalospjeve Prudskom sporazumu i posebno dvojici aktera u tim pregovorima? Tim veći je njihov promašaj što je i najobičniji čovjek u BiH znao da od toga nema ništa, da je to što su njih trojica predlagali nemoguće provesti, a iz tako jednostavnog razloga – jer bi to rješenje bilo nepravedno. Zar im nije poznato da je osnovno načelo države – pravednost, inače, u suprotnom, ta se država pretvara u pljačkašku i kakvu sve ne državu. Ne očekujem kako će mi se prof. Žepić ispričati, ali najiskrenije i najdobronamjernije mu predlažem da se javno i to što prije odrekne svog prijedloga o uređenju BiH, jer je takvo „rješenje" nemoguće za sprovedbu u sljedećih stotinu godina. Također, gospodinu Čoviću predlažem da kao rješenje predloži ono o čemu godinama pišem, kantoniziranje BiH, plus u tim kantonima potpunu sprovedbu BEČKOG SPORAZUMA. U tom smislu, prvi korak, njemu i svim strankama s hrvatskim predznakom neka bude odluka da će od međunarodne zajednice i svih onih koji se u to podrazumijevaju tražiti ono o čemu pišem već deset godina, održavanje NOVE MEĐUNARODNE KONFERENCIJE O BiH! Druga odluka, na prvom sastanku kojega su zakazali, neka bude da će to predložiti i svim ostalim političkim strankama u BiH, ali i nevladinim, pa i vjerskim organizacijama, te jamcima Daytonskoga mirovnoga sporazuma. I neka, gospodin Čović prestane s pričom kako je dobio apsolutnu potporu od sudionika sastanka, sada već Kreševske petorke, jer to jednostavno nije točno, što on sam dobro zna. Potvrđuju to i riječi Krešimira Zubaka izrečene u ime HSS-a i NHI-ja – Čović nema mandat da govori u ime svih Hrvata.

Nezahvalno je govoriti o sebi, ali jedan sam od ljudi koji su osnivali HDZ i pored niza primjedaba na neke od poteza HDZ-a spreman sam pomoći. Budući da me gospodin Čović osobno poznaje, kao i mnogi drugi u HDZ-i, ako žele neka me pozovu, na raspolaganju sam. Jasno je kao dan da BiH još nije zrela da funkcionira bez nazočnosti međunarodne zajednice, razumljivo je i to da ista ta MZ traži da se dogovor o novom ustroju BiH postigne na načelima kompromisa i konsenzusa, ali od te MZ treba tražiti da prihvate i to, da načelo broj jedan mora biti načelo pravednosti, a međunarodna zajednica to nikada izrijekom nije spomenula.

/Žepče, 4. ožujka 2009./

ZLOČINI NAD HRVATIMA

Odred za specijalne namjene

U selu Trusina, općina Konjic, prije rata živio je jednak broj Hrvata i Muslimana-Bošnjaka. Danas u tom selu, od Hrvata živi samo jedna starica, Kata Šagolj. Trusina je odavno poznata po tome što je u tom selu Armija RBiH, odnosno muslimanska-bošnjačka vojska počinila stravične zločine nad Hrvatima. I dok su svi veći zločini koji su nad Muslimanima-Bošnjacima počinjeni od Hrvata procesuirani i počinitelji osuđeni, za zločine nad Hrvatima još uvijek nema presude, kazne. Sramotno mala presuda Rasimu Deliću se ne može računati, jer je još uvijek nepravomoćna. Jedan od najvećih razloga zašto se Hrvati nisu vratili, kako u to, tako i u većinu mjesta, jest činjenica da nitko nije osuđen za zločine nad njima. No, najgore jest da je javna tajna tko je počinio zločine nad, spomenut ću samo Hrvatima Bugojna, a da čovjek i dan danas šeta po Bugojnu, da je drugi odgovoran za te zločine ministar u Vladi, da se još uvijek „ne zna" tko je ubio pokojnog Jozu Leutara, itd. U Sarajevu je 1. veljače uhićen Zulfikar Ališpago optužen za zločine nad Hrvatima Trusine, što govori da bi moglo biti pomaka u kažnjavanju zločina i nad Hrvatima. Ališpago je inače bio zapovjednik odreda za činjenje zločina nad Hrvatima i njihovo etničko čišćenje, odnosno kako su ga Muslimani-Bošnjaci zvali, odreda za specijalne namjene.

UHIĆENJA VEHABIJA

Svjetlost

U zoru 2. veljače provedena je velika, najveća policijska akcija poslije uspostavljenog mira u Daytonu, pod službenim nazivom Svjetlost. Po nalogu Tužiteljstva i Suda BiH u akciju je krenulo oko šest stotina policajaca iz jedanaest policijskih postaja. Cilj ovako opsežne akcije bila je Gornja Maoča, odavno poznata kao eksteritorijalni dio BiH, odnosno selo nastanjeno stranim i domaćim vehabijama koje BiH ne priznaju. Sumnjiči ih se za rušenje ustavnog poretka BiH, za širenje rasne, nacionalne i vjerske netrpeljivosti, mržnje. Prema navodima policija je namjeravala privesti pedeset jednog vehabiju,

a privedeno je njih sedam, medu njima jedan strani državljanin. Zaplijenjeno je vatreno i hladno oružje te računala, diskete i slično. Za manje upućene postoji više Maoča u BiH, a ovdje se radi o Gornjoj Maoči u općini Srebrenik i Maoči u Distriktu Brčko. Već ranije pisao sam o problemima u toj Maoči, jer se odavno znalo da vehabije u tom selu imaju školu u kojoj se uči po Jordanskom nastavnom planu i programu, da vehabije uče neki drugi zemljopis, zahtijevaju uspostavu Šerijata, ukidanje bosanskog jezika itd. Osim toga na većini kuća u Gornjoj Maoči nisu zastave BiH nego crne islamske zastave. Za sve ovo znale su vlasti u BiH, a navest ću samo ono što je još 2007. godine rekao predsjednik skupštine Tuzlanskog kantona, (Gornja Maoča je u TK) Amir Fazlić: – Maoča može i bit će problem za cijelu BiH!

Pitanje je, zašto se ovoliko čekalo na tu akciju?

Evo što o tome kaže Srđan Dizdarević, predsjednik Helsinškog komiteta BiH: – Treba jasno kazati da je Maoča bila eksteritorijalni dio BiH, kao nekada Bočinja. (selo kod Maglaja iz kojega je mudžahedine rastjerao tadašnji načelnik općine Maglaj Dževad Galijašević) Do sada se čekalo jer mislim da ima koketiranja između nekih političkih opcija koje na taj način žele zastrašiti druge, a disciplinirati svoje (jasno je da Dizdarević misli na neke muslimanske-bošnjačke političke stranke). Osim njih Islamska vjerska zajednica je ta koja čini strašnu stvar jer se o tome ne želi odrediti ali je jasno da IVZ podupire vehabije. Ravnatelj policije Distrikta Brčko, Goran Ljujić kaže kako su pripreme za akciju počele još prošle godine. Kada je već riječ o policijskoj akciji na razbijanju vehabija treba kazati da je istodobno policija RS provela veliku akciju razbijanja kriminala, vezanog uglavnom uz drogu. U akciji je sudjelovalo pet stotina policajaca i privedeno je oko stotinu osoba koje se sumnjiče za taj kriminal. Nakon ovih akcija nadati je se kako će konačno svijetlost obasjati i Dragu Našu!

RADONČIĆEV ABER

„Nova snaga Bosne“

Radnici u krugu tvornice „BNT Novi Travnik“ štrajkaju glađu jer osam mjeseci nisu dobili plaću, radnici „Fero-elektro Sarajevo“ štrajkaju jer nisu dobili četiri plaće a već, zamislite „samo“ sedamdeset mjeseci primaju minimalne plaće, radnici zeničkog „UTTD“ (ugostiteljstvo) štrajkaju jer im za „samo“ dvanaest godina nisu uplaćeni

doprinosi za mirovinsko, uskoro bi oko tisuću devet stotina radnika „Krivaje" iz Zavidovića moglo ostati bez posla.... Istodobno, pripadnici braniteljske populacije najavljuju prosvjede ako im se smanje prava koja su do sada imali. Za radnike „Krivaje" premijer Federacije Mujezinović vidi problem u tužbama koje su neki radnici, po njegovu mišljenju nagovoreni, podnijeli jer misle da se novac može dobiti bez rada. Također je problem što su šume u vlasništvu Federacije, ali s njima Federacija stvarno ne upravlja pa najavljuje zakonske mjere koje će to popraviti. Za najavljene prosvjede braniteljske populacije kaže kako Vlada nastoji udovoljiti svima ali da nije kriva što su ranije doneseni zakoni kojima se željelo kupiti izbore, a za to nije bilo pokrića u proračunu. Bez obzira na prosvjede Vlada mora provesti ono što MMF traži jer će u suprotnom ostati bez pet stotina milijuna kredita. Ako se tome doda da je ova recesija smanjila prihode za 18% jasno je da bi BiH bankrotirala ukoliko se ne ispune zahtjevi MMF-a – kaže premijer. Nedavno sam pisao o novoj političkoj stranci u Dragoj Našoj, pod nazivom *Nova snaga Bosne*, a predsjednik joj je vlasnik „Avaza" i *beha* tajkun Fahrudin Radončić. Uz sve navedeno, ovih dana izjavio je kako – Netko tko pripada manjem narodu ne može biti urednikom na Javnom RTV servisu. Ne daj Bože da Radončić zna kazati ono što misli, kažu sarajevski novinari, a ono što misli je stravično po BiH.

/Tekst objavljen u HS, u broju 772., od 5. veljače 2010./

STEZANJE OBRUČA

Nekad zločinac, danas svjedok

Godinama, uporno pišem, govorim, upirem prstom na konkretne ljude, ali kao da sve to nudim gluhima i slijepima. I pitam se kako je moguće da ne razumiju, kako je moguće da ne čuju, ne vide, ništa ne poduzimaju, ali sam ovih dana shvatio odgovor.

Dževad Mlaćo! Kao svjedok, (zamislite kao svjedok!) dao je svoj iskaz glede zločina nad Hrvatima Bugojna, pročitao iz svog rokovnika: – Službeno ne smijemo imati zarobljenih, (Hrvata nap.a.) a tajno ih trebamo likvidirati. I gle čuda – prekinuto je njegovo svjedočenje uz obrazloženje da sebi mora naći odvjetnika kako se ne bi uvalio u nevolje. Dakle, oni koji bi ga trebali tužiti i oni koji bi mu trebali suditi savjetuju ga – 'Nađi odvjetnika koji će možda dokazati da ti nisi to pisao u svom rokovniku nego netko drugi.' I ne iznenadite se ako se ustvrdi da je to u Mlaćinu rokovniku pisao netko od ubijenih Hrvata, netko koga je Mlaćo poslao u smrt zato što je bio Hrvat. A ja uporno pišem – ne samo on, nego i Selmo Cikotić. Majko mila, aktualni ministar obrane! Ali, ipak se obruč oko zločinaca steže.

HRVATSKI ČVOR

Što to Čović radi?

Predsjednik HDZ BiH Dragan Čović, nakon povratka iz Španjolske, otišao je u Banja Luku kod Dodika izvijestiti ga o čemu je razgovarao u Španjolskoj. Kao da je Dodik šef, UDB-e. A UDB-e više nema. Ili se samo tako čini. S Dodikom je dogovorio i potporu zajedničkom kandidatu za hrvatskog člana Predsjedništva BiH. Zato što nije mogao postići dogovor s članovima Kreševske skupine. Jer mu je lakše postići dogovor sa Srbinom nego s Hrvatima. A jer i Dodik voli više Hrvate od svakog predsjednika pet hrvatskih stranaka. Tako misli Čović. Dakle, Dodik će nagovoriti sve Srbe u Federaciji, kojih je tamo golem broj, što nagovoriti, natjerat će ih da na izborima zaokruže kandidata za kojega Čović kaže da je pravi. I tako će skupiti najmanje pet ili šest glasova. Jer je tih pet glasova vrjednije od svih onih glasova tisuće Hrvata koji, iz prosvjeda i nezadovoljstva što Čović nešto do-

govara sa Srbima a ne s Hrvatima, ne će izaći na izbore. Jer za razliku od Čovića znaju da se sa Srbima nešto može dogovoriti samo ako je na korist Srba a štetu Hrvata. Kako bi Čoviću i ostalim članovima Kreševske skupine bilo lakše da prebole to što se, po svemu sudeći, ne mogu dogovoriti o zajedničkom kandidatu, evo pjesme poštovanog Tvrtka Gavrana, koja se, gle čuda zove „Nesložna braća". Nesložna braća Slobodu / Nisu ni zaslužila / Nesložna braća Nisu / Zaslužila Ništa / Ni majku. Ni mlijeko / Ni oca. Ni sestru. Ni brata / Nesložnoj braći umjesto / Dojke. Koprivu treba / Treba ih u jaram / Nek se grče od studeni / Nek im je bič vatra / Nek im je zubača ležaj / Nek im je sičan vino / Nek im je čemer kruh / I nek ih nitko ne kune/ Toliko su prokleta.

I na kraju, poslije ovoga što je govoriti o Čovićevim postupcima?!

VEHABIJE NA DJELU

Poziv u raj

Dana 27. ožujka, u kino dvorani Doma kulture u Maglaju, održana je tribina – predavanje pod nazivom „Poziv u raj – o prelascima nemuslimana na Islam". Šira je to akcija a predviđeni nastupi održani su redom – 25. ožujka u Bihaću, 26. ožujka u Sanskom Mostu, 28. ožujka u Zenici, 29. ožujka u Sarajevu, 30. ožujka u Travniku, 31. ožujka u Tuzli i završno 1. travnja u Tešnju. Gosti tribine bili su, Nijemac Sven Lau i Grk Efstatioss Tsioris koji su prešli na islam. Budući nisam poslušao suprugu koje me molila da ne idem na tu tribinu, javno joj se ispričavam što sam neposlušan suprug. U maglajskom kinu je tri stotine pedeset sjedećih mjesta i po slobodnoj procjeni jedno dvadesetak stolica je bilo prazno. Naravno, pogađate, od tih oko tri stotine trideset posjetitelja 80% bile su bradonje vehabije, a da ih kojim slučajem sretnete na Ozrenu, sigurno biste pomislili da su četnici. Ikonografija im je ista. Na skupu su bile i žene s hidžabima ali i četiri koje nisu imale nikakvu maramu na glavi, što bi se reklo europski odjevene. O razini predavanja ću samo spomenuti ono što mi je u pola predavanja rekao Ismet Mustabašić, tijekom i poslije rata načelnik općine Maglaj:

– Hajdemo napustiti predavanje jer je ovo uvreda za moj intelekt.

Mustabašić je odnedavno postao hadžija. Zanimljivo je da su predavanje o islamu, kao i prelasku na islam držala dva čovjeka koja su,

tako se može reći tek od jučer u islamu, a njih tri stotine trideset koji su, kako kažu od rodenja u islamu, su ih slušali. Budući da na tribini nije bilo pripadnika drugih religija osim islama, niti pripadnika drugih naroda osim Muslimana-Bošnjaka (sebe ne računam jer sam tu došao poslom) postavlja se pitanje kome su to oni predavali kako i zašto prijeći na islam. Bit će da sve nazočne, koji tvrde da su muslimani, ne smatraju muslimanima, pa su im zato održali predavanje kako da prijeđu na islam. Treba napomenuti da na tribini nije bilo službenih predstavnika Medžlisa IVZ iz Maglaja, a ako je vjerovati Mustabašiću, prije tribine su se nešto posvadali. To što su letke s pozivom na tribinu odnijeli katoličkom župniku u Maglaju i pravoslavnom parohu Mustabašić smatra provokacijom i u pravu je. Nakon svega viđenog netko od muslimanskih-bošnjačkih intelektualaca bi trebao tu tribinu nazvati pravim imenom jer je ona prije poziv u pakao Muslimana-Bošnjaka, nego u raj.

/Tekst objavljen u HS, u broju 780., od 2. travnja 2010./

FAŠISTIČKE ZAMISLI

Nacija "ostali"

Presuda europskog suda za ljudska prava, prema kojoj BiH mora u svom Ustavu izvršiti izmjene, tako da svi u BiH imaju jednaka prava pri kandidiranju na izborima dobro je došla jednoj političkoj opciji u BiH, točnije muslimanskoj-bošnjačkoj da pokuša provesti svoje političke zamisli i ideje koje su u biti fašističke. Naime, već dulje vrijeme se u BiH pokušava "Ostale" utemeljiti kao narod. Što je sporno? Ne bi bio nikakav problem tu odluku europskog suda ukomponirati u Ustav BiH kada se iza toga ne bi krile te zadnje, ponavljam u biti fašističke nakane. Dovoljno bi bilo, i tako bi trebalo napisati u Ustavu – BiH je država tri konstitutivna, suverena i jednakopravna naroda Muslimana-Bošnjaka, Srba i Hrvata te manjina, Roma, Židova, Slovaka itd. Dakle, izrijekom nabrojati pripadnike svih manjina pa da u BiH živi i samo jedan, da karikiram, Indijanac.

Zašto Muslimani-Bošnjaci žele te "Ostale" utemeljiti kao narod?

Svima u BiH je jasno da se niti jedan Hrvat, niti Srbin ne će izjasniti kao "Ostali". Također je jasno da će se među takve svrstati, prije svih oni Muslimani-Bošnjaci koji su oženjeni Srpkinjom ili Hrvaticom, a i neki od Srba i Hrvata koji su oženjeni Muslimankom-Bošnjakinjom, uglavnom osobe iz tzv. miješanih brakova. I da se razumijemo, osobno nemam ništa protiv takvih brakova, ali od takvih ljudi stvarati neku novu naciju ili nadnaciju, po ugledu na "Jugoslovene" je fašizam. Jasno je također, da bi svi ti, i da se kojim slučajem uvedu u Ustav u 99% slučajeva glasovali onako kako želi muslimanska-bošnjačka politička oligarhija. Navest ću i jedan bizaran primjer iz Maglaja. Jedan od rođene braće Nalića, Mirsad izjasnio se kao "Bosanac", a drugi, Sejo kao Bošnjak! Budući da prema odredbi ovih iz MZ, predsjednik OV i načelnik općine ne mogu biti iz istog naroda, Mirsad se izjasnio kao "Bosanac" i tako postao profesionalni predsjednik OV, a načelnik općine Maglaj je Bošnjak Mustabašić i tako obojica provode politiku Muslimana-Bošnjaka.

/Tekst objavljen u HS, u broju 773., od 12. veljače 2010./

UPRAVITELJI DRAGE NAŠE

Dugotrajni Predstavnik

Više je nego očito, poštovani čitatelji da volim Dragu Našu. Da je ne volim odselio bih u Lijepu Našu ili bogatu Europsku uniju. No kako je svaka ljubav, uglavnom iracionalna i slijepa za materijalne stvari i dokaze koji često govore suprotno, njoj je ipak najljepše ono što voli. Tako i meni. No, kako godine prolaze većina zaljubljenih shvati da ta njihova ljubav i nije baš idealna, nije baš onakva kakvu su je zamišljali, željeli, što opet ne znači da prave ljubavi zbog vremenom uviđenih mana postaju manje ili prestaju. Neki, pak, istina rijetki u samom početku vide sve nedostatke svoje ljubavi i s manje ili više uspjeha pokušavaju to popraviti. Pogotovu je problem ako ta ljubav ima, ne daj Bože, maćehu koja njome upravlja. Sve se nadate da ćete se nekako i što prije riješiti maćehe, da će vaša ljubav početi samostalno donositi odluke, ali...

Budući da HS nije moj privatni list ostavit ću po strani moju ljubav te ću reći nešto o zemlji koja se zove Bosna i Hercegovina. Dakle, i 24. veljače, tko zna koji put od rata, Upravno vijeće PIC-a će razmatrati i raspravljati o Bosni i Hercegovini. Na dnevnom redu između ostalog bit će i prijetnje integritetu i suverenitetu Bosne i Hercegovine. Budući da sam nedavno pisao kako je Maoča (vehabijska komuna) sve do nedavno bila eksteritorijalni dio i nije priznavala ni jednu od navedenih stvari nemojte pomisliti da je to tema. PIC će raspravljati o nedavno donesenom Zakonu o referendumu u RS, koji istina još nije prošao sve proceduralne stvari kako bi i službeno stupio na snagu, ali u PIC-u znaju što je Dodikova krajnja nakana. Oni znaju da je taj Zakon o referendumu prijetnja integritetu i suverenitetu Bosne i Hercegovine. Naravno, raspravljat će i o kreditnom aranžmanu MMF-a s Bosnom i Hercegovinom, ali i o pokušaju rastakanja, omalovažavanja i nepoštovanja institucije Dugotrajnog predstavnika, oprostite, Visokog predstavnika.

Kad sam već spomenuo maćehu, sjećate li se kako su neki, poput onih zaljubljenih do ušiju, mislili, govorili kako će se Draga Naša riješiti maćehe za koju godinu? Već kod drugog mandata govorilo se kako joj je to zadnji. Ne bih se pravio pametnijim od drugih zalju-

bljenih ali moram vam reći da sam od prvog dana govorio kako se moja ljubav i ja nikada ne ćemo riješiti njezine maćehe. Kao i svaki zaljubljenik odlutah ja na trenutak u ružičasta polja ali ću se vratiti spomenutom zasjedanju PIC-a.

Na sjednici će biti potvrđen i produžen mandat Dugotrajnom predstavniku.

/Tekst objavljen u HS, u broju 775., od 26. veljače 2010./

UZALUDAN POSAO

Aktualizacija propalog Butmirskog procesa

U posjet Dragoj Našoj došli su Miguel Angel Moratinos, ministar vanjskih poslova Španjolske i James Steinberg, zamjenik državnog tajnika Amerike kako bi potakli, dogovorili sastanak na kojem bi političari iz BiH prihvatili i potpisali deklaraciju iz Španjolske. Ono što se moglo i očekivati i što će se najvjerojatnije i dogoditi jest da to političari iz Drage Naše ne će prihvatiti. Glede te deklaracije najjasniji je bio Haris Silajdžić, član Predsjedništva BiH i predsjednik Stranke za BiH, kazavši kako je ta deklaracija zapravo propali Butmirski proces, da u njoj nema ništa novo i da će to njegova stranka odbiti. Slično ili isto kazali su i ostali vodeći političari Drage Naše, vadeći se na predstojeće izbore, govoreći kako ne znaju hoće li i dalje biti na vlasti te tu obvezu i zbog toga ne mogu preuzeti. Začuđuje upornost dužnosnika MZ da se urade neke kozmetičke izmjene, a postavlja se pitanje kako im nije jasno da se bez održavanja Nove međunarodne konferencije o BiH, na kojoj bi se napravio potpuno novi ustroj BiH, ne može postići nikakav napredak.

NIKADA, A MOŽDA NI TADA

Paravan **Business** *foruma*

U Dragoj Našoj održan je Business forum na kojemu su sudjelovali predstavnici Saudijske Arabije, Ujedinjenih arapskih emirata, Katara, Malezije, Indonezije, Turske, Jordana, Kuvajta, Irana, Omana, Hrvatske, Slovačke. Na Forumu je investitorima predstavljeno stotinu pedeset sedam projekata vrijednosti preko jedanaest i pol milijardi eura. Na skupu su, osim ostalih sudjelovali i Ahmed Muhamed Ali, predsjednik Islamske banke te glavni tajnik OIC-a Ekmeledin Ihsanolu. Poslije održanog Foruma najzanimljivija je izjava Harisa Silajdžića koji se, kako kaže nada da će BiH uskoro postati članica Organizacije islamskih zemalja. Očito je kako je ovaj business forum Silajdžiću u drugom planu, a u prvom članstvo BiH u OIC. Na ovu njegovu nadu i izjavu Dodik ali i mnogi drugi su vjerojatno za sebe kazali – Nikada, gospodine Silajdžiću, a možda ni tada.

/Tekst objavljen u Hrvatskom Slovu, u broju 781, od 9. travnja 2010. /

JOSIPOVIĆEVA ISPRIKA *I BH MEDIJI*

Prijevod

Nakon posjeta, hrvatskog predsjednika Dragoj Našoj, poslije njegovih izgovorenih riječi nekima – čini se – treba prijevod onoga što je kazao u Parlamentu BiH. "Duboko žalim što je Republika Hrvatska svojom politikom devedesetih tome doprinijela...."(misli se na žrtve i stradanja u BiH), itd.

Što to žali Josipović? U čemu je to, po njemu, štetna hrvatska politika iz devedesetih? Možda što je tom politikom uspostavljena hrvatska država?! Mogao bih postaviti još niz pitanja ali, kako sam hrvatski državljanin i Hrvat reći ću riječ-dvije. Ne ulazim ni u to je li se ili nije konzultirao s premijerkom prije nego će izreći to što je prigodom posjeta Dragoj Našoj izrekao, ali u moje ime nije trebao, nije imao pravo izraziti žaljenje, bez obzira na funkciju koju obnaša.

Jer su to njegovo žaljenje Muslimani-Bošnjaci, svi njihovi mediji, političari, svi do običnog čovjeka preveli kao ispriku Hrvatske zbog agresije na njih!

Josipović je morao znati da će to tako biti prevedeno! Uzaludno je sada svako pojašnjavanje njegovih savjetnika i samo njegovo, kako žaljenje nije isprika i slično. Evo samo jedan primjer. U Dnevniku plus, tzv. Federalne televizije, 17. travnja, u kojoj je gost bio profesor na franjevačkoj teologiji u Sarajevu, fra Ivan Šarčević, bez obzira na njegove jasno i glasno izgovorene riječi, da se Josipović nije ispričao nego izrazio žaljenje, voditeljica, Muslimanka-Bošnjakinja je odmah pitala – a što vi mislite o toj isprici! Jasno, odmah je uslijedilo i pitanje sa srpske strane, predsjednika Ministarskog vijeća BiH, Nikole Špirića – kada će se ispričati Srbima?

Ako se predsjednik Josipović, pak, poput one hodajuće štete od Mesića, želio dodvoriti Muslimanima-Bošnjacima, ma koliko se ovo što ću sada reći nekomu činilo čudno, njegovo izraženo žaljenje ne će ih zadovoljiti. Pa da je i izrijekom kazao i isprika, da je izrijekom rekao ono što su Vesna Pusić i neki drugi kazali – da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH, bilo što da je kazao, trebao je i morao znati da bi Muslimani-Bošnjaci bili zadovoljni jedino kada Hrvata u BiH ne bi bilo! To je istina ma koliko nekomu grubo ili nevjerojatno zvučalo.

To što Josipović ne zna, zna svaki obični Hrvat u BiH. Da se taj njegov govor u Parlamentu i prilikom posjeta Dragoj Našoj istinski shvatio kao izraz žaljenja za sve žrtve, kako tvrdi da je mislio i rekao, bila bi to prihvatljiva i poželjna gesta. No, rekoh kako se shvatilo. Posljedice ove izjave mogle bi biti one koje je izrekao predsjednik HSS-a Friščić:

– Ovakvim izjavama dovest ćemo se u situaciju da je Hrvatska bila agresor u BiH a da smo u Hrvatskoj imali građanski rat!

Ne "piju vode" u Dragoj Našoj akademske izjave, moj predsjedniče!

HSP i NMK

Inicijativa

Nakon što je gotovo sigurno da se Kreševska skupina raspada, nakon što je više nego sigurno da se predstavnici stranaka koji u odrednici imaju – hrvatska ne će dogovoriti o zajedničkom kandidatu za člana Predsjedništva, predsjednica HSS-NHI Ljiljana Lovrić izašla je s inicijativom svehrvatske koalicije u BiH!

Odakle sada takvo nešto? Kako to da zamalo najslabija stranka izlazi s takvim prijedlogom, koji je više nego dobar, ali...?! Predsjednik HSP, dr. Zvonko Jurišić sumnja da iza toga stoji Dragan Čović o čijem djelovanju, ne samo on, ima loše mišljenje. Za Čovićev sporazum s Dodikom, koji je ovih dana u političkoj emisiji "60 minuta" pročitan javnosti, tvrdi da je to školski primjer izdaje nacionalnih interesa Hrvata. Budući da se, po njegovu mišljenju, Čović odlučio da mu sponzor bude Beograd a ne Zagreb, HSP će ići u koaliciju samo s onim strankama koje u svom programu traže održavanje Nove međunarodne konferencije o BiH. Hvala Bogu da je konačno netko od hrvatskih predstavnika shvatio da se bez održavanja NMK o BiH u njoj ništa ne može napraviti.

ODNOS PREMA ZLOČINU

Dva-tri pristupa

U Sarajevu je pokopan general Armije R BiH Rasim Delić, prvostupanjskom presudom Haaškog suda osuđen sramotno malom kaznom za zločine nad Hrvatima. Odluku na žalbe i tužiteljstva i obrane nije dočekao. I dok su mu neki, kao Haris Silajdžić i reis Mustafa Cerić, na pokopu odavali hvalospjeve, predsjednik SDA Sulejman Tihić, ujed-

no i predsjedatelj Doma naroda Parlamenta BiH, ne samo da mu nije otišao na pokop, nego nije htio prekinuti sjednicu Doma. Istodobno, predsjednik Doma naroda Parlamenta Federacije BiH, Stjepan Krešić prekinuo je sjednicu tog Doma kako bi oni koji žele mogli otići na pokop. Koliko je koji od ova tri pristupa ispravan, ostaje svakome da sam prosudi, kao što će svoje mišljenje o tome imati i predstavnici MZ. Eto vjerojatnog razloga za postupak Sulejmana Tihića.

/Tekst objavljen u HS, u broju 783., od 23. travnja 2010./

ŽELJKO USTAŠA

Eto i to smo dočekali. Tko bi rekao da će Željko postati ustaša? Istina mali, tako kaže general Armije BiH Sefer Halilović. Našem Željku nije pomoglo ni to što je bio u istoj toj muslimanskoj-bošnjačkoj vojsci, nije mu pomoglo ni to što je u tzv. miješanom braku, ni to što je u toj vojsci dobio odličje za zasluge, Zlatnog ljiljana. General Armije BiH, dakle i njegov general, na predizbornom skupu nazvao ga je malim ustašom. Razlog? Željko je, želeći na predstojećim izborima dobiti i poneki glas od Hrvata, otišao pokloniti se žrtvama zločina Armije BiH u Grabovici.

Zašto generalu Seferu Halilloviću i kandidatu za člana Predsjedništva Drage Naše smeta što se Željko poklonio žrtvama zločina kada ga je sud u Haagu oslobodio krivnje za te počinjene zločine? Možda general misli da je sud u Haagu politički sud? Možda misli da ga je nepravedno oslobodio? Ili, vjerojatnije, misli da pobiti vojnike HVO-e nije zločin, da pobiti hrvatske civile, starce i žene, ali i hrvatsku djecu nije zločin, naprotiv. No, iako ga je sud oslobodio, očito sam on ne može se osloboditi svoje savjesti koja ga kopka i tjera da se oglašava na svaki spomen Grabovice. Nijednom čovjeku nije lako nositi se sa svojom prljavom savješću. I onda u strahu reagira te na taj način pokazuje ono što sud nije želio ili nije znao vidjeti, pokazuje istinu tko je kriv za zločine u Grabovici. No, što je general Safer Halilović za pisca romana „Otac"!? Jer romanopisac, koji se deklarira Hrvatom, u Zagrebu mlati velike pare i prodaje Hrvatima pamet, kaže da su i nerođena hrvatska djeca u pokoljenjima koja će tek doći ustaše. Nažalost, nikakvih, bar pravnih sankcija ne će biti, a vrli pisac će i dalje mlatiti veliku lovu, prodavati Hrvatskoj pamet, učiti Hrvatsku demokraciji i što sve ne. Hoće li od strane CIK-a (Centralne izborne komisije) biti sankcija prema generalu Halilloviću, jer koristi govor mržnje? Ne budimo naivni, ne će.

Lešinari

Nemalo sam ostao iznenađen kada sam u „Večernjem listu" od 12. rujna pročitao tekst pod naslovom: Posjet Izaslanstvo HDZ BiH razgovaralo s Dariom Kordićem. Kordić pozdravio Busovaču i Hrvate preko Čovića i Čavare. Ukratko, na sjednici OO HDZ BiH Busovače

Marinko Čavara je upoznao OO da su on i Dragan Čović 11. rujna, u zatvoru u Grazzu posjetili Kordića, da je Kordić „pozdravio sve građane Busovače i sve Hrvate te da se raduje svakom našem uspjehu".

U to da je Dario Kordić pozdravio sve Hrvate nema nikakve sumnje, jer je dokazao i nažalost u zatvoru još uvijek dokazuje ljubav prema svom hrvatskom narodu. Međutim signal za uzbunu bio mi je sutrašnji tekst u istom listu, dakle od 12. rujna. Veliki naslov preko cijele stranice u kojem Čović tvrdi kako je Dario iz Haaga pozvao sve Hrvate u BiH da se stave pod kapu HDZ BiH! Budući da sam osobno, ranije posjetio velikog domoljuba Daria Kordića te s njim razgovarao o svemu pa i o njegovom stavu prema HDZ-u BiH dobio sam jasan odgovor – HDZ BiH više nije moja stranka, trebam li pojašnjavati zašto, ali me također ne zanima niti jedna politička stranka, zanima me samo moj hrvatski narod i molim se da mu Bog podari svako dobro.

Ali, nije nemoguće da čovjek promijeni svoje mišljenje. Zbog toga sam nazvao gospodina Luku Nikića-Šaolina, koji je u Grazzu, zajedno s gospodinom Vinkom Petrovićem stalna veza s Dariom Kordićem, te se preko njih dvojice uređuju posjeti gospodinu Kordiću. Evo što mi je kazao gospodin Luka Nikić- Šaolin:

– Točno je da je gospodin Kordić primio u posjet izaslanstvo HDZ BiH od dva člana, na čelu s Čovićem i izaslanstvo HDZ 1990., na čelu s Rudom Vidovićem. Točno je i da je gospodin Kordić pozdravio svoj hrvatski narod, ali nije točno da je ikoga pozvao da se stavlja pod bilo čiju političku kapu. Ne mogu vjerovati da postoje takvi lešinari koji nešto žele postići na muci domoljuba. Zar nije dosta od Daria što nevin leži u zatvoru, kako ih nije Boga strah? I, molim te da nađeš načina kako bi se ova istina negdje objavila. Slobodno možeš dati moj broj telefona onima koji bi ovo što sam rekao željeli provjeriti.

O postupku Čovića i Čavare ne ću reći ništa ali čudi kako nisu predvidjeli da im se laž i lešinarenje može obiti o glavu. Naime prema izbornim pravilima nije dopušteno u predizborne svrhe koristiti osuđene za ratne zločine i ma što mi osobno mislili, gospodin Kordić je nažalost osuđen baš za to. Neki u BiH, kao npr. gospodin Ivan Lovrenović, putem svoga komentara za Radio Slobodnu Europu traže od CIK-a da se zbog ovoga sankcionira HDZ BiH.

Radončićev poučak

Gostujući u emisiji „60 minuta", na primjedbu Bože Ljubića kako Hrvatima drugi biraju člana Predsjedništva Fahrudin Radončić mu je odbrusio:

– Ako ste ugroženi kao što govorite zašto se vi Hrvati, članovi Krešević skupine, niste dogovorili i imali jednog kandidata?

Doživjeli smo da nas i Radončić uči pameti ali sumnjam da će i to biti dovoljno.

/Tekst objavljen u HS od 23. rujna 2010./

NOVA MEĐUNARODNA KONFERENCIJA O BIH

Prepotencija

Poštovani čitatelji, ako vi u Lijepoj Našoj mjesecima imate teme za zabavu narodnih masa, počevši od bilo koga, evo recimo Mesića pa danas do Sanadera, ni mi u Dragoj Našoj ništa ne zaostajemo za vama, naprotiv, u najmanju ruku tri put nam je "zabavnije". Nekomu je u BiH palo na pamet da osim tzv. javnih televizija, Federalne i TV BiH1, krene s nekom TV1. Riječ je o istim "facama", osobama s te dvije spomenute, tzv. televizije. Budući da su u Dragoj Našoj međustranački razgovori o uspostavi nove vlasti u punom jeku, razgovara svatko sa svakim, nekomu je s te, još uvijek eksperimentalne televizije palo na pamet da gledateljima postavi nekoliko pitanja glede rezultata tih stranačkih pregovora. Evo postavljenih pitanja na koja gledatelji mogu odgovoriti: Što mislite tko će koga prevariti; Lagumdžija Dodika; Dodik Lagumdžiju; njih dvojica Tihića; Radončić Tihića ili Tihić svu trojicu? Nema što, prava pitanja za zabavu zaluđenih i sluđenih masa. Ako bismo k tomu još dodali niz stranaka i političara koje nisu nabrojali, uzelo bi to još najmanje pola stranice. O rezultatima tih međustranačkih razgovora ne ću vam reći ništa, jer se to svakako još dugo ne će znati, kao ni odgovor na pitanja tko će koga.... Ovom prigodom želim vam skrenuti pozornost na dvije, odnosno tri stvari. Visoki predstavnik Inzko jasno je pred kamerama kazao: – Dragan Čović ne može biti predsjednik Ministarskog vijeća BiH jer mu je zabrana OHR-a za obnašanje vlasti još uvijek na snazi! Novi-stari član Predsjedništva Drage Naše, Srbin Nebojša Radmanović, također pred *beha* javnosti kazao je: – Treći entitet je vrlo, vrlo veliko pitanje jer se Daytonski sporazum ne može mijenjati bez održavanja NOVE MEĐUNARODNE KONFERENCIJE O BiH!

I sada riječ naslova – prepotencija.

Od četiri pojašnjenja u Hrvatskom enciklopedijskom rječniku što označava ta riječ evo samo dva. 2. pren. Pretjerana samouvjerenost; drskost, arogancija, nadmoćnost, oholost i lat. Praepotentia –praepotens; koji ima veću moć. Toliko iz rječnika.

O mojoj knjizi "Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede" jedan književni kritičar napisao je: "Njegova

arogancija, njegova samouvjerenost ide dotle da tvrdi...." A evo vam, poštovani čitatelji što tvrdim iz Proslova knjige: Ma koliko to nekomu izgledalo prepotentno, nevjerojatno, romantično, nemoguće ili zašto i to ne reći, suludo, s punom odgovornošću pristajem, u slučaju da mi Političko vijeće Europe pruži priliku, da s osobama od ugleda i povjerenja uredim Bosnu i Hercegovinu kao 'kocku šećera'. Ukoliko za dvije godine ne riješim temeljno pitanje, a za četiri godine ne napravim Bosnu i Hercegovinu u kojoj bi bili zadovoljni svi narodi i građani neka me razapnu usred Sarajeva ili usred Bruxellesa..." Već puno desetljeće pišem kako se u BiH ne može napraviti nikakav pomak a da se ne održi NMK o BiH jer, ako se za petnaest godina od Daytona političari ni narodi nisu mogli dogovoriti oko ustavnih promjena, odnosno novog političkog ustroja BiH, sasvim je sigurno da se ne će dogovoriti ni u sljedećih petnaest godina. Govorim o promjenama koje bi BiH omogućile da funkcionira kao svaka normalna država, o promjenama koje bi donijele popravljanje bijednog statusa svih i građana i naroda ili ako nekomu bolje zvuči, svih naroda i građana, pa vi sada kažite što god hoćete. No, evo nakon toliko godina neki su počeli shvaćati ono što odavno govorim i pišem. I na kraju, dopustite, da Cristiano Ronaldo nije prepotentan zar bi bio jedan od najboljih igrača svijeta. Ali za razliku od drugih, Real zna prepoznati i cijeniti prave vrijednosti pa radilo se i o prepotentnim osobama. Osim toga Real želi biti moćan i jak, sumnjam da oni koji odlučuju o kupnji "igrača" žele da BiH bude jaka.

/Tekst objavljen u HS, u broju 815, od 3. prosinca 2010./

IZ BIH BILJEŽNICE
(NE)USPOSTAVLJANJE VLASTI

Baksuz

Baksuz je turcizam koji znači osobu koja nema sreće, koju ne prati sreća, zlosretnik, pehist, osoba koja nosi nesreću. Baksuz ili baksuzluk je jednostavno nesreća ili zla sreća. Toliko o značenju riječi baksuz.

Ako se ne varam neki Englez je "izračunao", ustvrdio kako je 17. siječnja najnesretniji dan u godini, a baš toga 17. siječnja ove godine političari u Dragoj Našoj organizirali su sastanak u Sarajevu s nakanom da se dogovore o uspostavi vlasti. Da stvar bude gora na taj sastanak došli su predstavnici trinaest. stranaka. Kud ćete veći peh, kud ćete veći baksuzluk da baš trinaest. stranaka na izborima postanu parlamentarnim! Ne znam je li spomenuti Englez "izračunao" kako broj trinaest. donosi nesreću ili je to utvrđeno pučkim praznovjerjem, ali je više nego očito da su ovih trinaest. stranaka koje su na izborima dobile svoje zastupnike u Parlamentima Drage Naše baksuzne, da donose nesreću Bosni i Hercegovini. Dakle, sastali su se radi dogovora. Oni koji na život gledaju malo optimističnije, koji vjeruju da postoji i najsretniji dan u godini, zadovoljni su, jer su se političari na sastanku dogovorili kako će, ukoliko za petnaest dana netko dostavi dokaze o parlamentarnoj većini, biti zakazana sjednica Parlamenta (vidite da su svi ti političari praznovjerni jer su izbjegli kazati za trinaest dana) na kojoj bi se uspostavila vlast. Ako, pak, nitko od njih ne bude mogao ustvrditi i dokazati da ima potrebnu većinu sastat će se ponovno za petnaest dana kako bi se nastavili dogovarati. Na taj sastanak nisu došla trojica koja su prema mišljenju nekih u BiH bitna za dogovor oko uspostave vlasti, Čović, Tihić i Dodik. Tihić ima "debelo" opravdanje. Naime, 19. siječnja ima sastanak s njemačkom kancelarkom. Da se ne boji leta avionom mogao je na put krenuti i ujutro 19-og ili, da se ne plaši vožnje autom, mogao je krenuti na put 18-og, ovako, budući će ići pješice, čovjek stvarno nije mogao doći na taj sastanak. A nije htio ni baksuzirati. Dodik, pak, nije zbog magle na sarajevskoj zračnoj luci mogao doletjeti zrakoplovom iz Banje Luke. Za razliku od njega, predsjednik SDS-a Bosić nema pravo na korištenje zrako-

plova pa je stigao autom. Prije nego Dodik avionom. Obrazloženja zašto na sastanak nije došao Čović nema, ali to nije ni bitno.

Pa što bi onda moglo biti bitno s tog sastanka? Sva bit leži u izjavi predsjednika PDP-a, Mladena Ivanića: – Poslije izbora vjerovao sam i izjavio da bi vlast mogla biti uspostavljena do travnja mjeseca, nakon današnjeg sastanka siguran sam da ne će biti uspostavljena ni do ljeta – izjavio je.

Nisam siguran, oprostite mi što to ne ću provjeravati, prije svega jer nisam praznovjeran, ali mi se čini da je taj najsretniji dan, opet prema "izračunu" pripadnika kolonizatorskog naroda negdje početkom ljeta. Samo živo, veselo, i nadasve optimistično, građani i narodi Drage Naše, ili bolje zvuči – narodi i građani Drage Naše. Samo hrabro, izdržali smo mi i gore.

POLITIČKA TRGOVINA

Seljačka mudrost

Kada god ja spomenem moje pokojne djedove, supruga mi se naroguši. E jesu i bili... A djedovi su mi zbilja bili mudri i pametni. Evo vam jedan primjer. Pokojni did s očeve strane, Anto često mi je govorio: – Ako želiš nešto prodati, recimo kravu za tisuću maraka, moraš je zacijeniti dvije tisuće, jer je nikada ne ćeš prodati za onoliko koliko je zacijeniš.

Ne znam kako je predsjednika Bošnjačkog instituta i predsjednika SDP-a Zlatka Lagumdžiju savjetovao njegov djed, ali je očito da Lagumdžija u pregovorima oko uspostave vlasti primjenjuje baš seljačku mudrost. Evo kako. Odmah poslije izbora kazao je kako će njegovi reformirani komunisti dati, postaviti predsjedatelja Ministarskoga vijeća Drage Naše i naravno, bit će to on. Sada je malo spustio cijenu, kaže kako je spreman da to bude Hrvat, jer je on, eto, demokrata i za poštivanje prava jednakopravnosti naroda u BiH, ali će to biti Sejdo Bajramović. Isto kao što je član Predsjedništva BiH Željko Komšić. Ipak mislim da on svoju kravu ne će prodati jer je potražnja za kravama sve manja. Ni seljaci više nisu naivni.

/Tekst objavljen u HS, u broju 822, od 31. siječnja 2011./

Vjesnik

Moj prvi tekst u australskom Hrvatskom Vjesniku objavio sam 6. veljače 2009. godine a tada je objavljen pod naslovom kao „Pismo uredništvu". Kasnije je to preraslo u moju kolumnu pod nazivom LIJEPA NAŠA DRAGA NAŠA. Evo tog prvog javljanja za Vjesnik:

NAMA, HRVATIMA, BOG JE DAO DA IMAMO DRAGU NAŠU

Poštovani čitatelji 'Hrvatskog Vjesnika', po prvi put javljam vam se iz Drage Naše, kako Bosnu i Hercegovinu zovem u svojim tekstovima za 'Hrvatsko Slovo', ali i u drugim listovima u kojima se oglasim. Nama, Hrvatima, Bog je dao da imamo Lijepu našu, Hrvatsku, ali i Bosnu i Hercegovinu, odnosno Dragu našu, kako već napisah. Taj Božji dar, često, usudio bih se reći, čak i prečesto ne znamo cijeniti onoliko i onako kako bi trebalo. Na žalost.

No, o tim i sličnim problemima u sljedećim brojevima, ako vam se, kako rekoh dopadne način na koji pišem. A sada, dopustite mi i ne zamjerite, za prvo javljanje napisat ću nešto o Marinčićima, ono što mi je pokojni did Anto kazivao.

Prije toga rečenicu-dvije o didu koji je rođen 1905. godine u selu Čusto Brdo gdje i ja dan-danas s obitelji živim, a umro je 1991. Did Anto, zvani brko, bio je visok preko stotinu devedeset centimetara, mršav, bez ijednog grama viška.

Za vrijeme Austro-Ugarske završio je nižu realnu gimnaziju i za života upamtio pet država – državnih uređenja. Jedne prigode, tamo 1970-tih, kada se radio put Sarajevo – Slavonski Brod, vraćajući se iz Maglaja, naišao je na prometnu nezgodu koja se dogodila. Tadašnja milicija pokušala je rastjerati okupljeni svijet, a drugu milicionaru se učinilo najzgodnije zagalamiti na dida.

- 'Ajde ljudi raziđite se, što gledate? – rekao je obrativši se didu.

- Gledam kako ste loše napravili taj put da ubijate ljude – odgovori mu did.

- De ti, brko, daj samodoprinos da se naprave bolji putevi – kaže milicionar.

- Dao sam ja stotinu put, ali vi sve pokradoste.

- Da ti, brko, nemaš što protiv naše države Jugoslavije? – povišenim tonom upita milicajac.

- Ja sam u svom vijeku živio u pet država i nijedna od ove nije bila gora – odbrusi mu did.

- 'Ajde, 'ajde, raziđite se – završi milicioner tu raspravu, videći da s didom ne će lako izaći na kraj.

Kada se 1990-te pojavio Tuđman, did je već počeo poboljevati, ali mi je tada kazao nešto u čemu je mnogo, mnogo istine.

Dobro je, unuku moj, što se pojavio ovaj Tuđman, to je jako, jako dobro. Dobro je što se i ti baviš time (*moja malenkost je jedna od osoba koja je na ovim prostorima osnivala HDZ*). Sada ćemo konačno napraviti Hrvatsku državu, ali unuku moj, pazi se nas Hrvata, i onu hrvatsku državu smo mi razvalili. (*Did je umjesto – razvalili – upotrijebio pučki izraz, znate već koji...*).

Treba li veće potvrde ovim didovim riječima od onoga što vidimo da sami sebi radimo? No, o tome u nekim od sljedećih brojeva, a sada o Marinčićima.

"Tri su brata Marinčića, unuku moj, doselila na ove prostore iz 'Ercegovine, točnije iz Čitluka-Brotnjog. Znaš, mi Marinčići smo ti oduvijek bili zafrkani, što bi u narodu rekli 'naherice', nikada nismo dali na sebe. I, znaš kako je tada bilo, nisu mogli podnositi nepravdu i zulum koji im je činjen, i ubili su turskoga agu.

Pobjegli su u Bosnu i jedan brat se naselio u mjesto Golubinja (petnaestak kilometara prije Žepča, kada se putuje od Zenice prema Doboju), drugi ispred današnjeg Žepačkog tunela u mjestu Tatar Budžak (opet prema Doboju, tu negdje blizu se utaborio i princ Eugen Savojski u svom pohodu na Bosnu), a treći se naselio ovdje u Čustom Brdu" (selo oko šest kilometara pred Maglajem).

Budući da tada nije bilo telefona niti drugog prijevoznog sredstva osim konja, kada se napravi tako nešto, ljudi bi bježali iz 'nahije u nahiju', danas bi rekli iz županije u županiju ili kanton, a vlasti nahije u kojoj su počinili bilo što ne bi ih mogla pronaći.

Danas Marinčića ima diljem svijeta, a ono što mene osobno raduje jest činjenica da još nigdje nisam čuo, niti saznao da ima Marinčića koji su prešli na islam.

Kada ovo kažem, nikako ne podcjenjujem islam, niti ga želim omalovažiti, samo me raduje što Marinčići ni za novac, niti na silu, nisu željeli mijenjati svoju kršćansku vjeru u neku drugu. Danas, poslije svih nedavnih teških ratnih događanja, kada su Hrvati iz Žepča, Zavidovića i Maglaja uspjeli opstati i ostati na svojim ognjištima i kada su i političkim putem uspjeli ispraviti višegodišnje i višestruke nepravde činjene im u bivšoj Jugoslaviji, Marinčići, kao i ostali, okreću se stvaranju boljih uvjeta za život.

Da bi se to moglo ostvariti Bosnu i Hercegovinu bi trebalo urediti kao normalnu europsku državu, što ona danas, ne samo da nije, nego je miljama daleko od moderno ustrojene zemlje koja bi pružala svima jednaka prava i iste šanse za život. Daytonski mirovni sporazum nikako nije ono što Bosni i Hercegovini i njezinim narodima i građanima daje perspektivu i žurno bi trebalo izvršiti ustavni preustroj.

No, o tome kako bi je trebalo urediti, kako bi se to moglo i bi li se ikako moglo u nekimnarednim tekstovima.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 6. veljače 2009./

SVE U BIH U UREĐENIM JE DRŽAVAMA NEZAMISLIVO

Da Daytonski sporazum, ujedno i Ustav BiH, uistinu ne daje BiH nikakvu šansu kazuju i izjave nekoliko svjetskih poznatih političara, koji su kazali da je Dayton luđačka košulja za Bosnu i Hercegovinu...

Teče četrnaesta godina od potpisa Daytonskog mirovnog sporazuma za Bosnu i Hercegovinu. Što se promijenilo, ide li Bosna i Hercegovina naprijed, k boljitku? Kada postavimo ovo pitanje odmah se mora, ali baš mora, dati dodatak ovom pitanju – ide li k boljitku njezina tri naroda koji u njoj žive, ili samo – k boljitku svojih građana.

Odmah, nekako poslije potpisa Daytonskoga sporazuma, čuveni don Anto Baković napisao je kako je Dayton omča oko vrata BiH, poglavito omča oko vrata najmalobrojnijega hrvatskoga naroda u njoj. Naravno da su ga, uvjetno rečeno, ljevičari, optužili kako je njegovo pisanje neumjesno, posebno iz razloga da je Dayton zaustavio krvavi rat u BiH.

A kakvo je stanje u BiH danas, nakon četrnaest godina?

Nema rata, nema svakodnevnih pokopa mladih ljudi. Golema je to stvar. Dobar dio porušenih objekata je popravljen i kada sada prođete kroz male gradiće, kao što je npr. Žepče u kojemu živi i autor ovoga teksta, neupućeni da je tu donedavno trajao, bjesnio rat, teško da bi primijetili što se tu događalo. Vrlo mali dio minirana teritorija je razminiran, tako da je opasnost od posijanih mina stalna.

Od poduzeća koja su prije rata radila, pogotovu onih većih, gotovo da ništa nije ostalo. Uništena su, što realnom nemogućnošću rada velikih giganata na načelima socijalističke političke ekonomije, što privatizacijom koja je bila sve prije nego normalna tranzicija iz soc-komunističkoga u kapitalistički sustav. Najbliže istini i najblaže rečeno, političke strukture na vlasti, od rata naovamo, sve su učinile kako bi se ona poduzeća koja su vrijedila srozala do dna i tako prodala za jednu marku.

Nadalje, ono što je u uređenim zemljama nezamislivo, jest činjenica da većina vlasnika i onih firmi koje rade i kako-tako posluju ne uplaćuje doprinose radnicima za mirovinsko i zdravstveno osiguranje, propisano zakonom. Naravno da onda niti državne institucije, koje svaka normalna zemlja ima, ne mogu funkcionirati. Najizraženije je to u školstvu i zdravstvu, gdje su doktori i profesori svedeni na bijedan i ponižavajući položaj. Provedba aneksa 7 o povratku svi na svoja ognjišta ni izbliza nije urađena onako kako je zamišljeno i napisano u Daytonskom sporazumu.

Ovdje ću prestati nabrajati, jer ako ovako nastavim svašta možete pomisliti, poštovani čitatelji. Ono što se pak mora jest postaviti pitanje – zašto je tome tako, gdje je problem?

A problem je u političkom ustroju BiH, bolje reći – neustroju!

Dayton je zaustavio rat i to je sve što je dobro. Ostalo iz Daytona, pokazalo se, ništa ne valja.

Kao prvo, BiH ne može funkcionirati podijeljena na dva entiteta, a baš Daytonskim sporazumom BiH jest podijeljena.

Da bi mogla uopće funkcionirati kao država, te da bi mogla ići naprijed u gospodarskom smislu, morao bi se napraviti novi ustroj, donijeti novi ustav. A baš to nikako ne ide.

Mnogi svjetski političari, mnogi od onih koji se razumiju u stanje u BiH, ali nažalost, ponajviše oni koji o Bosni i Hercegovini pojma nemaju, predlažu, nude, pa čak i nameću svoja rješenja.

Da Daytonski sporazum, ujedno i ustav BiH, uistinu ne daje BiH nikakvu šansu kazuju i izjave nekoliko svjetskih poznatih političara, koji su kazali da je Dayton luđačka košulja za Bosnu i Hercegovinu.

Prošle godine pokušalo se nešto mijenjati na ustavnom rješenju ali je prijedlog, poznat kao travanjski paket pao na parlamentima.

Kada sam na početku napisao da se odmah mora postaviti pitanje teži li se prijedlozima novoga ustroja, novoga ustava BiH, ići k boljitku naroda ili građana, čini mi se kako sam kazao gdje u stvari leži pravi problem i zašto se ne može doći do dogovora. Političko vodstvo Muslimana-Bošnjaka zalaže se za građansku državu, srpsko ne bi nikakvu BiH, a hrvatsko bi da se nekako izbori za svoju jednakopravnost i konstitutivnost, koju, istina je, i sada ima na papiru, ali samo na papiru. No o tome što se krije iza tih zalaganja, npr. iza 'građanske' BiH, te o tome kakva se trenutno nude rješenja, pisat ćemo u sljedećim brojevima.

Dok se to pitanje ne riješi, a ono će, na žalost potrajati godinama, pa i desetljećima, narodi i građani Bosne i Hercegovine, koju ja od milja zovem Draga naša, jer mi Hrvati imamo i Lijepu našu, osuđeni su na dugotrajnu agoniju i posvemašnju bijedu, kako pišem u knjizi "Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede".

Poštovani čitatelji, lijep vam pozdrav iz Bosne i Hercegovine!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, 13. veljače 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

STVARANJE HRVATSKOG ENTITETA U BIH BILO BI POGUBNO ZA HRVATE?

U Bosni i Hercegovini je jako teško, da ne kažem nemoguće postići politički dogovor o ustavnom ustroju. Zašto? Ako dublje analiziramo doći ćemo do tri, pa i četiri razloga zašto je to tako.

Prvo, ogromna većina, da ne kažem svi Srbi u BiH bi Bosnu i Hercegovinu pripojili Srbiji, isto tako, Hrvati, najradije bi je pripojili Hrvatskoj, a Muslimani-Bošnjaci bi najradije napravili svoju, muslimansku BiH, pod firmom građanske države stvorili bi unitarnu, a vrlo brzo poslije toga, čisto islamsku BiH prema načelima šerijata. Sve tri prijedloga spadaju u sferu fantazije i samim tim otpadaju, nemoguće ih je sprovesti.

Drugo, pokušaj Srba da od Republike Srpske, koja nikada nije postojala do Daytona, i od 49% teritorije BiH, na što nikada nisu polagali pravo, naprave državu, ili RS pripoje Srbiji, spada u red iracionalnih prijedloga, pogotovu kada i ptice na grani znaju da je nastala na krvi, na zločinu, na otimačini hrvatske i muslimanske-bošnjačke zemlje, na etničkom čišćenju Hrvata i Muslimana-Bošnjaka. Dayton kao da tu činjenicu zaboravlja. Pokušaj nekih hrvatskih političara da naprave treći hrvatski entitet ili hrvatsku Republiku u BiH, također spada u red iracionalnih. Zašto?

Pretpostavimo, ponavljam pretpostavimo, da Bošnjaci-Muslimani, zarad neke minijaturne islamske državice i prihvate da, recimo Mostar, Stolac, Čapljina i neka druga mjesta budu u tom hrvatskom entitetu, ili republici, možemo to zvati kako hoćemo, kako bi prihvatili da u tom hrvatskom entitetu budu Bugojno, Jajce, Travnik, Novi Travnik, Busovača, Kiseljak, pa i Kreševo?! Nikako. Vjerujte, nikada to ne bi prihvatili.

Da obrnemo situaciju – kako bi Hrvati iz navedenih mjesta u Srednjoj Bosni prihvatili da ta mjesta ostanu u muslimanskom entitetu!? I jedni i drugi su ratovali zato da ostanu na svojim ognjištima, pa zašto bi to prihvatili!?

Ali gdje su, u takvom eventualnom dogovoru, Hrvati iz Žepča, Usore, Bihaća, Tuzle, a da i ne spominjem Posavinu!?

Znajući to, jasno je da i ovaj prijedlog spada u sferu iracionalnih i za provedbu nemogućih prijedloga.

Muslimani bi pak, da naprave, kako kažu, građansku BiH, ali, znademo da je građanska država, država najbrojnijeg naroda. Njemačka jest građanska država, ali je to država njemačkog naroda. I Hrvatima i Srbima je više nego jasno da bi, kada bi pristali na takvo uređenje, vrlo brzo u takvoj 'građanskoj' državi, bili samo dekor, ukras kojim bi Muslimani-Bošnjaci mahali pred međunarodnom zajednicom – evo vidite, što im fali živjeti u građanskoj državi – rekli bi.

Da još malo pojasnim zašto je stvaranje trećega, hrvatskog entiteta, po same Hrvate u BiH najpogubniji prijedlog.

I da se kojim, svjetskim čudom postigne takav nemoguć dogovor između Hrvata i Muslimana-Bošnjaka unutar Federacije, jer Srbi, za sada ne će ni da čuju o diranju i milimetra RS, što bi se dogodilo?

Hrvati, koji bi ostali u tom, muslimanskom-bošnjačkom entitetu, i ono malo njih koji sada žive u RS, zaključili bi – ostavljeni smo u nekoj muslimanskoj i srpskoj državici, mi tu ne želimo živjeti – i ispravno bi zaključili – mi ćemo odseliti, kazali bi.

Tko bi najviše stradao u takvom dogovoru, koji, na žalost predlaže Dragan Čović, predsjednik HDZ BiH, te neki od, nazovi stručnjaka, kao prof. Božo Žepić?

Jasno, najviše bi nastradao najmalobrojniji, hrvatski narod.

Priča Dragana Čovića, da bi ona mjesta, koja fizički ne bi imala vezu sa tim entitetom, bila u tom entitetu u diskontinuitetu, jest priča za malu djecu. To u BiH, pogotovu netom poslije rata, jednostavno ne bi moglo funkcionirati. Dogodio bi se novi val iseljavanja, točnije etničkog čišćenja, sada "u miru".

I treće, što je možda najvažnije, BiH je uvijek pravila međunarodna zajednica, od Berlinskoga kongresa, pa danas do Daytona, a samo neupućenima nije jasno kako ona, prije svih Amerika, ne će dopustiti stvaranje tri entiteta, što je, uostalom, više puta ponovljeni stav službene Amerike.

Da ovo malo razjasnim.

Stvaranjem hrvatskog entiteta ili republike, a već postoji RS, *de facto* i *de iure*, stvorila bi se i islamska država u BiH.

Kada tvrdim da to svijet ne će dopustiti, to nije zato što se Zapad boji islama nego zato što bi, u takvom slučaju Hrvati, koji bi morali odseliti iz te muslimanske državice i njihova unučad i praunučad,

jer se povijesne nepravde lako ne zaboravljaju, nastojali tu državu uništiti.

S druge, pak, strane, takva državica bila bi tijesna za Muslimane-Bošnjake, oni bi imali prirodnu težnju da se šire i ovdje bismo imali Bejrut iz najcrnjih dana. E, zbog toga Zapad ne će dopustiti stvaranje trećeg entiteta.

Na žalost, spomenuta gospoda to ne znaju pa čak Hrvatima, protivnicima tog pogubnoga prijedloga spočitavaju da ne žele rješenje nacionalnog pitanja Hrvata u BiH, što je, blago rečeno, smiješno.

Napad predsjednika HDZ BiH, Dragana Čovića na, kako je rekao, 'jedan dio Crkve koja je žestoko protiv takvog pogubnog rješenja', protiv trenutno aktualnog Prudskog sporazuma, samo je dokaz da je njegov prijedlog poguban po Hrvate.

Zašto?

Pa priznat ćete, teško da je Čović pametniji od Katoličke crkve u BiH.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 20. veljače, 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

NUŽNA JE NOVA MEĐUNARODNA KONFERENCIJA O BIH

Udruga dragovoljaca i veterana HVO županije Srednja Bosna 27. veljače organizirala je obilježavanje 17. obljetnice Zbornog područja Vitez. U pozivnici je naveden i protokol – polaganje vijenaca i paljenje svijeća na spomen obilježje Križančevo selo, koncelebrirana sv. misa za sve poginule branitelje ZP Vitez u crkvi sv. Juraja, svečana akademija u dvorani Hrvatskog doma Vitez, te domjenak. U potpisu pozivnice je „Organizacioni odbor".

Više je nego dobro da se Hrvati okupljaju, pogotovu pripadnici HVO, a među njima i oni koji su organizirali obranu hrvatskog naroda. Međutim, mi ne bismo bili mi, ne bismo bili Hrvati, kada na sve što smo dobroga uradili ne bi stavili veliku mrlju.

Naime, kako je moguće da neki u tom Odboru, pozivnice upute samo onim članovima Zapovjedništva, konkretno 111xp pukovnije HVO iz Žepča, koji im se sviđaju, a druge ne pozovu? Stvar još više postaje apsurdna kada član tog „Organizacionog" odbora, general Dragičević, spriječi da se na tu svečanost pozovu neki članovi najužeg stožera zapovjedništva 111xp? Zašto je to učinio čovjek ispred čijeg imena stoji ono – časnik HVO?

Odgovor bi mogao ležati u tome da je isti taj general u početku rata bio tjelohranitelj članu najužeg zapovjedništva 111xp pukovnije, čovjeku koji je razoružao tri srpska sela. Sada taj (ne)časnik, general čini sve kako bi omalovažio one koji su u odsudnim trenutcima bili ispred njega. Nikako nisam za to da se Hrvati dijele na sinove partizana i ustaša, na koncu i pokojni predsjednik Tuđman kazao je kako je njegov cilj pomiriti ih, a ne produbljivati unutar-hrvatske podjele, međutim, što se danas događa, čak uzima maha?

Dosta onih koji su prije Domovinskog rata bili dugogodišnji oficiri JNA i dugogodišnji članovi SKJ danas su opet na vodećim pozicijama u hrvatskom narodu. Ne želim suditi strogo, ali da se Hrvatima ne bi opet i opet događale iste ili slične pogreške, mišljenja sam da ljudi koji su u komunističkom sustavu bili na visokim pozicijama, oni koji su činili loše Hrvatima (cinkarili ih UDB-i, bili kandidati ili članovi Kongresa SKJ i slč.) ne bi danas mogli biti na vodećim ili visokim pozicijama u društvu.

Primjer; general Antun Tus kaže: „Da nije bilo dogovora Tuđmana s Miloševićem o podjeli Bosne, rat smo mogli završiti još 1992. i prije ući u EU i NATO...", i još ga neki novinari nazivaju „ocem hrvatske vojske"!!! Da čovjek ne povjeruje – general Tus otac hrvatske vojske! Svašta!

Osim toga, general Tus i laže, jer, gdje je to on našao nekakav dokument iz kojega bi se vidjelo da je Tuđman dijelio Bosnu (i ako je to želio reći, valjda je trebao kazati da je dijelio Bosnu i Hercegovinu)? Majko mila!

Ali prisjetite se, Tus je izdanak one JNA koja je napala Hrvatsku. Tim starim, dugogodišnjim komunistima nije strano lagati, prisvajati nečije tuđe zasluge. Da osobno ne znam kako sam neke Hrvate, koji su čak do svibnja 1992. bili u JNA, doveo u HVO, dajući im da obučavaju pripadnike HVO i poslije od njih čuo kako su oni pravili HVO, možda bi nasjeo na ovakvu gnusnu laž generala Tusa.

Zašto na tu svečanost u Vitezu nije otišao, u vrijeme rata načelnik stožera 111xp, Niko Jozinović, iako je dobio pozivnicu?

Jer su, između ostaloga, na toj svečanosti dijeljena i neka priznanja, a možete zamisliti, da je pokojni general Ivo Lozančić dobio tek zahvalnicu, dok su neki, koji mu nisu bili ni do koljena dobivali zlatni prsten. Da stvar bude gora, isti taj general Dragičević, kojega je, na žalost, pokojni general Ivo Lozančić gurao iako smo ga svi upozoravali kako se radi o čovjeku koji baš i nije „čitav", na stranu to što je svojim dopisom zabranio održavanje skupa HDZ iz 1990. u Žepču, isti taj Dragičević pri dodjeljivanju priznanja kazao je – Ivo Lozančić je dobio zahvalnicu – izostavivši kazati – general Ivo Lozančić!

Da su Miroslav Tuđman, a posebno general Ljubo Ćesić Rojs, koji su bili nazočni na proslavi znali tko je, između ostalih u „Organizacionom odboru", za vjerovati je kako bi spriječili bacanje mrlje na jedan, u biti dobar i potreban čin, proslavu obljetnice. No, general Ćesić zna kako i koga može nazvati da provjeri točnost ovoga članka. Nadam se kako će to i učiniti. Sličan primjer, ovomu u Vitezu postoji i kod političara. Naime, nedavno je u Žepču svoju knjigu "Obraćenik" predstavio prof. Zdravko Tomac.

Ukratko, prof. Tomac je govorio kako se odrekao komunističke ideologije i kako je shvatio da je Tito bio zločinac. Također, u svom političkom „obraćenju" priznao je kako je bio oduševljen Kardeljom

te da je bio štićenik Jakova Blaževića, istoga onoga koji je tužio pokojnog kardinala Stepinca.

Osim „političkog obraćenja" prof. Tomac je kazao kako je i postao vjernik te da više nije ateist. Jedan od konobara u žepačkom Domu kulture upitao je neke od gostiju – vjerujete li vi stvarno da se ta komunjara obratila?

Kad se postavlja takvo pitanje trebalo bi se prisjetiti one o izgubljenom sinu koji se vratio svome ocu, bar bi to trebali imati na umu mi, katolici.

Međutim, da pitanje koje je konobar postavio itekako ima svoju težinu govori ono što je prof. Tomac napisao u zadnjem broju katoličkog tjednika.

Naime, prof. Tomac kaže da se stanje u BiH može srediti, napraviti novi ustroj BiH samo NOVOM MEĐUNARODNOM KONFERENCIJOM!

Gdje je problem? Prof. Tomac ni jednom riječju, kao i nedavno prof. Božo Žepić, nije spomenuo da već deset godina moja malenkost piše kako se novo ustavno pitanje BiH, prema kojemu bi ona postala normalna država može napraviti samo NOVOM MEĐUNARODNOM KONFERENCIJOM O BiH!

Ako netko tvrdi da se obratio i da je postao katolik, vjernik onda nikako ne bi smio krasti tuđe, pa ni ideje. Treba li napominjati kako su profesori Tomac i Žepić bili dugogodišnji članovi SKJ-u?

Ukratko, uz ime i titule nekih, umjesto časnici, trebalo bi stajati – NEČASNICI!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 13. ožujka 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

TKO JE PRAVI ŠEF U BIH

Kako je poznato u Dragu Našu Bosnu i Hercegovinu stigao je novi Visoki predstavnik, Austrijanac Valentin Inzko. Dakle stigao je novi vladar. No, nisam siguran da obični ljudi znaju kako funkcionira vladavina Visokog predstavnika, na čemu se temelji demokracija. A kako ona funkcionira, te tko je u stvari pravi šef u BiH moglo bi se vidjeti iz dva primjera koja ću vam navesti.

Od prestanka rata, kada su se uspjeli obraniti i opstati na svojim ognjištima, Hrvati Žepča, Zavidovića i Maglaja, nastavili su, sada političku borbu za ispravljanje nepravdi koje su im činjene tijekom zadnjih šezdeset godina od strane velikosrpske politike, kada su ih raznoraznim nelogičnim podjelama smještali, dijelili u te tri općine, kako bi u svakoj bili u manjini. Dakle, nastavili su borbu za ostvarenje zacrtanog plana još 1990-te od strane ta tri općinska odbora HDZ-e – ujedinjenje u jednu općinu Žepče. Budući da nije bilo razumijevanja od strane međunarodne zajednice, Hrvati ove tri bivše općine odlučili su bojkotirati prve i druge poslijeratne izbore. Kako bi Hrvate natjerala na poslušnost, bez obzira što oni ni 1998-me godine nisu izašli na izbore MZ, odnosno OSC-e je proglasio 'rezultate' izbora prema kojima su u općinskom vijeću u Žepču, Muslimani-Bošnjaci imali trideset devet, a Hrvati tri zastupnika. Nema potrebe pojašnjavati kako su došli do ovakvih 'rezultata', iako Hrvati nisu izašli na te izbore. Muslimani-Bošnjaci koji su se u apsolutnom broju vratili u Žepče, tražili su bilo kakav povod za izazivanje incidenata, stalno optužujući Hrvate za sve moguće i nemoguće, pokušavajući na taj način spriječiti ih da isprave nepravde koje im je, kako već rekoh nanosila velikosrpska politika. I samo mala digresija, danas muslimanska-bošnjačka politika svjesno pokušava raditi Hrvatima u BiH ono što im je radila velikosrpska politika. Tako je, u jednom trenutku više bilo nemoguće izbjeći održavanje te zajedničke sjednice općinskoga vijeća u omjeru koji su izmislili ljudi iz MZ, 39:3. Sjednicu je naravno zakazao ured OHR-a, odnosno tadašnji zamjenik Visokog predstavnika Schumacher. Znajući tko je pravi šef u BiH, budući da sam tada bio predsjednik HDZ, politički i svakako drukčije ujedinjenih Hrvata Žepča, odlučio sam se na jedini potez koji je tada bio moguć, a kako

bi spriječio održavanje te farse i na taj način izbjegao da Hrvati održavanje te sjednice shvate kao svoj poraz. Pozvao sam zapovjednika bataljuna SFOR-a (u Žepču je bio smješten Poljski bataljun) tada, pukovnika Grušku, koji je danas general. Veoma je važno imati na umu ovo da je pukovnik Gruška postao general.

Ukratko, nazvavši poljski bataljun predstavio sam se i zatražio da pukovnik Gruška žurno dođe u ured HDZ, jer bi u Žepču ponovno mogao izbiti rat – i spustio slušalicu. Nije prošlo više od sedam-osam minuta a pukovnik je dojurio sa svojim pomoćnicima. Pitao sam pukovnika jesam li ga ikada slagao ili dao pogrešnu procjenu situacije. Odgovorio je da nisam. E sada, pukovniče, kazao sam mu, ako ne spriječite održavanje ove sjednice općinskoga vijeća zakazane za subotu, u Žepču će biti krvi do koljena pa i kada bi vi na ulice izveli sve tenkove koje imate na raspolaganju. Pukovnik se pravo preplašio i pitao me što da čini. Naravno, u svom planu očekivao sam baš to pitanje. Nazovite pukovniče u Sarajevo zapovjednika SFOR-a za cijelu BiH i kažite da se za sutra zakazana sjednica općinskoga vijeća od strane OHR-a svakako mora otkazati iz sigurnosnih razloga. Ja sada odoh na teren pokušati smiriti situaciju, dodao sam i ostavio zabezeknutoga pukovnika. Jasno sam prije toga rekao tajnici da ni za živu glavu ne napušta ured jer do kraja radnog vremena, odnosno do šesnaest sati očekujem fax iz ureda Visokog predstavnika. I, nekoliko minuta prije šesnaest sati stigao je taj fax u kojem je pisalo: 'Iz nama nepoznatih razloga otkazuje se zakazana zajednička sjednica općinskoga vijeća do daljnjega'. U potpisu je bio zamjenik Visokog predstavnika Schumacher.

Nešto kasnije, kao i mnogi drugi politički predstavnici sa trokuta Žepče, Zavidovići, Maglaj, dobivši službeni poziv od strane OHR-a, otišao sam u Sarajevo na pregovore oko uspostave općine Žepče u novim granicama. Čim je sastanak počeo, gospodin Schumacher je naglasio:

– Svi ovdje nazočni mogu govoriti osim Marinčića, tj. mene.

Otrpio sam to i uredno šutio sat i pol, koliko je otprilike trajao taj sastanak. Na kraju službenog dijela sastanka Schumacher je zatražio, kao usput, mišljenje svih o onom bezveznom prijedlogu himne BiH, bez teksta i glazbe koja, ne da je lijepa nego para uši građana BiH, strana im je, kao i mišljenje o izgledu zastave. Nakon što se njih dvanaest izredalo sa svojim mišljenjem, budući da sam ja šutio, Schu-

macher je upitao a što ja mislim o tome. Odgovorio sam mu, ravno ga gledajući u oči:

– Iz nama nepoznatih razloga do daljnjeg se odlaže zakazana zajednička sjednica u Žepču, oh, pardon, iz meni nepoznatih razloga zabranjeno mi je danas ovdje govoriti.

U očima mu se jasno vidjelo da je shvatio kako je otkazana zakazana zajednička sjednica općinskoga vijeća u Žepču. Samo je kazao dvije riječi: – A tako!

Jasno je da sam ubrzo, od strane ureda Visokog predstavnika dobio zabranu političkog djelovanja, ali su Hrvati Žepča uspjeli dobiti ujedinjenu općinu i ispraviti nepravde velikosrpske politike (naravno ne samo mojom zaslugom). I drugi primjer kako funkcionira demokracija u BiH u izvedbi međunarodne zajednice je onaj o upadu tenkova u Hercegovačku banku, a o čemu sam pisao u prošlom broju. Jasno, da se primjera može navesti mali milijun. Jedna od prvih stvari koje je uradio novi Visoki predstavnik u BiH nakon svog imenovanja na to mjesto, gospodin Inzko, jest da je otišao u posjet snagama EUFOR-a u BiH. Prilikom tog posjeta s zapovjednikom EUFOR-a u BiH, gospodinom Stefanom Castagnotto razgovarao je o aktivnostima EUFOR-a i sigurnosnom stanju. Za svaki slučaj jer, ako nam ovi 'domorodci' ne budu htjeli prodati telekom ili svoje energetske potencijale, odnosno sve ono što poželimo imati u svom vlasništvu dobro je znati mogu li na njih izvesti tenkove, kao što je moj zemljak Petritsch na Hercegovačku banku. Živjela demokracija, rekli bi neki!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 3. travnja 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

DOĐITE NA UŽ'NU...

Ne znam, poštovani čitatelji što tko od vas misli o globalizaciji, je li to dobro ili nije za današnjeg čovjeka, znam samo da ja s tim baš i nisam oduševljen, da ne kažem protivnik sam, jer biti protivnik nečega što se ne može zaustaviti i nije pametno. Naravno, kao prvo pitanje koje postavim sam sebi jest, recimo – a kako bih pisao i slao tekst iz svoje radne sobe u Australiju ili bilo gdje. Tu su i mnoge druge pogodnosti, da ih ne nabrajam. E, sada bi trebalo o nedostatcima, ali ne ću. Naime, za ovaj broj sam vam htio reći nešto o dobrim starim običajima koji su se ovdje u Dragoj Našoj Bosni i Hercegovini još uvijek održali, koji se uspijevaju oduprijeti globalizaciji.

Jučer je bila misa na groblju u mom selu, u Čustom Brdu. I kako svake godine, tako i ove, prve nedjelje u svibnju kod nas je misa. A na toj misi, na groblju moli se za blagoslov polja, moli se Gospodina da se – udostoji plodove zemlji dati i uzdržati, moli se – sačuvaj nas Gospodine od kuge glada i rata, jednom riječju moli se Bogu svedržitelju svega za milost. A nekoliko dana prije te mise u svome selu domaćini pozivaju u goste i u narodu se kaže – u nedjelju mi je misa, dođi mi, prijatelju na už'nu.

Za taj dan spremi se svatko onako kako može, a u zadnjih dvadesetak godina obično domaćin ispeče prase na ražnju, domaćica pripremi dobru juhu, sarmu, domaću pitu jajušu, kolače i sve to uz domaću rakiju šljívu ili krúšku, a u današnje vrijeme i pivo, vino i ostalo. Naravno, na misu dođu rođaci i prijatelji iz okolnih sela, a poslije samog blagoslova domaćin još jednom poziva one koje vidi na groblju. Za ovu prigodu ispričat ću vam dva zanimljiva detalja vezana uz mise na groblju. Prvi, na koji su me otac i majka najozbiljnije upozoravali dok sam još kao momčić krenuo „po už'nama" jest – nemoj slučajno da ne bi otišao na misu nego direktno u kuću prijatelja koji te zvao, jer za one koji ne odu na misu nema už'ne. Ovaj drugi detalj vezan je za vrijeme šezdesetih godina, a roditelji u našem kraju su nam ga često, uz smijeh znali kazivati. Naime, uglavnom se bilo sirotinja, imalo se tek za jesti a nikako za „mastiti bradu". No, taj siromašni hrvatski katolički narod je bio ponosan i svatko se, bar tada, za misu nastojao pokazati u najboljem svijetlu. Tako su oni, koji bi o misi imali puno gostiju važili za uviđavnije, odnosno na neki način bilo je to i pitanje prestiža – imati što više uzvanika. I zvalo se. Tako se godinama pre-

pričavalo ono što se dogodilo curama Bagićkama iz sela Tatar Budžak kod Žepča. One su zvale na už'nu sve redom koga su vidjele. Računale su, možda im sve pozvane ne će doći. Međutim dogodilo im se da ih se pred kućom našlo na desetine. Budući da za sve te u kući, ne da nije bilo dovoljno kruha i ostalog nego nije bilo ni dovoljno žlica, sestre su se dosjetile jadu pa su tako stale govoriti pridošlim uzvanicama – tebe jesmo zvale, tebe nismo. Danas je situacija, što se tiče hrane i žlica, hvala Bogu drukčija, uglavnom svi imaju sve što treba za dočekati goste, prijatelje. Danas ćete, ono što je ne tako davno bilo nezamislivo na brdu, pokraj groblja vidjeti stotinu auta i to onih od boljih marki. Nakon što se u nedjelju svršila misa, s groblja sam pred svojom kućom vidio već parkirana tri automobila i sjetio se one majčine – za one koji nisu bili na misi nema už'ne. Govorim susjedu, ovima što su mi došli pred kuću, a nisu bili na misi, reći ću kao i cure Bagićke – vas nisam zvao. Naravno, šalio sam se. Jer u goste mi je došla familija iz Novih Jankovaca kod Vinkovaca i kako ljudima koji su došli čak iz druge države (možete li zamisliti da su sada odjednom moji ujaci, moje tetke i njihova djeca iz neke druge države?) zamjeriti što nisu stigli na groblje. Predvečer, kada se već malo popilo, čujem, odozgor, od ćaćine kuće našu izvornu pjesmu.

Idemo malo i gore kod tetka – veli mi Karlo, kojega svi zovemo Karlić – da čujemo našu pjesmu koju sam već polako počeo zaboravljati.

A gore zatičemo Božu, poznatu seosku bekriju (turcizam, nap.a. ili barabu, lolu, kako god hoćete) kako mi s bratom zavodi onu našu izvornu – *Kad me ljudi upitaju u kojem sam rođen kraju, nit' se stidim, nit' se varam već ponosno odgovaram. Ja sam momče sa planine, rodom Bosanče, Bosanka me majka mila na planini odgojila, na planini odgojila pjevati me naučila, kada rujna zora rudi naša pjesma selo budi...*

Jutros su Karlić i njegova supruga Manda popili s nama kavu, doručkovali i otišli nazad u Nove Jankovce, jer je on druga smjena i mora stići na posao. Da, izmijenili smo i naše e-adrese, kako bismo jedan drugomu mogli poslati *mail.* Pa sad recite što mislite o globalizaciji ali i o už'nama. Plašim se da nam se u skoroj budućnosti ne dogodi da prase na ražnju, za misu, ne pečemo virtualno, preko interneta. I da ne zaboravim, najozbiljnije vas pozivam da mi godini dođete na už'nu.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 8. svibnja 2009./

pričavalo ono što se dogodilo curama Bagićkama iz sela Tatar Budžak kod Žepča. One su zvale na už'nu sve redom koga su vidjele. Računale su, možda im sve pozvane ne će doći. Međutim dogodilo im se da ih se pred kućom našlo na desetine. Budući da za sve te u kući, ne da nije bilo dovoljno kruha i ostalog nego nije bilo ni dovoljno žlica, sestre su se dosjetile jadu pa su tako stale govoriti pridošlim uzvanicama – tebe jesmo zvale, tebe nismo. Danas je situacija, što se tiče hrane i žlica, hvala Bogu drukčija, uglavnom svi imaju sve što treba za dočekati goste, prijatelje. Danas ćete, ono što je ne tako davno bilo nezamislivo na brdu, pokraj groblja vidjeti stotinu auta i to onih od boljih marki. Nakon što se u nedjelju svršila misa, s groblja sam pred svojom kućom vidio već parkirana tri automobila i sjetio se one majčine – za one koji nisu bili na misi nema už'ne. Govorim susjedu, ovima što su mi došli pred kuću, a nisu bili na misi, reći ću kao i cure Bagićke – vas nisam zvao. Naravno, šalio sam se. Jer u goste mi je došla familija iz Novih Jankovaca kod Vinkovaca i kako ljudima koji su došli čak iz druge države (možete li zamisliti da su sada odjednom moji ujaci, moje tetke i njihova djeca iz neke druge države?) zamjeriti što nisu stigli na groblje. Predvečer, kada se već malo popilo, čujem, odozgor, od ćaćine kuće našu izvornu pjesmu.

Idemo malo i gore kod tetka – veli mi Karlo, kojega svi zovemo Karlić – da čujemo našu pjesmu koju sam već polako počeo zaboravljati.

A gore zatičemo Božu, poznatu seosku bekriju (turcizam, nap.a. ili barabu, lolu, kako god hoćete) kako mi s bratom zavodi onu našu izvornu – *Kad me ljudi upitaju u kojem sam rođen kraju, nit' se stidim, nit' se varam već ponosno odgovaram. Ja sam momče sa planine, rodom Bosanče, Bosanka me majka mila na planini odgojila, na planini odgojila pjevati me naučila, kada rujna zora rudi naša pjesma selo budi...*

Jutros su Karlić i njegova supruga Manda popili s nama kavu, doručkovali i otišli nazad u Nove Jankovce, jer je on druga smjena i mora stići na posao. Da, izmijenili smo i naše e-adrese, kako bismo jedan drugomu mogli poslati *mail.* Pa sad recite što mislite o globalizaciji ali i o už'nama. Plašim se da nam se u skoroj budućnosti ne dogodi da prase na ražnju, za misu, ne pečemo virtualno, preko interneta. I da ne zaboravim, najozbiljnije vas pozivam da mi godini dođete na už'nu.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 8. svibnja 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

PREDIZBORNI PROGRAM

Dana 11. lipnja Predsjedništvo HSS-NHI, nedavno integriranih političkih stranaka u jednu, donijelo je odluku o smjeni predsjednice, Ljiljane Lovrić, a Glavni odbor to potvrdio. Očito mlada i u politici neiskusna, mimo stava Predsjedništva i Glavnog odbora, potpisala je dogovor o koaliranju HSS-a-NHI-ja sa HDZ BiH.

Ovaj događaj, njezinu smjenu najavio je član Glavnog odbora HSS-NHI, Krešimir Zubak, ali sva ta događanja u političkoj javnosti Drage Naše BiH nisu izazvala neku veću pozornost. Ono što treba kazati, prije svega hrvatskim glasačima jest činjenica da je ovom smjenom gospođe Ljiljane Lovrić HDZ BiH, odnosno njezin predsjednik Dragan Čović ostvario dio iz svog predizbornog programa. Budući da je debelo, ako ne i najviše pridonio razbijanju Kreševske skupine, nezadovoljan što ga sve stranke s hrvatskim predznakom ne slušaju, odlučio se na taktiku unošenja sve veće pomutnje unutar tih stranaka kako bi one od Hrvata iz Drage naše BiH dobile što manje glasova, računajući da će ti glasovi ići HDZ-u. Politički mlada i neiskusna Lovrićka je nasjela na Čovićev šarm i lepršavu priču. Slično je pokušao uraditi i s HSP-om, jer je pronašao neku žensku osobu koja je osnovala više nego marginalnu stranku novog HSP-a, te i s njom potpisao sporazum o koaliranju. To što u Dragoj našoj BiH 90% Hrvata ni ne zna kako se zove predsjednica te novoosnovane stranke HSP-a njemu nije bitno, važno mu je bilo plasirati vijest o, eto još jednoj stranci koja ide s HDZ-om. Važno mu je ostavriti jedan dio svoje predizborne strategije, što više zbuniti i tako razjediniti hrvatski korpus u BiH.

Usporedo s ovim aktivnostima, HDZ BiH u više mjesta Drage naše BiH organizira i proslave dvadeset godina postojanja. Tako je u Žepču, 7. lipnja održana Svečana akademija na kojoj su između ostaloga dodijeljena priznanja ljudima koji su stvarali HDZ i koji su u proteklom vremenu dali svoj prinos stranci. O dobitnicima priznanja recimo samo toliko da je veoma mali broj onih koji su istinski stvarali tu stranku dobio priznanje, a veći broj je onih koji su u početku devedesete, rekao bih više radili na sprječavanju osnivanja stranke.

Ukratko, rezultat te svečane akademije bio je taj da se dugogodišnji načelnik općine Mato Zovko, trenutno predsjednik Županijskog

odbora HDZ Zeničko-dobojske županije i član Predsjedništva HDZ BiH, skoro proglasio Bogom. Na njegovo izlaganje i veličanje samoga sebe, svog prinosa HDZ-u BiH i opstanka Hrvata, Niko Jozinović, u ratu načelnik stožera žepačke 111xp brigade, kasnije pukovnije kaže: – Ma što će Mato pričati o svom velikom prinosu, pa kada smo početkom 1991. dovezli prvo oružje u Žepče govorio je – Ljudi, hajde da zakopamo to oružje da na vide Srbi, što će nam to!

Moj osobni stav, kojega će neki koji u gospodinu Zovku vide Boga kad-tad shvatiti, jest da bi on bio "dobar" načelnik i u Jugoslaviji, ako bi se, ne daj Bože, kad vratila. S obzirom na to što radi predsjednik Hrvatske, te Vesna Pusić i kompanija, strah me da bi gospodin Mato Zovko zbilja mogao biti načelnikom i u takvoj, ne daj Bože, državi. Ono na što bi trebalo obratiti posebnu pozornost jest Čovićeva najava u Žepču o osnivanju političke akademije HDZ-a.

– Pa, Bog ga vidio, to on najavljuje osnivanje novog Kumrovca, nove komunističke Titine škole – zgražao se na tu najavu Štefo Masatović, dugogodišnji član HDZ BiH i jedan od osnivača te stranke u Teslići-Komušini.

Čuvši što je Čović najavio kao jedan od dijelova predizbornoga programa sjetio sam se riječi Predraga Nalatelića Tute na Saboru HDZ-a odmah poslije rata:

– Upravo nam je u stranku ušlo sedam sekretara SKOJ-a – prokomentirao je za govornicom izbor na visoke dužnosti Dragana Čovića, Jadranka Prlića i ostalih.

No o tome, što je predizborni program, što će i kako govoriti Hrvatima da bi dobio izbore prenijet ću vam, na diktafon snimljene riječi člana Središnjeg odbora HDZ BiH, čije ime ne ću spominjati kako čovjek ne bi imao problema u stranci.

– Na predstojećim predizbornim skupovima kazat ćemo ljudima kada ćemo i kako ostvariti programske ciljeve. Kada predsjednik Čović bude više u uredu predsjednika HDZ BiH nego u sudnici, kada dopredsjednik HDZ BiH Niko Lozančić bude mogao preletjeti i proći kroz Hrvatsku, a da ne bude uhićen, tada ćemo ostvariti naše političke ciljeve. Nadalje, lokalni političari trebaju biti izabrani u Parlamente BiH kako bi imali velike plaće. Kada to i ako to uspijemo pojasniti narodu dobit ćemo izbore.

Ako ovome dodamo činjenicu da je Mato Zovko za svoga savjetnika u općini i za predsjednika Mladeži HDZ BiH Zeničko-dobojske

županije postavio Damira Jukića, dečka koji mi je osobno prije šest-sedam godina s velikim oduševljenjem pripovijedao kako ide na neki skup koji je organizirao Soroš, odnosno njegovo Otvoreno društvo, kako će se tamo sresti izaslanstva iz Srbije, Crne Gore, Makedonije, Hrvatske i Albanije, sve postaje razumljivije. Manje je važna, iako nije zanemariva činjenica da Žepče ima mlade ljude koji su asistenti na fakultetima, da ima doktore znanosti koji predaju po BiH i Hrvatskoj, ali nikoga od njih nije postavio za savjetnika. Jer takvi ga ne će slijepo slušati, pokraj takvih, on se ne bi mogao proglasiti najpametnijim, rekoh – skoro Bogom. Kada biste imali priliku pročitati njegov dugi govor na svečanoj akademiji i osobno biste se uvjerili da u ovom tekstu nema niti riječi pretjerivanja. Nažalost, sve navedeno je program HDZ BiH, koja kani i dalje voditi Hrvate. Sami zaključite kuda i kamo.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 17. lipnja 2010./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

I BIH I NE BIH DA SE BIH ...

Dok sam bio dijete, kada bi mi roditelji zapovjedili da nešto uradim, a meni se to nije radilo, pokušavao sam iznaći stotine razloga – pa kako ću to, ne može se to tako, što li sve nisam izmišljao, a majka bi mi samo rekla onu narodnu – ako hoću, lako ću, ako ne ću, kako ću?

Eto, stanje u Dragoj Našoj BiH je upravo tako. Političari, kojima građani i narodi, godinama, gle čuda, daju povjerenje na izborima uvijek nađu neki razlog da se u BiH ništa ne uradi kako valja i do kraja. Budući da je Vijeće za implementaciju mira (PIC), na čelu s Visokim predstavnikom Inzkom jasno kazalo tko je krivac za zaostajanje Drage Naše BiH i posebno naglasilo da od ukidanja Ureda visokoga predstavnika (Officeof High Representative – OHR) u BiH nema ništa dok se ne postigne novo Ustavno rješenje, domaći političari su, nakon kraćeg nesnalaženja ponovno počeli po starom. Srpski političari, ljuti zbog toga što se ne mogu riješiti OHR-a kako bi mogli raditi što ih bude volja, žele pokazati kako ne drže do toga što je PIC odlučio, pa je predsjednik Republike Srpske u BiH, Kuzmanović – koji je u biti Dodikova marioneta – nakon povratka iz Rusije pozvao predstavnike političkih stranaka u RS da raspravljaju i donesu zaključke glede Inzkova poništenja zaključaka Narodne skupštine republike Srpske (NSRS) o „Efektima prijenosa ovlasti sa RS na BiH". Tobože, tu se ima o čemu raspravljati! Tom činu Visoki predstavnik, kao i oni koji razumiju da ta rasprava služi zato da srpskom narodu zamagle oči, samo se mogu nasmijati, međutim uhićenje Muslimana-Bošnjaka Midhata Salihovića u Orašju jest čin kojim Srbi uzvraćaju udarac, želeći pokazati kako je RS država, a ne entitet. Ovo uhićenje je nešto daleko ozbiljnije. Naime, Okružni sud u Bijeljini izdao je tjeralicu za navedenim Salihovićem, a tereti ga se za ratni zločin nad Srbima. Dolazeći iz Švedske kako bi nazočio pokopu svoje obitelji, pobijene od strane Srba, u Orašju je, na temelju naloga (srpskoga) bijeljinskog suda uhićen. Naravno, bez sudskog procesa ne može se s potpunom sigurnošću tvrditi da je Salihović nevin, ali se jasno nameće zaključak – kriv je jer je ostao živ. Zbog toga su udruženja, „Pokret Majke Srebrenice i Žepe", „Žene Podrinja", „Srebreničke majke" i „Žene Srebrenice"

za 8. srpnja zakazale sastanak u Sarajevu na kojemu će raspravljati o mogućnosti da se 11. srpnja u Srebrenici ne izvrši ovogodišnji ukop žrtava srpskog genocida, kao i o tome da se zatvori Memorijalni centar Potočari. Na skup su pozvale i političare, ali teško da će od njih imati koristi. S druge, pak strane političari u Federaciji BiH su, tobože, poduzeli neke korake kako bi Draga Naša BiH ispunila uvjete za potpisivanje aranžmana sa MMF-om. Odluka premijera Mujezinovića da se onima koji su rješenja o invalidnosti dobili poslije 2004. godine obustave isplate invalidnina, čini se, zadovoljila je direktore MMF-a, a ja bih rekao da je to ipak politička odluka MMF-a. Zašto?

O premijerovoj odluci mora se očitovati Zastupnički dom i Dom naroda Federacije BiH, a pitanje je hoće li oni izglasati to što je premijer rekao. Nadalje, premijer je u svom istupu pred javnošću dopustio mogućnost dokazivanja ispravnosti tih rješenja poslije 2004., pa je veliko pitanje kako će ta trakavica na kraju završiti. Također, ne treba zaboraviti da su sljedeće godine u Dragoj Našoj BiH izbori, a ako bi vladajuće stranke stvarno provele ono što je najavio novi premijer, sasvim je sigurno da bi izgubile zbore. Iz oporbe, točnije iz SDP-a, nastavljaju sa svojom teškom demagogijom o gospodarskom oporavku. Tvrde kako će novi aranžman sa MMF-om vladajućim strankama biti samo injekcija, te će im poslužiti da sljedeće godine opet osvoje vlast. Tako će vladajuće stranke samo prikriti gospodarski kolaps BiH – kažu u SDP-u. S ovom tvrdnjom bismo se mogli usuglasiti, ali njihova daljnja tvrdnja kako su zapošljavanje ljudi i otvaranje radnih mjesta najbolji način da se spriječi recesija – uistinu je samo dugogodišnja demagogija. Jer, nisu kazali na koji način to uraditi. Pa i njihova tvrdnja da je rješenje, suština, u mijenjanju politike, mogla bi se prihvatiti i ne bi bila demagogija, samo da su kazali – kako mijenjati politiku u BiH. Odnosno, samo da su kazali da se ona može promijeniti jedino održavanjem NOVE MEĐUNARODNE KONFERENCIJE O BiH na kojoj bi se donijelo novo Ustavno rješenje. No, stanje u Dragoj Našoj BiH, razlog zbog kojega ona stalno zaostaje za svijetom, prilično dobro okarakterizirao je zenički rudar, Husika:

– BiH nije veća od jedne mjesne zajednice u Kini, a naši političari, kako vidimo, ne mogu voditi ni jednu mjesnu zajednicu – rekao je taj rudar Husika.

Njegova izjava jest simpatična, ali ja bih se ipak vratio na onu: „Ako hoću, lako ću, ako ne ću, kako ću".

Jer, da naši političari žele riješiti stanje, tražili bi održavanje NOVE MEĐUNARODNE KONFERENCIJE O BiH.

A svaki od njih misli: „ I bih i ne bih da se BiH – uredi kao normalna država".

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 9. srpnja 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

OPET ĆE ME BACITI U LONAC, JER PRVI KUKURIJEČEM:

TKO JE CRVENI ALIJA?

Nije pretjerano reći da je mudrost svijeta sadržana u narodnim izrekama. Hvala Bogu, ima ih na stotine i na tisuće i na milijune, ali za ovu prigodu uzet ću samo onu o 'pijetlu koji prvi kukuriječe'. Kaže narodna mudrost da 'takav prvi ide u juhu', jer – prije ostalih budi kućevlasnika, gazdu, starješinu... Ali, kakve veze sada ima ova izreka sa stanjem u Dragoj Našoj BiH, pitat ćete se? Pokušat ću to, ukratko pojasniti. Naime, još tamo uoči izbora dvijetisućite godine, ako se sjećate, tada je u Dragoj Našoj BiH na vlast došla Alijansa: SDP, odnosno komunisti reformirani, kako su sebe nazivali, s nekim satelitima poput NHI(Nove hrvatske inicijative, na čelu s Krešimirom Zubakom). Na čelu tog SDP-a tada, danas, i sve dok se ne raspadne, bit će dr. Zlatko Lagumdžija. Po ugledu na njihova idola Tita. Doživotno! Eto, o njemu i njegovoj stranci ću nešto ovom prigodom.

Gospodin Lagumdžija navodno posjeduje, tkz. europske manire, lijepo izgleda, profesor je, predaje studentima, dakle, tu su svi elementi uspješna čovjeka. Vodi stranku koja je jednom poslije zadnjega rata uspjela doći na vlast. U Hrvatskoj, mnogi prema njegovom imenu, Zlatko, ne vjeruju da je on Musliman-Bošnjak, čak misle da je Hrvat. A u Dragoj Našoj BiH oduvijek je (nekad više-nekad manje) bilo bitno kojemu od tri konstitutivna naroda pripadate. Za svoju stranku on tvrdi da je multietnička, a neki mu čak i vjeruju da je tako, iako je upitno prelazi li broj članova iz redova, kako Srba tako i Hrvata više od jednoznamenkastog postotka. No, na te njegove tvrdnje o multietničnosti mogao je netko i vjerovati do prije neki dan kada je Sulejman Tihić, predsjednik (najveće) muslimanske-bošnjačke stranke, izjavio da Muslimani-Bošnjaci u BiH imaju tri stranke, i to: SDA, Stranka za BiH i SDP Zlatka Lagumdžije. Tu Tihićevu izjavu niti Lagumdžija, niti itko drugi iz SDP-a, nikada nije demantirao, pa čak niti „reda radi". Eto, dakle, pitanje čija je stranka SDP, i čiji je Lagumdžija, konačno je, bez ikakve dvojbe razjašnjeno. Recimo sada, opet ukratko, nešto o stavovima Lagumdžije glede uređenja Drage naše BiH.

Na jednoj političkoj tribini SDP-a u Žepču, prije onih izbora dvijetisućite godine, u svom govoru on je čak trideset tri puta kazao „Bosna" – a ne Bosna i Hercegovina. Kada sam mu ja osobno skrenuo pozornost na to kako bi on – kada bi se ozbiljno bavio politikom i zalagao se za Bosnu i Hercegovinu kao cjelovitu državu – trebao i morao koristiti puni naziv jedne međunarodno priznate države, odgovorio mi je kako on smatra da, kada kaže „Bosna", da se podrazumijeva kako on misli na cijelu Bosnu i Hercegovinu.

I svi muslimansko-bošnjački političari, kao i pripadnici njihova naroda, uglavnom izgovaraju "Bosna" te, kao i Lagumdžija, kažu da se to "podrazumijeva".

A kako to oni „podrazumijevaju", objasnio sam u svojoj knjizi „Bosna i Hercegovina – bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede". Glede tih što „podrazumijevaju", mogao sam svojoj knjizi staviti i naslov „Bijeda podrazumijevanja". Jer, prije nekoliko dana, SDP BiH predložio je javnosti svoj prijedlog Ustava i nazvao ga „Ustav Republike BiH"! Nedostajalo je još samo da napišu "Ustav Islamske republike BiH".

U čemu je problem, pitat će se neupućeni?

Naime, po sporazumu iz Daytona jasno je rečeno da 'BiH' ne može biti republika. Pojašnjavati da je, primjerice, Njemačka također republika, ali da je to samo republika najbrojnijega, njemačkog naroda, ili pak da je to Francuska – jest nepotrebno. Jer, kada bi se takvo što prihvatilo, jasno je da bi BiH bila samo republika Muslimana-Bošnjaka; i Srbi i Hrvati bi u tom (nemogućem) slučaju bili samo ukras, služili bi za muslimansku-bošnjačku priču. Ovima iz međunarodne zajednice za priču o multietičnosti. BiH kao 'Republiku' zagovara i radikalni general Armije BiH, Sefer Halilović, po čudnim haaškim kriterijima oslobođen odgovornosti za zločine nad Hrvatima.

Ovim svojim prijedlogom „Ustava Republike BiH", Lagumdžija i SDP samo su potvrdili ono što dobro upućeni u stanje u Dragoj Našoj BiH znaju – da je SDP radikalno krilo SDA, te da oni u određenom trenutku, kada misle da je pravo vrijeme za to, puštaju pokusne balone, e da bi se vidjelo kako će na to reagirati 'ostali', a prije svih, ovi iz međunarodne zajednice!

No, vratimo se na narodnu mudrost s početka teksta.

Uoči izbora dvijetisućite godine u nekoliko tiskanih medija poslao sam tekst pod nazivom „Crveni Alija", tvrdeći kako je dr. Zlat-

ko Lagumdžija, predsjednik SDP-a, zapravo crveni, a ne zeleni Alija (Izetbegović), jer se deklarira kao crveni, i to prema boji krvi koju su uzeli kao svoju prepoznatljivost. Tvrdio sam u tom tekstu kako Lagumdžija ustvari ima iste ideje kao i pokojni Alija Izetbegović, ako ne i radikalnije.

Nijedan od listova kojima sam poslao taj tekst nije ga objavio!

Ne znam što bi rekli sada, nakon što su Lagumdžija i njegov SDP objavili svoj prijedlog „Ustava Republike BiH". Osobno, već deset godina uporno pišem da se bez održavanja **NOVE MEĐUNARODNE KONFERENCIJE O BiH**, ne može donijeti nikakvo novo ustavno uređenje Drage naše BiH, i da je ona sve do tad osuđena na dugotrajnu agoniju, a njezini narodi i građani na posvemašnju bijedu.

Opet će me baciti u lonac. Jer prvi kukuriječem!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 2. srpnja 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

DABOGDA SE, BOSNO, ZA BEGA UDALA, ALI...

Na zadnjoj sjednici parlamenta BiH pred ljetni odmor na dnevnom redu se trebalo naći više točaka ali je, ništa neuobičajeno, došlo do problema. Budući da su zastupnici iz reda SNSD-a (stranka Milorada Dodika) predložili da na dnevnom redu bude i točka o zabrani nošenja nikaba ili burke, kako je neki zovu, situacija je dovedena do usijanja.

Naime, na sjednicu Parlamenta ušla je gospođa Nađa Dizdarević s nikabom, prekrivena lica. Za onoga tko bi upitao otkuda i kako to da je gospođa, koja nije član Parlamenta, tamo ušla, mora se reći da ni najmanje ne poznaje situaciju u BiH. Naime, gospođu Dizdarević za plasiranje i ostvarivanje svojih radikalnih stavova već dulje vrijeme maksimalno koriste neki muslimanski-bošnjački političari. Pod izlikom da bi ona trebala nazočiti raspravi o tako važnoj temi, zbog zaštite religijskih prava, prava na privatnost i kakvih sve ne, htjelo se u parlament uvesti jedna nova praksa, novi trend. Da srpski zastupnici nisu reagirali onako kako su reagirali, odbili nazočiti sjednici na kojoj bi sudjelovala pokrivena osoba, to bi se na mala vrata uvelo u praksu, uvelo u nepisano pravo i svaki daljni pokušaj rasprave o zabrani ili ne, nošenja nikaba bio bi bespredmetan.

Srpski zastupnici su postavili jedno, rekao bih logično pitanje, na koji način i kako je indentificirana osoba koja je tako pokrivena ušla na sjednicu Parlamenta.

Jasno, sjednica nije održana, a veoma brzo poslije tog incindenta vidjelo se što je bio cilj onih koji su gospođu Dizdarević i doveli na tu sjednicu. Pristupilo se usuglašavanju dnevnog reda pa je između ostalih točka koju je predložio SNSD, o zabrani nošenja burki, skinuta s dnevnog reda i ostavljena za neka druga vremena.

O tome da su članovi povjerenstva, Srbi, svi odreda bili za donošenje takvog zakona, a svi Muslimani-Bošnjaci protiv, nema potrebe reći niti riječi, a suzdržanost hrvatskih zastupnika samo kazuje kako je njihova pozicija – jadna.

No, što o predloženom zakonu kažu neki od običnih građana?

Dr. Nermina K. žestoko i s neskrivenom alergijom kaže:

– Odmah, istog trena kada je taj zakon predložen, svi muslimanski-bošnjački zastupnici su trebali glasovati za. Ma koje to budale nama Muslimanima žele nametnuti nešto što nam je strano, nešto što nikako nije u našoj tradiciji, kulturi?

I da vam ne navodim riječi koje je još uporabila ta, inače jako kulturna gospođa, jer nisu za novinski tekst.

- Osim toga zašto se ne provede referendum na kojemu bi se mi izjasnili jesmo li Bošnjaci ili Muslimani? Mislim da bi se u tom slučaju jasno vidjelo da mi Muslimani u BiH nismo zato da nas se zove Bošnjacima, mi smo Muslimani i možemo biti samo Bosanci – nastavila je a da na tu temu nisam ni postavio pitanja.

Nadam se kako će neki poslije ove izjave gospođe dr. Nermine K. razumjeti zašto u svim tekstovima pišem "Muslimani-Bošnjaci" – kako se pristalice i jedne i druge opcije ne bi ljutile.

Druga osoba, Esad G. kaže:

– Da su naši muslimansko-bošnjački predstavnici imalo mudriji, glasovali bi za zabranu, a onda već na narednoj sjednici Parlamenta stavili na dnevni red točku sa zahtjevom za ukidanje Republike Srpske. Dovoljno bi bilo u obrazloženju navesti presudu Haaškog suda o genocidu u Srebrenici te još kao dodatak sabrati koliko su godina Srbi osuđeni za ratne zločine.

O tome da su u ogromnoj većini obični građani, Hrvati i Srbi, sugovornici na ovu temu, za donošenje zabrane nošenja burke nema potrebe govoriti.

Budući da je propao njihov pokušaj, stavljanja na dnevni red donošenja zakona o zabrani nošenja burki, zastupnici SNSD-a su odmah uzvratili udarac. Nisu dali svoj glas zakonu o popisu stanovništva. Nakon toga zastupici i političari su otišli na godišnji odmor!

Naravno, svatko tko radi treba se i odmoriti. Istina, u građana prevladava mišljenje da političari ništa ne rade te kada bi se njih pitalo, političari ne da bi išli na odmor nego bi većina njih završila u zatvoru.

Zbog neusvajanja Zakona o popisu stanovništva, oglasili su se šefovi veleposlanstava EU. Kao krivca su jasno označili SNSD, ali ne i sve srpske političare jer su neki među njima, kao dr. Mladen Ivanić i Slobodan Šaraba za donošenje Zakona o popisu. Pozvali su zastupnike da na sljedećoj sjednici, koja bi trebala biti održana početkom rujna, donesu taj zakon kako Draga naša BiH ne bi otišla u samoizolaciju.

I, koliko god je točna izjava Charlesa Englisha da je cilj SNSD-a dugoročno opstruiranje svega u Dragoj našoj BiH a jedini pravi cilj otcjepljenje RS, trebao je kazati i ono što nažalost nije – dugoročni cilj onih koji su na sjednicu parlamenta BiH doveli Nađu Dizdarević jest uspostava islamske BiH prema zakonima šerijata.

Hoće li se sjednica Parlamenta održati početkom rujna, hoće li biti donešen Zakon o popisu, veliko je pitanje, jer ni jedni ni drugi ne će, bez žestokog pritiska MZ, odustati od svojih radikalnih ciljeva. Nažalost najvjerojatnija opcija je ta da će Draga naša BiH svakim danom sve više siromašiti, pa joj ne treba veće izolacije ili samoizolacije.

Za one koji misle da će poslije listopadskih izbora biti bolje, evo jedne narodne koja govori o razgovoru majke i kćeri glede kćerine udaje za bega. Kaže njoj mater: Dabogda se, kćeri, za bega udala, ali – cigani oko kuće hodaju.

Znači, dabogda poslije listopadskih izbora na vlast dođu dobri i pošteni jer se, uglavnom, oni drugi kandidiraju.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 5. kolovoza 2010./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ZEMLJA REKORDA

U svim dosadašnjim usporedbama s ostalim državama svijeta, vezano uz bilo kakav napredak, uz bilo kakve dobre rezultate, Draga Naša BiH je uglavnom pri dnu ljestvice ili pak zadnja. No, nije sve tako crno kao što statistika pokazuje.

Prema nekim pokazateljima u Dragoj Našoj, na svakih devetnaest tisuća stanovnika je jedan ministar, po čemu smo uvjerljivo prvi na svijetu. Zatim, prema istraživanjima, ako je u nekoj državi broj nezaposlenih prešao 10%, mogu se očekivati socijalni nemiri, ako je pak broj nezaposlenih prešao 25%, može se očekivati građanski rat. Ali u Dragoj Našoj broj nezaposlenih se popeo na 40% i još uvijek nema socijalnih nemira, a budući je rat, kojega neki zovu građanskim a neki agresijom, nedavno završen, ni od rata nema ništa. Nadalje, Draga Naša je rekorder u još jednoj disciplini, naime broj umirovljenika se skoro izjednačio s brojem zaposlenih.

U svijetu se bore s recesijom, svi se brinu o mogućem nedostatku nafte, ali u Dragoj Našoj ni to nije problem, samo u Federaciji BiH (ako niste znali, Draga Naša je „cijela iz dva dijela", pa smo i po tome posebni, da ne kažem prvi u svijetu) ima tisuću benzinskih crpki, više nego u ijednoj drugoj europskoj državi po glavi stanovnika. Eto, i tu smo rekorderi. U zadnjih pola godine cijena goriva na crpkama mijenjana je deset puta, dva puta je gorivo pojeftinilo, osam puta poskupjelo. Dvije stvari su tu zanimljive – to mijenjanje cijena baš i nije imalo puno veze s kretanjima cijene barela nafte na svjetskom tržištu, a za poskupljenje građani krive Zakon, ne naftaše. Motor koji vuče, koji doprinosi tim sjajnim rezultatima Drage Naše BiH, su naravno naši političari. Eto, ovih dana, samo muslimanski-bošnjački političari spriječili su imenovanje vodećih ljudi u tri jako važne državne institucije – Direkciji za europske integracije, Upravi za neizravno oporezivanje i Regulatornoj agenciji za komunikacije. Kažu ovi iz SDA – ako na sve tri funkcije ne budu postavljeni Muslimani-Bošnjaci, blokirat će rad Vijeća ministara. Po svemu sudeći, kako je krenulo, Muslimani-Bošnjaci spriječit će i donošenje Zakona o popisu stanovništva jer im smeta što se predlaže da se građani, na popisu izjasne o svojoj nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti. Zašto im to smeta nemaju objašnjenja, ali kao da je važno imati pravo objašnjenje.

Nisu izvršena ispitivanja jesmo li i po ovim političkim zafrkancijama prvi u svijetu. Ako ipak nismo, nema brige, kada koliko sutra Srbi bojkotiraju rad nekih institucija, bit ćemo. Hrvati na žalost ili na sreću ne mogu ništa bojkotirati u Dragoj Našoj BiH, jer ih se više ništa i ne pita.

U još jednoj disciplini smo prvi na svijetu. Po broju novootvorenih džamija. I nije samo to da se napreduje u vjerskom pogledu, jer otvaranjem džamija otvaraju se i nova radna mjesta. Posao dobiju hodže i imami. Tako je 15. kolovoza u Maglaju otvorena nova džamija, a rekord u prosipanju mržnje prema svemu što nije islamsko postavio je svojim govorom u Maglaju, *reis* Mustafa Cerić.

Prvi smo u svijetu i u pisanju grafita, odnosno u porukama koje ti grafiti šalju. Tako su ovih dana po nekim banjalučkim zidovima osvanuli grafiti na kojima piše: „Hrvatsku djecu na kolac"; „Klati hrvatsku djecu"; „Mlad balija trči poljem, ja ga stižem da ga koljem", itd. Oprostite, čini mi se da sam malo pogriješio, rekorderi smo po tome što policija još nikada nije otkrila tko piše te grafite. Jer je to "jako teško" otkriti.

Mogao bih vam nabrojati još mnogo toga u čemu je Draga Naša BiH prva u svijetu, rekorder, ali ne ću, jer biste mi mogli prigovoriti na pristranosti. Ipak je to moja država. Zahvaljujući svim ovim sjajnim rezultatima, dostignućima, naši političari koji su, kako rekoh, motor koji vuče Dragu Našu BiH, još uvijek su na godišnjem odmoru. Kupaju se ljudi i odmaraju po plažama Lijepe Naše RH, ali i po drugim svjetskim mondenim mjestima. Neka, zaslužili su, kad su takvi rezultati!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 27. kolovoza 2009./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

POČELO JE, POČELO

Ovaj tekst, poštovani čitatelji, počet ću stihovima iz pjesme „**Nikad se ne ću vratiti**", Juana Ramona Jimeneza. One koji bi se pitali od kuda sada to i kakve veze imaju stihovi te pjesme s Dragom Našom i s autorom ovoga teksta zamolit ću za malo strpljenja, jer će im, kada pročitaju tekst do kraja, ove tri posljednje od pet strofa te pjesme koje slijede, sve biti mnogo, mnogo jasnije. Evo tih stihova:

„Nitko ne će čekati da dođem,
iz dvostrukog mog odsustva,
nit' ljubiti spomen na mene,
između suza i milovanja.

Ali bit' će zvijezda, i cvijeća,
uzdaha i nada,
bit' će ljubavi po avenijama,
u sjenci grana.

Isti će klavir odjekivati
kao u ovoj noći,
ali ga nitko ne će slušati,
zamišljen, s mog prozora".

O stanju u Dragoj Našoj BiH raspravljala je Parlamentarna skupština Europe. Svoje izviješće skupštini su podnijeli Finac Kimmo Sasi i Turčin Mevlut Čavašoglu. U pripremi zasjedanja Skupštine, u pripremi rezolucije o BiH koja se kanila donijeti, govorilo se o potrebi održavanja nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini (NMK)!!!

I u RS nastala je panika koju mnogi nisu primjetili ali meni osobno nije promakla. Na BN (Bijeljinska, čisto srpska televizija) televiziji, tog 26. siječnja veliki prostor ustupljen je Srbinu Mladenu Ivaniću koji je kazao kako su, on i kolegica mu podnijeli amandman na izvješće Sasija i Čavašoglua, u kojem je RS označena kao krivac za kočenje napretka BiH, prije svega glede ustavnih reformi, te posebno kao pojedinac kočničar Milorad Dodik. Međutim, ono najvažnije jest či-

njenica da se u glasu Ivanića osjetilo veliko olakšanje jer je Parlamentarna skupština u svojoj rezoluciji odustala da se izrijekom kaže kako je potrebno održati novu medunarodnu konferenciju o BiH (NMK), nego je rečeno da bi se trebala održati Velika konferencija o BiH.

Zašto su se Ivanić i svi Srbi prepali rezolucije u kojoj bi izrijekom stajalo da se ima održati **NMK o BiH?**

Nažalost, izgleda je jedino Srbima jasno da bi to bio kraj RS, kako bi na toj **NMK** bila ukinuta ta tvorevina nastala na zločinu, da bi prestale sve njihove zafrkancije svih u BiH, ali i u okruženju. Nitko to od onih koji bi trebali, prije svih Hrvati, još službeno ne traži održavanje takve konferencije, ali sam apsolutno siguran da je ova rezolucija uvod u to, uvod u novu rezoluciju koja će se dogoditi kad-tad, a u kojoj će biti izrijekom zatraženo održavanje **NMK o BiH.**

I ma koliko će netko ovih nekoliko rečenica koje slijede smatrati osobnim, duboko sam uvjeren kako ih moram napisati, istine radi i samo istine radi. O tome da se u BiH nikakve bitne promjene ne mogu dogoditi bez održavanja **NMK o BiH** prvi tekst sam napisao ima više od desetljeća. Nekim hrvatskim političarima, kao npr. Martinu Ragužu i osobno sam do u detalje u više navrata govorio o tome. Na našem zadnjem susretu u hotelu „Bevanda" u Mostaru, Ragužu sam kazao kako on kao zastupnik u Parlamentu BiH, ako ne će njegova stranka, treba napisati zahtjev za održavanje **NMK** i uputiti ga Vijeću sigurnosti, Političkom vijeću Europe, zemljama jamcima Daytonskog mirovnog sporazuma i samim potpisnicima tog sporazuma. Ako bi to uradio sam, vrlo brzo bi i u stranci kojoj pripada to shvatili te bi se s tim zahtjevom pojavila i stranka, a koliko sutra i sve stranke s hrvatskim predznakom. Uvjeravao sam ga kako ne bi prošlo puno vremena, a tom zahtjevu bi se pridružile i sve druge stranke izuzev srpskih. Jasno, od Srba se i ne može očekivati da budu za održavanje **NMK.** Nažalost, nije me poslušao nego mi je kazao da je takav prijedlog-zahtjev uputio Parlamentarnoj skupštini BiH, što je, rekao sam mu to, isto kao da nije uputio nikomu. Pokušavam razumjeti da je ovaj moj prijedlog, kada sam ga napisao prije više od desetljeća nekome izgledao kao nešto nemoguće, romantično, ili pak nerazumljivo, jer ne mogu svi shvatiti odmah, ali danas, nakon ovoga što se dogodilo svi nabrojani bi trebali, službenim putem tražiti održavanje **NMK o BiH** i to odmah!

Još o jednoj stvari sam htio. Prije, otprilike godinu dana, da sada ne tražim datum kada sam objavio taj moj članak, pisao sam kako su se na televiziji pojavili Božo Ljubić i prof. Božo Žepić te su stidljivo napomenuli kako bi trebalo zakazati **NMK o BiH**. Tada sam im u tekstu javno zamjerio za to što nisu kazali kako moja malenkost o tome piše već desetljeće i da to nije lijepo od njih kao intelektualaca krasti tuđe ideje. Poslije ove rezolucije o BiH oglasio se i predsjednik HSP Đapić-Jurišić, gospodin Zvonko Jurišić govoreći na televiziji o potrebi održavanja **NMK o BiH.**

Neka ih se pojavljuje sve više, jer će se samo tako konačno jednoga dana dogoditi ono o čemu pišem više od decenije.

I još jednu, najvažniju stvar da kažem svima. Badava će biti održavanje i te **NMK** ako na njoj BiH ne bude uređena onako kako sam napisao u mojoj knjizi ***„Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede"***. Pa neka i uzmu ideju kao svoju, važno je da se Draga Naša BiH konačno jednom uredi na dobrobit svih njezinih naroda i građana. Svjestan sam da nisam aktivno u politici i da će oni, političari, ovu ideju bez imalo srama pripisati sebi. Neka im bude a moje zadovoljstvo će biti u tome da će riječi o zakazanoj **NMK o BiH** kao *„klavir odjekivati u ovoj noći"*, a ako još budem živ to ću slušati *"zamišljen s mog prozora"*.

Moja satisfakcija je ta što: *„bit će zvijezda i cvijeća, uzdaha i nada, bit će ljubavi po avenijama"* Drage Naše BiH!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom VJESNIKU, od 4. veljače 2010./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

BIH JE FORMALNO NEOVISNA, A STVARNO NIKAKVA DRŽAVA...

Kao što u selu svatko o svakome zna, uglavnom sve, tako se i u ovome globalnom selu, manje-više zna sve o stanju u Dragoj Našoj BiH. I kao što seljani, neformalno, bez da taj razgovor ima neko trenutno djelovanje, pričaju o nekome tko je u njihovu selu, recimo bolestan, tako su i ministri vanjskih poslova EU u Cordobi, neformalno razgovarali o Dragoj našoj BiH.

Španjolska, koja predsjedava EU, kako bi otišla „korak dalje od neformalnog" najavila je kako će u travnju inicirati, zakazati novi sastanak vođa političkih stranaka, a s ciljem da se obnovi propali Butmirski proces. Ono što ja tvrdim, a što zna i većina građana Drage Naše BiH, bio taj najavljeni sastanak formalan ili neformalan, on će biti samo još jedan u nizu neuspjelih pokušaja oživjeti bolesnika. I bez obzira što je za pohvaliti da se netko trudi kako bi stanje u Dragoj Našoj BiH pokrenuo s mrtve točke, bez obzira što ovo može djelovati nezahvalno od mene i onih koji misle isto, moram reći da bi pokušaj obnavljanja tog propalog Butmirskog procesa bio velika glupost, uzaludno trošenje vremena, rasipanje snage. Ponudit ću nekoliko, na prvi pogled sitnih i nebitnih događanja koja mogu, onome kome je stanje u BiH bar malo poznato pokazati zašto je ova moja tvrdnja točna?

Svaka normalna, neovisna država slavi svoj dan neovisnosti. Takav dan pokušava se tijekom dugoga niza godina slaviti i u BiH, ali... 1. ožujka kao dan neovisnosti nije državni blagdan u cijeloj BiH. U RS to je radni dan. Srbi, ne samo da taj 1. ožujka ne priznaju kao Dan neovisnosti, nego tvrde da je to dan agresije na njih. Za one koji možda ne znaju 1. ožujka je dan kada je u BiH prije osamnaest godina održan referendum o neovisnosti na koji nisu izašli Srbi. Slobodno se može reći da Srbi u BiH, taj 1. ožujka, ako se gleda kao dan neovisnosti BiH, mrze. I golemoj većini Hrvata taj dan ne znači ništa. Osim toga na razini BiH ne postoji Zakon o državnim blagdanima. A ne postoji zato što se predstavnici tri naroda u njoj (BiH) ne mogu, između ostaloga, dogovoriti o tome koji bi datum uzeli i slavili kao Dan neovisnosti. Eto jednoga primjera zašto će i eventualno održavanje najavljenog novog sastanka u travnju biti uzaludno trošenje vremena.

Drugi, "sitan" detalj.

Svečana sjednica u povodu toga Dana neovisnosti trebala se održati u velikoj dvorani Parlamenta BiH, ali se u nju nije moglo ući jer za korištenje te dvorane, prema Zakonu treba suglasnost predsjedavajućeg Parlamenta, a predsjedavajući – Srbin Drago Kalabić – nije dao suglasnost. Zbog toga je zastupnik iz redova muslimansko-bošnjačke stranke SDA, Ibran Mustafić razvalio bravu na vratima i svečari su, dakle, nasilno ušli u tu dvoranu. Treći „sitan" detalj. Vlasti u BiH su prije nekog stanovita vremena raspisale natječaj za tekst himne BiH, s nagradom za prvoizabrani tekst od 30.000 konvertibilnih maraka. Treba li kazati kako tekst u Parlamentu nije prihvaćen? Neka vam se to ne učini presmjelim, ali vam kažem da mnogi od nas ne će živi dočekati da BiH dobije svoju himnu.

Četvrti, „sitni" detalj. Pri polaganju cvijeća na taj Dan neovisnosti i pri odavanju počasti svi muslimanski-bošnjački dužnosnici uče fatihu (kao i u mnogim drugim prigodama). Ali što će bilo kojem Srbinu ili Hrvatu, ali i svakom civiliziranom čovjeku, takav Dan neovisnosti? Da su ti ljudi imalo dobronamjerni, da im je istinski stalo do normalne države BiH, ne bi na proslavi državnoga blagdana, u kojoj i prema Ustavu žive tri suverena, konstitutivna i jednakopravna naroda, državi u kojoj postoje tri i više religija, proslavljali državni praznik svojim vjerskim ritualom. Kada ovo kažem, sigurno je kako nitko nema ništa protiv da te vjerske rituale obavljaju u nekom svom vjerskom objektu. Zamislite sada scenu, pred Vječnom vatrom u Sarajevu, dok polažu jedan te isti vijenac, Srbin se krsti s tri prsta, Hrvat s pet, a Musliman-Bošnjak uči fatihu! Umjesto da svi na minutu zastanu u jednom pristojnom europskom stavu.

A sada „sitni" detalj glede Hrvata. Prema nekim podacima, jer se u BiH ni oko Popisa stanovništva u Parlamentu ne mogu dogovoriti, u BiH živi oko pola milijuna Hrvata. U zadnje vrijeme podigla se frka oko dvojnog prebivališta. Mnogi Hrvati iz BiH žive, i stalno su u BiH, ali prebivalište imaju i u Hrvatskoj. Ja ću o tome navesti samo primjer iz Žepča. Moji poznanici Juro i Pero, obadvojica između ostaloga i profesori, tvrde za sebe da su veliki, veliki Hrvati i još veći katolici – prijavljeni su u Hrvatskoj, a žive i rade u Žepču, čak za prilike u BiH dobro, iznadprosječno zarađuju. Zbog prijave boravka u Hrvatskoj na djecu primaju od Hrvatske doplatak i ne znam kakve još privilegije.

Koliko je to pravedno, pošteno, kršćanski zaključite sami. Hrvati su, i zbog ovoga „sitnog" detalja, u BiH „narod formalno", kao što je i BiH „formalno država". Stvarno, BiH ne će biti država sve dok se ne zakaže Nova međunarodna konferencija i na njoj Dayton stavi *ad acta*, a donese se potpuno novi, pravedniji ustroj BiH kao države. Sve do tada BiH će formalno biti neovisna država, a stvarno nikakva država.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 11. ožujka 2010./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

MOJA I JOSIPOVIĆEVA PREDSJEDNIČKA TURNEJA

Odlučio sam se ponašati slično ministrima i predsjednicima, pa sam obavio jednu mini – državničku turneju. Kontam, ako može predsjednik Josipović posjetiti Dragu Našu BiH i u njoj Republiku Srpsku (nikad ne treba zaboraviti – Daytonsku tvorevinu nastalu na zločinu i etničkom čišćenju Hrvata i Muslimana-Bošnjaka iz nje), zašto i ja ne bih mogao posjetiti Lijepu Našu RH i u njoj, recimo, Mali Lošinj. Jer je Mali Lošinj isto toliko država kao i Republika Srpska, s jednim golemim plusom – na njemu nije bilo zločina niti etničkog čišćenja!

Moram priznati u te dvije, u svojoj biti iste turneje bilo je nekih, rekao bih tehničkih razlika. Na primjer, za dolazak i prolazak predsjednika Josipovića duž cijeloga puta kroz Žepče, gdje je održao sastanak s uzoritim kardinalom Puljićem, veleposlanikom RH u BiH i članom predsjedništva HDZ 1990, Vinkom Marićem, pa preko Dervente, Kozarca, Banja Luke, itd. bilo je postavljeno jako veliko osiguranje s bezbroj policajaca, dok se na mojoj trasi od Žepča, preko Slavonskog Broda, Zagreba, Rijeke, Krka, Cresa, završno s Malim Lošinjem, mogla susresti poneka policijska patrola koja je pozorno pratila da ja s osobljem u mojoj pratnji ne prekoračim brojna ograničenja brzine. Nadalje, zbog smanjenja troškova, kako moja peteročlana ekipa ne bi bankrotirala poput Grčke, putovali smo samo jednim autom. Kao i predsjednik Josipović tako sam i ja imao u pratnji i članove vladajuće stranke ali i oporbe. Cilj našeg „državničkog" putovanja bio je isti, zbližiti ljude, odnosno popraviti međuljudske i međudržavne odnose. U tom smislu predsjednik je uspio okupiti, na zajedničko odavanje počasti poginulima i jednim i drugim i trećim nekoliko domaćih političara raznih stranaka, naroda, političkih opredjeljenja i dijametralno suprotnih političkih ciljeva. Ja sam pak uspio, na svadbi u Malom Lošinju uvjeriti domaće ljude da nije nikakav minus što je domaći dečko s Lošinja oženio djevojku rodom iz Žepča, što više da je to korak k zbližavanju naroda i država. Osim toga uspio sam Lošinjanima pojasniti da mlada Ivana nije nikakva bosanka niti bosanska Hrvatica nego Hrvatica kao i svi ostali Hrvati diljem svijeta, jednaka onim Hrvatima u Lijepoj Našoj. Nisam propustio kazati im, što više

pojasnio sam kako se ja i svi Hrvati koji žive u Dragoj Našoj BiH grozimo kada nas netko naziva bosancima ili bosanskim Hrvatima. Na koncu, rekao sam im i to da moraju imati u vidu da je mlada Ivana jako obrazovana, doktorica je i već uspješno liječi one Lošinjane koji imaju zdravstvenih problema. S druge, pak strane moji domaćini su nam pojasnili kako su se svi koji su iz Drage Naše BiH došli raditi u Mali Lošinj pokazali kao vrlo vrijedni i pristojni ljudi, da među njima ima i Hrvata ali i Muslimana-Bošnjaka i da im to nije smetnja, naprotiv, mjesto ih je prihvatilo. Nakon tih službenih razgovora, naravno stavili smo pečat na sve to vjenčanjem u mjesnoj crkvi, kako Bog i zapovijeda, a potom smo uz domjenak, htjedoh reći uz svadbeno slavlje prešli na opušteniji razgovor koji je na sveopću radost zbog potpunog razumijevanja prešao u igru, pjesmu i ples do zore. Putujući natrag, iako se sve postignuto još nije iskristaliziralo, šefica vladajuće stranke u obitelji (supruga) mrmljala je kako nas je ta turneja jako puno koštala, bunila se na neka od mojih pojašnjavanja domaćinima – šta ti misliš da će ovaj naš posjet dati neke rezultate, pa ovi u Republici Srpskoj, pardon ovi u Malom Lošinju drže do tvoje priče koliko do lanjskog snijega i slično. S druge strane, na moje iznenađenje najstariji sin, koji je uvijek oporba hvalio je našu državničku turneju i uvjeren je kako je to početak novih, sve boljih odnosa između Drage BiH i Lijepe Naše RH.

– Znam ja zašto si ti na predsjednikovoj strani, (naravno u našoj obitelji predsjednik sam ja) svidjela ti se ona domaća djevojka Ane – nije propustio da ga pecne moj srednji sin. I tako, da ne duljim, suosjećam s predsjednikom Josipovićem kojega su i prije njegova dolaska napadali da on, jer je predsjednik države, svojim posjetom, toj zločinačkoj tvorevini RS daje značaj državničkog posjeta. Iskreno mi ga je žao što ne zna da je Dodikov primarni cilj dolazak bilo kakvog predsjednika u posjet jer misli da tako udara, jača temelje državnosti RS, a nikako povratak Hrvata. I da završim, kako god bilo rezultati moje državničke turneje, mojim predsjedničkim otvaranjem i podržavanjem pozitivnih procesa uskoro će biti vidljivi, Lijepa Naša RH dobit će bar dva-tri novorođena državljana. Istina, moram priznati i turneja predsjednika Josipovića dat će rezultate, u RS će se vratiti dva-tri prognana Hrvata.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 3. lipnja 2010./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ČOVJEK BI ŽELIO DA HRVATI I SRBI NE POSTOJE, DA NESTANU S LICA ZEMLJE

Voditelj političke emisije "60 minuta", na tzv. Federalnoj televiziji Bakir Hadžiomerović poznat je po tome što svojim, navodnim istraživačkim novinarstvom raskrinkava sve one koji urade bilo što protuzakonito, kao i bilo koji politički potez koji, prema njegovu, i samo njegovu mišljenju šteti Dragoj našoj BiH.

S početka se ta emisija, prosječno upućenima, činila objektivnom, potrebnom bosanskohercegovačkoj javnosti ali....

Kako je vrijeme odmicalo sve jasnije se vidjelo da voditelju emisija služi samo zato kako bi napadao Hrvate i Srbe, odnosno svaki njihov potez koji ne odgovara fundamentalističkoj politici političke oligarhije koja stoji iza njega.

Ne tvrdim ja da su gospoda Dragan Čović i Milorad Dodik sveci, naprotiv, vjerojatno bi im se moglo zamjeriti dosta toga, ali Hadžiomerovićevi napadi na njih dvojicu postali su degutantni, u mnogo čemu bez argumenata i na kraju, krajnje neprofesionalni. U zadnje vrijeme njegovi napadi na Milorada Dodika poprimili su bolestan oblik, gospodin Hadžiomerović je postao paranoičan, reklo bi se opsjednut Dodikom. Kako bi ga što više ocrnio i pred međunarodnim dužnosnicima u svoju emisiju pozvao je i prvog zamjenika visokog predstavnika Rodericka W. Moora, vjerojatno očekujući kako će Moore dati potporu njegovoj mržnji i svim njegovim stavovima.

Ako je voditelj još uvijek "sav svoj", iz njegovih odgovora, shvatio je ono što je svaka normalna osoba koja je gledala tu emisiju mogla vidjeti i zaključiti – Moore ne podržava niti jedan njegov stav ili mišljenje.

Koje su to zablude gospodina Hadžiomerovića?

Temeljni njegov problem, kao i problem velikog broja Muslimana-Bošnjaka, između ostaloga i zbog indoktrinacije koju on provodi kroz svoje emisije, jest taj što bi želio da Hrvati i Srbi ne postoje, da nestanu s lica zemlje! I ne samo u Dragoj našoj BiH. Evo primjera.

Smeta mu to što Hrvati, ali i Srbi, ne žele da ih se naziva bosanskim Hrvatima i bosanskim Srbima. Smeta mu što oni žele da ih se naziva Hrvatima, ili Srbima koji žive u Bosni i Hercegovini.

Bosanskim ih nekako može nazivati netko u kavani, ali političari, službene osobe i oni koji rade na javnim medijima morali bi ih zvati onako kako u Ustavu piše – Hrvati, i Srbi. U ustavu ne piše bosanski ovi i oni.

Ne će valjda spomenuti voditelj Kineze koji žive u BiH nazvati bosanskim Kinezima, ili Hrvate, Srbe ili Muslimane koji žive u Kini, nazvati kineskim.

Da ih Hadžiomerović naziva bosanskohercegovački Hrvati, ili bosanskohercegovački Srbi, pa inekako, ali zna on, ako ih tako naziva, nije ih podijelio, a samo ako ih se podijeli, može se nad njima vladati.

Drugi njegov problem jest što poput noja zabija glavu u pijesak odbijajući vidjeti da je SDP BiH (reformirani komunisti) muslimanska-bošnjačka politička stranka.

Smiješnom postaje njegova tvrdnja kako je Lagumdžija najbolji političar u BiH, pravi demokrat, kada se vidi da je za istoga tog Lagumdžiju prije desetak godina tvrdio da je radikalniji i od samog pokojnog Alije Izetbegovića, pisca čuvene "Islamske deklaracije" u kojoj je još davno zagovarao BiH kao islamsku državu na načelima šerijata.

Hadžiomerović, jednostavno ne će reći, iako to shvaća, da će SDP biti muslimanska-bošnjačka stranka sve dok u svom članstvu ne bude imao minimalno 33% Srba i 20% Hrvata.

Ali, ma koliko u ovom trenutku zvučalo nevjerojatno, nikako se ne mogu riješiti jednog razmišljanja koje mi se danima mota u glavi – za koga ustvari radi Bakir Hadžiomerović? Možda baš za Dodika i Republiku Srpsku?

Otkuda ovako razmišljanje?

Ako bi netko izbrojao koliko puta je u svojim emisijama spomenuo Dodika, ako bi netko izmjerio koliko je minuta, odnosno sati, posvetio Dodiku i RS pomislio bi isto što i ja.

Jer, nema veće reklame Dodiku ni RS, od one koju im daje Hadžiomerović u svojim emisijama. Da je, kojim slučajem Dodik plaćao sve to silno vrijeme ne nekoj televiziji za reklamiranje sebe i RS, na to bi potrošio milijarde. Ovako, sve je to dobio badava, bez ijedne uložene marke ili eura.

Svojim stalnim, navodnim pričanjem protiv RS, Hadžiomerović je u biti jača, jer ta njegova priča kod svakog Srbina jača želju za očuvanjem i učvršćivanjem te Daytonske tvorevine nastale na zločinu.

Nadalje, pitam se kako je moguće da netko tko, kao Hadžiomerović, tvrdi da ne voli Dodika i RS, odnosno da ih mrzi, nije reagirao na tvrdnju kako je RS neki dan proslavila svoju 19. obljetnicu postojanja, svoj 19-ti rođendan!

RS je nastala u Daytonu 1995., a od tada nikako nije proteklo devetnaest godina. Hadžiomerović je morao to primijetiti i reći da to Dodik ustvari slavi nastanak "Srpske Republike Bosne i Hercegovine", koju su Srbi, kao paradržavu formirali s početka 1992. Nakon svega istinski se pitam, za koga to radi Hadžiomerović?

I da ne zaboravim, već mjesecima su u tijeku raznorazni sastanci političkih vođa kako bi u BiH uspostavili vlast. Kada će doći do političkog dogovora i kada će biti uspostavljena vlast, ne zna se.

Kako god je uistinu bolestan i mržnjom zatrovan gospodin Hadžiomerović, a takvom mu se dopušta da kreira javno mišljenje, tako je bolesna i cijela BiH. Hoće li ikada ozdraviti i postati normalna država?

Znate li odgovor do kad ne će? Dok se ne održi nova međunarodna konferencija o BiH.

Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 20. siječnja 2011.

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KAKO JE HRVATSKA IZGUBILA NEVINOST?!

Nekada u ovim krajevima BiH nije ni pojmiti moglo da se djevojka uda, a da je prije toga spavala s nekim muškarcem, da nije čista i nevina. Nekada. Danas je to drukčije, no kako god bilo cilj skoro svake mlade djevojke je udati se, a ako je moguće, udati se dobro. U starija vremena, danas manje, gledalo se da je mladoženja prije svega bogat, pa tek onda po mogućnosti i lijep. Stariji su, pak, uvijek govorili da treba gledati i od kakve je obitelji, koje loze je mladoženja, odnosno kakav je karakter obitelji za koga se djevojka udaje. Cure su uglavnom znale kako se udati za muškarca kojega odaberu. U stara vremena metoda je bila da se cura "malo zategne", kako bi govorili stariji. Dakle, cura nije smjela pokazati kako joj je stalo do momka, do udaje. To – zategnuti – značilo je praviti se kao da joj je svejedno pogledao je taj momak ili ne, kao da joj je svejedno udvarao joj se ili ne, nudio joj ili čak donosio darove. Naravno, glavno oružje za udaju bilo je, ne dati momku da joj se približi, da je ima prije udaje.

Nažalost, Hrvatska je zaboravila za sva ta pravila i nikako da se uda. Hrvatska je vidjela mladoženju, učinio joj se i lijep i bogat i kulturan. I umjesto da se zategne kao djevojke u starija vremena, umjesto da pusti mladoženju da joj se udvara, da je nutka, na kraju i da je moli da se uda za njega Vlada Hrvatske je javno kazala: "Naš jedini cilj je ulazak u EU i sve ćemo podrediti tom cilju, ama baš sve". I što je najgore, Hrvatska se predala tom mladoženji. Naime, Hrvatska je Vlada donijela Zakon o suradnji s Haaškim sudom, dopustila tom Sudu da se bavi Domovinskim ratom, Olujom te tako, možda i ne znajući, svoju nevinost prepustila bogatom mladoženji. Veoma brzo se pokazalo kako je Hrvatska postupila poput naivne djevojke koja je mislila, ako ispuni sve zahtjeve bogatog mladoženje, pa ako mu preda i svoju nevinost, da će je on odmah oženiti. A mladići iz bogatih obitelji baš i nisu posebno moralni, još manje čedni. Djevojka koja bi postupila tako naivno veoma brzo bi počela osjećati posljedice. Taj bogati ženik, dobivši ono što je želio, počeo bi je ucjenjivati. Daj, ispuni mi još ovo, potom još ono i tako bi u nedogled počeo iznositi svoje zahtjeve, sve perverzniji od perverznijeg.

Zar nije, da spomenem samo jedan od novijih slučajeva, bilo perverzno od haaškog suda tražiti neke topničke dnevnike, da bi nakon dugog maltretiranja Hrvatske i sami kazali da takvi dnevnici ne postoje? I najnovija u nizu perverzija, ova presuda Gotovini i Markaču?!

Neka se nitko ne ljuti, ali bilo je žalosno slušati generalova odvjetnika kako priznaje da je naivno vjerovao kako će Sud u Haagu presuditi prema činjenicama, prema pravdi. Ne želim se praviti pametnim, posebno ne u ovom trenutku, ali moram podsjetiti na dvije stvari, dva događaja.

Naime, odmah nekako poslije potpisanog Daytonskog mirovnog sporazuma, na sastanku Središnjeg odbora HDZ-a BiH, u Kupresu, predložio sam tom Odboru, čiji sam bio član, sljedeće: Molim Središnji odbor i vas predsjedniče (predsjednik HDZ BiH u to vrijeme bio je Božo Rajić) ovlastite me da pred medijima, javnosti kažem kako u svom programu, u svojoj borbi za hrvatski narod u BiH, HDZ BiH ne će ići ispod sljedećeg: Hrvatski nastavni plan i program u školama za našu djecu (dakle nikakav "multi"), hrvatski *teve* kanal na Javnoj televiziji, i da kažem kako je Sud u Haagu politički sud utemeljen prije svega zbog pritiska na Hrvate. Ukoliko, vas gospodo koji ste na ministarskim funkcijama ili sam vrh HDZ BiH zbog toga ovi iz OHR-a i MZ pritisnu vi kažite kako je Marinčić istupio u svoje ime i da HDZ iza toga ne stoji, pa neka meni OHR zabrani politički rad, ali da to jednom jasno i glasno kažemo.

Pogađate, Središnji odbor nije prihvatio moj prijedlog. Rezultat je poznat, Hrvati u BiH još uvijek nemaju svoj *teve* kanal na Javnoj televiziji, svakim danom MZ ih pritiska da uče neku drugu povijest, da u knjige stave kako su sami oni bili agresori na svoju Dragu Našu BiH, kako su oni sami pucali na sebe i kakve sve perverzije ne traže, u Haagu se presudilo Hrvatima i sada se sudi šestorici Hrvata iz Drage Naše BiH. Što se mene osobno tiče i bez te izjave zabranili su mi politički rad, a da mi nisu mogli naći, prikvačiti nikakve ratne zločine, nikakvu korupciju, ali budući da nisam slijepo slušao ni podržavao njihove priče proglasili su me tvrdolinijašem. Koliko znam, niti u jednom Kaznenom zakonu bilo koje države ne postoji zaprijećena kazna zbog nekakvog tvrdolinijaštva, no to ih nije spriječilo da mi zabrane politički rad. Iako ne postoje dokazi da su hrvatski generali počinili zločine oni su ih osudili.

I drugi detalj. U knjizi "Bosna i Hercegovina bijeda nerazumijevanja bijede" napisao sam da je sud u Haagu politički sud. Moguće je to jedan od razloga što knjiga nije prevedena na engleski. Koliko će vremena trebati Hrvatskoj Vladi da kaže, hoće li sada, nakon što je hrvatsku nevinost predala Sudu, imati snage reći da je sud u Haagu politički? Nažalost, Vlada to, za račun bogatog mladoženje kojemu se nada, ne će učiniti i tako će hrvatski ponos zajedno sa Sudom zgaziti u blato. Ono što je u svemu najgore jest hrvatsko samozavaravanje. Ne znam bi li plakao ili se gorko smijao na izjave, poput: Ovo je tek nepravomoćna presuda, ostaje nam da žalbom preinačimo presudu u oslobađajuću!

Dokle ćemo mi Hrvati biti naivni poput naivne djevojke? Pa zar netko još uvijek misli da će ti perverznjaci odustati od svojih perverzija?

Što činiti?

Rješenje je jednostavno ma koliko se nekomu ne sviđalo – treba dići ponosno glavu i kazati mladoženji da nas više ne zanima svejedno što smo mu sve dali. Kada bi Hrvati to učinili, glavu dajem da bi ih Europa ubrzo počela moliti da uđu u EU!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, od 21. travnja 2011./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KLIMOGLAVCI ILI STANJE DUHA

Ovih dana u općinskoj organizaciji HDZ Žepče završeni su unutarstranački izbori, izborom novog predsjednika, dopredsjednika i ostalih koje prema svom statutu bira ta općinska organizacija.

Tim povodom, Pero Jukić Pop, jedan od osnivača HDZ BiH na prostorima Žepča, Zavidovića i Maglaja, predsjednik HDZ-a Žepče u dva mandata, te zastupnik u Parlamentu F BiH, također u dva mandata, napisao je jednu pjesmu. No, prije nego pročitate tu pjesmu, kojoj je dao naziv "Klimoglavci", samo još riječ-dvije o gospodinu Jukiću. Godine 1998. objavio je knjigu "Veronikin vijenac" u četrnaest soneta, a najviše je poznat i ostat će u povijesti zabilježen kao pučki pjesnik. Njegova pjesma o Žepču, divna naslova, "Ima l' igdje ljepšeg kraja" (u jednoj od mojih kolumni imali ste je priliku pročitati) koja je uglazbljena u naš izvorni melos i pjeva se u hrvatskom narodu diljem naše Drage BiH, ali i po svijetu u nastupima naših izvornih skupina:

Puno mladih problem ima / Čini mi se s kralješcima / Zaključujem kolko pratim / Da je problem s prvim vratnim / Pretpostavljam, nema druge / Kao da je od opruge / Pa on glavom stalno klima / Ko da u njoj nešto ima / Glavom trese ko na traci / Ja ih zovem klimoglavci / Nikad nema svoga stava / Čemu li mu služi glava / Sa diplomom, vidi tuge / Za mišljenje pita druge / Nit što hoće niti smije / Niti znade, nit umije /Al se dobro gurat znade / Laktovi mu stalno rade / Pred kameru stati mora / Misli da je glavna fora / Milina mu da se slika / Pokraj kakvog predsjednika / Što će jadna, sitna duša / Što moćnike samo sluša / Toliko se uvuć žele / Vire samo još cipele / Motaju se oko nogu / Da kost sa stola dobit mogu / Vrjedno služe gospodare za bezvrjedne sitne pare / Prnjavorski diplomanti / Uvlakači, foliranti / Još se prave da su vrjedni / Klimoglavci, jadni, bjedni / Ni obraza, ni morala / Nema cilja, ideala / Sračunato, sve za plaću / Za marku bi prodo ćaću / Kad spomeneš sto eura / On se odmah naprjed gura / Želeć ih se dočepati / Spreman lagat i izdati / Do zemlje se klanja svima / Što plaćaju dolarima / Za švicarske, kaže franke / Spreman je se odreć majke / Naša mladež, poletarci / Naša tuga, klimoglavci.

Nekomu će se pjesma svidjeti, nekomu ne će, ali je sasvim jasno kako se pjesma može odnositi na mnoge sredine, kao i na pojedince

diljem kugle zemaljske. Gospodin Jukić, prema onoj narodnoj "pjeva od muke" kako bi ukazao na više nego negativne tendencije, kako u Žepču, tako u cijelom hrvatskom narodu.

Rekosmo na početku, povod za ovu pjesmu bili su mu izbori na lokalnoj razini, i da ne bi bilo zabune, a prema njegovim riječima, inspiriran je ljigavim i po hrvatski narod dalekosežno štetnim ponašanjem više njih u HDZ BiH, a posebno ponašanjem savjetnika načelnika Mate Zovka za mladež u općini Žepče, Damira Jukića. Za one upućenije u prilike u Dragoj našoj BiH riječi "prnjavorski diplomanti" su više nego jasne, a za vas evo pojašnjenja: Damir Jukić je, prema riječima auktora pjesme, nekada ranije upisao sociologiju, dao nekoliko ispita i zapeo, a onda je naprasno, u roku od nekoliko mjeseci "završio" Ekonomski fakultet u Prnjavoru. Osim što u svojoj pjesmi dotiče konkretne osobe pjesnik govori i o groznoj pojavi u BiH, osnivanja fakulteta po nekim selima, gdje se onda akademska titula stekne za kratko vrijeme, naravno podmazano s nekoliko tisuća eura. Gdje će završiti društvo sa tako obrazovanim osobama nije teško zaključiti.

Kada je mladog Damira Jukića primio na izmišljeno radno mjesto, svoga savjetnika za mladež, to što on nije imao završen fakultet, načelniku Mati Zovku nije smetalo – kaže pjesnik i nastavlja: – Načelniku ne odgovaraju ljudi koji imaju naobrazbu, koji znaju više od njega, a takvih u Žepču ima na stotine, jer onda on ne bi bio najpametniji, ne bi mogao raditi što god hoće, ne bi više mogao, kako to narod sve glasnije govori, biti Bog u Žepču, doslovce odlučivati o životu i smrti, a kamoli o tome komu od svojih klimoglavaca će dodijeliti unosne poslove.

Završavajući ovaj tekst reći ću vam da je u Žepču jako vruće ali i to da će se temperatura podići do granice kada će mnogi izgorjeti. Klimoglavci ili oni drugi, vidjet će se.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 11. kolovoza 2011./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

CVRKUT MOJE BOSANSKE DUŠE

Nije pretjerano kazati da se u Dragoj našoj BiH, kako na političkom, gospodarskom, ali i na inim poljima, ne događa ništa pametno. Ako bismo nabrajali sve to ne bi stalo ni u cijeli Vjesnik. Evo samo nekoliko primjera, "bisera", kako bi se pučkim jezikom ironično kazalo.

Vlast na državnoj razini nije uspostavljena više od godinu dana nakon izbora. Neslavna obljetnica "proslavljena" je 2. listopada pa su neki predložili da zastupnici u Parlamentima BiH taj dan proglase državnim blagdanom. Inače, ako niste znali, Draga naša nema Zakon o blagdanima na državnoj razini, jer se političari ne mogu dogovoriti ni o tome kojega dana je Nova godina i je li to blagdan za sve građane Bosne i Hercegovine! Na sve strane štrajkaju policajci i doktori, o radnicima da i ne govorimo. Treba li dodati još neko pojašnjenje glede materijalnog stanja građana!?

Gospodarstvo? Ako mi netko nabroji, nađe, pet poduzeća koja posluju dobro, koja su svojim radnicima u zadnjih pet godina, realno, povećali plaće, častim ga pićem i ručkom.

Na nogometnim stadionima samo divljanje, tučnjave i prekidi utakmica. Kud ćete više, ako Hajduk bude pozvan i dođe na proslavu devedeset godina postojanja Željezničara i Sarajeva, odazove se pozivu da uveliča slavlje, a prije susreta dođe do stravičnog divljanja navijača i "navijača" pa se odigravanje utakmice mora otkazati! Kažu da je stanje u športu pravo zrcalo društva.

Budući da je sve tako crno, a sve to rade, kažu odrasli ljudi, za ovaj broj sam vam odlučio predstaviti rad, sastav jedne djevojčice iz osnovne škole "Sveti Matej" na Viškovu (predgrađe Rijeke) točnije iz osmog razreda. Rad su nastavnici postavili na školske panoe, a Nikolina Laštrić, tako se zove djevojčica, dala mu je naslov: "Cvrkut moje bosanske duše".

> Ptice. Volim njihov cvrkut, ali ovdje u malom bosanskom selu Čustom Brdu kod Maglaja, taj cvrkut, dragi majčin glas, prvi gugut tek probuđene bebe, žubori i poskakuje preko brzaca zvučeći nestvarno dok juri u morske uvale moje Rijke, i trese me groznicom prvog poljupca. Cvrkut je jači, intenzivniji od krika galeba. Razmišljam, zašto? Zato što nosi moje korijene, podvriskivanje djevojaka i momaka u kolu, smijeh djece na pašnjaku, pjesmu kosaca...

Stojim pred didovom kućom, moćnom kraljicom, koja praznim očima traži bosonogu djecu da po rosi, svjetlucavim zvjezdicama, povedu stoku na livade. Dide više nema, ali sva njegova mudrost i mudrost ljudi iz tog pitomog sela miriše iz zrele trešnje, pogrbljene starice nasred livade, u šarenilu veza na bijeloj nošnji. Kućice po obroncima, šareni leptiri, svaki zastao na svom cvijetu, pričaju priče iz turskog vakta, a žuljevite ruke starog tetka, poput isušene oranice, drhte dok mi miluju kosu. U obližnjoj šumi ispod mračnih stabala, turskih osvajača, odzvanjaju krikovi majki janjičara i remete igru zečića i vjeverica. Ovdje ljudi žive u nekom bezvremenskom snu, kao tiha močvara, nasmijani i raspjevani u svom radu, a svaka bora na njihovom poštenom licu, ta skrivena patnja i radost, zraka je srpanjskog sunca što me mami da potrčim tim prostranstvima, zelenim sagom moje duše i nasmijem se od srca. Kao brzi vlak promiču slike prošlosti: zlatni dukati na nošnji, zvukovi šargije i violine, i stapaju se s novim slikama moje i njihove svakodnevnice. Danas idem kući, a rječica Liješnica prati me modrinom, plavetnilom neba, nosi nedosanjane snove da se razbiju o hridi moga najljepšeg mora".

Nikolina Laštrić, 8. A

Malo pojašnjenje o Nikolini Laštrić. Dida joj, kako kaže, Ivo Antolović, rođen je u Goliješnici, općina Žepče. Davno se, trbuhom za kruhom, skrasio u Banja Luci, sa suprugom Angelinom dobio kćer Karmelu, a ona mu je s Ivom Laštrićem rodila unuku Nikolinu. Pokojni Ivo, koji je još šezdesetih svršio fakultet, morao je pod stare godine iz svoje Banja Luke u Rijeku. U Rijeku je morao i otac male Nikoline, također Banjalučanin inače ih Srbi najvjerojatnije ne bi ostavili žive.

Ove godine bila je mjesec dana moj gost jer nas vežu, kako Nikolina kaže, korijeni. No, nastranu sve te obiteljske veze, svatko realan će kazati kako bi odrasli u BiH mogli i trebali naučiti nešto iz njezina rada. Ako ništa drugo, kakva bi trebala i mogla biti Draga naša BiH.

S druge strane, ovi u Hrvatskoj koji o Hrvatima iz BiH misle da su teret Hrvatskoj, da su manje vrijedni zato što su "Bosanci", mogli bi naučiti kako su blizu dvije trećine sadašnjeg stanovništva Hrvatske Hrvati podrijetlom iz Drage naše BiH. I svi bismo trebali znati da i Draga i Lijepa naša jesu lijepe, baš onakve kakve ih u svom radu vidi Nikolina. A poznato je, djeca su iskrena, ne znaju lagati kao odrasli.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 13. listopada 2011./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KOŠMARNI SNOVI HRVATA U BIH

Hvala Bogu, relativno sam zdrav i nekih ozbiljnih zdravstvenih problema u zadnje vrijeme nemam. Ono što sam uvijek rado isticao jest činjenica da spavam dobro, jer spavati dobro mogu samo ljudi čiste i mirne savjesti. Skoro nikada nisam imao neke loše snove koji smaraju umjesto da čovjeka odmore, kao na primjer, sanjanje bijelih miševa, jer moja majka praznovjerno vjeruje kako je sanjanje bijelih miševa siguran znak neke nesreće. Međutim, tri-četiri noći u prošlom tjednu imao sam nekakve čudne snove koji su me, priznajem, zbunili ali i smorili. Kada sam prvu noć imao te sne ujutro sam se počeo preispitivati – jesam li možda zaboravio platiti mjesečne račune za struju, telefon ili obroke tri kredita koje otplaćujem. Iako sam znao da svaki puta, najkasnije tri dana nakon što stignu računi, odmah idem to platiti ipak sam pozvao suprugu, zamolivši je da pregledamo ladicu u kojoj ostavljamo plaćene račune.

- Što te spopalo, pa znaš da si ih odmah sutradan, čim su stigli, otišao platiti, kao da će te netko ganjati i ako platiš na kraju mjeseca – pitala me i čudila se supruga?

Nisam joj ništa govorio o snu, međutim, skoro potpuno isti san se ponovio sljedeće dvije noći. Imao sam osjećaj da sam pao u Como, hoću reći u Komu, ali poslije snova nisam više siguran piše li se Coma, Como ili Koma. Oprostit ćete mi to, kao i to što ću vam ukratko prepričati svoje košmarne snove, zar ne?! Dakle:

Spremao sam se, s još dosta njih, negdje na daleki put. S početka nisam bio siguran kuda idem(o), gdje i pogotovu zašto tamo putujemo. Priznajem, odjenuo sam se najbolje što sam mogao, odijelo, kravata, dugi kaput za svaki slučaj i na nogama cipele. Odijevanje i uređivanje trajalo je jako dugo, a koliko se sjećam najveći problem bio mi je što nemam zimske čizmice nego sam morao obući cipele koje ne priliče zimskom vremenu. Nekako se podrazumijevalo da je tamo gdje putujem(o) zimsko vrijeme. I onda, iznenada, našao(li) sam(smo) se u Japanu. Od kuda tamo, nije nam bilo pojašnjeno. Dok smo sjedali u neku veliku salu okolo sam primijetio puno ljudi s ošišanim glavama do kože i s nekim žicama u ušima kako važno, onima koji nisu znali gdje trebaju ući, pokazuju pravac te mjesto gdje će

tko od nas sjesti. O čemu bi moglo biti riječi počeo sam shvaćati tek kada sam nekoliko mjesta od mene ugledao Božu Ljubića, nešto dalje Dragana Čovića i ostale njihove pajdaše, kojih je bilo toliko da vas ne ću zamarati nabrajanjem njihovih imena. Još kada bih vam nabrajao strance koje sam pokraj svakog od njih vidio (stranaca koje osobno ne poznajem ali sam imao nekakav čudan osjećaj da su oduvijek tu, s nama) ne bi bilo mjesta za dovršiti priču o snu. Počela je nekakva priča, nerazumljiva, nepovezana, bez ikakvog smisla i stvarnog cilja, ili se bar meni tako učinilo. Sastanak se završio bez veze, naglo, bez ikakvog konkretnog zaključka. Možda zato što cilj i nije bio da se nešto zaključi, odluči. Priznajem, teško mi je bilo shvatiti o čemu se tu radi. Međutim, moje neugodnosti su nastale kada se počelo razilaziti. Prvo što me malo posramilo je to što sam kod jednog sudionika na nogama vidio jako lijepe čizmice koje su, brat-bratu, koštale bar tri stotine maraka, a ja – u ljetnim, iznosanim cipelama. Ali pravi problem je nastao kada sam shvatio da sam sav svoj novac potrošio na kartu do Japana, a za nazad nisam imao. Upitao sam jednog od onih ošišanih, zna li on tko plaća put Ljubiću i ostalim njegovim pajdašima, a on me samo sažaljivo pogledao, upitavši podsmješljivo.

– Pa zar ste vi sami sebi platili put?

Bilo mi je na vrh jezika da mu odbrusim ('Kretenčino jedna, ja sve svoje račune plaćam sam'), ali sam ipak odustao jer, tko zna, mogao bi me netko još i kazniti zbog toga. I svaki puta bih se probudio poslije tih riječi, naravno neispavan.

Ne zaboravite, obećali ste mi oprostiti što vam prepričavam moj san.

A sada nešto "jako važno" što se događa vezano uz Dragu našu BiH (ipak ja vama, poštovani čitatelji pokušavam prenijeti ono važno iz Drage naše BiH).

U organizaciji zaklade "Konrad Adenauer", na jezeru Como, u talijanskom mondenom ljetovalištu Kandebiju već prošli vikend organiziran je sastanak vođa šest političkih stranaka iz BiH. Budući da Dodika, Tihića i ostale iz šestorke ne muče teški snovi kao mene oni su prije puta znali tko to plaća i temu sastanka: Je li Ustav BiH kompatibilan Europskom ustavu?

Naravno, s njima na sastancima su i predstavnici brojnih europskih institucija. Iako je pomoćnik američke državne tajnice Philip Gordon kazao kako vođe šest političkih stranaka imaju rok da se do

7. siječnja 2012. dogovore oko uspostave vlasti na državnoj razini, jer u suprotnom Draga naša BiH ne će više biti u interesu EU i Amerike, oni ipak tamo, u mondenom ljetovalištu, o tome ne će razgovarati. A i što bi kada tvrde da su sve već dogovorili. Osim toga ne priliči ići u tuđu zemlju razgovarati i dogovarati kako će urediti u svojoj kući. Doduše, postoji mogućnost da se netko od njih oklizne u jezero Como, ali građani Drage naše BiH o tome ne mogu voditi brigu jer su oni već odavno pali u totalnu – komu.

I da se vratim snu: Daj Bože da uskoro ne sanjam kako će na sastanak o uspostavi vlasti otputovati na Mars. Jer, zašto i tamo ne bi bili o tuđem trošku?!

/Tekst objavljen u austraalskom Hrvatskom Vjsniku od, 1. prosinca 2011./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KAKO SAM ISKORISTIO SVOJIH 9,8 SEKUNDI?

Na izborima u Hrvatskoj, sukladno Hrvatskom Ustavu, glasovali su između ostalih i Hrvati iz Drage Naše BiH. Kako su glasovali, kojoj političkoj opciji, kojoj su stranci dali svoje povjerenje? Budući da su biračka mjesta, dok pišem ovaj tekst, tek zatvorena, nažalost precizne podatke u brojkama vam ne mogu napisati, ali vam sasvim sigurno mogu prenijeti kako stoje stvari. Hrvati u Dragoj Našoj BiH su, u najmanju ruku, razočarani! Ne ću reći bijesni, ne ću reći niti tužni, jer bi teško bilo koja riječ mogla dočarati stanje u kojemu se nalaze poslije ovih današnjih izbora. Evo i zašto.

Na prošlim izborima u Bosni i Hercegovini bilo je otvoreno 121 biračko mjesto, diljem cijele BiH. Prema popisu birača, kojih je oko 264 tisuće na svakom biračkom mjestu moglo je u prosjeku biti 2.181 birača. Pod pretpostavkom da svako biračko mjesto krene s radom točno u sedam ujutro, a završi točno u 19 sati uvečer, to je 720 minuta na raspolaganju. Podijelite sada 264 tisuće sa 121. biračkim mjestom vidjet ćete kako je svako mjesto na prošlim izborima trebalo omogućiti glasovanje za 2.181 birača. Nije teško izračunati kako je svaki birač imao na raspolaganju 18,8 sekunda, ili da ne cjepidlačim, 20 sekunda da izvrši svoju ustavnu obvezu i pravo da glasuje.

Na ovim, pak, izborima, za razliku od prošlih, otvoreno je samo 30 biračkih mjesta, istina u dva dana. Još malo najjednostavnijeg računanja – 264 tisuće podijelite sa 30 dobit ćete da na jedno biračko mjesto dolazi 8.800 birača. Budući je data mogućnost da se glasuje dva dana znači da su za glasovanje tih 8.800 birača imali 1.440 minuta. Opet nije teško izračunati kako je svaki birač ovoga puta imao 9,8 sekunda da izvrši svoju ustavnu obvezu i pravo. Pod uvjetom da sve teče, što bi se reklo kao med i mlijeko. Naravno da je to moguće, ali na nekom drugom svijetu, ili snovima.

No, tu nije kraj mogućnostima koje su Hrvatima Drage Naše BiH, svojim sunarodnjacima, svojoj braći i po ocu i po materi, koji su svim srcem i dušom krenuli u borbu i ginuli za suverenu i samostalnu Hrvatsku, dali zastupnici hrvatskog Sabora.

Na prošlim izborima, primjerice u Žepču, bila su otvorena dva biračka mjesta pa su Hrvati Žepča, uz veliko strpljenje, s osmjehom na licu i srećom u očima, bez obzira na gužvu, ostvarili svoje ustavno pravo, a ove godine tih 30 biračkih mjesta otvoreno je u samo četiri grada – Sarajevu, Tuzli, Banjoj Luci i Mostaru.

Dakle, osobno sam trebao uzeti u auto mater (koja jedva sa štapom dođe do mene na kavu ili kada je dovezem pred crkvu, da iz auta do u crkvu pređe tih 50 metara), ćaću, suprugu, a za tri sina i jednu nevjestu morali bi angažirati još jedno auto i napraviti 260 kilometara do Sarajeva i nazad. Na stranu troškovi puta i ostalo, uz ovo treba znati da ima Hrvata kojima je još dalje nego meni.

Ovakva bezobrazna odluka plod je trulog kompromisa kojega je HDZ Hrvatske napravio s SDP-om i ostalom oporbom u Saboru. Zašto je i HDZ Hrvatske bio za to? Pa njihova računica je jasna, opet prema dogovoru, iz BiH u Sabor mogu ući tri Hrvata. Dakle glasovalo svih 264 tisuće, deset tisuća ili da budem maliciozan, svega trideset Hrvata u Sabor će ući tri Hrvata iz BiH, a HDZ Hrvatske se nada kako će sva trojica biti iz HDZ BiH.

No, ni tu nije kraj bezobrazluku Kaina prema Abelu. Na hrvatskim medijima sustavno se plasira informacija kako je interes Hrvata BiH za glasovanje opao te je to jedan od razloga što je broj biračkih mjesta smanjen. Potkrjepljuju to podatkom da je u Dragoj Našoj BiH na izbore i drugog dana do podne izašlo svega 2,61% birača!

I da do kraja budem zločest s ovim osvrtom na izbore. Jedino će na biračkim mjestima u Banjoj Luci svi, ama baš svi Hrvati, njih 100 kojih ima u RS s pravom glasa stići glasovati. Jer je ostale genocidna politika, koju ovim pristupom izborima u BiH, svjesno ili nesvjesno podržava i Kain, otjerala.

Toliko o izborima, a da sada vidimo zašto je to tako i kakve su nam perspektive. Jučer sam sjedio s dvojicom ljudi s kojima sam stvarao HDZ na ovim prostorima, Nikotom Lukićem, koji je sada predsjednik OO HDZ Maglaj i Perom Jukićem-Popom, čovjekom koji je bio moj dopredsjednik u OO HDZ Žepče, kasnije predsjednik pa zastupnik u Federalnom parlamentu u dva mandata, da bi ga od prije pola godine isti taj OO kojega je vodio i HDZ kojega je stvarao doslovce šutnuo, da ne uporabim prostiji izraz. Jasno, raspravljali smo o izborima. Gospodin Lukić je, i pored svega, organizirao autobuse za one koji žele ići na glasovanje u Sarajevo.

Razmatrali smo, je li današnje stanje Hrvata plod neznanja, plod nemogućnosti oduprijeti se bjelosvjetskim mafijašima ili možda plod, po zlu poznatog, hrvatskog jala, moralnog pada. Na kraju, nismo glasovali o tome, ali mi se čini kako smo se, rezignirani, tužni, ljuti i što sve ne, usuglasili u sljedećemu: Mi Hrvati znamo biti samo sluge, najbolje nas je opisao u svojoj pjesmi "**Nesložna braća**", pjesnik Tvrtko Gavran. Evo samo tri stiha iz te pjesme:

Nesložna braća Slobodu Nisu ni zaslužila
Nesložnoj braći umjesto Dojke. Koprivu treba
Treba ih u jaram
Nek se grče od studeni...

Osobno sam još dodao kako mi se čini da nam je "neka žica u glavi pogrješno spojena" pa sve što dobro napravimo, zbog tog nekog pogrješnog spoja uništimo. Kako smo počeli daj Bože da ne uništimo i Hrvatsku koju smo svojom krvlju stvorili! Ovi izbori, nažalost, naznaka su toj ludosti!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 8. prosinca 2011./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ZAR HRT NE ZNA DA NE POSTOJI BOSANSKA DRŽAVA?

Od prije četiri-pet dana napali su me nekakvi manji zdravstveni problemi. Negdje sam, kako kaže moja mama, navukao prehladu a kada se jače prehladim obvezno mi udari krv na nos. No, budući da mi nije zadaća pisati o meni nego o stanju u Dragoj našoj BiH vratit ću se na to. U večernjem dnevniku HRT1, 17. siječnja, dakle u udarnom treminu kada je najviše ljudi pred malim ekranima, voditelj, mrtav-hladan, informirao je gledateljstvo sljedećim riječima: "Bosanski ministar pravosuđa odobrio je izručenje Paravinje Hrvatskoj".

O, majko mila! Je li to moguće, što bi uzviknuo pokojni Mladen Delić, prenoseći nogometnu utakmicu!? Zar voditelj ne zna da ne postoji bosanska država? A kada ne postoji bosanska država logično je da ne može postojati ni bosanski ministar pravosuđa. Da je takvu grubu netočnost, koja implicira niz problema koji iz toga nastaju, rekao netko s neke komercijalne televizije, pa hajde, ali to je rekao voditelj hrvatske državne televizije. A vlasnik te televizije je Vlada i Sabor, odnosno Hrvatska država i bilo bi logično da javna televizija prenosi službene stavove hrvatske Vlade.

Zbog totalnog neznanja mladog voditelja Državne televizije evo mu jedna dobronamjerna lekcija. Susjedna mu država, čijeg je ministra spominjao, zove se Bosna i Hercegovina, ili Draga naša BiH, kako sam joj dao ime prije nekih petnaestak godina u mojim tekstovima. Pod tim imenom priznata je od strane UN-a i pred zgradom UN-a vijori se zastava države Bosne i Hercegovine, nikakve države Bosne. Dakle, u najboljem slučaju voditelj je mogao reći bosanskohercegovački ministar pravosuđa. No, budući da Bosna i Hercegovina, prema Ustavu, nema državnu vladu nego Vijeće ministara, a što se uveliko, prema ovlastima koje to vijeće ima, razlikuje od bilo koje državne Vlade u svijetu, veoma je upitno i to, je li Bariša Čolak i ostali članovi tog Ministarskoga vijeća, ministar u punom značenju te riječi. No, kako ne bih duljio predlažem mladom voditelju neka pročita moju knjigu "Bijeda nerazumijevanja – nerazumijevanje bijede", tamo će naći pojašnjenje za mnogo toga što ne zna. Na primjer; kada bi po-

stojao bosanski ministar pravosuđa, postojala bi i bosanska vojska, postojao bi i jedan bosanski jezik za sve građane te države, postojali bi bosanski Hrvati, bosanski Srbi, bosanski Muslimani-Bošnjaci. Ako bi dalje išli tom, voditeljevom logikom (je li samo njegovom?) morali bi priznati da su Hrvati koji žive i rade u Njemačkoj njemački Hrvati, u Kini kineski Hrvati, sutra oni na Marsu marsovski Hrvati itd.

Napisah li ono na početku da mi je zbog prehlade udarila krv na nos ili će biti zbog nekog drugog razloga?

U broju pred Novu godinu napisao sam vam, poštovani čitatelji, kako je došlo do iznenadnog obrata te postoji mogućnost da Draga naša BiH, jer su se vođe političkih stranaka nakon milijun sastanaka dogovorile oko uspostave vlasti na državnoj razini, da će se to dogoditi "ako što ne privrne", kako je govorio pokojni Alija Izetbegović poslije svakog sporazuma koji je potpisivao.

Na 24. stranici tog broja Vjesnika fotografija je Vjekoslava Bevande, a uz nju tekst "konačno formirano Vijeće ministara BiH". Ne znam kako se omaknuo takav tekst uz Bevandinu fotografiju, jer Ministarsko vijeće ni do dana današnjega nije formirano, a postoji velika mogućnost i da "nešto privrne". Naime, Tužiteljstvo i Sud BiH odustali su od istrage protiv Muslimana-Bošnjaka za ratne zločine počinjene u Dobrovoljačkoj u Sarajevu 1992-ge. Nezadovoljni, Srbi, ne bosanski Srbi mladi voditelju i ostali koji misle kao taj voditelj, nego Srbi koji žive u Bosni i Hercegovini, točnije predstavnici SNSD-a i SDS-a najavili su kako ne će pristupiti formiranju Vijeća ministara ukoliko Tužiteljstvo i Sud ostanu pri svojoj odluci. Što više, traže ukidanje takvog Tužiteljstva i Suda Bosne i Hercegovine.

Postoje neke informacije, najave, kako bi Parlamenti Drage naše BiH, zadnji dan ovoga siječnja mogli potvrditi novo Ministarsko vijeće. Osobno bih tu bio veoma oprezan i nikada ne bih napisao da je u Dragoj našoj BiH nešto gotovo prije nego "zec bude na ražnju", jer znam i onu narodnu "dabogda kćeri da se udaš za bega, cigani oko kuće hodaju".

Ako je netko pomislio da sam ovom narodnom izrekom mislio na političare u Dragoj našoj BiH, to je samo njegovo mišljenje. Iako je klima u Dragoj našoj BiH više nego dobra, svako malo, vrijeme "privrne".

Ono, pak, što se izravno tiče, da do krajnosti budem ironičan kako bih pojasnio zabludu mladog voditelja HRT-a, bosanskih Hrvata, nje-

mačkih, kineskih i marsovskih Hrvata, rezultat referenduma o ulasku Hrvatske u EU, prema prvim neslužbenim podacima kazuje da se Hrvatska odlučila za ulazak u EU. Iako je izlazak na referendum bio ispod svakih očekivanja, budući da je teoretski bilo dovoljno da samo troje građana izađe na referendum i da većina, dakle njih dvoje glasuje za, taj mali odziv ne će utjecati na Sabor da verificira rezultate referenduma. Naravno, svi su imali pravo izaći na referendum, a to što se većina odlučila ne iskoristiti svoje pravo demokratska je stečevina. Jasno je da će mnogi u ovome malom odzivu naći i vidjeti mnogo toga ali ostaje činjenica da će Hrvatska postati nova članica EU, ako u međuvremenu "šta ne privrne". Kakve su Hrvati sreće, ne će se valjda dogoditi da se Unija raspadne prije nego li Hrvatska u nju službeno i uđe.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 26. siječnja 2012./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

AKADEMICI

Kada netko u bilo kom društvu, doživi, dođe do titule akademika treba mu odati priznanje, poštovati tu titulu i njihove, uglavnom sijede glave. S druge, pak, strane ljudi s akademskom titulom ne bi trebali olako donositi zaključke za koje je teško, da ne kažem nemoguće dokazati da su točni.

Ovom prigodom osvrnut ću se na dvojicu akademika u Dragoj našoj BiH, Muhameda Filipovića – Tunju i Abdulaha Sidrana. Već ranije, u jednom od mojih tekstova, djelovanje Muhameda Filipovića u zadnjih nekoliko godina vezao sam uz onu narodnu – kad čovjek ostari on podjetinji, što će reći pamet mu postane slična pameti malog djeteta. Tu usporedbu sam potegao želeći navesti ljude da mu puno ne zamjere na njegove radikalne stavove, koji s godinama starosti postaju sve ekstremniji.

Nažalost akademik Filipović zaboravlja ili uopće ne pomišlja da mu takvi stavovi nikako nisu preporuka za onaj svijet na koji će zakonitošću vremena doći prije nego li to on i pomišlja. Njegov najnoviji "biser" nikako ne bi trebalo prešutjeti, naprotiv treba ga osuditi jer jednostavno nije točan ali i potiče, konkretno Muslimane-Bošnjake na mržnju prema svima iz međunarodne zajednice koji im ne laskaju, koji ne kažu da su samo oni u pravu. U izjavi za"Dnevni Avaz" od 02. veljače Muhamed kaže:

"Očito je da vodeći faktori međunarodne politike, barem što se tiče Europske unije smatraju Srbiju i Hrvatsku faktorom stabilnosti, a BiH nestabilnosti. To je jedna naopaka projekcija jer su u posljednjih sto godina Hrvatska i Srbija bile na ovim prostorima autori ratova i genocida, a BiH je bila upravo obrnuto – faktor stabilnosti"!

Što želi Muhamed Filipović ovom netočnom izjavom koja u svojoj biti poziva Muslimane-Bošnjake na mržnju prema Hrvatima i Srbima? Kao prvo, jasno i glasno ovom izjavom Hrvate i Hrvatsku smatra genocidnima, bez obzira što za takvu ocjenu nema nikakvo povijesno niti pravno utemeljenje, kao npr. presudu nekog međunarodnog suda ili možda rezoluciju UN-a koja bi takvo što rekla. Sasvim je jasno kako bi Muhamed pod stare dane želio promijeniti povijest ali na žalost njegovu i njemu sličnih ne će ići.

Da akademik Filipović razmišlja normalno, a ne radikalno islamski, postavio bi sam sebi sljedeće pitanje: – A da na ove prostore povijesnim gibanjem nije ušla Turska i donijela islam sasvim je realno kako bi Hrvati i Srbi davno i mnogo lakše riješili sve međusobne nesporazume. Međutim, nije ovo jedino njegovo mudrovanje. Prije nekoliko godina bez da je trepnuo, izjavio je kako je Turska na ove prostore donijela kulturu. I opet, na njegovu žalost, dovoljno je pročitati što piše nobelovac Ivo Andrić u "Travničkoj kronici":

"Jednog dana vezir je iznenada pozvao oba konzula (francuskog i austrijskog nap.a.) u isto vrijeme, što inače nije bio slučaj. Njihove pratnje su se susrele pred kapijom. Divan je izgledao svečano"....."Vezir je ispričao konzulima kako je njegov ćehaja (pomoćnik i zamjenik, nap.a.) Sulejman-paša sa bosanskim trupama prešao prošle nedjelje Drinu i uništio najjači i najbolje uređeni srpski odred koji su "ruski oficiri" obučili i predvodili."..."Vezir je zašutio. Kao da je to bio znak, u Divan su ušli gotovo trčećim korakom mnogobrojni ičoglani (dvorjani, nap.a.) "...Sve te sudove koje su unijeli u Divan, brzo poodriješiše i pootvaraše i počeše da istresaju na razasutu asuru (prostirač od trske ili šaša, nap.a.)" "...Na asuru počeše da sipaju odsječene ljudske uši i nosevi u znatnoj množini, neopisivu masu ubogog ljudskog mesa, usoljenu i pocrnjelu od usirene krvi. Hladan i odvratan zadah vlažne soli i usirene krvi prođe Divanom". "...Netko nevidljiv, iz prikrajka, reče dubokim molitvenim glasom: "Bog je blagoslovio islamsko oružje!"

No, pustimo akademika Filipovića jer je on, kao i većina starijih ljudi prešao na dječiju pamet, nego još riječ-dvije o akademiku Abdulahu Sidranu. U istom broju "Dnevnog Avaza" Sidran kaže:

"Bez bosanske države Bošnjaci kao narod ne mogu preživjeti. Najbliži put k nestanku Bošnjaka bila bi jednonacionalna muslimanska državica.....Samo budale i naivci mogu povjerovati da je Beograd odstupio od velikosrpskog programa".

Na prvi pogled svaki Hrvat bi se mogao usuglasiti sa zadnje dvije rečenice ali se prve dvije moraju pozorno razmotriti, s njihovim prihvaćanjem biti jako oprezan i do u detalje pojasniti što to Sidran misli pod pojmom "bosanske" države? Država Bosna ne postoji, to akademik Abdulah Sidran sasvim sigurno zna, dakle ne može postojati ni bosanska država. UN su priznale državu Bosnu i Hercegovinu, nikakvu državu Bosnu. I da do kraja budem jasan, ne Republika Bosna i

Hercegovina nego samo Bosna i Hercegovina. Kada biste, pak, upitali Sidrana on bi vam najvjerojatnije kazao da pod tim "bosanska" država podrazumijeva cijelu BiH sa Hrvatima i Srbima u njoj kao jednakopravnima i da se pod tim bosanska podrazumijeva cijela BiH. Ako je išta kroz povijest koštalo Hrvate, kako u BiH tako i u bivšim državama od Kraljevine SHS do danas, to je ono – podrazumijeva se. U Jugoslaviji se "podrazumijevalo" da je službeni jezik hrvatsko-srpski ili srpsko-hrvatski, pa je to vremenom postao samo srpsko-hrvatski, a da se obratno nije smjelo ni spomenuti, a na koncu ostalo samo ono – srpski jezik. E, to da na koncu ostane samo bosanski jezik i samo bosanska (čitaj muslimanska BiH) je pod tim – podrazumijeva se.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 07. ožujka 2012./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ANĐELI ILI ŠEJTANI?

Nisam nikakav stručnjak za fiziku, pogotovu ne ovu suvremenu, svemirsku. Vjerujem ja da je znanost napredovala toliko da danas s Marsa fotografije stižu na zemlju, vjerujem i da postoje Crne rupe i sva ta čuda o kojima govore znanstvenici. Istina, nejasno mi je kako netko može kroz tu Crnu rupu prije izaći nego proći ili ne znam što sve ne tvrde znanstvenici. Međutim, ovih dana shvatio sam i te zakonitosti na nekoliko primjera, prvo na onom Zlatka Lagumdžije, predsjednika komunističke partije koja se preimenovala i sada je, kako tvrde, socijal-demokratska. To s preimenovanjem meni je slično kao i ono s Crnom rupom – prije iz nje izađeš nego li kroz nju prođeš, ili tako nekako. Nadalje, s Lagumdžijom se preko noći dogodilo da je od anđela postao šejtan, najveći među šejtanima, odnosno đavao nad đavlima. Negdašnjeg miljenika tzv. Federalne televizije, što više njezina urednika iz sjene, sada ta ista televizija proglašava šejtanom nad šejtanima. Razlog? Potpisao je nekakav sporazum s Dodikom! No, da Lagumdžiju zakratko ostavim po strani, reći ću vam nešto malo o sultanu Fatihu. Sultan Mehmed Fatih je rođen u Edirne, tada glavnom gradu Osmanske države, 29. ožujka 1432. godine. Njegov otac je bio Sultan Murat II. Prema islamskim učenjacima Muhammed s.a.w.s. je rekao: "Sigurno će Carigrad biti osvojen, pa divan li je vojskovođa taj čovjek i divna li je ta vojska koja će to ostvariti." (Sahih – Ahmed 4/235 i El-hakim 4/442). 29. svibnja 1453. godine, topovi Sultana Mehmeda El-Fatiha najavili su kraj tadašnje prijestolnice Istočnog Rimskog Carstva i Vaseljenske patrijaršije te uspostavu budućeg Istanbula (Islam bul- cvijet islama). Ovaj vojnički pothvat sultan Mehmed ostvario je u svojoj dvadesetoj godini. Nakon osvajanja Istanbula dobio je nadimak Fatih (osvajač). Isti taj sultan Fatih Mehmed je 1463. godine okupirao Sarajevo. Prema legendi, mogao je on odmah osvojiti Sarajevo ali je tri dana molio Allaha dž.š. – Allahu ako će se u ovome gradu sve do Sudnjega dana čuti ezan, daj mi znak da osvojim ovaj grad. Legenda nadalje kaže, u snu mu je rečeno – Osvojit ćeš Bosnu. To što si sanjao vatru znači da će u njoj gorjeti plamen vjere. To što si sanjao Ebu Bekra r.a. znači da će Bosna biti zemlja iskrenih ljudi koji bogatstvo neće štediti za dobrobit Islama. To što si sanjao Osmana

r.a., znači da će Bosna iznjedriti dosta učenjaka lijepoga morala. To što si sanjao Aliju r.a., znači da će ta zemlja Carevini dati dosta ratnika koji će kročiti stopama časne obitelji Muhammeda s.a.w.s. ali je šteta što nisi sanjao Omera, radijallahu anhu, jer to znači da u Bosni nikada pravde biti neće i da će se njen narod uvijek morati boriti za nju! Kao i svi smrtnici umro je 3. svibnja 1481-e u svojoj 52-goj godini, poslije nešto više od trideset godina vladavine. Legenda ne kaže je li otišao među šejtane ili anđele. Ako bi se pitalo Muslimana-Bošnjaka u Dragoj Našoj BiH, oni bi, sasvim je to sigurno, ustvrdili da je postao melek (anđeo), ako bi se pak pitalo pripadnike ostala dva naroda u BiH oni bi ustvrdili da je otišao tamo gdje mu i jest mjesto – među đavole.

Ovih dana u javnosti se vrši, da ga tako nazovem, jako agresivno predstavljanje jednog romana pod nazivom "Opet ćemo se vidjeti ispod crvene jabuke", autora Isnama Taljića. Taljić tvrdi da je opstanak Bosne i Bošnjaka "sudbinski povezan sa životom sultana Fatiha"! Majko mila, nisam mogao ni slutiti kako je opstanak zemlje u kojoj živim od rođenja, i ja i moj otac Karlo, moj djed Anto, pradjed Ivan, sudbinski vezan za Osvajača. Kada sam se malo otrijeznio od tog saznanja počeo sam se pitati, kako to da ni ja ni moji nabrojani preci nikada nismo ni pokazali volju za osvajanjem nečijeg tuđeg, a kamoli da smo to i učinili. Bit će da tu nešto ne štima. U legendi ili u interpretiranju povijesti. Jer književnik i "povjesničar" Taljić tvrdi: "Ne postoji značajnija ličnost za Bosnu i Bošnjake, jer da nije došao sultan Fatih nestalo bi Bosne i Bošnjaka, jer su upravo u to vrijeme surovi križarski ratovi radili na konačnom istrebljenju Bošnjaka i muslimana". Eto, onim povjesničarima koji to, jadni, ne znaju, današnji Bošnjaci su u Bosni postojali i prije dolaska osvajača Fatiha, vjerojatno su tu bili i prije nastanka Crne rupe, jer su prije kroz nju izašli u Bosnu nego li su kroz Crnu rupu prošli. Našem vrlom književniku i očito "povjesničaru" Taljiću nadu za Bosnu (primijetili ste poštovani čitatelji, nigdje ne kaže Bosna i Hercegovina, ali neka to kod vas ne izaziva dvojbe, misli on kao i većina Muslimana-Bošnjaka da je cijela Bosna i Hercegovina vlasništvo samo Muslimana-Bošnjaka) i pored trenutnog pesimističkog stanja nadu za optimizam daje i od svega je važnija oporuka Fatiha Osvajača koju je, kako tvrdi Taljić, izrekao 1463-e: "Ova zemlja Bosna trajat će do kraja svijeta". Bit će da je te riječi shvatio kao da Fatih oporukom Bosnu ostavlja samo Bošnjaci-

ma, jer kaže: "Ako Bog da pa da tako i bude, bilo to komu pravo ili ne. Prijateljima na veliku radost dušmanima na još veću žalost". Bilo bi zanimljivo čuti što "povjesničar" i književnik Taljić kaže o oporuci kraljice Katarine. Doduše, ne bi me iznenadilo ako bi rekao da ona nije niti postojala. Kao što sada na spomeniku Kulinu banu u Tuzli nema riječi iz njegove povelje u kojima se jasno prepoznaje spomen kršćanstva. Tko li je u Dragoj Našoj anđeo, a tko šejtan? Ili točnije, ima li u njoj itko normalan?

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 15. studenog 2012./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

NIČIJA I SVAČIJA

Dok jutros, 25. studenog, sa suprugom pijem jutarnju kavu, upalim neizbježni televizor i onda čujem u najavi na tzv. Federalnoj *teve* kako su za danas spremili praznični program, s puno gostiju, odabranih filmova, kako će slušatelji i gledatelji moći "ići uživo" u programu.

- Daj prebaci to, ne ću svake godine slušati istu priču – velim supruzi.

- Neka, ostavi malo da se smijemo – uzima supruga daljinski u ruke.

I bila je u pravu. Ne bi malo, a javi se neki Ibrahim, tako se predstavio, i pozdravi sa – Smrt fašizmu, a sloboda narodu, dok sa tzv. Federalne *teve*, u "prazničnom" programu ide partizanska; "Čuje se odjek koraka po kamenju hercegovskom hej, haj, hoj". Ali, da te partizanske pjesme zakratko ostavimo po strani kako bih vam, poštovani čitatelji, mogao ispričati moj susret sa Ivóm.

Jučer se u gradskoj kavani nađem s Ivóm, kojega inače svi zovu Ivă. Poznamo se, Boga pitaj od kada. Nikada se nismo niti pririječili, a kamoli posvađali, što se ono kaže – dobri smo. Ivă je već drugi mandat zaredom zastupnik u Parlamentu F BiH, u Domu naroda, ispred HDZ BiH. Nakon što sam u svibnju objavio moj novi roman "Rafaelo" kupio je knjigu, dodavši uz šeretski osmijeh:

- Da vidim što si pisao, ako si slučajno zakačio mene, drži se.

- Čini li mi se Ivă ili će će biti da od tada nikako nismo sjeli. Izbjegavaš li ti to mene? – upitam ga.

- Ma, kakvi, nisam knjigu još ni pročitao, ali me pita jedan naš poznanik, ne ću ti reći ime ne pitaj me, zašto me ne voliš, kaže svašta si napisao o meni.

- Pusti to Ivă, gluposti, ni spomenuo te nisam u romanu, čovjek jednostavno, ili nije pročitao pa izmišlja, laže ti, a ako je slučajno pročitao očito ništa nije razumio, jer u romanu ne pišem o našoj lokalnoj sredini.

- Dobro, vidjet ću kada pročitam o čemu se radi, nego da te pitam nešto. Čuo si, Muslimani su pokrenuli inicijativu da se obznane imena onih koji su organizirali otpor srpskoj agresiji. Mi smo nešto raspravljali pa smo u toj priči i tebe spmenuli.

- Ma, slušaj ti Ivă, goni se tamo, mene spomenuli!? Ja koji sam sve vas nosio na ledima, da se pjesnički izrazim, i vi mene, kao usput, spomenuli. No, da ti odmah kažem, ne znam koja je luda glava pokrenula takvu inicijativu, vjerojatno netko iz reda Muslimana-Bošnjaka kako bi dodatnim privilegijama zadržala njihove glasove na izborima. Jasno, ako oni određuju svoje organizatore otpora onda će to učiniti i Hrvati i eto ti problema.

- Znam, i ja mislim da će to među nama izazvati samo nove svađe i podjele, a to nam ne treba.

- Odmah ću ti Ivă reći, mene to ne zanima jer znam kako će među organizatorima otpora biti i onih po koje sam morao slati vojnu policiju da ih privede na crtu jer su izbjegavali braniti svoj narod, da će tu biti i tip koji mi je bio tjelohranitelj, a sada je pokupio sva moguća odličja. E, zbog takvih ja tu ne ću biti, najpametnije vam je da me i ne spominjete. Nego da ti ispričam jednu priču. Tamo negdje 76-te dok sam radio u "Natronci" bio je jedan radnik, zvao se Sakib i nevjerojatno je kako je volio izmišljati priče, lagati. Sjećaš se, sve tamo do osamdesetih, najsiromašniji ljudi iz naših krajeva išli su u berbu kukuruza u Bačku. U veoma teškom poslu za petnaestak dana zaradili bi, ako ih vrijeme posluži, petnaest do dvadeset metara kukuruza i onda to vagonima dopremali do svog mjesta. Sakib je tvrdio kako je u onom ratu bio partizan, a u priči je išao dotle da je bio osobni poznanik s Titom, čak prijatelj, jer su se u ofenzivama nekoliko puta sreli, zagrlili, ispričali. Te godine i Sakib je otišao u berbu kukuruza, a kada se vratio pričao nam je što mu se dogodilo. Veli, dovezao gazda mojih dvadeset metara kukuruza u Sombor na željezničku, ali nema slobodnih vagona da natovarim kukuruz. Šetam ti ja tako pokraj pruge, snužden, ne znam kako dobiti vagon kad eto ti ispred mene druga Tite. Gdje si, Sakibe, druže moj ratni?- zagrli me Tito. Kako si, što ima? I nakon kraćeg raspitivanja o zdravlju požalim ti se ja njemu kako ne mogu dobiti vagon da prevezem kukuruz u Bosnu. Ma, što ne može! Moj ratni drug Sakib mora dobiti vagon. Ode sa mnom do šefa stanice i veli, mom ratnom drugu odmah da ste dali vagon i to zatvoreni, da mu kukuruz ne pokisne! Razumiješ li sada tko će se sve naći među organizatorima otpora?

U "praznični" program tzv. federalna *teve* dovela je nekog Ekrema, ako sam dobro čuo rekoše da je general iz one vojske. Pričao je taj general o tekovinama naše socijalističke revolucije, o "hiljadu-

godišnjoj državnosti" Bosne(zanimljivo, nije govorio Bosne i Hercegovine). Ono što je meni zaparalo uši jest njegova tvrdnja da je sa šesnaest . godina otišao u partizane. Ako izračunamo, od zasjedanja ZAVNOBiH-a u Mrkonjić Gradu proteklo je šezdeset devet godina plus njegovih šesnaest i plus one dvije ili tri do 43-će, naš Ekrem bi morao treba imati osamdeset sedam ili osamdeset osam godina. Prema izgledu čovjek mu ne bi dao nikako više od sedamdeset . Dakle, negdje fali sedamnaest-osamnaest godina ili će prije biti da je Ekrem ratovao kao i Sakib. Bilo kako bilo Ekrem je ponovio riječi koje je navodno u Mrkonjiću izrekao Tito – Bosna nije ni srpska ni hrvatska ni muslimanska nego je i srpska i hrvatska i muslimanska dodavši i svoje – Bosna je ničija i svačija. I vjerovali ili ne Ekrem je, a da toga vjerojatno nije niti svjestan, dao najtočniju definiciju Drage Naše BiH. A kada je nešto ničije ili svačije zna se kako to izgleda i kako završi. Stvar dodatno otežava izjava da Bosna nije niti muslimanska, jer se to da je bošnjačka nigdje ne spominje u zasjedanju ZAVNOBiH-a. Kako god bilo, ako ne ćemo lagati, prava istina je da 25. studenog, navodni Dan državnosti BiH ne slavi ni jedan dio Muslimana-Bošnjaka, a kamoli Hrvata i Srba. Drukčije i ne može biti kada je zemlja ničija i svačija.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 29. studenog 2012./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

BOŠNJACI, BOSANCI, MUSLIMANI ILI NEKI ČETVRTI?

Možda će netko reći – Ma, pustite akademika Muhameda Filipovića, zašto trošiti riječi na njegove stavove, izjave, pa on je, uz sve poštovanje, jedan senilni starac. Možda, ali vjerujte, ja ne mislim tako. Zašto? Razlog je veoma jednostavan, akademik Filipović je intelektualac, a intelektualci su ti koji svojim pisanjem, javnim istupima kreiraju usmjeravaju svoj narod u kom pravcu će ići, što činiti, kakve političke poteze, ali i one druge (ratne) kada prestaje politika, vući. Kao potvrda ovoga može poslužiti ono što je govorio 2. prosinca u *teve* emisiji "Telering".

Kada je Alija Izetbegović potpisao sporazum u Genevi, u ljeto 1993. godine, kojim se prihvaća prijedlog MZ o ustrojstvu Bosne i Hercegovine kao unije tri države, tražio sam od njega da ponudi ostavku na mjesto predsjednika BiH. Na taj način stvorila bi se muslimanska državica, što je i bio cilj tadašnjih vladajućih institucija – kazao je.

Akademik se sada sjetio govoriti otvoreno o tome, kao da mi Hrvati, ali i Srbi nismo znali koja je težnja Muslimana-Bošnjaka, ali ne samo onih iz institucija vlasti kako kaže Filipović nego i običnih Muslimana-Bošnjaka koje su oni, obećanjem, pričom da će stvoriti muslimansku državu uspijevali uvući u rov, motivirati za rat. Nadalje, akademik tvrdi kako je od pokojnog Izetbegovića, čim se vratio, tražio da zakaže sjednicu Predsjedništva, te je on od njega tražio da zbog zlouporabe položaja i prekoračenja ustavnih ovlasti ponudi ostavku. Izetbegović je prekoračio ovlasti jer nije nikoga obavijestio o svom postupku.

I opet, Hrvatima koji su i tada razmišljali svojom glavom Muhamed Filipović – Tunjo, danas nije rekao ništa novo. I tada smo mi znali da su Izetbegoviću, primjerice Stjepan Kljujić ali i drugi, samo dekoracija, samo oni koji su mu pred međunarodnim dužnosnicima služili kao pokriće za neku demokraciju. Daljnje Filipovićevo jadanje, kako je zbog tog traženja nastupilo njegovo isključenje iz izaslanstva i premještaj za veleposlanika BiH u Švicarskoj nije bitno, jer sve gore navedeno ali i mnogo toga što se zna ali za sve to, jednostavno nema mjesta u ovom tekstu, nije razlog što spominjem akademika Filipo-

vića. Ono što mene zanima, a nadam se trebalo bi i sve Hrvate, kao i intelektualce iz Svijeta jest sljedeća njegova izjava u toj emisiji: – "Uskoro sam pozvan na Bošnjački sabor, uz objašnjenje da je usvojen moj zahtjev o preimenovanju Muslimana u Bošnjake"!

Iako je taj Sabor, opet po njegovoj tvrdnji, održan kako bi se donio ustav novostvorene muslimanske državice, te imenovanje Alije Izetbegovića za njezina prvog predsjednika, iako je sve to održano polutajno u podrumu hotela "Holiday Inn", iako je prema njegovoj tvrdnji Silajdžić objašnjavao – 'da su međunarodni uvjeti takvi da je moguća bošnjačka državica protiv koje ne će imati ništa ni Srbija ni Hrvatska ali ni međunarodna zajednica' – sve to je manje važno jer se nije ostvarilo, od preimenovanja Muslimana u Bošnjake, a prema ideji i zahtjevu akademika Muhameda Filipovića!

Kako bismo ovo razumjeli dovoljno je kao primjer uzeti sve opstrukcije oko donošenja Zakona o popisu stanovništva u Dragoj Našoj BiH, kojega nije bilo od 1991. godine. Ovdje treba jasno reći da su se donošenju tog zakona i održavanja popisa protivili samo Muslimani-Bošnjaci, a posebno ih je smetalo što se u popisnom listiću nalazi pitanje o nacionalnosti. Zašto im to najviše smeta može se zaključiti iz pisma jednog običnog građanina, Nermina Mešića. U tom pismu, upućenu dr. Muhamedu Bogorovcu, uredniku "Glasnika Nacionalnog kongresa Republike BiH", u broju osam stotina osam Mešić, između ostalog, piše: "Nepostojanje vlastitog identiteta učinilo nas je slabima i vrlo pogodnim za manipuliranje...."

Otkako je Zakon o popisu ipak donešen intelektualni krugovi Muslimana-Bošnjaka krenuli su u agresivnu kampanju pojašnjavajući Muslimanima-Bošnjacima kako se na popisu trebaju izjasniti. I kod ovoga se tako bolno vidi istina koju je izrekao građanin Mešić – nepostojanje vlastitog identiteta. Dok se jedni njihovi intelektualci (predvođeni akademikom Filipovićem) zalažu i slomiše pojašnjavajući da se svi trebaju izjasniti kao Bošnjaci, druga strana (predvođena dr. Bogorovcem) pojašnjava kako se trebaju izjasniti kao Bosanci. Ne treba zaboraviti ni struju koja nije zanemarljiva, a koja predlaže da se izjašnjavaju kao Muslimani. Ali, kako god da se izjasne tek nastaju problemi – kako će se, na primjer, zvati jezik kojim govore oni koji se izjasne kao Bošnjaci, kako kod onih koji se izjasne Bosanci i onih koji se izjasne kao Muslimani? I da se vratim akademiku Filipovoću.

Ima li istine i koliko u tvrdnji dr. Bogorovca – "Muhamed Filipović je jedan od ključnih ljudi velikosrpskog projekta BiH jer su on i Zulfikarpašić, kao Izetbegovićevi izaslanici uoči rata, dogovorili s Miloševićem i potpisali 'Istorijski dogovor Muslimana i Srba'!? Ili akademik još uvijek nije odustao od ideje uspostave neke bošnjačke državice pa se zato gorljivo zalaže da se svi Muslimani-Bošnjaci na popisu izjasne kao Bošnjaci? Zaboravlja akademik na onu – čovjek snuje, a Bog određuje.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 12. prosinca 2012./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

SRETNA POČETKA

U našem kraju, kada se započne neki posao, gradnja kuće ili bilo čega, nazdravi se domaćom rakijom šljivom i kaže – Bože, sretna početka! Dakle, važno je, bilo što započeli raditi, da početak bude sretan. Zaželimo to i za ovu, 2013-tu. Naravno, osim dobrih želja, jako je važno da ono što počinjete raditi odmah u startu bude kvalitetno i pošteno inače...! Glede toga Milorad Dodik, predsjednik Daytonske tvorevine Republike Srpske, (nikad ne treba zaboraviti, nastale na zločinu nad Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima) 9. siječnja, na proslavi Krsne slave te, rekoh kakve tvorevine, smatrao je kako je dobro, odmah na početku godine, kazati da je Bosna i Hercegovina državna zajednica, odnosno Unija država, a ne suverena država čija je unutarnja struktura definirana Daytonskim sporazumom u skladu s Aneksom 4, što jasno i nedvosmisleno piše u Ustavu, kao i to da su njezini entiteti zaštićeni tim istim Ustavom.

Jasno, na ovakve nebulozne izjave reagirali su iz OHR-a, kazavši Dodiku i malim dodicima da je to što izjavljuje u skladu s narodnom – što je babi milo u snu joj se snilo, ili preciznije rečeno, od toga nema ništa. Kada smo već kod izjava, tipa gore navedene narodne izreke, ponovit ću vam, poštovani čitatelji, rečenicu američkog veleposlanika u BiH, Patricka Moona iz zadnjeg broja – čak ne može ni zamisliti ni predvidjeti situaciju u kojoj bi to bilo moguće, a kao reakciju na Čovićevu tvrdnju o uspostavi Trećeg, hrvatskog entiteta. E, isti taj Dragan Čović, predsjednik HDZ BiH, otišao je na proslavu te tvorevine nastale, između ostalog i na etničkom čišćenju Hrvata.

Majko mila! I još tvrdi kako predstavlja Hrvate?! Kakav ružan početak godine za sve koji su prognani, posebno za Hrvate Posavine, Banja Luke, Kotor Varoši i da ne nabrajam. Glede ovoga nerazumljiva Čovićeva poteza, otići na proslavu Krsne slave RS, godina, bar po Hrvate u Dragoj Našoj BiH, nije mogla početi lošije, odnosno nema se čemu nazdraviti.

No, Čović je vrlo vješt u manipuliranju i amortiziranju svojih loših poteza pa je tako dan-dva poslije, Ministarsko vijeće BiH, na prijedlog Bevande, predložilo Zakon o uspostavi Trećeg kanala na Javnom RTV servisu BiH, na hrvatskom jeziku ili hrvatskog *teve* kanala. Ta-

kav jedan prijedlog bacit će u zaborav njegov odlazak na proslavu progona Hrvata s prostora Daytonske tvorevine RS, a to što od tog prijedloga Zakona ne će biti ništa ne će bitno utjecati na Čovićev rejting.

Da je to tako govore i izjave muslimanskih-bošnjačkih dužnosnika, prije svih Damira Hadžića, ministra u Ministarskom vijeću ispred SDP-a, navodnog partnera HDZ-a. Osim toga što će svi muslimanski-bošnjački zastupnici, bilo kojoj stranci pripadali, glasovati protiv toga, tvrdim, za uspostavu ne će biti ni srpski zastupnici. Njihove izjave govore kako nikako ne će dopustiti da se slabi pozicija RTRS, jer je Zakonom koji je Bevanda predložio predviđeno da od ukupnih sredstava Javnog servisa BiH kanalu na hrvatskom jeziku pripada 20%. Naravno, srpski zastupnici će postupiti "mudro", sačekat će da Muslimani-Bošnjaci budu protiv, ali ako ne bi bilo dovoljno muslimanskih-bošnjačkih glasova da spriječe uspostavu hrvatskog *teve* kanala, ne treba ni najmanje sumnjati da bi oni digli ruke protiv.

Čovićev odlazak pajdašu Dodiku na proslavu progona Hrvata nije mogao ostati bez reakcije. Naime, odmah iza tog na medijima su počele vijesti o tomu kako Čović, rekorder po broju kaznenih prijava među političarima, u mostarskom naselju Bare ima vilu u vrijednosti oko tri milijuna eura uz podsmješljivu napomenu kako se sve to ne vodi na njemu nego na kćerci i zetu. Teško je, pak, razumljivo licitiranje medija i pojedinaca o tomu je li Čović, mimo svih propisa, skrenuo tok rijeke Radobolje nego čudi kako to da nitko ne postavi nekoliko važnijih pitanja.

Na primjer, prima li Čović plaću kao profesor na fakultetu, prima li istovremeno i plaću kao zastupnik u Parlamentu BiH, prima li istovremeno plaću i kao predsjednik HDZ BiH i posebno, ako sve to radi, kada stigne predavati studentima, kada ih stigne ispitati, kada i kako stigne obaviti sve poslove zastupnika, predsjednika HDZ-a, o radu u raznoraznim povjerenstvima da se ne govori?!

No, možda je čovjek toliko sposoban pa takva pitanja i ne treba postavljati. Jer, od kada je on predsjednik HDZ BiH Hrvati su dobili svoj kanal na hrvatskom jeziku, broj Hrvata u svim tijelima vlasti, zakonodavnoj, izvršnoj i sudskoj je povećan, njihov materijalni položaj je jako popravljen, skoro svi su se vratili na svoja ognjišta, a kuće i imanja su im obnovljeni, posebno na prostoru Republike Srpske i sve, ama baš sve, im ide nabolje od kako on vodi HDZ. Ili je i ovo u skla-

du s onom – što je babi milo u snu joj se snilo. Možda bi na početku ove godine, mi Hrvati u Dragoj Našoj BiH umjesto zdravice – sretna početka trebali nazdraviti uz riječi – sačuvaj nas Bože od svakog zla i nevolje, a posebno od Hrvata koji su radili za UDBU.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 16. siječnja 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

CINIZAM

U pojašnjenju tko je i što je cinik piše : Sljedbenik filozofske škole koju je u 4. st. pr. Kr. osnovao Sokratov učenik Antisten; kinik 2. razg. a. onaj koji otvoreno, hladno, često i podrugljivo pokazuje nevjericu u ljudsku iskrenost, poštenje, u moralne vrijednosti b. Onaj koji je hladno bezobziran, koji se ponaša i djeluje bez moralnih skrupula, kojemu ništa nije sveto; drznik, bezočnik, (2); zajedljiv, podrugljiv, itd., a cinizam je stanje koje, u Dragoj Našoj BiH primjenjuje sve više ljudi koji su na poziciji, koji su na vlasti i oni koji su bogati. Evo nekoliko primjera.

Poslije, nepravednog i neodrživog, Daytonskog sporazuma, u razgovorima oko ustroja Mostara hrvatski politički predstavnici predložili su ustroj od šest općina na što su Muslimani-Bošnjaci, predvođeni SDA-om, digli dreku – ne može to tako, to je podjela, nikada ne ćemo pristati na takav ustroj itd.

Danas, ta ista SDA predlaže ustroj Mostara od šest općina! Zar to nije cinizam? Kako bi do kraja potvrdili sve ono što pojašnjava tu riječ – koji se ponaša i djeluje bez moralnih skrupula, itd., kada su vidjeli da ne mogu spriječiti sprovedbu odluke Ustavnog suda glede ustroja Mostara, hladno su najavili svoje povlačenje iz dogovora. Jasno, ovi iz OHR-a, koji u biti samo rade na održavanju stanja kontoroliranog kaosa, jer to stanje u Dragoj Našoj BiH još uvijek odgovara MZ, također hladno, kazali su kako to ne doprinosi napretku i ništa više, ni riječi o sankcijama.

Da su se tako ponijeli Hrvati, budite uvjereni, čulo bi se do Marsa, a ne samo do Bruxellesa i naravno, uslijedile bi kazne. Osim toga najviši dužnosnici SDA otvoreno govore kako će koristiti sve moguće instrumente da spriječe rekonstrukciju federalne Vlade. Istine radi, u politici nije sporno kada neka politička stranka pokušava realizirati svoje političke stavove, ali obratite pozornost na riječi – sve instrumente! Instrumenti bi mogli biti raznorazni, od onih glasovanjem u Parlamentu ali i onih drugih, nasilnih, da ne koristim teže riječi. Razumijete što mislim.

I kod ovih otvorenih prijetnji OHR, odnosno Inzko, šuti. Za razliku od njega, američki veleposlanik Patrick Moon, te veleposlanik Peter

Sorensen izjavili su, kako više puta ponovljeni zahtjevi dva HDZ-a, za smjenu predsjednika Federacije Bosne i Hercegovine, Živka Budimira, ne doprinose izgradnji povjerenja. Ta njihova izjava, prevedena na pučki jezik glasila bi – ništa od prošlotjedne najave Dragana Čovića kako će za sedam do deset dana doći do rekonstrukcije federalne vlade. Nadalje, kazali su i kako gospodin Budimir ne bi trebao koristiti veto na izbor ministara. Opet, prevedeno na pučki jezik – neka ide što traljavije jer nama, Zapadu, odgovara stanje kontroliranog kaosa.

Kada govorim o cinizmu eklatantan primjer je predsjednik HDZ BiH, Čović. Godinama obmanjivati naivne Hrvate (to su oni koji vjeruju njegovim izjavama) kako će dobiti Treći, hrvatski entitet, pozdravljati ih iz hrvatskog stolnog grada Mostara, obećavati kako će dobiti hrvatski kanal na Javnoj televiziji BiH, i što sve ne, a istovremeno znati, biti duboko svjestan kako od toga nema ništa, biti svjestan da ni njemu samom do toga nije stalo, još sve to govoriti hladno, podsmješljivo, stvarno je cinizam bez premca. O cinizmu bogatih u Dragoj Našoj BiH, kao što su federalni dopremijer Lijanović, Bakir Izetbegović i drugih nema svrhe govoriti jer to njih, što bi rekla moja mater – ne tangira. I završit ću s gospodinom Inzkom.

U dnevniku BHT1, 26. siječnja, na pitanja novinarke – hoćete li staviti van snage svoju odluku o priznavanju vlasti poslije izbora i tako priznati da ste pogriješili, podsjetivši ga da je Ustavni sud i Izborno povjerenstvo kazalo kako to nije uredu, da sad ne nabrajam točne, pravničke izraze, te hoće li intervenirati u Mostaru i ispraviti nepravdu (čitaj glupost i bezobrazluk) jednog od Visokih predstavnika, Ashdowna, Inzko je našao neke besmislene odgovore prema kojima su krivi *beha* političari. Samo što nije rekao – Bože dragi, pa kako bi ja i ostali iz MZ uopće mogli biti krivi!? Kao da Inzko ne zna da je u Daytonu na Dragu Našu BiH, od strane MZ, navučena luđačka košulja?

Kao da ne zna da Bosna i Hercegovina, s takvim uređenjem kakvo je nemetnuto u Daytonu, ne može funkcionirati nikako, a kamoli kao normalna država? I na kraju kazat ću vam što je krajnji cinizam. Ako će vam pojašnjenje koje slijedi možda zvučati malo prostije ne zamjerite, jer se to mora kazati u originalu. Dakle, krajnji cinizam je kada star muškarac uvjerava mladu djevojku da se od tvrdog dobije rak na maternici!

Upravo tako je nastupio Inzko u spomenutom Dnevniku, uvjeravajući sve građane u Dragoj Našoj BiH da se ustavne promjene mogu donijeti bez NMK o BiH na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj BiH, uvjeravajući sve nas da bi, ako nastupimo tvrdo prema MZ, odnosno, ako to rezolutno zatražimo svi mogli dobiti rak. A baš je suprotno, ne održavanjem te NMK BiH je na najboljem putu da je nestane, kao čovjeka kod kojega rak metastazira. Ako se nitko ozbiljno ne suprotstavi ovima koji nam i dalje drže navučenu luđačku košulju stvarno će nas uvjeriti da smo svi mi u Dragoj Našoj BiH ludi.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 30. siječnja 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:
MORALNI PAD, SKLONOST HEDONIZMU, RAZJEDINJENOST U VIŠE POLITIČKIH STRANAKA – VELIKI PROBLEMI HRVATA ZBOG KOJIH NE OSTVARUJU NIKAKAV ZNAČAJNIJI REZULTAT NA IZBORIMA

NAJAVA OPĆEG KAOSA

Srbi u BiH bilo kojoj političkoj stranci pripadali, bilo koliko tko od njih bio obrazovan, imaju jedan veliki, rekao bih za njih nepremostivi problem. Taj problem zove se želja za dominacijom nad drugima, taj problem zove se "nebeski narod", možemo ga nazvati fikcijom.

U Dragoj Našoj BiH se uskuhalo. Događanja, sve jedna gora od drugih, samo se nižu. Spomenut ću ova u zadnjih desetak dana.

Predsjedništvo BiH oduzelo je ministru vanjskih poslova mogućnost da predlaže i provjerava kandidate za veleposlanike. Na taj način su, Zlatka Lagumdžiju predsjednika reformiranih komunista, spriječili da na mjesto veleposlanika imenuje svoga miljenika Zlatka Miletića. Predsjednici četiriju stranaka koje čine, navodnu, parlamentarnu većinu sastali su se po tko zna koji puta i razgovarali o provedbi odluke europskog suda glede slučaja Sejdić-Finci. Bezuspješno. Istina, dogovorili su isto što i prošli puta, da će se ponovno sastati po tom pitanju. U OHR-u su se sastali predsjednik Federacije BiH, dva dopredsjednika te članovi Kolegija parlamenata F BiH sa Inzkom vezano, prije svega uz pokušaj izbora članova Ustavnog suda F BiH, kao i za druge teme, nefunkcioniranje Vlade F BiH, odnosno nefunkcioniranje Federacije BiH. Svi su zadržali svoje prethodne stavove, dakle nisu riješili ništa. U tom sjajnom poslu pridružio im se i OHR jer su i oni odlučili ne poduzimati ništa. Gradonačelnik Mostara, Ljubo Bešlić pokušao je 3. travnja održati sastanak s predstavnicima SDA i HDZ Mostara kako bi razgovarali i donijeli neko rješenje glede financijske krize u Mostaru. Kažem, pokušao jer mu na taj sastanak nisu došli ni SDA ni HDZ. Kolegij skupštine Tuzlanskog kantona nije donio proračun jer SDA ne će podržati proračun dok kantonalna Vlada ne podnese ostavku, a Vlada ne će podnijeti ostavku dok se ne donese odluka o tomu je li povrijeđen vitalni nacionalni interes.

Predstavnici vodećih političkih stranaka 5. travnja izjavili kako nemaju rješenje za implementiranje presude Sejdić-Finci. Bez tog dogovora nema otvaranja pregovora sa EU, niti će sljedeći izbori od strane EU biti priznati. Nema dogovora političkih stranaka, niti se nazire rješenje glede donošenja jedinstvenog boračkog zakona o povoljnijem umirovljenju, a bez toga nema nove, treće tranše kredita MMF-a, što bi značilo bankrot cijele BiH. Jerko Lijanović, dopremijer Federacije BiH izvršio svojevrstan puč u Vladi jer je i pokraj živog premijera Nermina Nikšića, koji nije podnio ostavku niti je bolestan, ali ne želi zakazivati sjednice Vlade dok se Ustavni sud ne očituje o njegovim zahtjevima, ponovno zakazao sjednicu Vlade na koju nisu došli ministri iz SDP-a. Nikšić tvrdi kako Lijanović krši Zakon i podnio je kaznene prijave protiv njega, Lijanović opet kako on radi sve u skladu sa Zakonom. Naravno, Ustavni sud još nije odlučio je li to što on radi u skladu sa Zakonom, premda i malo dijete zna da nije.

Predstavnici RS (tvorevine nastale na zločinu prema Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima) na, za 8. i 9. travnja zakazanoj plenarnoj sjednici između BiH i EU o strukturalnom dijalogu o pravosuđu, zatražit će da se predmeti ratnih zločina sa državnog prenesu na entitetske sudove. Uh, kako je teško pogoditi zbog čega to traže!

Prve vidljive posljedice dijela gore nabrojanih događanja;

Ljekari ZE-DO kantona, satom obustave rada, zbog njihovog teškog položaja, ali i teškog položaja zdravstva u Kantonu, najavili generalni štrajk za 24. travnja. Zbog najave o smanjenju plaća za 30% prosvjetni djelatnici u cijeloj Federaciji BiH su na korak do štrajka. Teretni vlakovi Željeznica Federacije danima ne rade jer im federalna Vlada, koja je njihov vlasnik, nije isplatila plaće.

Generalni štrajk će se, prema najavi Sindikata, nastaviti sve dok se ne ispune njihovi zahtjevi, prije svega isplata radnicima zarađenog te rješavanje pitanja njihovog zdravstvenog osiguranja. Istovremeno, revizija u Željeznicama RS (jest nam Draga Naša BiH bogata, tako mala zemlja a ima dvije željeznice!) najvjerojatnije će pokazati kako su tvrdnje Sindikata strojovođa o neregularnom poslovanju i manjku oko dvije stotine milijuna maraka točne. Radnici javnog poduzeća GRAS već danima ne rade, tramvaji po Sarajevu ne voze, gradski promet je u kolapsu. Još uvijek nije sigurno da će biti popisa stanovništva kojega nije bilo dvadeset dvije godine. Ovdje ćemo malo zastati. Dosta je loših vijesti, i previše.

Prije nego se kaže pravi, odnosno jedini razlog zbog čega sve ovo ide ovako traljavo u Dragoj Našoj BiH, točnije rečeno zbog čega u BiH ništa ne funkcionira, pogledajmo one razloge koji se nameću na prvi pogled.

Srbi u BiH, bilo kojoj političkoj stranci pripadali, bilo koliko tko od njih bio obrazovan, imaju jedan veliki, rekao bih za njih nepremostivi problem. Taj problem se zove želja za dominacijom nad drugima, taj problem se zove, "nebeski narod", možemo ga nazvati i fikcijom, jer to što je nacrtao Garašanin nikada se ne može ostvariti. Za tu Garašaninovu ideju u narodu ima jedna sjajna izreka koja kaže: – Ono što budala može zamisliti ni dizelka ne može povući. Prije neki dan dobio sam *mail* od prijatelja iz Splita koji mi šalje tekst pod naslovom "Srbija između čekića i nakovnja". Između ostaloga, u odgovoru sam mu napisao: – Ni jedna zajednica jugoslavenskih naroda, zvala se ona Kraljevina SHS, zvala se jedna, druga ili ne znam koja Jugoslavija, danas neki Region i na znam kako sve ne, nije moguća jer svaku tu eventualnu zajednicu Srbi vide kao polugu, sredstvo za ostvarivanje Velike Srbije, za ostvarivanje dominacije nad drugim narodima. I to što su ostali bez Kosova, i to što će koliko sutra ostati bez RS, jer će biti kad-tad ukinuta, ne će ih dozvati pameti, ne će ih naučiti da se okanu pokušaja dominacije nad drugima. Ono što Srbima niti jedan njihov političar ni intelektualac nije jasno rekao je sljedeće; Međunarodna zajednica ZNA tko je najveći krivac za sve što se događalo i što se događa na Balkanu i zbog toga će kažnjavati Srbe sve dok se ne nauče pameti ili dok ih ne svedu na totalno beznačajan faktor. Srbi znaju da je RS nastala na zločinu i baš zbog toga traže da se predmeti ratnih zločina prenesu na entitet. Podsvjesno znaju da će RS kad-tad biti ukinuta, zbog toga, kao papagaji ponavljaju – mi se držimo i poštujemo Dayton. Ni to im ne će pomoći.

Muslimani-Bošnjaci?

Njihov temeljni problem je identitet kojega još uvijek traže. Zbog toga ovoliko dugo nema popisa stanovništva jer jedini koji opstruiraju održavanje popisa su njihovi političari i intelektualci. I nakon što je donešen Zakon o popisu nastavljaju sa sitnim mešetarenjem, s pokušajima koji, prema njihovu mišljenju trebaju dovesti do toga da se svi Muslimani-Bošnjaci izjasne kao Bošnjaci. Zbog toga će popisivači za svih sedamdeset devet pitanja čitati ponuđene odgovore osim za nacionalno izjašnjavanje. Jasno je da njihova politička oligarhija, ali i

neki intelektualci žele izbjeći da gradani čuju kako se mogu izjasniti i kao Muslimani, kao Bosanci ili Bošnjaci ili se o nacionalnom uopće ne moraju izjasniti.

Mora se priznati da im je u slučaju nacionalnog izjašnjavanja teže nego Srbima i Hrvatima koji nemaju problem identiteta. Drugi, sekundarni, ali ništa manji problem, je njihova priča o multikulturalnoj BiH koju su pokušali podvaliti međunarodnioj zajednici. Sada im se ta priča vraća poput bumeranga i udara ih u glavu, odnosno priječi ih da ostvare zadnju nakanu, a ona je – riješiti se Hrvata i Srba iz BiH. Najočitije se to vidi na donošenju Zakona o boračkim pravima. I, bio ministar za ta pitanja iz SDA, kao što je bivši Crnkić koji je pokrenuo reviziju ili iz SDP-a Zukan Helez, koji na svoj sirov i nepismen način pokušava provesti to, krajnji cilj je riješiti se hrvatskih branitelja iz proračuna.

Druga stvar koja ih remeti u pravljenju normalne države, a koje mnogi od Muslimana-Bošnjaka nisu svjesni je prijedlog ministra Heleza da svi oni koji su ratovali, pa makar i ne bili ranjeni, svi razvojačeni i bez posla imaju naknadu kao borci, deset maraka, deset, ali da imaju. Što je po srijedi? Na taj način Muslimani-Bošnjaci mislili bi da imaju svoju državu. Ali i kada bi se mogli riješiti Hrvata i Srba, što bi ostalo od priče o multikulturalnoj BiH?

Hrvati?

Hrvati, pak imaju veoma veliki problem o kojemu, tvrdim, nitko ozbiljno da progovori. Njihov problem je strašan moralni pad, a prva posljedica je demografski pad kojega generira i velika sklonost k hedonizmu. Zbog svega toga, i ovako brojčano slabi, razjedinjeni su u više političkih stranaka, a onda takvi ne mogu ostvariti nikakav značajniji rezultat na izborima. Zar Lijanović, Jurišić, Čović, Ljubić i neki još beznačajniji ne prave problem jedan drugomu, a svi zajedno zbog svog nejedinstva i poznatog hrvatskog jala prave problem hrvatskom narodu u BiH. Opravdano je sumnjati, bojati se da će najava zajedništva na zasjedanju HNS 6. travnja po tko zna koji puta biti samo lijepe riječi koje mi Hrvati znamo jedni drugima prosipati.

Međunarodna zajednica?

Budući da nemam ambicija biti u vlasti, niti se bojim sankcija (već su mi davno zabranili politički rad zbog navodnog tvrdolinijaštva premda ni u jednoj državi svijeta tvrdolinijaštva nema kao kaznenog djela) bit ću krajnje konkretan – Za sve ovo stanje u BiH, daleko naj-

veći krivac je MZ.! Ne ću sada ulaziti u detalje, njih sam pojasnio u mojoj tragikomediji "Upravljenje krizom" (negdje izazovu krizu, rat pa onda s tim upravljaju) ali je jasno da su problem, spomenimo samo Mostar, napravili ljudi iz MZ (Ashdown je nametnuo glup i krajnje bezobrazan Statut, a Inzko ga sada ne će staviti izvan snage)

Također je jasno da je problem ne funkcioniranja Federacije, preko Inzka koji je poništio odluku Središnjeg izbornog povjerenstva, napravila MZ, a sada pilatovski od svega peru ruke. Kao, ne će oni rješavati naše probleme. O (ne)djelovanju MZ moglo bi se mnogo toga reći, a jedini smisleni razlog takvog njihova ponašanja moguće je taj što još uvijek nisu riješili problem Kosova.

Zaključak: Možda sam ja izvan ovoga svijeta pa zbog toga jednostavno ne mogu razumjeti kako ljudi u BiH ne vide u čemu je problem i kako ne vide da je rješenje veoma jednostavno?! Citirat ću vam dio izjave Bože Ljubića: "To je usko povezano i sa samom opstojnošću države. Ako je bilo što do danas postalo bjelodano, to je nemogućnost funkcioniranja, a upitna je dugoročnost i opstanka države BiH struktuirane u Daytonu i svim kasnijim njegovim revizijama. To, naravno, traži vrlo osmišljeno, ali i vrlo izravno i dugoročno neodloživo djelovanje".

O pameti! Hvala ti Bože! Pet-šest godina kako sam gospodinu Ljubiću i, usuđujem se tvrditi mom prijatelju, skoro kao malom djetetu, pojašnjavao, crtao ono što pišem u mojim tekstovima od tamo negdje `98-e, da se u BiH ništa ne može riješiti bez održavanja Nove međunarodne konferencije na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj BiH, on se sjetio da je "upitna dugoročnost i opstanka države BiH struktuirane u Daytonu i svim kasnijim njegovim revizijama", te da to "naravno, traži vrlo osmišljeno, ali i vrlo izravno i dugoročno neodloživo djelovanje".

Budući da mu je trebalo toliko godina da sve to vidi i kaže tako uvijeno ili ako hoćete političkim riječnikom, bojim se da će mu trebati još toliko da kaže izravno o potrebi održavanja NMK, a onda još toliko i da to, u ime Hrvata službeno i zatraži.

No, dok to on i svi ostali u BiH shvate MZ će sama zakazati tu NMK i Dayton staviti izvan snage! Nažalost, to sam već nekoliko puta napisao, moje generacije tada ne će biti među živima.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 10. travnja, 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

IDEJE

Od kada znam za sebe, više nego li bilo koga, cijenim ljude od ideje. Glede toga ispričat ću vam priču o pokojnom Simi. Ne mogu se sjetiti kada i kako smo se upoznali, što će reći, bilo je to davno, možda pred kraj sedamdesetih. Radili smo u tvornici papira "Natron" u Maglaju kao dežurni bravari. Bio je stariji od mene tri-četiri godine.

Ukratko, Simo je stalno nešto pravio, izmišljao. Jedan dan me pozvao da mu se u tomu pridružim. – Priša (tako je zvao ljude koje je volio) hajde da napravimo *perpetuum mobile*. –Što ti je, Simo, nikada to nitko nije napravio pa ne ćemo ni mi, pusti to – branio sam se. Ali Simo nije odustajao tako da smo nas dvojica, skoro pola godine, kroz pogon nosali jedan komad lima na kojemu smo iscrtali stotine krugova, dijagonala, našli kuglicu s najfinijom obradom i pokušavali naći način da se ona stalno vrti bez ikakve pomoćne energije. Jasno, sve što smo uspjeli napraviti jest da nas ostali smatraju čudacima i podsmjehuju nam se. Zbog uzimanja elektroda i limova, dakle materijala firme, jedan dan stigla je zabrana od strane dežurnog inženjera i direktora pogona – Simi u drugoj i trećoj smjeni zaključati radionicu sa alatom i materijalom jer pravi fuš!

Nikada ne ću zaboraviti Simine riječi upućene sutradan njima dvojici – Zašto ste mi zaključali radionicu i skladište? Znadete li vas dvojica da su lopovi uvijek bili korak ispred znanstvenika? – Što to lupaš Simo? Kakvi lopovi, kakvi znanstvenici, ti čovječe radiš fuš, trošiš materijal, odbit ćemo ti od plaće – pokušali su ga prepasti?! – E, moji jadnici! Zar niste čuli, znanstvenici izmislili bravu sa milijun kombinacija, a za dva dana čujete, lopovi opljačkali banku, bez razbijanja otvorili vrata, sef otključali. I vi meni s običnim elzet ključem mislite zaključati radionicu!? – Nemojte Simi zaključavati više – shvatila su njih dvojica.

Dakle, zagovornik sam da se ljudima od prave ideje koja će donijeti koristi čovječanstvu (ne treba zaboraviti ima i onih koje donesu same nevolje, krv i rat kao ona Ilije Garašanina), npr. čovjeku koji je izmislio telefon, televizor itd., daju milijuni dolara, a radniku koji radi, recimo u proizvodnji dijelova za taj televizor, treba dati dobru plaću. Ljudi od ideje dobiveni novac ne će potrošiti na sebe nego na ostvarivanje neke nove ideje.

Ovih dana, nekako sramežljivo u jednim dnevnim novinama, osvanuo je tekst prof. dr. Mirka Pejanovića pod nazivom "Ideje za ustavnu reformu Federacije Bosne i Hercegovine". Evo nekih:

Kantone okrupniti i smanjiti im broj. Sjedište i teritoriju kantona trebalo bi vezati za povijesno oblikovane regionalne cjeline na teritoriju Federacije: Sarajevsku, Mostarsku, Tuzlansku, Travničku, Bihaćku kako bi ekonomski bile održive. Oblast visokog obrazovanja i znanosti trebali bi biti u nadležnosti Federacije, kao i oblast zdravstvene zaštite. U nadležnosti Federacije trebala bi biti i policija, odnosno sigurnost građana Federacije BiH, zatim upravljanje prirodnim bogatstvima, zaštita okoliša. U pogledu nadležnosti i funkcioniranja institucija prof. predlaže da ostanu dva Doma, predstavnički i Dom naroda, s tim da bi broj zastupnika u njima bio smanjen. Također predlaže da se jedan broj nadležnosti kantona prenese na Federaciju, a drugi dio na općine i gradove.

Budući da uglavnom reagiram na prvu, a za ove prijedloge koje je prof. Pejanović nazvao idejama i nema potrebe puno razmišljati, odmah se vidi da se želi centralizirati Federacija. U praksi bi to značilo iz Federacije, za veoma kratko vrijeme u samo nekih desetak godina, eliminirati Hrvate jer se u tako centraliziranoj Federaciji, a u biti muslimanskoj-bošnjačkoj državici, dulje ne bi mogli održati. Ili je prof. Pejanović negdje načuo kako se neki europski politički moćnici za neuspjeh ovih pregovora oko famozne provedbe europskog suda Sejdić-Finci spremaju optužiti Hrvate, udariti na one kojih je najmanje i, misle, samim tim i najnejače, te BiH urediti samo sa dva entiteta. Tim uređenjem Hrvate kao narod dugoročno eliminirati, prisiliti ih da se isele iz BiH?!

Za ovo što je profesor nazvao idejama osobno mislim da nisu ništa, a kamoli neke velike ideje. Nevjerojatno je da čovjek koji je svojevremeno bio član Predsjedništva BiH govori samo o reformi pola države. Kako je moguće da je profesor zaboravio da je država BiH i ako je treba uređivati onda je treba urediti cijelu. Ili je ovo samo na tragu onih ideja koje donose krv, rat i što sve ne. Ne, ne ću reći da je na tragu Garašaninove iako se prema prof. Pejanoviću RS (nastala na zločinu što on zna) ne spominje, ne dira, ne reformira. Ono što bi trebao znati prof. Pejanović, ali i svi drugi koji na bilo koji način govore o Dragoj našoj BiH, jest da se nikakve reforme u BiH ne mogu vršiti parcijalno, jer bi se, uostalom, na taj način kršio i Dayton, ta sveta

krava koje se drže, odaju joj počasti kao nekom božanstvu prije svega Srbi ali i neki diletanti iz međunarodne zajednice. Tu Daytonsku svetu kravu treba što prije i zauvijek eliminirati.

Zaključit ću, moj profesore Pejanoviću, s ovim svojim idejama niste mom pokojnom prijatelju Simi ni do malog prsta.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 24. travnja 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ŠTO JE BIT(NO)?

Draga Naša BiH je baš neka baksuzna (nesretna) država. Neki će odmah reći, kako može biti nesretna država koje u biti i nema. Drugi će, posebno glede događanja u zadnje dvije godine kazati nesretno je samo 51% BiH, odnosno nesretna je jedna od tri, na dulje vrijeme neodržive tvorevine, koliko ih je MZ napravila u Daytonu. Za svoje stavove svatko ima argumenata na pretek. Najnoviji – uhićen je predsjednik Federacije BiH, Živko Budimir, a na zahtjev Tužiteljstva Sud BiH je njemu i još trima osobama odredio pritvor od mjesec dana. Oni skloni ironiji kazat će kako se i na ovom primjeru (određen je pritvor za dva Hrvata i dva Muslimana-Bošnjaka) vidi da Federacija BiH, u biti odnos između Hrvata i Muslimana-Bošnjaka besprijekorno funkcionira. Malo više na planu kriminala. O ovom događaju, odnosno o gospodinu Živku Budimiru reći ću samo dvije stvari. Ni moja pokojna baba koja je bila bez razreda škole ne bi, da je imala mogućnosti i ovlasti, pomilovala stotinu šezdeset dva osuđenika, a pogotovu ne bi pomilovala trideset šest njih osuđenih zbog ubojstava, ni iz samilosti, dakle zabadava, niti da joj je netko ponudio sav novac svijeta, jer bi se to kosilo s njenim moralnim načelima. I drugo, na Budimirovu primjeru, po tko zna koji put se pokazalo da generali nisu za politiku.

Ovaj, u biti sulud događaj, nažalost je stavio u drugi plan ono bitno što se događa, odnosno čiji se jedan mali djelić dogodio ovih dana. Predsjednik Srbije, Tomislav Nikolić se u razgovoru za BHT1 ispričao za zločine koje su Srbi, bilo koji Srbin, tijekom prošlog rata počinili u ime Srbije! Manje su važna cjepidlačenja nekih, rekao bih gore zadrtih nacionalista od Nikolića, je li ta isprika bila iskrena. Bitno je da se predsjednik Srbije, dakle najslužbenija osoba u Srbiji ispričala. To što eksplicitno nije rekao da je zločin u Srebrenici bio genocid, nevažno je, jer je sud u Haagu rekao da se radi o genocidu. I druga jednako važna, ako ne i važnija stvar iz tog razgovora, jest ta da je kazao kako je Bosna i Hercegovina država, a RS dio te države. Čisto iz radoznalosti bilo bi zanimljivo znati kako li je to podnio Dodik. To kako su reagirali obični građani Srbi iz RS, na njegovu (u biti netočnu opasku)

da su oni Bosanci znamo, ali bi opet bilo zanimljivo čuti Dodikov komentar.

Kad govorim o tomu što je bitno, oprostite ali vas moram podsjetiti da još jednom pročitate što sam napisao u Vjesniku od 10. travnja (Međunarodna zajednica ZNA tko je najveći krivac za sve što se događalo i što se događa na Balkanu i zbog toga će kažnjavati Srbe sve dok se ne nauče pameti ili dok ih ne svedu na totalno beznačajan faktor.) Konačno su neki iz političkog vodstva u Srbiji uvidjeli da će se dogoditi ono što sam napisao i sada pokušavaju spasiti što se spasiti da. Tim Srbima, čija su personifikacija u ovom trenutku Nikolić i Dačić, jasno je da su ostali bez Kosova, ali i to da će se pritisak MZ nastaviti sve dok ih ne svedu na beznačajan faktor. Što to znači beznačajan faktor? Oni to znaju kao i ja i mnogi drugi, ali ih razumijem zašto to javno ne smiju reći Srbima. Ako ne budu slušali MZ-u, ako i dalje budu insistirali na onoj Vukovoj: – Govori bre srpski da te ceo svet razume – što prevedeno na pučki jezik znači – tko zašto cijeli svijet, mi ćemo po svome, sasvim sigurno će ostati bez Vojvodine, bez Sandžaka i čega sve ne. Uvidjevši da je vrag odnio šalu, Parlament Srbije prihvatio je sporazum sa Prištinom. I, ma koliko se srpski političari trudili pojasniti javnosti da nisu priznali Kosovo, ma koliko govorili da ga nikada priznati ne će, svima je jasno da su ga tim potpisom priznali. Odakle im je došla pamet da to u Bruxellesu potpišu, odakle pamet Nikoliću da na medijima prizna kako je BiH država, a RS samo njezin dio, da kaže kako će s Hrvatskom uspostaviti dobre odnose i da on osobno nije nikakva smetnja Hrvatskoj? Citirat ću vam Nikolićevu rečenicu koja sve kazuje, objašnjava. "Srbija je jednom dobivala bombe po glavi...."

Ma, bravo Nikoliću! Konačno da i od Srba netko shvati u čemu je bit. Ako ćete se i dalje držati one Vukove, opet ćete dobiti po glavi, ali ovoga puta, znaju to Nikolić i Daćić, bilo bi mnogo, mnogo gore. Premda u životu nikada nisam istukao nikoga, čak ni jedno svoje dijete, moram odati priznanje onoj narodnoj mudrosti: – Batina je iz raja izašla. Znam da nama u Dragoj Našoj BiH, ovo rješavanje, pospremanje Balkana predugo traje, ponavljam, osobno najvjerojatnije ne ću dočekati da BiH bude uređena i normalna država, ali nakon ovoga u Bruxellesu uskoro je na redu i pospremanje Drage Naše BiH. Na dan 25. travnja američki veleposlanik u BiH, Patrick Moon, predao je donaciju svoje države SIPI, a kako bi istražni organi i policija u BiH

mogli bolje raditi. Dva dana kasnije na pitanje novinara za komentar glede uhićenja predsjednika Federacije BiH rekao je kako nije upoznat s tim što se događa. Jasno da mu vjerujete i vi i ja, jer akcija SIPE, samo nakon dva dana, dogodila se zbog opreme koju su dobili. Dobivena donacija pomogla im je da djeluju protiv nezakonitih radnji. Što vam je političar? Valjda je nakon ove izjave Moona i prosječno upućenom jasno zašto je on američki diplomat ali i to što je bitno da bi se na Balkanu nešto pomjerilo naprijed. Još jednom pročitajte Nikolićevu izjavu o tomu što je Srbija jednom dobila.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 1. svibnja, 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

TUGO PREGOLEMA!

Kada ovu kolumnu budete čitali, poštovani čitatelji, u Dragoj našoj će uveliko teći popis stanovništva. Nakon toliko godina neka se i kod nas dogodi nešto pametno. Nažalost, nekim ljudima predstojeći popis služi da siju i još više pojačavaju ionako veliku mržnju među narodima u BiH. U tom kontekstu više puta spominjao sam akademika Muhameda Filipovića – Tunju.

Budući da su neki poznati hrvatski i srpski intelektualci čitali te moje tekstove rekli su mi: "Pusti Tunju, on je posenilio, tko još sluša i pridaje pozornost onomu što on govori i naučava!

Moram reći da ne dijelim njihovo mišljenje, jer to što radi akademik Filipović je sve drugo samo ne bezazleno. Evo citata kojim Filipović potencira mržnju prema Hrvatima i Srbima istovremeno potičući sve muslimane i Muslimane-Bošnjake na mržnju prema ta dva naroda: "Njihova mržnja je stvar odgoja. Onaj koji se odmalena odgaja da je Turčin-musliman, glavni neprijatelj, da ga je opravdano ubiti i da ga treba mrziti, ne može a da ne mrzi nas muslimane, jer nas identificira sa Turcima.Ta je mržnja dio vjerskog i nacionalnog odgoja kod Srba i Hrvata. Mene raduje što mi ne bolujemo od te bolesti i nadam se da će nas zaraza mržnje mimoići, jer ona na kraju ubija onog ko je nosi u sebi."

Da čovjek ne povjeruje da tako što govori i tvrdi jedan akademik! On čak izravno tvrdi da Hrvate i Srbe svećenici, odnosno sveštenici uče da mrze muslimane! Nevjerojatno. Je li on ikada vidio, čuo, ili je možda netko od Muslimana-Bošnjaka bio na satu vjeronauka ili u crkvama na propovijedi i čuo svojim ušima da ih vjerski učitelji potiču, uče mržnji? Nadalje, je li akademik čuo, vidio, postoji li negdje, da bilo tko zna od Hrvata i Srba među nacionalnim predmetima koji se uče u školama, hajde da ga tako nazovem, predmet – mržnja prema Muslimanima-Bošnjacima? Kako bi svoje sunarodnjake potaknuo na još veću mržnju prema Srbima i Hrvatima on im sugerira kako su oni, Muslimani-Bošnjaci, neka nadnacija koja ne boluje od bolesti mržnje. Je li Muhamed Filipović – Tunjo svjestan što radi ili je stvarno posenilio kako mi kažu? I još jedan svjež primjer od istog akademika, vezano uz popis.

U "Dnevnom Avazu" od 24. rujna 2013. godine, u tekstu pod nazivom "Bošnjaci budite Bošnjaci", osim što današnje Muslimane-Bošnjake uči kako se trebaju nacionalno i vjerski izjasniti, što nije sporno, Muhamed Filipović – Tunjo, akademik, piše: "Naše ime nas povezuje i ujedno veže za našu zemlju, domovinu i državu Bosnu i Hercegovinu".

Što je tu sporno?

Nemoguće je da akademik ne zna kako Bosna i Hercegovina nije zemlja, domovina i država samo Muslimana-Bošnjaka, nego zemlja, domovina i država i Hrvata i Srba, dakle ZAJEDNIČKA, na koju sva tri naroda polažu pravo. Ako je pod tim – Bošnjaci – mislio da su i Hrvati i Srbi Bošnjaci, samo katoličke i pravoslavne vjere kako stalno tvrdi, to ne da je neutemeljeno, netočno, nego je i krajnje bezobrazno. Logično je postaviti pitanje – zašto akademik radi tako zločeste stvari, zašto pojačava ionako veliku mržnju među narodima u BiH?! Kako bi je pojačao do neslućenih granica, a ne poučio Muslimane-Bošnjake, akademik dalje kaže: "Naše ime Bošnjak bilo je stotinu godina zabranjeno, a time smo i mi stavljeni izvan historije i bez izvorne povezanosti sa našom zemljom Bosnom, a naša zemlja je ostala samo zemlja novonastalih Srba i Hrvata."

Svaki komentar na ovo – novonastalih, odnosno tvrdnja da su Muslimani-Bošnjaci kao narod postojali mnogo ranije (akademik nije stavio godinu otkada po njemu postoje ali vjerojatno misli od postanka svijeta) je nepotrebna. Nažalost, ta njegova tvrdnja, osim mržnje Muslimana-Bošnjaka prema Hrvatima i Srbima izaziva i mržnju ova dva naroda prema Muslimanima-Bošnjacima. Sve što se na ovo može reći je činjenica da – mržnja na kraju ubija onoga tko je u sebi nosi.

Pred sastanak političkih *beha* vođa u Bruxellesu Lagumdžija je jasno kazao: "Učinit ćemo sve da do dogovora ne dođe i nećemo podržati dogovor Tihića i Čovića, niti bilo kakav dogovor ostalih stranaka"! A zna da će to BiH baciti još više unazad. Tugo pregolema!

Kako bi u BiH sve bilo u istom stilu, odnosno kako bi svi njezini građani išli što više unazad, pripadnicima HVO-a stižu, za njih deset tisuća, rješenja iz Hrvatske prema kojima ostaju bez mirovina-invalidnina, uz obrazloženje da nisu branili Hrvatsku, da nisu ranjeni na teritoriju Hrvatske, pa su prema tomu lažni invalidi. Kakvo li će obrazloženje dati za one pripadnike Puma i ostalih postrojba Hrvatske vojske koji su ranjeni ili poginuli u Oluji, na Livnu, Kupresu, pa sve

tamo do Mrkonjić Grada? Čiju su oni zemlju, državu branili na tim mjestima? Falilo je još samo da u rješenju napišu da su lažni Hrvati!

Tugo naša pregolema! No, ispast će da je Dodik u pravu kada kaže da BiH treba izbrisati, da je nema!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 2. listopada 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KAKO "KUTARISATI"?

Iritiran izjavom predsjednika SDA, Sulejmana Tihića, koji je izjavio da nedavno nastala Demokrtaska fronta člana Predsjedništva BiH, Željka Komšića, nema kapaciteta biti u vlasti izuzev da bude satelit neke jače stranke, Komšić mu je odgovorio u svom nediplomatskom stilu – "Što će on pričati, pa pola članova njegove stranke trebalo bi biti s druge strane rešetke"!

Da se netko sjetio pitati Komšića što misli i za pripadnike, ostalih jačih stranaka, SNSD-a, HDZ BiH, HDZ 1990, SBB, i SDS-a i njegovog dojučerašnjeg SDP-a vjerojatno bi rekao isto ili gore, pa bi po Komšićevom više od dvije trećine stanovništva BiH trebalo biti iza rešetaka. Možda je tužitelj i ujedno sudac Komšić u pravu. Uostalom, kako bi drukčije i razmišljao izdanak Titine političke škole? Jedan od problema, naravno ovo je moj osobni sud koji netko može ali i ne mora prihvatiti, u Dragoj našoj BiH, tu prije svega mislim na nemogućnost nikakvog dogovora, u dobroj mjeri plod je "komunističkog razmišljanja". Veliki broj današnjih članova ove ili one stranke ima podugačak staž u SKJ-u i ako nešto ne može biti kako oni kažu, dakle ako ne mogu primijeniti totalitarni sustav, nema nikakvog dogovora.

Evo samo jedan primjer. U emisiji TV BiH, "Liberty", u raspravi o segregaciji u školstvu, federalni ministar obrazovanja, Damir Mašić (član SDP-a) na prijedlog županijskog ministra Joze Jurine da je jedno od rješenja za školstvo u BiH primjer Švicarske, izjavio je: "Ne dao nam Bog u BiH obrazovanje kakvo je u Švicarskoj". Dakle, zaključak je jasan, Švicarska je bezvezna zemlja, zaostala u svakom pogledu! Mašić bi, eto, prihvatio da djeca uče na svom jeziku grupu, nekih nacionalnih predmeta, premda nije točno precizirao koji su to predmeti ali nikako mu nije jasno kako djeca ne mogu na istom jeziku učiti, on kaže hemiju ili matematiku. Da je samo malo razmislio, odnosno da su mu nakane jasne a ne skrivene, (majorizacija nad nemuslimanima-nebošnjacima) vidio bi da je sam sebi odgovorio. Kako kada se na hrvatskom kaže kemija? Ili bi on da profesor svaki puta kaže hemija-kemija, pa onda sljedeći puta kemija-hemija. I da je tako, koji bi to i kakav jezik bio? Ali ima jedan jasan odgovor zašto ni matematiku ne mogu učiti na istom jeziku. Radi se o istinitom događaju u jednoj zajedničkoj školi. Došlo dijete od Galića (Hrvata) kući i pita tatu: – Reci mi tata što to znači – kutariši(riješi,nap.a) ovaj zadatak? Nastavnik nam je rekao da kutarišemo ovaj zadatak. – "Eto, pa neka mi sada

netko kaže da se matematika može predavati na istom jeziku" – rezignirano mi je kazivao Galić.

Osim mnogih, svoje nezadovoljstvo zaostajanjem BiH na predavanju koje je održala ovih dana u Sarajevu iznijela je i zastupnica u europskom parlamentu, Doris Pack. Glede toga, kao i cjelokupnog stava EU po pitanju Drage naše BiH sve više se čuju mišljenja koja moja malenkost već dugo javno zastupa – da je za ovo stanje u BiH, ali i naširem prostoru najveći krivac međunarodna zajednica, odnosno interesi velikih sila na Balkanu. Tako jedan od trenutno najjačih hrvatskih intelektualaca, Nino Raspudić, u emisiji televizije OBN, kaže kako su ovi zadnji razgovori u Bruksellesu ustvari igrokaz te da su svi u EU znali kako od dogovora nema ništa i da su oni toga potpuno svjesni. Pravi je problem, prema Raspudiću, što nikoga u EU ne interesira da BiH uđe u EU. Zbog toga je i pitanje je li sud trebao donijeti odluku Sejdić-Finci prije nego li se u BiH riješe neke druge stvari, jer je tom odlukom EU zakomplicirala (namjerno) ionako kompliciranо stanje.

To svoje mišljenje temelji na činjenici da u EU više njezinih članica ima lošije riješen izborni zakon nego u BiH! – Kako bi, na primjer u Belgiji ili Tirolu neki Rom ili Židov bio izabran, odnosno kako bi tamo bila primjenjena odluka europskog suda Sejdić-Finci? Nikako" – pita i odgovara. S Raspudićem je suglasan i gospodin Gatalo, koji također u istoj emisiji tvrdi da su: "Sav jad i bijeda u BiH doneseni iz Svijeta, sa strane". – "Nije nikakvo čudo što se pri rješavanju slučaja Sejdić-Finci postavilo hrvatsko pitanje" – kaže dalje Raspudić i nastavlja – "ali je problem što, kada HDZ nešto dogovori sa SDA, skoči SDP koji, kao, brani muslimanske-bošnjačke interese ili kada HDZ nešto dogovri sa SDP-om onda protiv toga dogovora skoče SDA, ili Radončićeva SBB. Apsurd je da muslimanske-bošnjačke stranke stvaraju ozračje prema kojemu se Hrvatima ne smije dopustiti da sami sebi biraju svoga člana Predsjedništva BiH".

No, ima jedno zanimljivo pitanje koje je u istoj emisiji postavio Avdić. – "Tvrdim da 98% ljudi u BiH ne zna što točno znače IPA fondovi, odnosno što iz njih dobivaju građani BiH". Ova Avdićeva napomena, nažalost će biti samo rečenica koja je uzalud otišla u eter. Jer, kako kutarisati BiH koja je u biti problem sa samo jednom nepoznatom, kada nitko ne želi riješiti taj zadatak?!

/Tekst u australskom Hrvatskom Vjesniku od 23. listopada 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

JEDNAKOPRAVNOST NARODA

Jedan od elemenata jednakopravnosti je i onaj među spolovima, te među supružnicima. Međutim, budući da je u Dragoj našoj BiH, da ne kažem sve naopako nego drukčije od drugih zemalja u svijetu, jednakopravnosti među supružnicima u zadnjih dvadeset godina nema. Ako ste na prvu pomislili kako su supruge u podređenom položaju, potpuno ste fulali. Ni govora, muškarci su u podređenom položaju! Navest ću vam nekoliko primjera. Od ukupnog višemilijunskog imetka naših političara, kojega su naravno zaradili pošteno bez ikakvih malverzacija ili koruptivnih i kriminalnih radnji, skoro sve se sudski vodi na njihovim suprugama. Gospođe, Lagumdžija, Lijanović, Čović, Radončić, Šepić, Špirić i mnoge druge i sudski su vlasnice stanova, vila, kuća, poslovnih prostora i čega sve ne. Njihovi muževi, jadnici, moraju ih zbog toga slušati bez pogovora, jer u suprotnom, ako se gospođama prohtije oni ostadoše na ulici, bez prebijene pare. Najbolja potvrda da moraju biti poslušni je razvod Fahruduna Radončića i njegove supruge. Istina, odmah nakon razvoda i kupoprodajne transakcije među njima, ponovno su zajedno jer je Fahrudin javno potvrdio da će od sada slušati, javno je pristao da ne bude jednakopravan sa svojom gospođom. Istovremeno, dok naši jadni političari brinu da suprugama, vlasnicama višemilijunskih računa što ne iskvare, svaki mjesec, samo u Federaciji Bosne i Hercegovinem bez posla ostane osam stotina. ljudi. Ipak, ova brojka, nas u BiH, ne bi trerbala posebno zabrinjavati...

Prema nekim šaljivdžijama, poslije ovog popisa pokazat će se kako Draga naša BiH, poslije krvavog rata ima skoro tri puta više stanovništva. Jer su popisani i oni koji u BiH nisu nikada bili ali im majke i očevi, bake i djedovi, podrijetlo vuku iz BiH! Sve čestitke na uspješnom popisu, koji je također bio u svrhu jednakopravnosti – među narodima. I što je na toliki broj stanovnika koje će Draga naša BiH po objavljivanju rezultata popisa imati onih osam stotina. što mjesečno ostaju bez posla. Dim, da ne kažem od čega.

Tihomir Gligorić, bivši šef geodetske uprave Republike Srpske (nikad ne treba zaboraviti nastale na zločinu nad Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima) tvrdi kako Dodik amnestira kompletan kriminal

u toj tvorevini. I pored toga što mu je jasno, kako kaže, da je Gojko Vasić od Dodika dobio zadaću da ga zgaze, na Dodikovu izjavu kako glede njega institucije trebaju raditi svoj posao (Dodik prepisuje od Mesića jer je jedino što je on znao reći to da – institucije trebaju raditi svoj posao) Gligorić uzvraća da će doći institucije koje će se baviti Dodikovim kriminalom. Zbog ove njegove borbe za jednakopravnošću, najiskrenije mislim da će Gligorića jednoga dana, kao slučajno, udariti neki automobil. U najboljem slučaju.

U Mostaru je u organizaciji Fondacije Konrad Adenauer, održan okrugli stol na uvijek aktualnu temu – Reforma Ustava Federacije BiH. Cilj je povezati eksperte iz BiH za ustavna pitanja sa ekspertima iz EU, te iznošenje njihovih prijedloga domaćim političarima. Jasno je kao dan da su svi prijedlozi ekspertne skupine u cilju što veće jednakopravnosti među narodima u BiH. Posebno se sa svojim prijedlozima ističe Kasim Trnka jer bi po njegovom mišljenju BiH trebala biti totalno unitarna država, a u takvoj su svi jednakopravni.

Kako bi na svakom segmentu života dokazali da su za potpunu jednakopravnost u "Dnevnom Avazu" su povodom dvadesete obljetnice Kazana (jama na Trebeviću u koju su pripadnici Armije R BiH, pod vodstvom Mušana Topalovića Cace ubijali i bacali građane Sarajeva koji nisu Muslimani-Bošnjaci, u najvećem broju Srbe, ali i Hrvate) tom događaju su posvetili duplo manji prostor nego obilježavanju pogibije devet policajaca ubijenih prilikom uhićenja Cace. Takav pristup oni zovu jednakopravnost ili multietičnost. Jedno kratko pojašnjenje kako Muslimani-Bošnjaci vide multietničku BiH. Dečko iz Olova, Musliman-Bošnjak, hvali se u jednom društvu kako u Olovu multietničnost potpuno funkcionira. Na pitanje – koliko imaju Hrvata u Olovu – spremno i ponosno je odgovorio – trideset i sedam i slovom i brojem 37!

Po nalogu Tužiteljstva BiH pripadnici SIPA uhitili su pomoćnika ministra pravosuđa Federacije BiH, Hidajeta Traku. Ukratko, zaštićenog svjedoka u slučaju Elez, iako je imao izričito uputstvo, zabranu premještanja iz sarajevskog KP doma, premjestio je u KP dom Zenica. Osim što je premještanjem omeo istragu Tužiteljstva, Trako je ozbiljno ugrozio i život zaštićenog svjedoka. E, sad, ako nekomu nije jasno zbog čega je to uradio zamjenik ministra pravosuđa, stvarno mi je žao. Ali evo, pojasnit ću – zbog jednakopravnosti Tužiteljstva i

kriminalaca. Zaboga, pa on je zamjenik ministra pravosuđa, ako ne će on to uraditi, a tko će drugi!?

Uh, umalo ne zaboravih, u Zastupničkom domu Parlamenta BiH, smijenjeni su ministri SDS-a jer se SDS nešto zakačio sa svemoćnim Dodikom. Ostaje da se smjena potvrdi i na Domu naroda. No, postoje naznake da će to ići malo teže. Prema nekim najavama klub Muslimana-Bošnjaka ne će podržati te smjene iz proceduralnih razloga, jer Bevanda nije stavio svoj zahtjev za njihove smjene. Ako to ne uspije Klub će potegnuti pitanje vitalnog nacionalnog interesa. Zbog jednakopravnosti Srba! Hahahaha, tralalatralala....

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 30. listopada 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:
RAZLOZI ZA SLAVLJE"

Na dan 21. studenoga ušao sam na internet provjeriti koji je bio dan 21. 11. 1954., odnosno kojega dana sam se rodio. Naime u nekim mojim dokumentima piše da sam rođen 21., a u nekim 22. studenog. Kako bih točno znao koji je datum mog rođenja pitao sam mamu koja mi je potvrdila da me rodila u ponedjeljak ujutro, oko četiri sata. Zašto sam to učinio? Znajući kako Srbi, u tvorevini RS, nastaloj na zločinu nad Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima slave taj dan kao, zamislite – državni praznik RS, htio sam provjeriti, nije valjda da sam rođen 21. studenog!? Na sreću, pokazalo se kako ipak nisam. Ma koliko Srbi u toj, rekoh kakvoj tvorevini, slavili taj Dayton, oni ne mogu izbjeći činjenicu, istinu, da je na taj dan Dragoj Našoj BiH navučena luđačka košulja. A slaviti dan kada je navučena luđačka košulja mogu samo oni koji su isti kao i ta košulja. O tome koliko je ta tvorevina država pisao sam nedavno. Koliko sam i ja Bill Gates. S druge strane Muslimani-Bošnjaci, odnosno ministarstvo rada i socijalne politike preko tzv. federalne televizije obavijestili su javnost kako je u ponedjeljak, 25. studenoga Dan državnosti BiH, te da sukladno tomu državne institucije ne rade.

Vjerujem, primijetili ste, federalno ministarstvo izvješćuje da je federalnim Zakonom o praznicima 25. studenoga Dan državnosti Bosne i Hercegovine, a ne Federacije. Da su imalo razmislili i njima samima bila bi smiješna formulacija o DRŽAVNOM prazniku koji je kao praznik utvrđen na Federalnim institucijama! Na trenutak ću se vratiti proslavi Daytona, kao "državnog" praznika RS, kojega slave samo Srbi. Ako znamo da isti ti Srbi slave izgubljenu bitku na Kosovu kao najveću srpsku pobjedu ne bi trebala čuditi ni proslava "Dana luđačke košulje". S druge strane na zasjedanju tzv. intelektualnog Kruga 99, 24. studenoga raspravljalo se o ZAVNOBIH-u, kao danu utemeljenja BiH (što je u biti povjesno netočno), te o njegovim dosezima. Ono što zaboravljaju Muslimani-Bošnjaci jest to da će Draga Naša BiH, ako ikada uđe u EU, morati donijeti zakon o osudi totalitarističkih režima, dakle osuditi isti onaj režim na čijim idejama i pod čijom kapom je održan taj ZAVNOBIH! Tom intelekutalnom krugu kao i mnogim Muslimanima-Bošnjacima ništa ne govori slučaj Hrvatske, odnosno slučaj prozvan lex Perković. Da su bar malo razmislili shvatili bi neke stvari. Možda bi uz malo veći napor razumjeli

i zašto se *esdepeovska*, ispravnije komunistička vlast, u Hrvatskoj toliko opire prihvatiti europske standarde. Shvatili bi da toj vlasti nije neka briga hoće li nastradati, odnosno hoće li biti osuđen Josip Perković. Shvatili bi, nadalje, da se ta vlast baš puno i ne brine hoće li biti osuđeni njihovi očevi koji si imali itekakvog udjela u zločinima nad Hrvatima poslije Drugog svjetskog rata, a možda bi i shvatili što je pravi razlog odupiranja komunista Hrvatske donijeti taj zakon prema standardima EU. Jer, dan nakon što u Hrvatskom Saboru jasno i nedvojbeno budu osuđeni svi totalitarni režimi iz Zagreba i drugih hrvatskih gradova morat će se ukloniti Trg maršala Tita! To je jedini i pravi razlog njihova opiranja europskim standardima. A kada se to dogodi bit će to priznanje i konačni pad tih komunista, danas SDP-a! Vratimo se opet Krugu 99 i "Danu državnosti BiH" koji se slavi samo na jednoj terećini BiH. Što će sutra ti "veliki" intelektualci reći kada sve to na čemu oni temelje državnost BiH bude bačeno na smetljište povijesti? Kakva će im to državnost BiH ostati? Što će Dodik i ostali reći kada jednog dana Dayton bude ukinut i stavljen izvan snage, a bit će kad-tad? Kakav će onda "državni" praznik slaviti ta zločinačka tvorevina? Umjesto što su ovi iz Kruga 99 raspravljali o ZAVNOBIH-u, umjesto što je "nebeski narod" slavio Dan luđačke košulje, i jedni i drugi su se trebali zapitati zašto u praksi ne primjenjujemo sporazum sa Svetom stolicom, zašto ne poštujemo međudržavni ugovor. Je li susret predsjedatelja Ministarskoga vijeća, Vjekoslava Bevande sa Svetim ocem baš na 21. studenog slučajnost i što Bevanda sam može učiniti da se taj međudržavni ugovor poštuje? Malo, jer da je Muslimanima-Bošnjacima, kao i Srbima, stalo do normalne države BiH onda ministar vanjskih poslova, Musliman-Bošnjak, na dan kada je Bevanda bio kod pape ne bi išao u Tursku nego bi skupa sa svojim šefom bio kod Svetog oca. Ono što je, nažalost, jedino moguće zaključiti jest to da u Dragoj Našoj BiH ne postoji, ama baš ni jedan dan za slavlje, ne postoji ni jedan dan koji bi mogao biti totalno zajednički slavljenički dan. Zbog svega ovoga netko bi na parlamentu BiH trebao predložiti da se svih tri stotine šezdeset pet dana u godini u Dragoj Našoj BiH i službeno proglase Danima žalosti. Čini mi se da bi se zastupnici iz reda svih naroda i manjina o tomu mogli usuglasiti bez nekih većih rasprava i međusobnih teških riječi.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 27. studenog 2013./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

DOOORIIISSSSS....

Iskreno, poštovani čitatelji, nisam ni slutio kao vjerojatno ni vi da uvažena, dugogodišnja zastupnica u Europskom parlamentu, Doris Pack čita Vjesnik, ali nakon što je pročitala članak iz broja od 11. prosinca 2013., vjerovali ili ne, pokušava se iskupiti. Pack priprema rezoluciju, prvi europski dokument u kojemu se otvoreno kritizira Daytonski sporazum. Nacrt rezolucije 20. siječnja razmatrao je Odbor za vanjske poslove ove europske institucije. Na njezin Nacrt rezolucije pristiglo je stotinu šesnaest amandmana, od kojih mnogi zastoj BiH na europskom putu pripisuju Daytonskom sporazumu tvrdeći (što je istina) da je prava kočnica funkcioniranju BiH kao normalne države.

Između ostalih svoje amandmane na Nacrt rezolucije uložili su i hrvatski zastupnici u Europskom parlamentu. Tako u amandmanu HDZ-ovih zastupnika piše: "Uzimajući u obzir složenu strukturu Federacije, poziva se vlast da razmotri potrebne ustavne promjene koje bi osigurale funkcionalno, kao i uravnoteženo predstavljenje vlasti..."

Ne lezi vraže – što bi rekli kod nas! Zar je moguće da od dvanaest hrvatskih zastupnika ni jedno od njih ne zna što točno treba napisati, tražiti? Zbog čega sve te uopćene fraze? Koga se to boje hrvatski europarlamentarci? Zašto ne napišu i istupe s jasnim zahtjevom: Tražimo održavanje nove međunarodne konferencije o BiH na kojoj će se Daytonski sporazum staviti izvan snage i donijeti novi državno-pravni ustroj BiH!? Ako se ne boje onda NE ZNAJU, POJMA NEMAJU! I tu je točka. Ne treba više ni jedna riječ, osim pitati ih – zašto se petljaju u nešto o čemu pojma nemaju. Ili, evo da budem blaži, ako već ne znaju zašto ne pitaju one koji znaju! I vjerujte mi, čim završim ovu kolumnu poslat ću uvaženoj HDZ-ovoj zastupnici, Dubravki Šuici, na sva tri njezina službena *maila* dopis u kojem ću joj, osim pojašnjenja, poslati i ovaj tekst. Sumnjam da će mi odgovoriti, a kamoli pozvati me i pitati za mišljenje, ali evo, da javnost zna, poslat ću joj ovu kolumnu i još ponešto u pojašnjenju. Do vremena kada bi se trebalo raspravljati o usvajanju rezolucije imat će kad i ona i ostali hrvatski zastupnici ispraviti svoje neznanje i svoj zahtjev uobličiti onako kako treba, tražiti jedino ono što od BiH može napraviti normalnu državu.

A sada nekoliko riječi o Lagumdžiji ili o kriminalu, svodi se na isto.

Nevjerojatno, ali istinito je da ljudi, bar u Dragoj Našoj BiH, ne čitaju programe političkih stranaka, ali što je još gore ne obraćaju pozornost na ono što im političari na predizbornim skupovima poručuju. Ovom prilikom ću o porukama koje je upućivao SDP, odnosno tzv. reformirani komunisti, na čijem je čelu jedan od sedam Titovih sekretara SKOJ-a, Musliman-Bošnjak, Zlatko Lagumdžija. Osim standardne priče, koju je još 1999. lansirao pokojni Račan o tome da će njegov SDP zaposliti dvije stotine tisuća ljudi, a koju je SDP BiH preuzeo i po potrebi uvećavao ili smanjivao, pa onda priče o eliminiranju korupcije i kriminala, nepotizma, o transparentnosti i što sve ne, dvije stvari o kojima je tada govorio Lagumdžija su veoma upečatljive. Naime, vođa SDP-a BiH tvrdio je kako će od Federacije napraviti svojevremenu Zapadnu Njemačku, a na taj način RS će biti naša Istočna Njemačka i zbog lošeg materijalnog stanja Republika Srpska sama će se urušiti i nestati!

Ono što danas imamo nakon tih njegovih obećanja su dvije Istočne Njemačke, kako reče Željka Cvijanović, premijerka RS-e. Druga Lagumdžijina politika, koju istina nije jasno izrekao, ali se dala naslutiti iz njegovih govora kao alternativa neuspjehu urušavanja RS-e kao Istočne Njemačke, je njegovo djelovanje u skladu s onom – što gore to bolje. U tom smislu svaki eventualni dogovor *beha* političara, a koji bi uvažavao opravdane hrvatske zahtjeve, minirao je, dovodio do apsurda. Ono što je uistinu žalosno je nesnalaženje Čovića i ostalih koji nikako da shvate da SDA i SDP rade isto, sprovode jednu te istu politiku koja se može svesti na jedan nazivnik – na sve moguće načine uništiti Hrvate u BiH!

O činjenici da je broj nezaposlenih u BiH skoro dvostruko premašio brojku od dvije stotine tisuća, koliko je SDP obaćavao zaposliti, da i ne pričamo, također ne vrijedi spominjati ni sve ostalo što je najavljivao jer je činio sve suprotno od onoga što je obećavao, ali ovom prilikom samo jedna od kriminalnih radnji SDP-a i Zlatka Lagumdžije. Ovih dana u javnost je stigao dokument nastao u centrali SDP-a 15. siječnja, točno u dvanaest sati i dvadeset sekunda.

Evo nekih političkih smjernica iz tog dokumenta:

"Od Komšića stvarati izdajnika građanske BiH. Povezivati Fahrudina Radončića s različitim četničkim pokretima i srpskom mafijom. Kreirati percepciju da je SDA najveći krivac za sadašnju socijalno-ekonomsku situaciju u BiH. Stvarati percepciju da SDP nama nika-

kvog utjecaja na bilo kakve procese u javnim poduzećima i državnim agencijama-ministarstvima", itd. Jasno, SDP se ogradio, pozvavši istražna tijela da utvrde istinu.

Ono što ne znaju jest da je tehnika danas daleko otišla pa se odmah saznalo i točno vrijeme i računalo s kojega je dokument poslan. Eto, tko nam vodi BiH! Građanima ostaje pjevušiti refren iz Tutićeve pjesme "Doris" – ooduuvijeeek jee biiilo buudaaala i raaataa, Dooorriiiisss...

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 22. siječnja 2014./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

TKO JE(SU) DIRIGENT(I)?

Nakon ovoga što se dogodilo prošli tjedan u Dragoj Našoj BiH, skoro svi su suglasni da je do erupcije dovelo teško gospodarsko i socijalno stanje sirotinje. Budući da sam od onih rijetkih koji olako ne prihvaćaju kolektivno mišljenje, kolektivnu pamet, iznijet ću svoje viđenje. Više je razloga za iskazano nezadovoljstvo. Povod broj jedan za prosvjede svakako je dugo gomilano nezadovoljstvo lošim materijalnim stanjem velikog broja građana BiH, bilo kom narodu pripadali. Drugi je, veliki jaz između ekstremno bogatih i onih siromašnih, a da razlog za divljaštvo, huliganstvo koje je ispoljeno bude veći, činjenica je da su ti bogati, njih 98%, svoje bogatstvo stekli pljačkom radničkih dobara, ozakonjenu groznim zakonom o privatizaciji pri kojoj su radnici ostali bez posla.Treći povod za demonstracije su političari u BiH. No gdje je uzrok, gdje je karcinom koji sve ovo generira? Uzrok i jedini stvarni problem leži u državno-pravnom (ne)ustroju BiH, leži u Daytonskom mirovnom sporazumu!

Toliko o povodu i uzroku.

Međutim, budući da se ništa ne događa slučajno potrebno je razjasniti, ogoliti do kosti one koji stoje iza ovih prosvjeda, jer samo naivan čovjek može misliti da su se dogodili, kako se kaže, spontano. U Evanđelju po Mateju MT 5, 13-14 piše: "Ne može se sakriti grad što leži na gori", što će reći ne može se skriti ni tko stoji iza organiziranja ovih prosvjeda. Naravno, ti koji su sve organizirali ne će to priznati i krit će to kao što zmija krije noge pa će za mnoge ostati tajna, ali krenimo redom.

Prosvjedi su se dogodili samo u Federaciji BiH i to opet samo u mjestima gdje, u ogromnoj većini, žive Muslimani-Bošnjaci. Ekonomsko stanje u cijeloj BiH nije dobro ali je to stanje u RS-oj lošije nego u Fedraciji, a niti je ekonomsko i socijalno stanje Hrvata u Federaciji nešto bolje od stanja Muslimana-Bošnjaka, što odmah dovodi do sumnje da se iza prosvjeda kriju i drugi razlozi. Jasno, razlozi su to političke prirode, a onaj tko pozorno gleda mogao ih je vidjeti i čuti. Naime, neki od prosvjednika, čulo se i vidjelo na televiziji, doslovce su kazali: "Tražimo ukidanje kantona", da bi mu odmah glas do njega sugerirao: "Ne to sada govoriti, kantone ćemo kasnije ukinuti".

Nadalje, skandiralo se – Ovo je Bosna, ni riječi ovo je Bosna i Hercegovina, dominirale su zastave s ljiljanima itd. Nije mudrost znati kojoj političkoj opciji u Federaciji i u BiH je pod broj jedan stalo da se ukinu kantoni što u prijevodu znači, totalno razvlašćivanje Hrvata u Federaciji i pravljenje od Federacije samo muslimanskog-bošnjačkog entiteta. I da kod ovoga do kraja budem precizan – svim muslimanskim-bošnjačkim političkim strankama to je glavni cilj. Da se samo nakratko vratim na taj Dayton koji je neodrživ.

U Daytonu su Muslimani-Bošnjaci pristali potpisati uspostavu entiteta Republika Srpska, ali s neskrivenim i jasno izraženim ciljem da će je ubrzo ukinuti. Pristali su i na uspostavu županija, s istim razmišljanjem – dok se malo oporavimo od rata sve ćemo mi to ukinuti i napraviti "našu Bosnu". Međutim, pokazalo se, kao i u ratu, da se oni ne mogu riješiti Srba ni Hrvata, pokazalo se da ne mogu napraviti "našu Bosnu". Ono što Muslimani-Bošnjaci nikako ne shvaćaju, ali morat će – Bosna i Hercegovina nije muslimaska zemlja, islamsku BiH ne mogu napraviti dok u njoj Muslimani-Bošnjaci ne budu činili najmanje 70% stanovništva, takvu islamsku BiH ne mogu napraviti jer su kršćani brojniji u toj BiH. Nekim, muslimanskim-bošnjačkim intelektualcima konačno je počelo postajati jasno da Republiku Srpsku ne mogu ukinuti, zbog toga su se odlučili za opciju sličnu onoj koju su neki srpski intelektualci, shvativši da će definitivno izgubiti Kosovo počeli primjenjivati – daj da bar dio Kosova s većinskim srpskim stanovništvom nekako zadržimo u Srbiji – daj da mi, Muslimani-Bošnjaci, bar od Federacije napravimo samo našu državu. U skladu s tom politikom smanjuju pritisak na Republiku Srpsku i svu energiju okreću majorizaciji Hrvata, njihovom svođenju na nebitan faktor. Da iza ovih prosvjeda stoji jasna politička opcija evo vam izjava trojice, kao fol sukobljenih, najviše rangiranih muslimanskih političara. Na sam dan rušilačkih prosvjeda, dan kada su zapaljene zgrade kantonalnih vlada u Tuzli, Bihaću i Sarajevu, te zgrada Predsjedništva BiH Lagumdžija izjavljuje – "Ni po kakvu cijenu nećemo dopustiti uspostavu trećeg, hrvatskog entiteta". Kakve veze su ti prosvjedni imali s uspostavom nekakvog hrvatskog entiteta, navodno se radilo o prosvjednima zbog lošeg ekonomskog i socijalnog stanja građana!!! Isto kažu i Bakir Izetbegović i Fahrudin Radončić, a Izetbegović čak kritizira i Rezoluciju Doris Pack, jer navodno predviđa uspostavu hrvatskog entiteta. Paljenje zgrade Vlade u Mostaru imalo je za cilj pri-

kriti činjenicu da su ovo bili prosvjedi samo Muslimana-Bošnjaka, još preciznije, izazvati međunacionalne sukobe između Muslimana-Bošnjaka i Hrvata te "uvesti revoluciju" na prostore gdje u većini žive Hrvati i u Republiku Srpsku. Bizarne su izjave Fahrudina Radončića da vlast nije poduzela sve što treba, a prvi on je ministar sigurnosti BiH i u vlasti je! Također treba jasno reći, organizatori ovih prosvjeda nisu dopustili policiji da uspostavi red, ali kad su se pred večer prepali, jer im se očito sve to otelo kontroli, i dali zapovijed policija je za pola sata uspostavila red. Što organizatori, dirigenti ovog suludog čina ne znaju? Mišljenje da će, nakon što u BiH izbiju neredi međunarodna zajednica ukinuti Republiku Srpsku, da će ukinuti županije, je, blago rečeno, budalaština. Da su svim tim tisućama prosvjednika svakom u ruku dali transparent na kojemu bi pisalo: Tražimo održavanje NMK o BiH, stavljanje Daytona izvan snage i novi državno-pravni ustroj BiH postigli bi daleko više. I još jedna stvar koju će, u svojoj sljepoći, gluposti previdjeti jest izjava Inzka: Ako bi se prosvjedi nastavili, eskalirali pozvat ćemo trupe EU! I ovo treba jasno kazati, priličan broj Muslimana-Bošnjaka, nada se, potajno zagovara neki novi rat u BiH kojom prilikom bi oni napravili ono što u proteklom ratu nisu "našu Bosnu", što će reći islamsku. Ovi neredi bi, po njima trebali izazvati sukobe a onda bi se, misle, morao donijeti neki novi ustroj BiH. Vjerujte, ni ovo, tako jasno upozorenje Inzka nisu shvatili. Na kraju, za one koji možda nisu razumjeli – tko su dirigenti? Znadete kako policija najlakše otkrije ubojicu? Ubojica koji zakopa svoju žrtvu veoma brzo dođe obići mjesto zločina da provjeri je li negdje počinio grješku. Tad ga policija ščepa. Odmah uvečer na televiziji su nastupili Lagumdžija, Izetbegović i Radončić!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 12. veljače 2014./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:
DEMAGOGIJA

Ako pogledate u Hrvatski enciklopedijski rječnik za riječ demagogija dobit ćete sljedeće objašnjenje: metoda kojom se služi demagog; obmanjivanje lažnim izjavama i obećanjima. 1. pov. pučki govornik u staroj Grčkoj koji je nastupao kao predstavnik naroda 2. onaj koji lažnim obećanjima i sijanjem iluzija stječe povjerenje širokih slojeva i upravlja njihovim ponašanjem (objašnjenje se odnosi na političare).

Iako zbog posla kojim se bavim moram pratiti što se događa na političkoj sceni Drage naše BiH, teško se natjeram u ovo vrijeme slušati predizborne govore političara i čitati ono što pišu u svojim predizbornim materijalima. Svejedno, ako se i na samo nekoliko minuta odmaknem od parkiranog automobila za brisačima nađem zataknute predizborne letke. Vjerujem da se i vama, poštovani čitatelji, baš i ne čitaju ove predizborne poruke pa ću se ovom prilikom osvrnuti na samo tri od mnogih. Ispred Doma kulture u Žepču SDP je postavio svoj štand. Tu je nekoliko mladih momaka odjevenih u crvene majice. Priđem im i pitam – je li to ona čuvena multietniĆka stranka? Po svemu sudeći nisu razumjeli moj sarkazam, podsmijeh tom izrazu koji SDP stalno koristi – multietnička stranka. Primijetili ste, napisao sam veliko slovo Ć umjesto slova č, kako bi trebalo. Za one koji možda ne znaju, Muslimani-Bošnjaci u 99% slučajeva umjesto slova č koriste slovo ć. Drugo, svi dečki koji su bili kod štanda su Muslimani-Bošnjaci, u Žepču gdje su Hrvati u većini! Kakva je to multietničnost nije teško zaključiti. Želim reći da SDP prosipa demagogiju o multietničkoj stranci, iako je i maloumnoj osobi jasno da je to čisto muslimanska-bošnjačka stranka, a boljim poznavateljima da je SDP ustvari radikalno krilo SDA.

U ovo vrijeme predizborne kampanje po putevima i gradovima vidjet ćete plavi autobus sa srcem na kojemu je ispisano: Glasaj srcem za ukidanje kantona. Nevjerojatno je kakvu demagogiju zagovara Lijanovićeva stranka Radom za boljitak! Napisati tako nešto, nuditi to biračima i tvrditi da će to ostvariti ako im daju svoj glas, a istovremeno znati da je to nemoguće provesti bez održavanja nove međunarodne konferencije o BiH na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državnopravni ustroj BiH, pa eto i tako bez kantona kako

zagovara ta stranka, uistinu je jedna od najcrnjnih demagogija. Ravna je onoj koju nam, svako malo, prodaje Dragan Čović o stvaranju nekog trećeg, hrvatskog entiteta, jer se ni ti kantoni ni taj famozni treći entitet, niti bilo kakve bitne izmjene državnopravnog uređenja BiH, ne mogu dogoditi bez održavanja NMK o BiH! Ili još gore, ako ta Lijanovićeva stranka to misli ozbiljno. Gore zato što bi u tom slučaju bilo jasno da ona pojma nema o onome što govori i nudi, da pojma nema kako se može urediti BiH. Dati svoj glas ljudima koji su totalne neznalice bilo bi pogubno po BiH. Kod ovoga se moram vratiti na ono što se dogodilo prije četiri godine. Na jednom svom predizbornom skupu predsjednica županijske organizacije Lijanovićeve stranke rekla je: "Gospodina Jerka Ivankovića Lijanovića predlažemo za premijera BiH"! U čemu je kvaka? Na pitanje, kako to da predlažete čovjeka za funkciju koja u BiH ne postoji (Bosna i Hercegovina nema premijera niti vladu, ima Ministarsko vijeće, ali je ono po svojim ovlastima daleko od vlade neke normalne države), uskočio je sam Lijanović i kazao kako je točno da BiH nema premijera, ali je to isto – predsjednik Ministarskog vijeća ili premijer. Naravno, takvo objašnjenje može proći samo kod neinformirane mase, kao i ovo obećanje da će ukinuti kantone. I još samo jedna rečenica o Lijanovićevoj stranci. U *teve*-emisiji predsjednik te stranke Mladen Ivanković Lijanović, koji je u nedavnoj akciji SIP-e uhićen pa sutradan pušten iz pritvora, govoreći o nekakvom programu te stranke koji je nazvan 10 plus, kazao je: "U sljedeće četeri godine..." Halo, ljudi!!! Čovjek je toliko "pismen" da ne zna kazati četiri godine. I, vjerujte, uz svu nepismenost i uz svu tu demagogiju o ukidanju kantona, on i njegova stranka Kradom za boljitak će dobiti glasove birača! Ili baš zbog te demagogije i nepismenosti.

Što pak reći o muslimanskom-bošnjačkom kandidatu za člana Predsjedništva BiH, *reisu* Mustafi efendiji Ceriću?! Za razliku od Lijanovića on ima "PLAN 4 Plus". Za nevjerovati je koliko je tu fraza i demagoških obećanja, ali ono što je još zanimljivije, iz napisanog izbija retorika socijalističke Jugoslavije, pa sam sada u dvojbi povjerovati ili ne dr. Muhamedu Borogovcu, koji za Cerića tvrdi da je bio suradnik Udbe. Na primjer, u III. točci, nazvanoj Razvoj, Cerić piše: "Razvijena država je ona država koja igra aktivnu ulogu u pravcu ekonomskog razvoja i korištenja domaćih resursa za ispunjenje potreba građana..." Gdje je tu program? Nema ga. To je samo čista demagoška priča.

Završit ću ovu kolumnu šaljivom definicijom krajnje demagogije. Krajnja demagogija je kad star muškarac uvjerava mladu djevojku da se od tvrdog dobije rak na maternici. Upravo nam to u ovo predizborno vrijeme prosipaju pretendenti na političke funkcije.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 1. listopada 2014./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

DOBRO, DA BOLJE BITI NE MOŽE

Ovih dana nekako loše spavam. Je li moguće da se zbog toga osjećam „teškim"? Istina, sebi pokušavam pojasniti da je to zbog vremenskih promjena, zbog gelera u nogama, na kraju krajeva i zbog rodnog lista, ali sve mi to samom djeluje neuvjerljivo. I onda sam skontao – „brine" me uspostava vlasti u Dragoj našoj BiH. Vjerovali ili ne, i više od 99% stanovnika ove zemlje iz bajke se zbog toga brine kao i ja. Nije mala stvar živjeti u državi u kojoj vlast ne bi funkcionirala, pogotovu nama u BiH, jer smo se navikli da kod nas sve bude pod konac, da sve bude tip-top. Nedavne izjave nekih političara, kao ona našeg dragog Željka o nekom ruskom scenariju, su me dodatno uznemirile jer je Željko poznat kao dalekovidan političar. Na kraju krajeva, čovjeku koji zaprijeti javno da će razbiti nos onomu tko mu dirne u Bosnu (istina nije rekao i Hercegovinu, ali bit će da on, kad kaže Bosna, kao i većina Muslimana-Bošnjaka pod tim podrazumijeva i Hercegovinu) mora se odati priznanje za političku talentiranost. Uostalom, to da je dva puta zaredom bio član Predsjedništva ove prekrasne zemlje potvrđuje njegovu talentiranost za vlast.

I onda, u subotu, 14. studenoga, došlo je do velikog preokreta pa mi je pao kamen sa srca, kao i kod preostalih 99% građana. Mogući razlog za taj preokret je taj što je trilateralni sastanak održan u lijepom Mostaru. Eto, da se konačno vidi da Mostar nije grad slučaj, kako ga neki zlonamjerni nazivaju. Na tom sastanku predstavnika SDA, DF-a i HDZ-a BiH, osim postignutog dogovora kako će te tri stranke činiti vlast u Federaciji BiH, dodatni optimizam mi je dala i već prilično porasla brada kod Bakira Izetbegovića. Za one koji znaju gledati ta brada prilično toga govori, na primjer da je zakon o zabrani sudjelovanja *beha* građana u ratovima po nekim drugim zemljama samo reda radi, ali i to da ne će biti nikakvih problema s uspostavom vlasti. Pod uvjetom da se HDZ BiH odrekne nekih svojih programskih ciljeva, recimo traženja izborne jedinice ili hrvatskog *teve* kanala na javnoj televiziji BiH, ili tamo neke jednakopravnosti naroda kojega predstavlja.

Još ako bi HDZ prihvatio da se vlast na razini BiH ustroji bez Dodika, ne bi bilo ni ruskog scenarija, a naš Željko bi sav sretan kazao kako

se on s tom izjavom malo našalio, tek toliko da prepadne Dodika. Koji ga se i inače boji. Realno govoreći, a i što će nam Rusi. Uostalom, što je Rusija i Putin za Našu Dragu BiH? Dim od tamo nečega. Dobro, plin iz Rusije nam treba, ali plaćamo ga, dakle, ne uzimamo ništa od njih badava. Svaka čast Željku, baš je šteta što ova država nema samo jednog predsjednika i što to nije on. Dodatno uvjerenje kako će vlast i dalje u Dragoj našoj sjajno funkcionirati, kao i do sada, povećala mi je vijest da se konačno u Sarajevu u blizini Željinog stadiona vide obrisi nove katoličke crkve. Znate već, to je ona crkva za koju se naš Željko toliko zalagao, toliko je toga učinio da se ona tu ne gradi. Uh, rekoh li ja da se ne gradi? Oprostite, mora da sam nešto pobrkao.

Eto, kako su već 14. studenoga razgovarali da će te tri stranke biti partneri u vlasti, to će u Sarajevu 18-og detaljnije dogovoriti, u što se ne treba sumnjati. Nažalost, ovo pišem prije tog sastanka kako ne bih kasnio s tekstom, ali se nadam da ne će biti nikakvih problema. Doduše, neke cjepidlake bi moglo brinuti, recimo, što ako Bakir Izetbegović skuži da se dogovor odvija baš onako kako je Čović tvrdio da treba, od nižih razina vlasti ka višim? Još ako u međuvremenu SNSD i Dodik formiraju vlast na razini Republike Srpske?! Plus je i Đokić, predsjednik neke tamo minorne političke stranke, kazao da ostaje u koaliciji s Dodikom! Mogao bi Bakir, „privrnuti", kao što je imao običaj kazati pokojni mu otac, ali ne ću kvariti ovu idiličnu sliku ni sebi ni vama.

Nego, kad je sve ovako dobro krenulo, prigoda je da kažem koju riječ o lijepim stvarima koje se događaju. Ovo je vrijeme svinjokolje. Onaj tko se imalo ponašao domaćinski do sada je uhranio jednu ili dvije pastrme pa će biti čvaraka, kobasica, peke, i svega ostaloga. Kod nas je ovdje još uvijek onaj starinski način svinjokolje pa se malo plašim kako ću svinju od dvjesto kilograma izvući vani iz svinjca. Ali, ima za to oprobani recept. Ući ću i malo je počeškati, dati joj šaku kukuruza i ona će mirno izaći na klanje. Kao što za šaku lijepih riječi, obećanja, šaku šarenih laži, građani Drage naše BiH, povjeruju da će im nakon ovoga i inih dogovora političkih stranaka koji će uslijediti biti bolje. Dakle, ne brinite se, u BiH je sve dobro, da bolje biti ne može.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 19. studenoga 2014./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ROĐENDAN

Oduvijek su me zanimale stvari za koje je teško naći razumno objašnjenje. Tu moju karakternu crtu bi možda mogao pojasniti netko tko se bavi istraživanjem transcendentalnog. Ali, da to ostavim po strani i krenem od događaja kojih u Našoj Dragoj BiH ima napretek, a lako su objašnjive, rješive. Za lagano opuštanje, jer stanje u BiH ionako ne treba shvaćati ozbiljno, krenut ću s jednim vicem koji ovih dana kruži Dragom našom. Naime, 21. studenoga u sarajevskom kantonu zastupnici iz reda srpskog naroda – Rasim, Haris i Nermin – zatražili su stanku u radu Skupštine kako bi mogli otići na džumu! I gle slučajnosti, zatražili su to na obljetnicu održavanja Daytonskog mirovnog sporazuma. To je datum kojega Srbi u BiH slave kao najveći u njihovoj novijoj povijesti. Dakle, srpski zastupnici – Rasim, Haris i Nermin – budući da je sarajevski kanton u Federaciji BiH, a ne u Republici Srpskoj u kojoj je 21. studenoga neradni dan, taj Daytonski sporazum proslavili su odlaskom na džumu. Sve čestitke i toj trojici srpskih zastupnika, kao i svim Srbima u RS-u. Nije mala stvar biti srpski zastupnik u federalnom kantonu i još k tome slavlje obaviti odlaskom na džumu! Svojevremeno se u općini Maglaj dogodio sličan „veličanstven" događaj kao i ovaj u sarajevskom kantonu. Naime, budući da odlukom stranaca u jednoj općini predsjednik Općinskog vijeća i načelnik Općine ne mogu biti pripadnici istog naroda, dva brata Nalić – Mirsad i Senad – izjasnili su se kao pripadnici dvaju naroda – Mirsad kao pripadnik nekog bosanskog naroda, a Senad kao pripadnik bošnjačkog naroda. I tako je načelnik bio Bošnjak, a predsjednik Općinskog vijeća Bosanac. Hrvati nisu dobili ništa. Veoma zanimlljivo i nadasve unosno. Badava sam ja u mojoj knjizi „Bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede" napisao da je rubrika Ostali, u smislu naroda, ustvari pokušaj stvaranja neke nove nacije, odnosno nadnacije, a zna se što je i čemu vodi pokušaj stvaranje neke nadnacije. Osim toga, to samo izaziva podsmijeh i probleme. Badava sam napisao da bi u Ustavu BiH trebalo pisati kako je ona država triju konstitutivnih, suverenih i jednakopravnih naroda – Hrvata, Srba i Muslimana-Bošnjaka – te pripadnika nacionlnih manjina, pa ih sve izrijekom nabrojiti, a rubriku Ostali izbaciti te u Ustavu izrijekom navesti i pripadnike svih manjina. Prvo, to bi bila točna definicija, a drugo, na taj način bi se izbjegla ova lakrdija iz vica sa Skupštine sarajevskog kantona.

I da se vratim na 21. studenoga, točnije na tvorca Daytonskog sporazuma Richarda Holbrooka. Ne može se reći da Dayton nije zaustavio rat i da to nije dobro, ali treba jasno kazati – sve ostalo što je donio taj sporazum ne valja. Ne da ne valja, nego je još gore od toga. Koliko vrijedi po tisućiti put spomenuti da je tim sporazumom na BiH navučena luđačka košulja? Koliko puta treba reći da BiH prema ustroju iz Daytona ne može funkcionirati kao normalna država?

Četiri dana poslije neradnog dana u RS-u, 25. studenoga, u Federaciji BiH je neradni dan jer se proslavlja Dan državnosti. Treba li reći kako taj dan neće proslavljati ni polovica države koju je ustrojio pokojni Holbrook? Nažalost, ovdje se nema komu kazati kako bez NMK o BiH, na kojoj bi se Holbrookova tvorevina stavila izvan snage, BiH ne može funkcionirati kao normalna država. I na koncu, sva ova nadanja kako će do uspostave nove vlasti doći brzo su nerealna. Da je to tako pokazuju do sada zakazane konstituirajuće sjednice kantonalnih Skupština, na kojima su, kao u pravilu, zastupnici dali prisege i sjednice bi odmah bile prekinute jer se nije moglo dogovoriti tko je vlast, a tko oporba. No, mnogo veći problem od nemogućnosti brze uspostave vlasti jest činjenica da se pod okriljem iščekivanja nove vlasti još uvijek aktualna vlast zadužuje. U zadnjih mjesec i pol samo Vlada Federacije BiH preko emisije obveznica zadužila se više od stotinu deset milijuna eura. Da stvar bude gora, gospodarstvo u Federaciji BiH od tih vladinih obveznica nema nikakve koristi, jer na njima zarađuju samo banke. Stanje nije ništa bolje ni u drugom entitetu, Republici Srpskoj, ali za sada, zbog velike borbe tko će biti vlast a tko oporba, o stanju financija, o siromaštvu i bijedi koji sve jače kucaju na vrata, se ne govori. Političarima iz RS-a mnogo je važnije izjaviti kako neka veća promjena Daytonskog sporazuma nije moguća. To je važnije od toga ima li taj narod što jesti, može li živjeti životom dostojnim čovjeka. Ono što mene trenutno zanima jest koji datum praznovati. Da sam barem rođem 21., a ne 22. studenoga lako bi mi se bilo odlučiti. Kao što će predsjedniku HDZ-a BiH Draganu Čoviću biti lako odlučiti nakon 24. studenoga, kada će se najvjerojatnije znati tko čini većinu u Republici Srpskoj. Nažalost, stvari se dobro ne odvijaju po našeg Željka. Njemu još uvijek nije jasno da je ulaskom u koaliciju sa SDA sebi i toj njegovoj stranci presudio. Na sljedećim izborima samo ga čudo može spasiti od pada ispod izbornog praga.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 26. studenoga 2014./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KONAČNO NEŠTO DOBRO

Ovih dana poslije izlaska prošlog broja Vjesnika članovi Predsjedništva BiH potpisali su izjavu za EU – platformu koju traži EU. Netko od čitatelja ili manje upućenih u stanje u Dragoj našoj mogao bi pomisliti, pitati, kako to da sam u prošlom broju napisao da ta izjava još nije potpisana. Da, i ja bih se sam sebi čudio da ne znam neke stvari, da ne živim ovdje, ali...

Ono što treba znati je sljedeće: Tu izjavu Predsjedništva trebaju najprije potpisati svi vođe parlamentarnih stranaka, a zatim je trebaju potvrditi i dvodomni parlamenti u BiH. Osim toga što će se to otegnuti, treba imati na umu kako su u Parlamentu BiH uvijek moguće neke komplikacije jer... Da bi vam sve bilo posve jasno ispričat ću vam događanje sa sastanka u austrijskom veleposlanstvu u Sarajevu kojem je predsjedavao general Klein.

Naime, nakon dugogodišnjeg pregovaranja o uspostavi Općine Žepče u novim granicama, (Ustavom Federacije BiH predviđeno je da se mogu formirati općine u novim granicama) kada je muslimanska-bošnjačka strana dotjerana do zida, da se tako izrazim, kad više nije imala ni jedan argument da to ne potpiše i da se ne pristupi realizaciji, na tom sastanku su opet počeli po starom – pa to nije naša nadležnost, to je stvar Parlamenta, i što sve nisu govorili kako bi izbjegli obvezu koju su preuzeli i koju je ovjerilo državno tijelo – Općinsko vijeće Maglaja. General Klein je u startu, nakon pet minuta prekinuo taj sastanak izrazivši se grubo i tražeći od svoje prevoditeljice da to što je rekao doslovce prevede: „Dosta mi je sranja od strane SDA!" Izašli smo svi u prostrano predvorje, Klein je nazvao pokojnog Izetbegovića i pitao ga samo jedno: „Koga si ovlastio da potpiše ovaj sporazum?" Ispred Kleina je stajao Mirsad Ćeman, (današnjni član Ustavnog suda BiH) ako se dobro sjećam u to vrijeme tajnik SDA, a ja sa strane. Izetbegović mu je kratko odgovorio: „Mirsada Ćemana". I, u čemu je problem, pitat ćete se?

U tome što je Alija Izebegović obećao međunarodnoj zajednici da će potpisati taj sporazum, a Ćemanu kazao da to ni za živu glavu ne smije učiniti jer promjenom općinskih granica i komunalnim preustrojem BiH pada u vodu i teoretska mogućnost uspostave neke Velike Hrvatske, neke Velike Srbije, ali i neke Islamske Bosne i Hercegovine – što je za Izetbegovića i SDA najbolnije. Naslućujete, želim kazati kako je moguće da vođe političkih stranaka poslije nađu svoje

ljude koji će to pokušati opstruirati. Naravno da ne će uspjeti, ali da će to pokušati razvući u nedogled više je nego jasno.

Gostujući na televiziji Fahrudin Radončić, predsjednik SBB-a BiH bio je, neuobičajeno za političara, veoma otvoren:

„Bosnom i Hercegovinom vlada pet bošnjačkih obitelji (međusobno čvrsto rodbinski povezanih nap.a.), vlada grupa mladih muslimana, a vođa je Bakir Izetbegović. Oni misle da je BiH država samo Bošnjaka i da oni trebaju vladati nad Hrvatima i Srbima. Demokratska fronta Željka Komšića samo je jedna od frakcija SDA. Evo vam dokaza, isti taj Komšić koji je, kao predstavljao Hrvate osam godina u Predsjedništvu BiH nema ni jednog Hrvata u Domu naroda Parlamenta BiH i jasno je da su Hrvati bili u pravu kad su tvrdili da Željko Komšić nije njihov predstavnik. Ovoj zemlji nisu bili potrebni mudžahedini, a doveo ih je Izetbegović. Oni u BiH stvaraju problem, a najveću štetu od njih imat će Bošnjaci. Treba jasno reći da je bošnjački politički vrh 1993. odlučio islamizirati Armiju R BiH. Caco Delalić je ubijen dva dana nakon što je rekao da Bakir Izetbegović zna tko je ubio Nedžada Ugljena. Još uvijek jasno ne znamo želi li Bakir Izetbegović da BiH uđe u Europsku Uniju ili želi islamsku, fildžan državicu, a ja tvrdim da tajno želi BiH kao islamsku državu". I još dosta toga je rekao Radončić.

Jesu li te njegove izjave dobre za BiH, ostaje za vidjeti. No, za izjavu *reisa* Kavazovića bez ikakove se dvojbe može reći da je dobra za BiH. Konačno se u Dragoj našoj dogodilo i nešto uistinu dobro, pozitivno, nešto što svaka razumna osoba treba pozdraviti i podržati. Za razliku od starog *reisa* Mustafe Cerića, koji je svim srcem i umijećem podržavao vehabije i mudžahedine, novi *reis* je ovih dana kazao:

„Oni koji ne poštuju zakone ove zemlje trebaju snositi sankcije i posljedice tog nepoštivanja".

Ovim *reis* predlaže donošenje zakona kojim bi bilo oduzeto državljanstvo osobama koje se bore na stranim ratištima – u Siriji, Iraku i drugim državama. Ti povratnici sa ratišta odgovorni su i za napade na imame i vjernike muslimane u BiH. „Nema opravdanja za ubijanje u ime islama" – stav je *reisa* Kavazovića. Sve što se može reći je – hvala ti Bože što si svojom providnošću uputio *reisa* Kavazovića da kaže ono što je davno trebalo kazati, hvala ti što se u Dragoj našoj konačno dogodilo nešto pametno i dobro!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 4. veljače 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

ŠALJIVA POVIJEST

Uvijek sam volio sate povijesti. Ne znam kako, ali povijest nisam morao posebno učiti. Da bih dobio peticu dovoljno mi je bilo pozorno pratiti predavanje na satu i kod kuće to tek jednom preletjeti. One čuvene uzrečice – „povijest je učiteljica života", „kako biste gradili budućnost, trebate znati povijest" – primio sam k znanju, zapamtio ih, ali iskreno – nisam nešto posebno o njima razmišljao.

Tek nakon osamdesetih, kada se bivša država počela raspadati, shvatio sam da veliki broj ljudi, kolega s kojima sam radio, pojma nema o povijesnim činjenicama. Ne želim se praviti pametnim, posebno ne nekoga izvrgavati ruglu, pa ću zbog toga koristiti izmišljena imena da bih vam pojasnio njihovo neznanje. O tome da moji radne kolege (većinom Muslimani-Bošnjaci) nisu imali pojma što je narod, što je država, kakva je to „jugoslovenska nacija", koja se pokušavala namanetnuti kao neka nadnacija, i slično, da i ne govorim. A devedesetih je počelo „silovanje povijesti", jer su mnogi, nazovi intelektualci, ali i pojedini istinski koji su jako puno znali, pokušavali stvoriti neku novu povijest, koja bi odgovorala političkim elitama u to vrijeme.Takav trend je i danas, rekao bih mnogo žešći i sofisticiraniji. Kako sam i stavio u naslovu – šaljiva povijest, držat ću se toga. Evo vam nekoliko „bisera", "nove povijesti" koja se pokušava uzeti kao relevantna.

Tamo 1992. dečko koji je završio žurnalistiku u Sarajevu, dat ćemo mu ime Hajrudin, izvješćujući na lokanom radiju o stanju na ratištu kazao je, citiram: „Snage Armije R BiH oslobodile su još jedno historijsko muslimansko mjesto" (naziv Bošnjaci se još nije koristio u narodu), pa mrtav hladan izvali, „Krsno Polje"!

Ni više ni manje nego, Krsno Polje je povijesno muslimansko mjesto!

Sretnem tog dečka i pitam ga – kako ćeš, bolan, kazati historijsko muslimansko mjesto i onda dodati Krsno Polje? Odgovorio mi je: „Tako mi je napisala predsjednica Ratnog predsjedništva". O tvrdnjama Muslimana-Bošnjaka da su oni, kao narod, nastali od bogumila – patarena – krstijana da i ne govorimo, jer danas skoro da im je to postala mantra, dogma o kojoj nema rasprave. To što bogumili nikada nisu bili narod, nego vjerska sekta, tim kvazi intelektualcima

koji žele izmisliti i stvoriti neku novu, bolju povijest ne znači ništa. S druge pak strane evo vam jedan „biser" koji je nastao poslije dvijetisućite. Odem kod susjede na sijelo. Nakon malo ugodnog propitivanja – kako zdravlje, ukućani i ostalo – ona mi, sva sretna, pojašnjava kako su Hrvati ustvari Židovi. „Otkud ti to, susjeda?" – pitam je sav u čudu. A ona će: "Tako kaže Mate".

I sada vam moram malo pojasniti tko je Mate.

U to vrijeme u našim žepačkim krajevima pojavili su se ljudi koji su sebe nazivali neokatekumenima. Budući da je to bilo nešto novo, otišao sam u našu crkvu čuti o čemu se tu radi. Na oltar se popeo taj Mate, uzeo je komad papira, na njemu nacrtao nekoliko pravokutnika, i počeo svoje „predavanje". Sve što je znao ponavljao je u četiri-pet rečenica, ali onako vatrenim glasom kao što su devedesetih činili političari. E, taj Mate je mojoj susjedi pojasnio da su Hrvati ustvari Židovi, i nisam imao nikakvu šansu uvjeriti je da je to glupost. Prije četiri-pet godina diljem BiH održavani su skupovi pod nazivom „Poziv u raj". Ukratko, radilo se o nekoj muslimanskoj skupini koja je pripadnike kršćanstva u BiH, katolike i pravoslavce, pozivala da prijeđu na islam. Ono što je šaljivo, ili netko će reći žalosno, u svemu tome je sljedeće: predavanje kako treba prakticirati islam vodile su dvije osobe, jedan Nijemac koji je godinu dana ranije prešao na islam i jedan Grk koji je prakticirao islam tek pola godine.

Zamislite sada muslimane koji su u islamu od rođenja, na skupu su bili uglavnom ljudi od trideset do šezdeset godina, Grk i Nijemac, koji skupa nemaju više od godinu i pol dana u islamu, uče što je i kako treba prakticirati islam?! Kakva je razlika između njih dvojice i spomenutoga Mate? Da stvar bude šaljivija, Nijaz, Musliman-Bošnjak, koji je kod mene radio kao pomoćni radnik, nosio vreće natrijum sulfata i nije se čestito znao potpisati, danas je pustio bradu i poučava muslimane islamu! Ne će vas iznenaditi ako vam kažem kako se veoma brzo saznalo da je Mate bio drogeraš, krao po trgovinama, zatvaran od policije, živio krajnje nemoralno. Ne sporim, svatko se može obratiti, ali učiti moju susjedu da su Hrvati ustvari Židovi...?

Zašto sam u ovom broju odlučio pisati vam o šaljivoj povijesti? Dok čekamo da se naši političari dogovore o konačnoj raspodjeli fotelja i uspostavi vlasti nije na odmet da se malo i nasmijete. Prije nekoliko dana na You Tube-u postavljen je snimak sa suđenja Ratku Mladiću. Tužiteljica Julie Lee pitala je svjedoka je li on osobno po-

znavao Kulina bana!!! Zatečen pitanjem, svjedok joj je odgovorio, a i što bi drugo – Ne.

Eto, spomenuti Nijemac, Grk, Nijaz, Mate i Hajrudin barem nisu stigli do tako visoke funkcije tužitelja Haaškoga suda, premda je šteta koju su oni svojom „poviješću" nanijeli – velika.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 18. veljače, 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

SUTO(N)RINA

Ono čega se najviše grozim je kad neka osoba poprilično ograničenih intelektualnih kapaciteta, da ne uporabim pučki izraz za to, tu svoju ograničenost pokušava predstaviti kao vrhunac znanja – i još se k tomu ponosi tom svojom ograničenošću. No, ako samo ta osoba od toga ima problem ni po jada, ali kad svojom glupošću napravi problem cijeloj zajednici, državi, pa i cijelom svijetu, e onda to nikako ne bi trebalo prešutjeti. I da budem krajnje konkretan: zastupnik u Predstavničkom domu Parlamenta BiH, član SDP-a Denis Bećirović, u parlamentarnu proceduru uputio je Prijedlog rezolucije o Sutorini, a sjednica je zakazana za 11. ožujka.

Mladi i nadobudni Bećirović, po svemu sudeći uvjeren kako je samim ulaskom u Parlamentarnu skupštinu BiH pokupio svu pamet svijeta, kao i to da je on jedini koji srcem i dušom brani interese države Bosne (on, kao i većina Muslimana-Bošnjaka rijetko kad koristi cijeli naziv države u čijem je parlamentu). Zgrožen činjenicom da Sutorina nije u BiH, nego u Crnoj Gori, a očito i bez osnovnog znanja iz međunarodnog prava, uputio je rezoluciju kojom, ukratko, traži da se Sutorina pripoji Bosni i Hercegovini. U medijima je nastupao s toliko gorljivosti o tomu, a pridružio mu se i veći broj muslimanskih-bošnjačkih intelektualaca iznoseći u raspravama nebuloze kakve ne bi iznosile ni prosječno obrazovane osobe. Istine radi, treba reći da se javio i jedan jedini intelektualac Musliman-Bošnjak koji je upozoravao da se pitanje granica ne bi trebalo potezati, pojasnio je i zašto, spominjući Ustav iz 1974. i mišljenje Badinterove komisije, i na koncu jasno navodeći kako se potezanjem pitanja granice, odnosno Sutorine, sve u svezi Bosne i Hercegovine kao države dovodi u pitanje. Na žalost, od preglasne vike tih mladih i nadobudnih muslimanskih-bošnjačkih intelektualaca, čije bi fakultetske diplome itekako trebalo provjeriti, odnosno način na koji su završili fakultete, riječi razuma nisu mogle izaći na površinu sve dok se nije umiješala – Amerika. Naime, kongresmen Michael Turner Kongresu je uputio prijedlog zakona o ograničavanju pomoći SAD-a BiH baš zbog te inicijative „pametnog" *esdepeovca* Denisa Bećirovića, te pismo upozorenja članu Predsjedništva BiH Bakiru Izetbegoviću. Ovim stvar postaje veoma

ozbiljna. Nakon nekoliko dana premišljanja, Izetbegović je odgovorio gospodinu Turneru. Njegova priča u tom odgovoru, kako je gospodin Turner to pismo upozorenja uputio na pogrešnu adresu, te da se kongresmen treba obratiti Mladenu Ivaniću, predsjedavajućem Predsjedništva BiH ili Parlamentu BiH jeftin je pokušaj, jer kako je uopće mogao i pomisliti da će amarički kongresmen progutati takvu priču.

Kao prvo, gospodin Turner zna da je Predsjedništvo BiH nadležno za vanjsku politiku, kao što dobro zna da bi Srbin Ivanić prije pregrizao jezik nego doveo u pitanje suverenitet Crne Gore nad Sutorinom. Naravno, nema dokaza da iza te Bećirovićeve inicijative stoji Bakir Izetbegović, ali isto tako nema dokaza ni da je svojim autoritetom i političkim funkcijama koje obnaša išta učinio da spriječi jednu za Bosnu i Hercegovinu veoma štetnu i glupu inicijativu. Budući da će ovaj Vjesnik već biti složen za tisak 11. ožujka, za kada je zakazana rasprava o inicijativi Denisa Bećirovića, teško je reći kakav će biti ishod te inicijative. O događanjima koja će uslijediti u Dragoj našoj nije uputno unaprijed govoriti, jer se ovdje nikad ne zna što će i kakva će budalaština komu pasti na pamet, mogu samo reći ono što bi bilo najbolje za Bosnu i Hercegovinu. Kako bi se stvar okončala jednostavno, gosp. Denis Bećirović bi trebao istupiti u parlamentu i kazati kako povlači taj svoj prijedlog rezolucije. Od njega bi bilo pošteno da kaže kako je pogriješio i ispriča se cijeloj *beha* javnosti. Naravno, takvo što je, poznajući njegove nastupe, teško očekivati. Ako on to ne učini, zastupnici u Parlamentu trebali bi taj prijedlog rezolucije odbiti uvrstiti u dnevni red, ali i ako bude uvršten trebali bi ga bez neke velike rasprave odbiti.

Zbog čega se gospodin Bećirović odlučio u parlamentarnu proceduru uputiti prijedlog Rezolucije o Sutorini, zbog čega je veliki broj muslimanskih-bošnjačkih intelektualaca to podržao? Glavni razlog tomu je kako bi se pred Muslimanima-Bošnjacima predstavili kao patrioti, kako bi na taj način stekli popularnost, afirmaciju i, naravno, svojoj političkoj stranci, političkoj opciji privukli što veći broj glasača.

I još samo nekoliko riječi o dogovoru(ima) o uspostavi vlasti. Priča o povlačenju Demokratske Fronte Željka Komšića iz pregovora o uspostavi vlasti na federalnoj razini, pa opetovanom pozivanju SDA da se DF vrati u pregovore, postaje uistinu trakavica. Što je Komšićev cilj, i zna li on uopće što mu je politički cilj, veliko je pitanje, ali je činjenica da je zbog prekida pregovora o uspostavi vlasti na razini

Federacije Bosne i Hcegovine odgođena već dogovorena uspostava vlasti na razini Zeničko-Dobojskog kantona. Što će sve izroditi ovo Komšićevo glupiranje (sve stvari i događanja treba nazvati pravim imenom), teško je predvidjeti, ali da će to poremetiti formiranje vlasti na razini BiH, a o ispunjavanju obveza iz Izjave koju je potpisalo Predsjedništvo BiH, predsjednici četrnaest političkih stranaka, i koju je usvojio Parlament BiH, da i ne govorimo. Sjetit ćete se, poštovani čitatelji, nedavno sam napisao da su svi oni tu Izjavu za Europsku uniju potpisali deklarativno!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 11. ožujka 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

MJERNA JEDINICA ZA GLUPOST

U ovom broju, poštovani čitatelji, pokušat ću vas navesti da razmišljate o indukciji. Prema hrvatskom Enciklopedijskom rječniku indukcija znači: 1. fil. a. zaključivanje od pojedinačnih slučajeva prema općem, 2. psih. pojavljivanje čuvstva, misli, asocijacija koji su potaknuti istim psihičkim procesima kod drugih osoba... Također ću vam iz Rječnika prepisati i pojašnjenje za elektromagnetsku indukciju: fiz. izazivanje električne struje u vodiču promjenom magnetskog polja oko njega; vodič može mirovati u vremenski promjenjivom magnetskom polju, ili se može gibati tako da na svom putu siječe magnetski tok promjenjivog inteziteta (na taj način proizvode struju elektromagnetski generatori); magnetska indukcija; fiz. gustoća magnetskog toka, vektorska fizikalna veličina proporcionalna magnetskom polju (simbol B), jedinica tesla (simbol T).

Zašto ovaj uvod?

Iz jednostavnog razloga što će se u mjernim jedinicama morati promijeniti naziv jedinice za magnetsku indukciju u tesla islam. Naime, sandžački efendija Muamer Zukorlić, inače poznat po svojim u najmanju ruku čudnim stavovima i tumačenjima društvenih pojava, ustvrdio je kako je Nikola Tesla pred kraj svog života prešao na islam!!!Zbog pokušaja Srpske pravoslavne crkve da Teslinu urnu iz muzeja premjesti u hram sv. Save, a nakon rasprave u javnosti na tu temu, efendija je izjavio kako će to spriječiti zato što kosti jednog muslimana nemaju što raditi u crkvi. Eto, nakon rasprava kojima nikad kraja, je li Nikola Tesla hrvatski Srbin ili Srbin iz Hrvatske, ili možda Srbin rodom iz sela u državi Austro-Ugarskoj, sad se postavlja pitanje je li musliman iz Hrvatske, ili je musliman iz Austro-Ugarske, Amerike, i što sve ne. Efendija Muarem Zukorlić očito poznaje značenje riječi indukcija; 1. fil. a. zaključivanje od pojedinačnih slučajeva prema općim zakonitostima koje njima upravljaju, b. metodološki postupak zaključivanja od pojedinačnog prema općem, 2. psih. pojavljivanje čuvstava, misli, asocijacija koji su potaknuti istim psihičkim procesima kod drugih osoba – pa to pokušava primijeniti kako bi od njegovog pojedinačnog došlo do općeg zaključka da je Nikola Tesla musliman. Na taj način želi iskoristiti iste psihičke procese kod njih!

No, da je riječ samo o Tesli! Ovih dana se navršilo četerdeset godina od smrti velikog književnika Ive Andrića. I opet je na djelu dokazivanje – Srba, da je Andrić Srbin, Hrvata da je Hrvat, a sad su se pojavili i napisi i tumačenja u muslimanskim-bošnjačkim krugovima da je Ivo Andrić Bošnjak ili barem Bosanac. Glede Srba i njihova svojatanja Andrića treba reći da je još 2009. započet sudski proces u Sarajevu po tužbi „Zadužbine Ive Andrića" iz Beograda, koja je tužila „Maticu hrvatsku" jer je izdala antologiju „Hrvatska literatura u Bosni i Hercegovini u sto knjiga", a u kojoj autori Andrića navode kao hrvatskog pisca. U prvostupanjskom postupku spor je dobila „Zadužbina Ive Andrića", ali nakon uložene žalbe očekuje se drugostupanjska presuda. No, kakva god presuda bila, sporenje oko toga čiji je Andrić neće nikada prestati. Svojatanje Andrića od strane Srba nikoga, tko imalo poznaje njihov mentalitet, ne može iznenaditi, jer je poznato da je po njihovom tumačenju i Ruđer Bošković Srbin, a da ne bih nabrajao koga sve svojataju reći ću samo da je po njima i Otto von Bismarkc Srbin! Sukladno onoj, gdje se nalaze kosti nekog Srbina to je Srbija, pa bilo to u Kini, Americi ili sutra na Marsu. S druge strane „Zavičajni muzej Travnik i Memorijalni muzej „Rodna kuća Ive Andrića" prigodom obilježavanja 40. obljetnice Andrićeve smrti, u suradnji s Društvom filatelista i kolekcionara Travnik objavit će prigodnu filatelističku kovertu i poštanski žig. Pojašnjenje muslimanskih-bošnjačkih krugova čiji je Andrić svodi se na jednu njegovu rečenicu koju je navodno izrekao: "Sve je moje iz Bosne!"

Ono što je najžalosnije, u svim ovim raspravama nitko nije kazao da su i Tesla i Andrić pripadnici SVIJETA! I još samo jedna napomena, ma tko ih od ovih prizemnih ljudi svojatao, jedno Tesli i Andriću nikako ne mogu oprostiti – da su velikani, daleko iznad ovih sitnih duša. Čekati je da se pojavi netko tko će izmisliti jedinicu za veličinu ljudske gluposti, ali budući da je ljudska glupost neograničena teško ćemo to dočekati.

Da ne zaboravim spomenuti još jedan događaj, jer građani i narodi Drage naše bez toga ne bi mogli živjeti – dogovorena je uspostava vlasti na razini Federacije BiH, a samim tim bit će uspostavljena i ranije dogovorena vlast na razini države. Nazdravlje nam bilo. Sve čestitke pregovaračima – Izetbegoviću, Čoviću i Komšiću! Ma što bi mi, obični ljudi, bez njihova dogovora?! Sigurno bi pali u totalnu depresiju, i ne daj Bože čak bi nam se i razum pomutio! Tko je koga tu

preveslao, je li Čović najveći dobitnik, kako tvrde neki komentatori, manje je bitno. Ono što se postiglo jest da će gospođa Mogherini, Visoka predstavnica za vanjske poslove i sigurnosnu politiku EU-a podržati aktiviranje Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju BiH sa EU-om. Istina, taj sporazum bi stupio na snagu tek na ljeto, pa se treba nadati kako se neće ostvariti crna predviđanja Nedžada Latića da ova dogovorena vlast neće preživjeti ljeto. Važno bi bilo da izdrži barem dok Sporazum ne stupi na snagu, a poslije što bude.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 18. ožujka 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

VEČERA

Imam vam ja, poštovani čitatelji, jednog prijatelja, Esada, poznatijeg pod nadimkom Brico. Naime, Esad je po zanimanju muški frizer, a narod je to prekrstio u – brico. Po čemu je zanimljiv taj moj prijatelj, pitat će neki. Evo pojašnjenja.

Poslije rata Esad se pokušavao baviti politikom na lokalnoj razini u Maglaju. Veliki je protivnik SDA pa se zbog toga priključio Stranci za Bosnu i Hercegovinu, Harisa Silajdžića, koja je na prošlim izborima doživjela pad od kojega se ni dan danas nije oporavila, niti će u skorije vrijeme. Odmah poslije rata, dok sam sa svojima iz HDZ-a, vodio političku borbu da se izvrši komunalni preustroj prostora triju općina – Zavidovića, Žepča i Maglaja – vodili smo dugotrajne rasprave o tomu.

Prijatelju mi, Esadu, nikako nije bilo jasno što se s tim želi, a posebno što slijedi dalje, te me je to pitao. Tada sam mu odgovorio:

- Esade, bez ljutnje, ali ti i Muslimani-Bošnjaci ne razumijete ni ovo sada na općinskoj razini, a kamoli ono što predlažem kako treba urediti cijelu Bosnu i Hercegovinu.

Prije dvije godine pozvao me na kavu pa kaže:

- Želim ti nešto reći. Pročitao sam ponovno tvoj prijedlog ustavnopravnog uređenja Bosne i Hercegovine, i sada mi je jasno zašto si mi prije nekoliko godina kazao da ni ja, ni Bošnjaci, ne razumijemo ono što predlažeš – i bio si u pravu. Meni je tek sada jasno da Bosna može funkcionirati samo tako kako ti predlažeš, kao i to da se to može postići jedino sazivanjem Nove međunarodne konferencije na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj Bosne i Hercegovine.

Potom smo prešli na priču o tome tko je koje narodnosti, a u sjećanju mi je ostala njegova rečenica – "Prodali smo vjeru za večeru". Naime, Esad prihvaća činjenicu da su mnogi kršćani za vrijeme Turske prelazili na islam kako bi imali što jesti, večerati, odnosno kako bi sačuvali goli život u ta teška vremena.

Budući da su se mnogi za vrijeme komunizma plašili izjasniti kojemu narodu pripadaju, ispričat ću vam i priču "kuma Nike". Naime Nikolu su svi zvali kum Niko. Kada je već postajalo jasno da će komu-

nizam pasti, počele su i rasprave o tomu tko je pripadnik kojega naroda. Kum Niko je počeo tvrditi kako se on u komunizmu nije smio izjasniti kao Hrvat, kako ga je ćaća potajno, noću oko pola dva, odnio u crkvu i krstio. Usprotivio sam se toj priči. Ta ti priča, kume Niko ne drži vodu. Kod mene u rodnom listu piše da sam Hrvat, a stariji sam od tebe tri godine, kod sestara i braće također piše da su Hrvati(ce), kod ćaće mi, koji je trideset peto godište piše Hrvat, a i kod matere koja je dvije godine starija. I svih četvero nas djece kršteni smo u pola bijela dana u crkvi. Naravno, "problem" je bio u tomu da je kum Niko bio član SKJ-u, da je želio mimo svojih radnih i stručnih sposobnosti biti netko i nešto, onaj kojega se pita. Koliko je to bilo moralno od strane kuma Nike drugo je pitanje.

E, baš o toj pripadnosti nekom narodu, o nacionalnosti i moralnosti htio sam u ovom broju i zbog toga ovoliki uvod. Milan Mandilović, kandidat Demokratske fronte impulzivnog Željka Komšića, koji se na prošlim izborima izjasnio kao pripadnik "ostalih", na dogovorima o uspostavi federalne vlade kao Srbin, prije dva dana kazao je: " Pripadnik sam onoga naroda za kojega kaže stranka." Kako bi se deblokirala uspostava vlasti Komšić je, na Čovićev prijedlog, pristao da se Mandilović ponovno kroz nekoliko dana izjasni kao pripadnik "ostalih" tako da više nije Srbin. Rekao bih tako da više nije nitko i ništa. Možda ova ocjena zvuči grubo, ali sve i svakoga treba nazvati pravim imenom, jer... Kakva je to moralnost budućeg ministra Mandilovića, ako u kratkom vremenu više puta mijenja svoju pripadnost nekom narodu? Što se može očekivati od čovjeka takvih moralnih (ne)kvaliteta? Ovdje se baš ne mogu ponoviti riječi mog prijatelja Esada – 'prodao vjeru za večeru', ali se svakako treba upitati kakve su to kvalifikacije i vrline, sposobnosti koje posjeduje Mandilović za ministarsko mjesto?!

Nova vlast će se vjerojatno uspostaviti 30. ili 31. ožujka, ali što narodima i građanima može donijeti vlast koja je očito sastavljena matematičkim proračunima, a nikako na programu koji narodima i građanima Drage naše može donijeti neki boljitak?! I kad se uspostavi ta nova vlast suočit će se s nizom problema, ali su dva teško rješiva. Prvo, Željko Komšić je toliko nepouzdan koalicijski partner da će kod prvog većeg problema doći do pucanja koalicije jer će on uvijek imati neke nove zahtjeve kojima će ucjenjivati HDZ i SDA, i drugi, još veći problem, je gospodarsko stanje u Dragoj našoj. Reforme koje bi tre-

bale uslijediti, a kao posljedica potpisane Izjave Europskoj uniji, bit će tako zahtjevne da bi ih teško preživjela i vlast koja je došla na dobro gospodarsko stanje, a kamoli da ih preživi ova vlast koja će preuzeti, malo je reći, katastrofalno gospodarsko stanje.

Sve mi se čini kako ni jedan od triju naroda u BiH ne će trebati prodavati ni vjeru ni naciju za večeru, jer večere ne će biti!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 1. travnja 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

KONTINUITET

U današnje vrijeme ekstremno brzih informacija osjećam se zakinutim, bolje rečeno u malo sam nezgodnoj situaciji. Tekst za Vjesnik moram poslati najkasnije u nedjelju po našem vremenu ili u ponedjeljak po australskom. Naime, dan nakon što sam pisao prošlu kolumnu, 21. travnja, ministri vanjskih poslova Europske unije donijeli su odluku o stupanju na snagu Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju između EU-a i BiH, a taj sporazum bi službeno trebao stupiti na snagu 1. lipnja ove godine.

Kako je uobičajeno u Dragoj našoj, mnogi koji smatraju da nešto znače u politici požurili su to ocijeniti, objasniti o čemu se radi. Većina njih to je nazvala povijesnim događajem. Možda on to i jest, ali kako ćemo sutra, za otprilike dvadeset godina, nazvati dan kad Draga naša službeno postane članica EU-a? Možda prapovijesnim?! Među onima koji su događaj nazvali povijesnim je i bivši-novi predsjednik HDZ BiH Dragan Čović. Ako je vjerovati Avazu, spomenuo je i Boga, riječima „Evo dao Bog da je izvršena deblokada", pa je na taj način zatvorio usta svima onima koji sumnjaju u njega kao velikog vjernika. Budući da smo svi mi debili, ili u najmanju ruku totalne neznalice glede tog sporazuma, naš vrli član Predsjedništva vrle nam države potrudio se objasniti nam kao maloj djeci što to znači, kazavši: „Ovo znači da nam je netko rekao tu su vam vrata, ako želite u EU ta ćete vrata morati otvoriti". Ma, bravo za gospodina Čovića i hvala mu do neba što nam je to lijepo, kao malom djetetu, pojasnio, jer bez tog njegovog genijalnog pojašnjenja ne bismo imali pojma što je to niti što trebamo uraditi. Budući da su njegova predviđanja uvijek točna i da nikada nije došlo do promjene roka koji je on kazao, svi možemo biti uvjereni kako će Draga naša punopravnom članicom EU postati, kako je rekao 2017. godine. U njegovu prognozu nitko ne treba sumnjati, jer je točno pogodio kada će Mostar postati hrvatski stolni grad, kada će Hrvati dobiti hrvatski *teve* kanal na javnoj televiziji i kada će Hrvati dobiti svoj, hrvatski entitet. Čuj mene pogodio! Što pogodio, znao. Sve će to Hrvati u Dragoj našoj dobiti kad Draga naša uđe u EU. Ako to ovi naraštaji dožive. Mudar kakav jest, Čović je dodao jedan mali osigurač, riječi „Ako budemo iskreno radili". S druge strane, izvijestitelj Europskog parlamenta za BiH, Cristian Dan Preda, nije

govorio o iskrenosti, nego o poslu koji treba uraditi – postići značajan napredak u reformama potrebnim za članstvo u Uniji. No, kako će put Drage naše do ulaska u punopravno članstvo EU-a potrajati do 2035. godine, kako procjenjuju neki drugi, ostavit ću to malo po strani i progovoriti nekoliko riječi o kontinuitetu.

U subotu, 25. travnja održane su izborne skupštine triju snažnih političkih stranaka u Dragoj našoj. I sve tri su pokazale kontinuitet u djelovanju – za predsjednike su izabrani stari predsjednici, u HDZ-u BiH Dragan Čović, u Stranci za bolju budućnost (SBB) Fahrudin Radončić i u SNSD-u Milorad Dodik. Ponovnim izborom istih ljudi za predsjednike sve tri stranke su pokazale kontinuitet u svom djelovanju. Naravno, ima onih koji će rezultatima postignutim na izbornim konvencijama navedenih stranaka biti jako nezadovoljni, pa će se čak početi podsmjehivati na to, a kao argument naći će da se ni u komunističko, Titovo vrijeme nije mijenjao predsjednik dok je živ, i da je uglavnom kandidat za mjesto predsjednika bio samo jedan, kao u slučaju ovih triju stranaka. Osobno tu ne vidim neki veliki problem, ljudi su takvi, traže vođu, pastira, traže nekoga tko će ih redovito šišati kao ovce, a ako to traže neka im i bude. Da je riječ o kontinuitetu ukazuju i poruke koje su uputili novoizabrani stari vođe stranaka. Tako se Čović slomio od obećanja da će se boriti za ravnopravnost hrvatskog naroda te raditi na prosperitetu Drage naše i njenom europskom putu. Radončić je nastavio s istom starom pričom otprijie izborne skupštine njegove stranke – nitko u vlasti ne valja, svi su lopovi a kad on i njegova stranka dođu na vlast oni će to riješiti. Istina, nikada ne priča o tomu kako je i tko mu je pomogao da postane tajkun. S kontinuitetom je nastavio i Milorad Dodik, jer je na izbornoj skupštini njegove stranke usvojena Deklaracija o samostalnosti Republike Srpske (nikad ne treba zaboraviti, nastale na zločinu nad Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima). Ni jedan od njih nije se osvrnuo na riječi izvjestitelja Europskog parlamenta za BiH Cristiana Dan Prede o poslu koji treba uraditi, odnsono kako će to uraditi – postići značajan napredak u reformama potrebnim za članstvo u Uniji. Možete biti uvjereni kako će na poslu za ulazak BiH u EU zadržati kontinuitet, radit će kao i dosad – loše.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 29. travnja, 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

AGENDA

Budući da je ovih dana agenda jedna od najspominjanijih riječi, zavirio sam malo u Hrvatski enciklopedijski rječnik. Osim što ta riječ znači listu poslova koje treba obaviti ili program koji treba provesti ona znači i ukupnost čina bogoslužja u rano kršćansko doba, kao i priručnik s propisanim molitvama i obredima u Evangelističkoj crkvi u srednjem vijeku koju je koristio pastor. A Draga naša i svi mi u njoj kao da se još uvijek nalazimo u srednjem vijeku, ili će biti da smo još zaostaliji.

Vijeće staraca, pardon Vijeće ministara Drage naše, prije nekoliko dana usvojilo je agendu – i to reformsku i godspodarsku. Kao građanin ove nazovi države obradovao sam se, jer eto, bez obzira što je Vijeće dobilo popis, listu stvari koje treba uraditi, ipak je to bila dobra vijest. Međutim, kad je netko baksuz kao Draga naša i svi mi u njoj, radost što je napravila neki korak naprijed, pa makar i najmanji, veoma brzo je splasnula. Republika Srpska, odnosno njezin predsjednik Dodik odbio je potpisati tu agendu jer su se u njoj, prema Dodikovoj tvrdnji, našla i neka pitanja koja nisu sadržana u Izjavi koju su na zahtjev EU-a potpisali vođe političkih stranaka u BiH. Milorad Dodik će najvjerojatnije neizravnim putem, preko ruskog veta, spriječiti inicijativu Velike Britanije da se u Vijeću sigurnosti donese rezolucija kojom bi se svi narodi u BiH obvezali da će obilježavati dan sjećanja na genocid u Srebrenici. Treba znati da je za usvajanje rezolucije potrebna dvotrećinska većina, te da nijedna stalna članica VS-a ne stavi veto. No da je samo Dodik problem ni po jada, ali – vjerovali ili ne – ima ih mnogo većih i gorih od problema Dodika.

Odmah nakon izbora, kada se najavljivalo kako će biti sastavljena vlast na razini Bosne i Hercegovine, a kako na razini Federacije BiH, napisao sam da je to nelogično i da će to izazivati velike probleme u funkcioniranju vlasti. Onog trenutka kad je u Federaciji BiH oformljena koalicija s DF-om Željka Komšića rekao sam da je Komšić mali od palube Bakira Izetbegovića, a jasno je što radi i koga sluša mali od palube. Međutim, ni to ne bi bio problem kada bi nadobudni Komšić znao što želi u politici. Isfrustriran sukobom sa Lagumdžijom i izlaskom iz SDP-a, rastrzan između onoga što na papiru jest, Hrvat, i toga da ga taj isti hrvatski narod ne priznaje kao svog predstavnika, i najvjerojatnije umišljen u neku svoju veličinu, koje realno nigdje nema, raskinuo je koaliciju sa SDA-om i HDZ-om BiH. Ozbiljnim

poznavateljima stanja u BiH, ozbiljnim analitičarima je ustvari jasno kako on radi ono što želi Bakir Izetbegović. A Izetbegović se našao u procjepu između zahtjeva EU-a i svojih želja i maštanja kako urediti BiH. Od njemu veoma bliskih osoba čuje se priča kako bi on sada prihvatio da stvori svoju fildžan državu koja bi bila manja i od one zbog koje je *babo* mu razbijao glavu – napraviti je ili ne! Zbog toga koristi Komšića da tobože zategne situaciju u Federaciji BiH, a on, Bakir, pozvat će ga da se vrati u koaliciju, davat će izjave kako će se sve to srediti itd., i istovremeno će optuživati Dodika i sve ostale za neuspjeh reformi koje moraju uslijediti. Čović, kojemu je valjda jasna ova igra, pokušao je nagovoriti Fahrudina Radončića da sa svojom Strankom za bolju budućnost uđe u vlast na razini Federacije BiH, što je ovaj odbio. Razlozi Radončićeva odbijanja sasvim su logični. Ući u vlast u Federaciji BiH koja ne funkcionira, koja je pred financijskim kolapsom, nije nimalo mudro. Ali da po strani ostavimo nesuglasice koje u Dragoj našoj traju od prvih višestranačkih izbora, da ostavimo domaće političare koji u ovako kompliciranoj daytonskoj BiH, i da imaju najbolju volju, jednostavno ne mogu postići nikakav dogovor koji bi vodio k stabilnosti i gospodarskom prosperitetu, da pogledamo što o svemu misle stranci, odnosno međunarodna zajednica.

Znajući za sve probleme koji opterećuju BiH, jaki u svojoj nadmoći mogu raditi što žele. Zbog svega toga povjerenik za proširenje EU-a Johannes Hahn odgodio je dolazak u Sarajevo, a sasvim je izvjesno kako će i njemačka kancelarka, koja je u sklopu svog posjeta zemljama Balkana planirala posjetiti i Bosnu i Hercegovinu, zaobići je, jer što će dolaziti kada Draga naša ne da može ponuditi neki napredak, nego tone sve dublje i izigrava pruženu joj ruku u vidu Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju. Budući da bih do sutra mogao nabrajati sve probleme kojima je opterećena Draga naša, ja ću se opet, poput Sizifa, vratiti svom kamenu. Nema rješenja za Dragu našu dok se ne zakaže nova međunarodna konferencija (NMK) o BiH na kojoj bi se Daytonski sporazum stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj! Ni eventualna nova tranša MMF-a, koju će Draga naša možda dobiti, ne će BiH pomaknuti iz srednjeg vijeka. Samo nova agenda usuglašena na NMK-ji može od ove nazovi države napraviti nešto. Ali ja ću, kao Sizif, umrijeti, a kamen zvani Draga naša neću izgurati na vrh planine.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 17. lipnja 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

SREĆA

U velikoj sam dvojbi glede onoga o čemu bih pisao u ovoj kolumni. Za uvod bi mi dobro došle dvije narodne mudrosti, ali malo su škakljive pa bi mi čistunci mogli zamjeriti. Ipak, budući da sam poznat po tomu da kod mene nema sredine, ljudi me vole ili ne, a izreke govore o sreći, za račun svoje slobodarske naravi reći ću ih pa kud puklo da puklo. Prva kaže: „Tko je sretan ni u hali (zahodu) nije gladan", a druga „bolje se roditi bez sreće nego bez one stvari", jer ako se rodiš sa srećom i ta neka stvar će ti narasti.

Malo tko u Dragoj našoj se još sjeća Stranke za Bosnu i Hercegovinu. Podsjetit ću, to je stranka Harisa Silajdžića, koji je smislio slogan – sto posto Bosna i Hercegovina. Eto, na tu stranku, koju sada vodi izvjesni Jerlagić, odnose se dvije izrečene narodne mudrosti. Stranka koja je doživjela fijasko da je poslije izbora skoro nitko više nije ni spomenuo, po svemu sudeći postat će vlast u Federaciji BiH. Teško je čovjeku koji razmišlja trezveno objasniti zbog čega je SDA inzistirao da, osim s HDZ-om BiH, ulazi u koaliciju s DF-om Željka Komšića, a ne s SBB-om Fahrudina Radončića, jer je i dijete znalo da ta koalicija s DF-om neće funkcionirati. Naravno, dobrim poznavateljima prilika u Dragoj našoj, onima koji znaju za skrivene ciljeve političkih stranaka, mnogo toga je jasno, ali ne ću o tim skrivenim ili manje skrivenim nakanama. Kako god bilo SDA i HDZ kreću u potragu za novim partnerima kako bi sastavili bilo kakvu većinu. Podsjetit ću vas na još jednu posebnost Stranke za BiH – u narodu su je prozvali strankom foteljaša, što će reći da članove te stranke ne zanima neki poseban gospodarski ili politički program, njih zanima da se oni koji su u vrhu stranke smjeste u ministarske fotelje i uzimaju što je više moguće od kolača vlasti. Zbog toga su odmah, nakon razgovora s Čovićem, javnosti priopćili kako su oni spremni ući u vlast. Istina, dodali su kako bi tobože trebalo napraviti da ta vlast ima potporu ne pedeset jednog nego barem pedeset četiri zastupnika,ali vjerujte njih to ne zanima. Sve što je njima važno jest da postanu dio vlasti. Kojoj će još maloj političkoj stranci narasti neka stvar iz narodne izreke ostaje za vidjeti, ali ono što treba znati unaprijed, a ne kasnije se čuditi, čim im ta stvar poraste, mislim rejting, njime će udariti po narodu. Dakle, neka se nitko ne zavarava. Za razliku od Stranke za BiH i tih nekih koje

će ni krive ni dužne postati vlast, gradani Drage naše nemaju sreće pa će i dalje biti najsiromašniji u Europi. Ne želim nikoga strašiti, ali stanje siromaštva građana, bilo kojem narodu pripadali, će se rapidno pogoršavati. Svima je manje više poznato da su rupe u proračunima astronomske veličine, kao i to da je jedini način da ih se koliko toliko zakrpa novac od međunarodnih institucija, prije svih od MMF-a. A te institucije imaju svoje uvjete pod kojima će ga pozajmiti. Budući da Draga naša ne ispunjava ništa od uvjeta koji su jasno postavljeni, ne ispunjava ništa od onoga na što se obvezala, ne treba biti posebno mudar pa znati da će stanje biti sve gore. Ali, kako je riječ o sreći, treba kazati da i građani Drage naše ipak imaju sreće. Naime, prema Eurostatu, na posljednjem su mjestu po stvarnoj individualnoj potrošnji, više ne mogu padati dolje, što opet znači da bi kod njih nešto, za dvadeset-trideset godina, moglo početi rasti. Standard. Navedene narodne mudrosti ne odnose se na Nasera Orića, ratnog zapovjednika muslimanskih-bošnjačkih snaga u Srebrenici. Naime, nije imao sreće – uhitili su ga u Švicarskoj i sada mu za vratom visi izručenje Srbiji. A on tamo ne bi ni po koju cijenu. I dok su Muslimani-Bošnjaci reagirali srcem, premijer Srbije Vučić je taj slučaj iskoristio kako bi kod međunarodnih institucija pobrao pohvale. Naime, rekao je da bi došao u Srebrenicu pokloniti se žrtvama, ali je muslimanska-bošnjačka strana najavu odbila, uvjetujući je puštanjem Orića. Ono što su zanemarili jest da je puštanje Orića na slobodu ili izručenje Srbiji prije svega pravna stvar, bitka koja se dobiva pameću, a ne srcem. I za kraj, učinit će vam se da sam odlutao od teme, ali nisam.

Marko Porcije Katon Stariji, čuveni rimski senator, na kraju svakog zasjedanja Senata pod točkom Razno ponavljao je svoju izreku: „Uostalom, mislim da Kartagu treba razoriti!". Zahtijevao je uništenje Kartage sve dok mu Senat nije udovoljio. Ja nisam zastupnik u Parlamentu BiH, ali da jesam na svakom bih zasjedanju tražio održavanje nove međunarodne konferencije o BiH. Tražio bih da se Daytonski sporazum razori, uništi poput Kartage. Naravno, ne silom kako su to učinili Rimljani. Dok se to ne uradi valjda se narodina i građanima Drage naše ne će dogoditi ono što se dogodilo dalmatinskom magarcu kojega je vlasnik učio da ne jede, i baš kad ga je nakon sedam dana naučio, magarac crk'o. Jadnik nije imao sreće.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 24. lipnja 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

NAŠI INDIJANCI

Oduvijek je u selima, manjim sredinama, bio običaj da se nekomu da nadimak pa se dogadalo da to tu osobu obilježi za cijeli život. Kad se sjetim toga uvijek mi padne na pamet dečko koga su svi zvali Pepija. Kršteno ime mu je Petar, ali su ga vjerojatno od milja prozvali Pepija – i tako je ostalo za sva vremena. Jedne prilike, na svinjokolji, netko je stalno dozivao Petra, da bi Pepija upitao: "Pa dobro više, gdje je taj Petar kojega stalno dozivate?!" Stričević mu se nasmiješio i kazao: "Tebe, čovječe, cijelo vrijeme zovemo, zar si zaboravio, tvoje pravo ime je Petar" – "A, ja!" – bilo je sve što je rekao. A najzanimljivije je da je narod nadimkom koji bi dao nekoj osobi jednom riječju opisao sve njene osobine.

U ovih zadnjih mjesec-dva dana održavaju se izbori unutar HDZ-a BiH, a kruna na to je izbor općinskih odbora, odnosno predsjednika općinskih odbora. Tako je i u Žepču 27. lipnja održana Izborna skupština Općinskog odbora HDZ-a Žepče, te su izabrani njegovi članovi. Ovom prilikom upoznat ćemo vas s njima, ali će to biti imena koja im je narod žepačkog kraja dao od milja ili možda iz nekog drugog, za sada nepoznatog razloga, zaključite sami. U jedno samo možete biti sto posto sigurni, njihovi nadimci u potpunosti odražavaju njihove karaktere, osobine i sposobnosti. Počnimo redom.

U Općinski odbor ušli su: Smrtna priča, Tanka leđa, Jaka struja, Brzonoga košuta, Šuplji balun, Luda krava, Desna ruka, Vječna šutnja, Šuplja slama, Vjetar u kosi, Meko srce, Bistro oko, Lovac koji ne ubija, Vjerna duša, Brza igla, Silna masa i Noćna škola. Na vrhu te piramide je Lažni svetac. Naravno, kao po starom običaju još iz kamenog doba, u Općinski odbor nisu ušli neki jako obrazovani, mladi i sposobni ljudi, jer Lažni svetac ne želi uz sebe pametne i obrazovane ljude. Razlog je jasan, ako takve odmakne što dalje on je najpametniji. Rekoh, stara škola poznata još od vremena Indijanaca koja traje sve do danas, a tako će biti i u budućnosti. Još samo jedna napomena: Nakon što je sve završeno onako kako su htjeli Lažni svetac i Smrtna priča, koja ustvari radi samo ono što kaže Lažni svetac, dakle kada su u općinski odbor izabrani oni koje su oni predložili na minderluku, sav "zabrinut", Lažni svetac je sutradan u razgovoru sa dunđerom

(priučenim majstorom, onim koji nema svršenu školu za neko zanimanje, a ipak se time bavi) upitao ga: "Što se ovo dogodi, što će biti, pa tu se nema s kim raditi?"

Naravno da je to priča koju Lažni svetac primjenjuje skoro dva desetljeća, jer je i najneupućenijem jasno da njegove sklopljene ruke nedjeljom pred olarom služe samo da zavaraju bogobojazni narod. Eto, toliko o izborima u općinskoj organizaciji HDZ-a Žepče, uz napomenu kako sve to blagosloviti njegovo visočanstvo, sam predsjednik.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 8. srpnja 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

PROIZVOĐAČI MRŽNJE

Dragu našu opterećuje niz problema i previše bi nam prostora uzelo kad bismo ih sve nabrajali. U najkraćem, neuređen državno-pravni ustroj koji priječi bilo kakav napredak – glavni je problem. Takva, ustavno-pravno neuređena država ne može naprijed ni u gospodarskom niti u bilo kojem drugom smislu. Na sve te probleme ovoj „na silu državi" ne bi tebalo dodavati nove ili pojačavati stare rane. Na žalost u BiH postoje ljudi koje bi se moglo imenovati – proizvođačima mržnje. Veliki pjesnik je kazao „ubi me prejaka riječ", a proizvođač mržnje o čijem (ne)djelu želim pisati, Safet Dervišić, u svojoj nedavno objavljenoj knjizi „Žepče u vremenu zla" nastupa riječima mržnje prema svemu što je hrvatsko i što nije muslimansko-bošnjačko. Teško je shvatiti kako čovjek može toliko mrziti. U jednoj kolumni nemoguće je nabrojati i citirati sve navode koje je ispisao na četiri stotine stranica iz kojih bi se vidjelo da se uistinu radi o čovjeku koji mrzi sve što je hrvatsko, ali ću pokušati zbiti sve to u raspoloživi mi prostor.

Ono što najprije upada u oči jest Dervišićevo neznanje ili, da budem blaži, njegovo nepoznavanje povijesnih činjenica, te nepoznavanje nekih standardnih pravila kako se pišu knjige koje pretendiraju na to da tumače povijesne događaje. U svojoj površnosti, bez ikakve dokumentirane potvrde, Dervišić tvrdi kako je Žepče „oduvijek" bilo većinski muslimanski grad. U tom smislu njega ne zanimaju nikakvi dokumenti, kao npr. povelja kralja bosanskog Stjepana Tomaša od 14. listopada 1458. kojom on sa svojim sinom Stjepanom upravu nad Žepčem povjerava logotetu Stjepanu Ratkoviću. Dapače, taj dokument mu smeta, kao što mu smeta i pismo kralja Ferdinanda I, od 24. ožujka 1529. u kojem piše Žarku od Maglaja i Jurašinu od Žepča da će uskoro poslati vojsku protiv Turaka, te ih poziva da joj se priključe kada vojska stigne u njihove krajeve (Hamdija Kreševljaković, Kapetanije u BiH, Sarajevo 1980., str. 254.)

Prema njegovoj knjizi Austro-Ugarska je okupirala Bosnu i Hercegovinu (što nije sporno), a Turska nije, nego je ona tu vladala nekoliko stoljeća zato što je to i trebalo biti tako. Dervišiću jako smeta to što su Hrvati tu, pogotovo što su nastojali ispraviti povijesne nepra-

de koje su im nanošene, posebno one koje im je nanosila velikosrpska politika u proteklih sedamdesetak godina. Štoviše, u svojoj knjizi opravdava postupke komunističke vlasti i kažnjavanje Žepča poslije 1945. godine jer se, kako kaže, zna zašto je kažnjeno (u Žepču, posebno među Hrvatima, nije bilo partizana, nap.a.)

Nabrajati sve netočnosti koje je naveo u svojoj knjizi uistinu nema svrhe, jer je toliko tih, blago rečeno, gluposti da ne vrijedi o tomu pričati. Ono na što treba ukazati gospodinu Dervišiću jest da se ne može prepisati nešto iz knjiga drugih autora, a ne navesti ime autora, naziv knjige iz koje je nešto citirao, te stranica s koje je uzeo taj citat. Nadalje, u svojoj knjizi Dervišić je sebi dopustio prepravljanje stiha iz pjesme velikog pjesnika Mehmedalije Maka Dizdara, a kako bi tom prepravkom dokazao da su Hrvati Žepča zli!!! Također je sebi dopustio da riječi autora ovoga teksta, s nastupa na Hrvatskoj televiziji 17. siječnja 1993., „ono što hrvatski vojnik obrani", preinači u „ono što hrvatski vojnik osvoji". Ako je i od amatera, od nekoga čije je znanje površno, previše je. No, kako ne biste pomislili da sam prestrog, citirat ću samog Dervišića. U Predgovoru, na 7. str. piše: „Iako sam imao brojne dileme o tome da li je to preambiciozan pothvat za moje skromne spisateljske sposobnosti..." Kamo sreće za sve, a ponajprije za samog Dervišića, da nije imao dileme o tomu da je ovo preambiciozan pothvat za njega. Kako bih još jednom potvrdio da ovo nije trebao pisati, jer ne zna, na 8. str. piše: „Prihvatio sam se dakle pisanja o temi koja prerasta moje mogućnosti, jer su one mnogo skromnije u sagledavanju uzroka, posljedica, pa i ostavštine ratnog vremena". Budući da Dervišić ipak ne spori da na prostoru Žepča žive Hrvati, ali su po njemu, eto, svi zli, treba mu preporučiti da ipak, bez obzira što to „prerasta njegove mogućnosti", razmisli o nekoliko stvari.

Zar nije glupo s njegove strane Hrvatima „objašnjavati" kako oni ustvari nisu Hrvati? „Njima, tim protuhama, ostaje da se 'uklapaju' u tu sliku istinskog hrvatskog građanina, jer nemaju hrvatski gen autentičnog hrvatstva". Osim što Hrvati Žepča nemaju „autentičan gen", svi odreda su – protuhe, piše mudrac!!! Nadalje, Dervišić bi sam sebe trebao upitati ili zamoliti nekoga da mu objasni tvrdnju da su Hrvati Žepča izvršili agresiju na Žepče – jer time bi napali sami sebe, te to da Žepče ne čini samo „čaršija", za kojom on žali, nego i sva sela u granicama općine Žepče. Ali to što je Dervišićevo neznanje golemo ne bi bio veliki problem da on u svojim knjigama ne širi mržnju. Haj-

de da ga donekle razumijemo što mrzi Hrvate koji su mogli sudjelovati u ratnim zbivanjima, ali on mrzi i sve mlade Hrvate koji su rođeni koju godinu prije i poslije rata, zato što su oni svjesni da su Hrvati.

I tako se u nedogled nižu Dervišićeva mudrovanja o zlim Hrvatima i dobrim muslimanima. Jadno da ne može biti jadnije, ali bez obzira na to trebalo je progovoriti nešto o ovoj Dervišićevoj knjizi „povijesti". Knjizi mržnje.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 29. srpnja 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:
IDEJA

U zadnje vrijeme europskim političkim moćnicima sve više se dopada nova turbo folk zvijezda na političkom nebu „Regiona", srbijanski premijer Aleksandar Vučić. Turbo folk zvijezde, kada osjete da im je krenulo, nastoje u što kraćem vremenu lansirati neki novi hit koji će se dopasti tržištu, pa tako i Vučić. Nakon uspješnog hita zvanog „Incindent u Srebrenici", želeći zadržati i po mogućnosti pojačati pred tim političkim moćnicima status pomiritelja, Vučić je izašao s novom idejom – utemeljiti zajednički dan sjećanja na sve žrtve sukoba na prostoru bivše Jugoslavije! Naravno, odmah mu se pridružio i Milorad Dodik.

Da, postoje razne ideje; s gledišta velikosrpske politike, one koju kreiraju srbijanski intelektualci, ideja je više nego dobra. Na taj način postiglo bi se mnogo toga. Kao prvo, ako bi se utemeljio takav dan, bila bi to i defintivna abolicija Srbije za sve zločine koje je činila prema Hrvatima, Muslimanima-Bošnjacima i Albancima s Kosova. Utemeljenjem takvog dana Srbija bi skinula sa sebe epitet agresora, a rat na prostorima bivše Jugoslavije bio bi proglašen građanskim ratom. *Eto, tamo su se potukli neki Balkanci, a utemeljenjem zajedničkog dana sjećanja na sve žrtve priznali su da su svi podjednako krivi, u građanskom ratu ne može biti da je netko više, a netko manje kriv, ili uopće kriv, itd – kazali bi svjetski politički moćnici.* Za velikosrpsku ideju (od koje Srbi nikad neće odustati) najvažnije je da bi utemeljenje takvog zajedničkog dana bio prvi korak ka nastavku ostvarenja sumanute ideje Ilije Garašanina, koja je ovim agresorskim činima Srbije prema nesrpskim narodima dovedena u pitanje.

Nažalost, neki od oštećenih su nastupili naivno poput Crvenkapice, pitajući Vu(čić)ka – a zašto su ti tako velike oči bakice, zašto su ti tako velike uši bakice? Tako novinarka Avaza Almasa Hadžić piše: „Dobar prijedlog, nema šta, posebno zbog onih koji ne znaju ili ne će da znaju da su žrtve – žrtve zločinaca koji su zločin činili u ime ideologije i sistema kojemu su pripadali". Gospođa Hadžić u tekstu lamentira u stilu bi li taj zajednički dan bio povod za pomirenje žrtava i njihovih ubojica „dok ne stigne priznanje i izvinjenje roditeljima ubijene djece..." Kada bi i drugi tako lamentirali, stigli bismo svi za-

jedno do zadnjeg pitanja – a zašto su ti tako velika usta, bakice? Jasno, ako bi to pitanje i stigli postaviti, jer bi već bili progutani u neku novu Veliku Srbiju! Nisam štovatelj Milanovića kao premijera Hrvatske, posebno ne kao predsjednika SDP-a, političke opcije koja mi se ne sviđa, ali mu moram odati priznanje za odgovor na Vučićevu ideju. Uostalom, Vučićeva ideja ravna je turbo folk hitovima koje lansiraju pevaljke iz Srbije – otiš'o si sarmu poj'o nisi, te je Milanovićev odgovor baš onakav kakav i zaslužuje taj Vučićev turbo folk hit!

Za razliku od Aleksandra Vučića i drugih vučića, umirovljenici u Dragoj našoj, po svemu sudeći, nemaju ideju koja bi im omogućila da barem dostojanstveno dočekaju svoj životni kraj. Ideja prosvjeda zbog kašnjenja mirovina, zbog toga što su one veoma male, teško da će im donijeti neko dobro. Naime, za 24. rujna zakazali su prosvjede ispred zgrade Vlade u Sarajevu. I da ne bude zabune, prosvjede su zakazali samo umirovljenici u Federaciji BiH, dok njihovim kolegama u Republici Srpskoj, po svemu sudeći, do toga nije stalo. Podpredsjednik Saveza penzionera BiH Mehmedalija Rapa tvrdi kako će tog dana na ulice izaći oko trideset tisuća umirovljenika, od toga dvanaest tisuća u Sarajevu i osamnaest tisuća u Zenici, Tuzli i Bihaću. Njihovi zahtjevi su da se sanira MIO-PIO fond koji je u gubitku više od stotinu četerdeset milijuna maraka, kako bi se mirovine mogle isplaćivati već prvoga u mjesecu. Tražit će i povećanje mirovina za pet posto, te usvajanje strategije reforme mirovinskog sustava. Kamo sreće da ostvare i jedan od ovih zahtjeva, jer je stanje u Dragoj našoj više nego katastrofalno i bez kredita od MMF-a teško će se isplaćivati mirovine i do kraja tekućeg mjeseca. U svakom slučaju stanje je takvo da će oni koji ga prežive o tome pričati naraštajima koji dolaze.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 12. kolovoza 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

PROGNOZA

Eto, kao da sam znao, kao da sam imao informacije iz samog središta svjetske političke i financijske moći, a nisam, u prošloj kolumni napisao sam – samo neka nam ovi iz Bruxsellesa i međunarodne financijske organizacije prebace milijardu eura kako bi proveli sve te reforme. Eto, skromni smo, mogli smo tražiti i dvije milijarde, ali nismo – i zamislite, Andy McGuffie, glasnogovornik izaslanstva EU-a u BiH, 17. listopada kazao je kako je MMF spreman dati kredit od milijardu eura za potporu vlasti u Dragoj našoj u sljedeće tri godine, a da je EU spreman dati pola milijarde eura za investicije. I neka mi sada netko u EU i svijetu kaže da naši političari nisu pametni! Uvjeren sam, ako Dodik javno odustane od referenduma u Republici Srpskoj kako će iste te institucije dati još milijardu i pol eura – ili čak više!

Zašto su ljudi iz međunarodne zajednice spremni dati toliki novac? Zašto su vlasti u BiH ozbiljno počele provoditi reforme, čuvenu reformsku agendu. Prvo, veoma brzo među vladajućima više ne će biti Demokratske fronte Željka Komšića. Jer su konačno Izetbegović i neki drugi shvatili da je taj Komšić u političkom smislu nula, da pojma nema što želi, osim da bude dio vlasti, i to na najvećoj mogućoj poziciji. Zbog toga je ovih dana najavio kako će se ponovno kandidirati za hrvatskog člana Predsjedništva Drage naše. U tu svrhu (Komšićevog kandidiranja) i „novi" je najavljeni program „ujedinjenih socijaldemokrata ljevice". Komšić u svom programu navodi da će izgraditi idealnu Bosnu za sve „Bosance". Svi koji se budu opirali tom njegovom naumu „dobit će po nosu i po prstima", kao što je svojevremeno poručio i predsjedniku Srbije Tomislavu Nikoliću. I na tom će se završiti. I drugu veliku stvar ova reformska vlast je napravila. Postigla je dogovor da su službeni praznici u Dragoj našoj – Božić, Uskrs, Bajram – sve dvostruki, te još neki sveci kao Tjelovo i Velika Gospa kod Hrvata i vjerojatno neka sveta Petka kod Srba, a ako Muslimani-Bošnjaci još nisu izmislili nekog svog sveca, nema brige, veoma brzo će to oni urediti. Zamislite taj napredak, postići dogovor da su Božić, Uskrs i Bajram blagdani! Nešto razmišljam, malo novca su ovi iz međunarodne zajednice dali za takav epohalan napredak u reformama.

Preuranjene napise nekih medija, koji su pisali da Draga naša gubi sto milijuna potpore projektima u energetici jer nije usvojila „Dru-

gi energetski paket u oblasti opskrbe plinom" opovrgnuo je Mirko Šarović, ministar vanjske trgovne i ekonomskih odnosa BiH. Nakon sastanka energetske zajednice u Tirani ponosno je izjavio kako nema sankcija Dragoj našoj, određena joj je blaža kazna i velikodušno je ponuđena posljednja prilika da ostvari napredak na tom planu. Na još jednom planu Draga naša postigla je golem uspjeh, ravan pronalasku epohalnog lijeka u medicini. Zbog nošenja zastave s nekim arapskim napisom koja je asocirala na zastavu ISIL-a ispred svečanog ulaza u zgradu Predsjedništva Drage naše policija je privela izvjesnog Alena Tuhmiščija. Naša policija, koja zajedno s novom vlašću realizira reformsku agendu, nakon što je ispitala tog gospodina odvela ga je na Kliniku za psihijatriju i tako pokazala koji je lijek za sve te vehabije. Eto, taj lijek, taj izum od Drage naše trebaju otkupiti sve europske zemlje, a Bosna i Hercegovina bi s tim novcem veoma brzo postala gospodarski respektabilna zemlja.

Ako ste slučajno pomislili da ovo „velikodušno" davanje novca za potporu Dragoj našoj ima veze s pojačanim interesom Rusije za proširenje svog utjecaja na Balkanu, pogriješili ste. Kakvi! Novac se daje samo zbog toga što je Draga naša ozbiljno krenula u reforme, što više, napravila je velike korake u tom pravcu. I ne će Draga naša ući brzo u NATO zbog Rusije, nego zato što će uskoro imati naoružanje bolje i od same Amerike. Mene osobno, a vjerujem i sve građane i narode Drage naše, brine nova pozajmica RS-a od tri stotine milijuna eura, premda neki zlonamjerni tvrde da se radi o pet stotina milijuna. U političkoj emisiji na Alternativnoj televiziji (jednoj o srpskih televizija) jedan od sudionika, član SDS-a Gatarić, gordo je odgovorio na pitanje gledatelja.

- „Ako se država zadužuje da bi od toga išla u razvoj, gdje je tu problem?".

Možda i nije problem u zaduživanju, ali je problem što on misli da je RS država.

Njemu na znanje, RS je tvorevina iz Daytona nastala na zločinu nad Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima i nikako nije država nego entitet u državi BiH, te nikakvo njegovo uvjeravanje javnosti ne može promijeniti te činjenice, kao što ne može promijeniti činjenicu da će je kad-tad nestati. Nestat će je iz najbitnijeg razloga – sve što počiva na zločinu mora nestati.

Budući da sam, prije nego su ovi iz medunarodne zajednice kazali kako će dati milijardu i pol eura, to prognozirao trebalo bi vjerovati i ovoj mojoj prognozi o RS-u. Moguće je da se ova moja prognoza neće ostvariti brzo kao ova o parama, ali da će kad-tad doći do ukidanja RS-a nema nikakve sumnje. Badava je premijerka RS-a išla u Ameriku uvjeravati neke kako Dayton ne treba dirati.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 21. listopada 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

U PROCJEPU

Prošlu kolumnu završio sam sljedećom rečenicom: „Dodik najavljuje neke nove referendume. No, valjda će se naći netko i među srpskim intelektualcima koji će ga nazvati pravim imenom". U zadnje vrijeme Dodik je prosuo svoja dva nova „bisera", jedan na svjedočenju u Haagu, na suđenju Ratku Mladiću, i drugi, kojim najavljuje da će RS zbog akcije SIPE u Novom Gradu, prekinutu sve odnose sa BiH. Budući da sam ja Hrvat, a kako netko ne bi pomislio da mrzim Srbe, prenijet ću vam što je o Dodiku rekao poznati srpski intelektualac, Vlastimir Mijović:

„Milorad Dodik je vrlo živopisna ličnost, koja boluje od potrebe da bude u centru pažnje. Stoga često pribjegava nedoličnom rječniku, neslanim šalama i neotesanim ocjenama. Najsretniji je, kad govori o Bosni i Hercegovini, ako na njegove riječi uslijedi salva kritika iz bošnjačkih političkih krugova i medija. Isto se dešava i nakon njegovog svjedočenja na suđenju Ratku Mladiću, koje teče u Haagu. No, kad bolje razmislimo, Dodik je tamo istupio kao pravi predsjednik, odnosno predstavnik svoga naroda. Govorio je upravo onako kako misli većina građana RS-a, koji ovom prilikom nisu zažalili što su ga izabrali da im bude na čelu. Evo samo nekih ocjena i teza koje je Dodik izgovorio u haaški mikrofon;

- Kad su Hrvatska i Slovenija proglasile nezavisnost, to je zapravo značilo razbijanje Jugoslavije; – Srbi su željeli da BiH ostane u Jugoslaviji, a Hrvati su podržavali nezavisnost Hrvatske vjerujući da će se jedan dio BiH pripojiti njima; – Muslimani su htjeli nametnuti svoju volju Srbima i Hrvatima te proglasiti nezavisnu Bosnu i Hercegovinu. Alija Izetbegović je prekršio princip konstitutivnosti i to je dovelo do rata. Izetbegović je uveo narod u rat i nastojao je ostvariti dominaciju Bošnjaka na cijelom teritoriju BiH; – tijekom rata nije bilo politike etničkog čišćenja u BiH; – danas imamo majorizaciju Hrvata u BiH i pokušaj da se to nametne Srbima.

Milorad Dodik je tipični Srbin, pa su i stavovi koje je iznio zajednički većini njegovih sunarodnjaka u BiH i Srbiji. Razlika je možda samo u tome što je Dodik mnogo bolje informiran od većine Srba, pa laže svjesno, s predumišljajem, s taktičkim i strateškim političkim

ciljem. Njemu mozak nije ispran, on ga ispire drugima Ali i mnogo prije Dodika „obični" Srbi zapali su u džunglu manipulacija, laži, mitova i političkih podvala koje su im servirali njihovi nacionalni vođe, intelektualne „zvijezde", mediji i ratni komentatori. Zbog toga većina Srba živi u golemoj laži da su ratovi na prostoru bivše Jugoslavije Srbima nametnuti, da su oni bili ti koji se brane, a ne napadaju. Srbi ne priznaju ni zločine koji su u njihovo ime počinjeni, makar zato postoje na tisuće objektivnih dokaza. A ima ih mnogo više za neoborivi zaključak da su srpska politika i Beograd pokrenuli veliki pakleni stroj na ovom komadu Balkana, da su tijekom ratova izrazito prednjačili u zlu, da su bili agresivni i bezobzirni u svom nastojanju da stvore Veliku Srbiju.

Za sve to ružno danas u Haagu odgovaraju i Mladić i politički vođa bosanskih Srba Radovan Karadžić. Da nije umro, zbog toga bi na kaznu doživotnog zatvora bio osuđen i Slobodan Milošević. No, Dodik zbog toga ne će odgovarati. Kažnjavaju se djela, ali ne riječi. Retorika zla i laži se amnestira, iako ona također čini golemu štetu. Kako danas uopće zamišljati harmonične odnose u BiH kad ljudi iz političkog vrha, poput Dodika, negiraju i neoborivu činjenicu o etničkom čišćenju koje je smišljeno i uz pomoć sile i zločina počinjeno u BiH?

Dodikovo svjedočenje u Haagu tempirano je da pomogne Ratku Mladiću, kojega se želi predstaviti kao vođu borbe za opstanak Srba u BiH, ono je u biti lažno svjedočenje. A nešto takvo sudski je kažnjivo. Svjedoci koji govore pod prisegom dužni su govoriti istinu i samo istinu. Stoga je Dodik govorio da on za neke inkriminacije koje se stavljaju na dušu Mladiću nikad nije čuo. Nije on čuo za dogovore i pripremu genocidne akcije u Srebrenici, što je vjerojatno točno. U to vrijeme Milorad se umjesto ratom bavio „biznisom". Isto je i s većinom njegove nacionalne braće; od svih neugodnih pitanja i od vlastite savjesti oni se štite izmišljenom tezom o tome da su Srbi bili napadnuti, da su bili žrtve Bošnjaka i Hrvata, da su morali odgovoriti oružjem jer je Alija Izetbegović sve građane BiH želio uvesti u islam. U tu vrstu opravdanja moguće je vjerovati koliko i u to da se na jednu koru od banane možete tri puta okliznuti i tri puta pasti na koljački nož. U tom slučaju, kako misli Dodik i njegovo nacionalno stado, krivac je onaj tko se okliznuo, a ne onaj koji je u rukama držao kamu".

Zašto Dodik u zadnje vrijeme vuče sve luđe poteze? Pojašnjenje bi moglo biti jednostavno. Ministar sigurnosti u Vijeću ministara Drage

naše, Srbin Dragan Mektić, izjavio je više puta kako se zbog korupcije i kriminala krug opasno steže oko vodećih dužnosnika RS-a, dajući do znanja da se prije svega misli na Dodika. A kad je netko u procjepu čini i najluđe poteze kako bi se spasio.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku, 16. prosinca 2015./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

MAGLA

Eto, poštovani čitatelji, pošto smo proslavili sve ove blagdane, ušli u novu godinu, prilika je da se malo osvrnemo kakvo je stanje poslije slavlja, te što nas čeka u ovoj, 2016-toj. Kako moj komentar ne bi bio dug i dosadan stanje poslije praznovanja najbolje se može opisati pjesmom, koju u našem kraju zovu „priskakuša", a koja je u neku ruku pandam slavonskom „bećarcu". E, sad, nakon što je neka revna, a prije će biti u općem znanju ograničena, policajka prijavila Branimira Čolakovića zbog bećarca te čovjeku, prema slovu zakona, prijeti kazna u dvojbi sam kazati vam tu „priskakušu" ili ne. No, uvjeren kako u vjerskim insitucijama nema ograničenih osoba poput spomenute policajke ipak ću vam reći riječi te pjesme.

„Oj, Božiću šalaj si baraba, ode moja pečenica džaba".

Pjesma je nastala vjerojatno u ona vremena kada se hrana nije bacala kao danas, što iz bogobojaznosti, a više zbog toga što je tada nije bilo dovoljno, pa se sirotinja pjesmom našalila znajući da će se teško omrsiti do sljedećeg Božića, kada će opet, ako Bog da imati pečenicu.

A, sada o onomu što bi nas moglo snaći u godini koja je tek počela, a počela je jako optimističkim najavama. Navest ću samo tri. Ako je vjerovati medijima, Vlada SAD svojim tvrtkama nudi projekte u Dragoj našoj vrijedne osam stotina deset milijuna dolara. Nadalje, stručnjaci Direkcije za ekonomsko planiranje pri Vijeću ministara Drage naše očekuju kako bi se iznos stranih ulaganja tijekom ove godine mogao kretati između osam stotina osamdeset i devet stotina trideset milijuna maraka. Dodatni optimizam stoji u najavama investicija nekih njemačkih poduzeća. Ma kud ćemo mi s tolikim novcem, pitat će se neki?

Možda odgovor na takva pitanja leži u najavi ministra sigurnosti, Mektića, da će njegovo ministarstvo ove godine odlučnije djelovati protiv kriminala. Vjerojatno se ministar Mektić vodi logikom – gdje se predviđaju povećana ulaganja bit će viša para, a samim tim i više korupcije i kriminala. U prilog najave spomenutog ministra ide i tvrdnja Dragana Čavića, čija je stranka zajedno sa Mektićevom u tzv. Koaliciji za promjene, da je Dodikov SNSD mafijaška i kriminalna organizacija. Naravno, Dodik njemu i toj koaliciji nije ostao dužan optuživši ih za izdaju Republike Srpske, te tvorevine iz Daytona, neodrživog na duže vrijeme. Kad sam već kod SNSD-a, budući da je za dva

dana Dan Republike Srpske, koja slavi to što je iz nje protjerala Hrvate i Muslimane-Bošnjake, ne mogu a da ne spomenem najavu jedne bizarne akcije. Naime, predsjednilk mladih SNSD-a, Dušan Petrović, pokreće akciju pod nazivom „Srpska i dalje slavi". U tu svrhu po općinama su podijeljene razglednice a on poziva građane te zločinačke tvorevine da putem tih razglednica OHR-u i Visokom predstavniku, te Ustavnom sudu čestitaju neustavni Dan Republike Srpske, a strane suce pozovu da idu kući. Ova njegova akcija sasvim sigurno će doprinijeti boljem ekonomskom stanju građana Republike Srpske, ali i svakom napretku Drage naše k Europskoj Uniji.

S druge strane, kako bi pokazali svoju opredjeljenost institucijama Drage naše, prije svega Tužiteljstvu i Sudu, „Majke Srebrenice" najavljuju kako će se iseliti jer su uhićeni neki Muslimani-Bošnjaci optuženi za ratne zločine nad Srbima i tako nastavljaju priču staru dvadeset godina, uhićenje Srba i Hrvata pod istom optužbom pozdravljaju, a uhićenje Muslimana-Bošnjaka osuđuju. Priča je uglavnom ista na sve tri strane, a također, kao i inicijativa spomenutog Dušana Petrovića uveliko doprinosi napretku Drage naše i njezinom ulasku u Europsku Uniju.

Na sve to, a posebno na najavu ministra Šarovića da Draga naša ne će u siječnju podnijeti zahtjev za članstvo u Europsku Uniju nego tek možda u sljedećih šest mjeseci, Dragan Čović, koji je do sada bio najoptimističniji u svojim izjavama kaže da je malo zabrinut zbog toga. Sreća da nije puno jer bi to moglo naštetiti, prije svega njegovom lijepom izgledu.

Budući da je Draga naša zbog kašnjenja u ispunjavanju obveza izgubila trgovinske povlastice već smo u ovu godinu startali dobro. No, za kašnjenje, kao i za sve drugo imamo dobro opravdanje. Naime, već dulje vrijeme magla je pritiskla Dragu našu tako da se teško vidi voziti polako a kamoli ubrzano. Prema Europskoj Uniji. Budući da je vrijeme Božije, da mi obični smrtnici ne možemo utjecati na to hoće li nam magla zakloniti vidike i prave puteve, ne trebamo se sekirati ni zbog čega, a kamoli zbog kašnjenja podnošenja zahtjeva za EU. U najgorem slučaju, ako se netko baš mora brinuti zbog toga neka se ugleda na Čovića i bude samo malo zabrinut.

I na kraju ovog komentara pravoslavnim vjernicima, koji danas slave, sretan i blagoslovljen Božić!

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 7. siječnja 2016./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

VELIKA... LUDOST

Haaški sud oslobodio je Vojislava Šešelja po svim optužbama. Ma bravo za Haaški sud, bravo za UN koji ga je osnovao. Bravo i za demokratsku Europu koja bdije nad ljudskim pravima. Vojislav Šešelj, četnički vojvoda, jedan od onih koji nastoji ostvariti suludu ideju Velike Srbije slavi i s pravom tvrdi – Pobedio sam Haaški sud. Kaže narodna izreka – Što budala može zamisliti dizelka ne može povući. A Šešelj je zamislio ostvariti ideju Ilije Garašanina o nekoj Velikoj Srbiji. Ono što on i njegovi sljedbenici ne vide jest da je ta Srbija, nakon svakog pokušaja njezina uvećavanja, sve manja. Govoriti o tomu da je presuda apsurdna, da je sumrak morala tog Suda, sumrak morala Europe, da je ovo ili ono nema smisla, zbog toga ću vam, poštovani čitetelji, kazati kako sam shvatio matemetiku.

Kao i većini, matematika mi je predstavljala problem. U osnovnoj školi matematiku mi je predavala jedna gospođa koje je na satu samo galamila, da ne kažem urlala i sva moja nastojanja bila su samo ne dobiti jedinicu. U prvom srednje također je bilo problema jer je, sada nastavnik matematike imao običaj uzeti u ruku metalnu novčanicu, baciti je prema plafonu govoreći učeniku koji se, radeći neki zadatak znojio pred pločom – ako ova banka ostane na plafonu ti ćeš dečko dobiti dvicu. Tek dolaskom nastavnika Alije, kojega struka nije nešto cijenila, shvatio sam da matematika nije bauk, da se može naučiti, da se s njom može igrati. Njegovo pojašnjenje kako se matematičkim putem može dokazati da je mrtav jednako živ, premda svi znamo da to nije točno, uistinu je bilo maestralno i nakon izricanja oslobađajuće presude Šešelju dobilo je svoju potvrdu. Jer je Haaški sud svojom presudom utvrdio, matematičkim putem dokazao, da su svi mrtvi Hrvati i Muslimani-Bošnjaci, zbog Šešeljevog huškanja i zagovaranja njihova istrebljenja radi uspostave Velike Srbije, ustvari živi.

Ali da vidimo ima li se što naučiti iz ove presude Vojislavu Šešelju.

Ostao sam zatečen izjavom nekih, kao eminentnih, osoba iz Hrvatske – Neka nas je Šešelj upozorio da ideja Velike Srbije živi!

Isuse Kriste, zar još uvijek postoji Hrvat koji ne zna da se Srbi nikad ne će odreći te sulude ideje!? No, to je samo jedna u moru hrvatskih zabluda i naivnih vjerovanja. Ovom prilikom bit ću osoban, ne da se hvalim nego da svojim sunarodnjacima pokušam ukazati na naše zablude kako ih više ne bi činili.

U mojoj knjizi „Bosna i Hercegovina Bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede" objavljenoj 2004. godine između ostaloga sam napisao: 'To da su Hrvati, katolici mislili da imaju potporu kršćanske (prosječan Hrvat ne pravi bitnu razliku između protestanata i katolika) Europe, i još uvijek tako misle je istina. Ali ta potpora je veoma upitna, kao i njihovo uvjerenje da su predziđe kršćanstva.

Koliko su oni u pravu? Koliko je Europa kršćanska? Koliko se ona stvarno drži kršćanskih načela?

Mnogim Hrvatima još uvijek nije jasno da su oni 'veći katolici od pape'. Njima još uvijek nije jasno, odnosno ne žele to prihvatiti, da je kršćanska Europa od kršćanstva zadržala, uglavnom samo vanjska obilježja. Tako ćete u devedeset od stotinu filmova vidjeti lančić s križem na golom tijelu neke ljepotice ili golih muškaraca u nekom manje ili više porno filmu. Koliko to ima veze sa kršćanstvom nije teško zaključiti.'

Danas, dvanaest godina poslije, kada su Europu preplavile stotine tisuća pripadnika islama može se samo, premda to nije kršćanski, povjerovati nekoj proročici, čini mi se Vangi, da će Europa, tamo negdje 2050-te, biti pretežno islamska. I da se vratim Haaškom sudu. U istoj knjizi napisao sam da je Haaški sud politički sud.

Međutim, nismo samo mi Hrvati naivni, i Muslimani-Bošnjaci žive u nekim zabludama. Dekan filozofskog fakulteta u Sarajevu, Salih Fočo kaže: „Svaki razuman čovjek zna da je politika Velike Srbije prošlost i da od te prošlosti i srpskog mita ne može biti ništa."

Da, danas od Velike Srbije nema ništa, najvjerojatnije da ona nikada ne će biti ni stvorena, ali profesor Fočo zaboravlja jednu bitnu stvar – na Kosovskom mitu starom preko šest stotina godina Milošević, Karadžić, Šešelj i ostali pokušali su nedavno stvoriti Veliku Srbiju. Taj mit je proizveo na desetine tisuća mrtvih preko milijun prognanih, porušene vjerske i druge objekte i da ne nabrajam. Ima i onih koji kažu da je Šešelj lud i vele – pusti budalu kraju. Da je lud Sud bi ga, ako ništa drugo, a ono poslao na psihijatrijsko liječenje. Oni koji to tvrde su uistinu naivni jer zaboravljaju da će Srbi, prvom prilikom koja im se ukaže, pa i nakon stotinu - dvije stotine godina, ili neznam koliko, ako i malo ojačaju, opet na tom mitu krenuti u stvaranje Velike Srbije. Uostalom „nevini" Šešelj je to javno obećao.

/Tekst objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 3. travnja 2016./

LIJEPA NAŠA, DRAGA NAŠA:

TRESLA SE BRDA RODILA SE....

Eto, i taj toliko najavljivani prosvjed oporbe u RS-u, pa kontra miting vlasti u istoj toj zločinačkoj tvorevini koju je Dayton amnestirao, završen je. Neki su očekivali da će se tog 14. svibnja dogoditi neredi, da će biti svega i svačega, a dogodilo se ono što bi trebao znati svaki prosječan poznavatelj prilika i mentaliteta tri naroda koji žive u Dragoj našoj. Ali da se kratko vratimo povijesti u tih nekoliko dana.

Pred ta dva najavljivana skupa, bar kako su to mediji predstavili, svi su se pribojavali sukoba između dva „različita" tabora. Kako bi sebi pridao važnost i pred javnošću zadobio više simpatija, Dodik je pozvao oporbu da otkaže prosvjede uz obećanje da će i vlast, s njim na čelu, otkazati svoje. Je li točno da su se, ne odustajući od svojih stavova, i jedni i drugi ponašali kao dva jarca na brvnu ili je u pitanju dobro smišljena i sinkronizirana akcija, tajni dogovor jednih i drugih kako bi skrenuli pozornost sa ključnih stvari, onih od kojih zavisi život običnog građanina, teško je u ovom trenutku procijeniti, ali znajući kakvim su se sve spletkama spremni služiti ljudi u politici ne bi trebalo čuditi ako se nekada dozna baš to, da su se vlast i oporba dogovorili i zajednički režirali predstavu za naivne. Jedan od tih jako naivnih izgleda je i Erol Avdović, koji se sa svojim komentarima pojavljuje u najtiražnijem muslimansko-bošnjačkom listu, Avazu. On je izgleda očekivao da će netko od Srba, iz bilo kojeg od ta dva tabora ostaviti mitingaški folklor, da će zastupati nekakvu građansku opciju BiH, i na kraju krajeva da će reći nešto protiv RS-e, da ne će „srbovati". Ako bi se utemeljila neka nagrada za naivne vjerojatno je da bi je gospodin Avdović dobio, ako ni zbog čega drugog a onda zato što ne zna dvije činjenice, prva – nema Srbina, ni onoga bez razreda škole ni onoga sa doktorskom titulom, koji nije velikosrbin i koji bi rekao i jednu riječ protiv RS-e pa sve i kad bi, kako to oni znaju reći, od bijede travu pasli! – i druga – jer ne zna što je "duhovni otac Srba" rekao o laganju – laž je u samom biću Srbina!

Kako bi dali veću važnost toj komediji koju su pripremali malo su se, kao optuživali i prepucavali preko medija. Oporba, iznoseći svoje zahtjeve koji nisu ništa drugo nego podilaženje sirotinji u RS-u, prije svega jadnim invalidima proteklog „otadžbinskog i oslobodilačkog

rata", kako su ga pompezno nazvali, te umirovljenicima. S druge strane, vlast, optužila je oporbu da radi po nalogu Sarajeva, prevedeno, po nalogu Muslimana-Bošnjaka i naravno, gdje bi to Srbi izostavili, stranog faktora u vidu Sorosa. Jasno, i jedni i drugi su odbacivali optužbe na svoj račun. Nakon što se ništa nije dogodilo, a kako se njihova farsa od prosvjeda i, rekoh najvjerojatnije dogovora, ne bi razotkrila, uvečer su na teleivziji neki od njih davali izjave. Tako je stari lisac još iz vremena Jugoslavije, Špirić, na sva usta potencirao i hvalio državničko ponašanje vlasti. Iako je Špiriću, kao i mnogima u vrhu vlasti te zločinačke tvorevine jasno da RS nije nikakva država niti će kada biti, oni su govorili o državničkom ponašanju, a sve u skladu one Ćosićeve – Laž je srpski državni interes.

Kako bi, ipak za svaki slučaj, spriječili neke kojima je alkohol zajedno sa srbovanjem u krvi, gradonačelnik Banja Luke je za taj dan zabranio točenje alkohola, i to je sve što se dogodilo na taj 14. svibnja, uz konstataciju da su dogovoreni prosvjedi postigli prvi kratkoročni cilj i vlasti i oporbe u RS, skrenuti pozornost s ključnih problema.

Dan ranije u Zagrebu se govorilo o europskom putu BiH i jasno je rečeno da bez reformi nema ulaska u EU, međutim kod nekih još uvijek vlada mišljenje kako ćemo u Uniju ući pomoću *štele*, jer se u Dragoj našoj bez *štele* ne može ući ni u wc. Bivši Visoki predstavnik Lajčak bio je više nego jasan – Bez objave rezultata popisa nije moguć nikakav napredak Drage naše, niti otvaranje pregovora o ulasku u EU, a bez popisa vojne imovine nema ništa ni od ulaska u NATO. Osim tih problema još jedan je koji strašno opterećuje Dragu našu, ali se mnogi prave slijepi kod očiju. Naime, pregovori IVZ oko ulaska nekih paradžemata (pravi izraz je ekstremnih vehabijskih skupina po mnogim mjestima u Dragoj našoj) nisu baš urodili nekim velikim rezultatom. Zbog toga je ministar sigurnosti, inače član SDS-a, Mektić najavio početak "policijske inspekcije paradžemata".

Što se krije iza ovako politički sročene izjave?

Jasno je kao dan da te vehabijske zajednice ne će dragovoljno dopustiti ulazak policije u njihova naselja, zajednice. Hoće li onda policija primijeniti silu? Nema nikakvih iluzija da su te vehabijske zajednice bez oružja, naprotiv! Baš da vidimo hoće li Mektić sa svojim policijskim snagama ući, na primjer u Ošve kod Maglaja ili još poznatiju Maoču?! Jer otpora će sigurno biti, a onda bi to značilo uporabu vatrenog oružja što je danas manje vjerojatno.

I da se vratim onoj komediji od prosvjeda u zajedničkoj režiji oporbe i vlasti. Sve se može kazati jednom narodnom izrekom – Tresla se brda, rodila se jača Republika Srpska. I bez ikakve dvojbe, to je bio zajednički cilj „prosvjednika".

/Tekst objavljen u australskom Htvatskom Vjesniku od 15. svibnja 2016./

TUŽIBABA

Prije nego li je moja generacija krenula u osnovnu školu, tamo negdje do drugog osnovne pjevali smo jednu pjesmicu čiji se prvih riječi i dan-danas sjećam – *Tužibaba resa za komadić mesa....* Jasno je kako se pjesmica pjevala onima koji su tužakali druge za bilo što, za svaku sitnicu. U narodu vlada odbojnost prema tužibabama, a da ih ne vole ni oni kojima ih ocinkare govori jedan događaj iz srednje škole. Naime, u razredu smo imali nastavnika, tada srpsko-hrvatskoga jezika, koji je bio prilično strog, ali smo imali i jednog Petra koji je tužakao nastavnicima sve i svakoga. Tako smo se jedan dan, vjerojatno iz čiste zafrkancije bez nekog ozbiljnog razloga, dogovorili da nitko od nas trideset dvoje koliko nas je bilo u razredu ne ode na njegov sat, odnosno da svi pobjegnemo sa sata. I uradili smo tako, a Petar, misleći kako će mu nastavnik dati peticu ili ga u najmanju ruku pohvaliti, otišao nas je tužiti. Na njegovo iznenađenje, nastavnik ga je maršnuo (tad se to još smjelo uraditi učenicima) kazavši mu: – Što si mi i ti došao na sat, hajde marš da te ne vidim!

Prije nekoliko dana i Inzko se odlučio biti tužibaba. Našeg vrlog, jako moralnog i po svemu poželjnog predsjednika Republike Srpske, Milorada Dodika, tužio je Vijeću sigurnosti, osobno glavnom tajniku Ban Ki-Munu! Istina, ne znamo što mu je Ban Ki-Mun odgovorio, ali ostaje činjenica da je Inzko postao tužibaba. Nakon toga, pravdajući se valjda, kako ga Dodik ne bi povukao za uši, Inzko se šepurio sa čak četiri ovlasti koje mu stoje na raspolaganju da „našeg Milu" urazumi, odnosno odgovori od referenduma o Tužiteljstvu i Pravosuđu. Prva ovlast je ta da on tumači Dayton. Iskreno, ta mu je najjača, jer ako bi on, koliko sutra, kazao da je u izvornom tekstu Daytona pisalo da su službeni jezici u Dragoj našoj hrvatski, srpski i bošnjački, Muslimani-Bošnjaci bi se slegli, prihvatili njegovo tumačenje i od tog trenutka govorili bi bošnjačkim, a ne bosanskim jezikom. Ta ponovna promjena im ne bi nimalo smetala jer su do sada bezbroj puta mijenjali i svoju narodnost, pa zašto ne bi i jezik kojim govore. Tako bi Inzko

riješio problem naziva službenog jezika Muslimana-Bošnjaka, na zadovoljstvo njih samih, ali i na još veće zadovoljstvo Hrvata i pogotovu Srba koji ne priznaju da postoji bosanski jezik. Druga ovlast mu je ona Bonska. Ukratko, ako Dodik i Srbi ne odustanu od referenduma, Inzko će smijeniti njega i sve Srbe koji izađu na taj referendum, zabraniti im politički rad zbog tvrdolinijaštva, a na biračka mjesta poslati tenkove, kao njegov sunarodnjak Petritsch na Hercegovačku banku. To što do sada nije, niti će ikada biti dokazano da su Hrvati u slučaju Hercegovačke banke krivi nema nikakve veze, pa i tenkovi su dio bonskih ovlasti. Treća, koju je iskoristio, podnio je izvješće Vijeću sigurnosti, i četvrta, podnijeti izvanredno izvješće Vijeću sigurnosti, što će reći ima mogućnost da ga tužaka do mile volje.

Ali prije nego li se vratim Dodikovom referendumu i dvoboju sa Inzkom da malo pogledamo što se to događa u Dragoj našoj. Budući da o Dragoj našoj Bosni i Hercegovini pišu mnogi, a ponajviše oni koji pojma o njoj nemaju, odmah na početku treba jasno kazati neke činjenice. Bosna i Hercegovina nema ni **D** od države! Njezin državno-pravni ustroj je toliko nakaradan da ni najveći pravni eksperti ne znaju točno definirati što je to. Nadalje, međunarodna zajednica, ma što se pod tim podrazumijevalo, „igrala" se dok je pravila ovu, nazovi državu ili ovu na silu državu, kako god se kaže ne će se pogriješiti. Počeli su od krova, prvo napravili krov, a temelja nigdje i onda ostavili narode i građane ili građane i narode, ako netko više tako voli, da se iscrpljuju što je starije kokoš ili jaje. Istina Daytonom su zaustavili rat u rovovima, ali budući da nije bilo pobjednika taj rat se nastavio samo drugim sredstvima. Kod ovoga je bitno znati što tko želi od Bosne i Hercegovine napraviti. Srbi u Dragoj našoj nikako ne žele tu državu, oni bi najradije da Republiku Srpsku (nikad ne treba zaboraviti nastalu na zločinu nad Hrvatima i Muslimanima-Bošnjacima) pripoje Srbiji, a ako to ne može onda da od nje naprave samostalnu državu. Ono što normalnog i samo srednje obrazovanog čovjeka dovodi u stanje zatečenosti, čudenja, nevjerice, jest kolektivno ludilo koje vlada u tom entitetu nazvanom Republika Srpska je sljedeće; Nema u RS među Srbima, ni onog bez razreda škole, ali ni onog sa doktorskom titulom da ne kaže kako je ta zločinačka tvorevina država!

Pa da pogledamo malo kako je ta RS država?

Nitko od njih se ne upita – ako je Republika Srpska država kako nema svoju monetu, ako je država zašto nema svoje oružane snage,

ako je država zašto nema svoj cjelovit teritorij? I ovdje, kod teritorija, potrebno je naglasiti činjenicu – Republika Srpska prekinuta je Distriktom Brčko. To što na srpskim *teve* kanalima, na primjer kod vremenske prognoze, prikazuju Distrikt Brčko kao sastavni dio RS je totalna obmana za one koji žele vjerovati da je RS država. I četvrto obilježje države, zašto je Sudstvo i Tužiteljstvo na razini države Bosne i Hercegovine? Razuman čovjek bi postavio pitanje; ako je RS država kako joj to prema nalogu Tužiteljstva BiH, po Banja Luci, u jednom danu uhite negdje blizu sedamdeset Srba, odnosno državljana te fantomske države?! Na ta pitanja bi trebao odgovoriti Dodik i ini intelektualci te Republike Srpske. Jasno, ne odgovaraju, kao, ona su nebitna. Eto odgovora zašto Dodik inzistira na referendumu o Pravosuđu i Tužiteljstvu, odnosno zašto traži da se te ovlasti vrate RS.

Što žele Hrvati Drage naše Bosne i Hercegovine?

U nemogućnosti da naprave Treći, hrvatski entitet (zašto to ne mogu bit će riječi u nekom od sljedećih tekstova), brojčano slabi, gospodarski nedovoljno jaki, i prije svega u strašnom moralnom padu, ne mogu napraviti nikakav ozbiljniji iskorak k svojoj jednakopravnosti, niti se mogu, a mnogi bi to željeli, priključiti, postati dio Hrvatske. Zbog svega toga su u neku ruku izgubljeni i čekaju nekakvo rješenje, premda ni sami ne znaju kakvo. Za njih, ali i za sve Hrvate, važi izreka koju sam davno napisao: – Mi Hrvati ne znamo što hoćemo i to što ne znamo hoćemo odmah!

Što žele Muslimani-Bošnjaci?

Njihova politička i intelektualna oligarhija (ovo, oligarhija se odnosi i na Srbe i na Hrvate, da ne bude zabune) po svaku cijenu željela bi od Bosne i Hercegovine napraviti islamsku državu prema zakonima Šerijata! Zbog toga se prave nevješti kod vehabija, a u biti podržavaju ih, zbog toga se prave da ne znaju kako je zakonom u Bosni i Hercegovini zabranjeno pokrivanje i mnogoženstvo, koje u BiH među Muslimanima-Bošnjacima cvjeta, posebno u Sarajevu (kod nastanka novih država na snazi su svi zakoni iz bivše države koji nisu promijenjeni). Zbog toga njihovi političari javno govore kako su za ulazak Drage naše u EU, no u biti ih to uopće ne zanima i zato otežu sve moguće dogovore. Ma koliko mi netko zamjerio na ovim ocjenama za sva tri naroda, one su točne, a ja ih za razliku od drugih smijem i mogu javno iznijeti.

I, da se vratim na Dodikov referendum.

Vrijeme održavanja zakazanog referenduma u RS se vrtoglavom brzinom približava. Hoće li Inzko pozvati tenkove da spriječe održavanje tog referenduma ili će koristiti mogućnost izvanrednog tužakanja Dodika Vijeću sigurnosti!? Bilo kako bilo, bit će veoma zanimljiv krajnji rezultat dvoboja Dodik – Inzko! I naravno, svatko ima pravo navijati za svoju opciju. No, postoji riješenje koje će vam se na prvi pogled učiniti neozbiljnim – neka Inzko i Dodik odmjere snage na starinski način, da se konačno zna tko je jači!

I jedna mala, ne zločesta napomena o tomu kakva je država Draga naša. Toliko je zanimljiva da čak ni izbjeglicama iz Sirije ni na kraj pameti ne pada da samo i prođu kroz BiH, a kamoli da u njoj i ostanu.

Na kraju ovog teksta, reći ću koje je rješenje za Dragu našu da postane normalna država.

Bez održavanja Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj Bosna i Hercegovina ne može funkcionirati kao normalna država, a svi njezini narodi i građani ili građani i narodi osuđeni su na posvemašnju bijedu i dugotrajnu agoniju! Točka, nema dalje!

Ako netko ovo ne razumije stvarno nije do mene.

Ovo sam rekao još tamo prije nekih sedamnaest godina i dok budem živ ponašat ću se poput čuvenog rimskog senatora, Marka Porcija Katona Starijeg koji je na kraju svakog zasjedanja Senata pod točkom Razno, ponavljao: Uostalom, mislim da Kartagu treba razoriti, zahtijevajući uništenje Kartage sve dok mu Senat nije udovoljio. Ja nisam zastupnik u Parlamentu BiH, ali da jesam na svakom zasjedanju tražio bih održavanje Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini. Tražio bih da se Daytonski sporazum razori, uništi poput Kartage, naravno, ne silom kako su to učinili Rimljani. Dok se to ne uradi valjda se narodima i građanima Drage naše Bosne i Hercegovine ne će dogoditi ono što se dogodilo dalmatinskom magarcu kojega je vlasnik učio da ne jede, i taman kad ga je nakon sedam dana naučio, magarac crk'o. Nije, jadnik imao sreće. Tko će imati više „sreće" tužibaba Inzko ili Dodik, naš Milo, vidjet će se uskoro.

/Draga naša, Žepče, 21. rujna 2015./

DAT ĆE ALLAH – AKO BOG DA

Od velikog broja problema koje mi, Hrvati, imamo jedan je podaništvo. Nevjerojatno je koliko je nama sve bolje ono što imaju drugi. Jedna od podaničkih crta je i korištenje stranih riječi, tuđica. Načisto mi se digne svaka od ovih pedeset i nešto dlaka koje imam na glavi kad čujem Hrvate i Hrvatice da kažu, na primjer *sorry, friend,* itd. Kad ste, molim vas lijepo, čuli te kolonizatore, Engleze da kažu oprosti ili prijatelj?! Nikad, niti ćete ih ikad čuti. No, nije to samo izraženo kod nas Hrvata. Današnji Muslimani-Bošnjaci slomiše se ubacujući slovo **H** u skoro svaku riječ, odnosno ubacujući turcizme i arabizme u jezik koji žele nazvati svojim – bosanskim jezikom. Hajde, kad kažu *kahva* ili *sahat*, na to smo nekako navikli, ali oni sad grad Livno nazivaju Hlivno! Haloooo!

Nezaboravan je slučaj Vinka Bevande, koji je odmah poslije rata 1996. došao u policijsku stanicu Maglaj izvaditi osobnu. Kad je čovjek vidio da mu u osobnoj piše Vinko Be**h**vanda načisto je povilenio. Eto, za ovu kolumnu dobro će mi doći jedan od turcizama koji koriste Muslimani-Bošnjaci, radi se o riječi – tóbe.

U Rječniku, „Turcizmi u srpskohrvatskom jeziku", Abdulaha Škaljića, za tursku riječ tóba stoji pojašnjenje da je to pokajanje od grijeha, tóbe doći znači pokajati se i dalje ne činiti grijehe. Međutim u narodu se to – tóbe doći pretvorilo u doći pameti, spametovati se. Po svemu sudeći, prema onomu što se događa zadnjih dana, Bakir Izetbegović, muslimanski-bošnjački član Predsjedništva Drage naše počeo je dolaziti pameti, počeo je dolaziti tóbe. Kažu u narodu nikad nije kasno spametovati se. Skoro punu godinu dana od općih izbora u Dragoj našoj Bakir Izetbegović, koji je u međuvremenu postao i službeno predsjednik najjače muslimanske-bošnjačke stranke SDA, došao je pameti odlučivši se konačno razgovarati sa Fahrudinom Radončićem, predsjednikom SBB (Stranke za bolju budućnost BiH). Za one koji pozorno ne prate stanje u Dragoj našoj kratko pojašnjenje. Iako je i laiku bilo jasno, nakon proglašenja izbornih rezultata, kako bi za uspostavu vlasti na razini Federacije Bosne i Hercegovine, ali i na razini države Bosne i Hercegovine bilo najbolje, najpametnije da vlast čine SDA, HDZ BiH i Radončićeva SBB, Bakir Izetbegović se odlučio vlast praviti bez Radončića, a sa DF-om, (Demokratskom frontom)

nadobudnog i narcisoidnog Željka Komšića, koji, usput budi rečeno, ni sam ne zna što želi. Dva su razloga zbog kojih je „babin sin" tako postupio. Jedan je, što Muslimani-Bošnjaci, od poslije rata, nastoje naći bilo kakvu stranku sa hrvatskim predznakom, pa bila ona beznačajna, kako bi iz vlasti izbacili HDZ BiH. Premda sam bio jedan od utemeljitelja HDZ BiH na prostorima Žepča, Zavidovića i Maglaja, te član Županijskog i Središnjeg odbora HDZ BiH i zastupnik u Domu naroda Parlamenta Federacije BiH, i imam puno primjedbi na rad HDZ-a, to ne znači kako sam pristalica da u vlast uđu stranke s hrvatskim predznakom koje su kod Hrvata dobile, dva ili koji postotak više glasova. No, baš to rade Muslimani-Bošnjaci, od tzv. Alijanse za promjene, gdje je u vlast ušla NHI Krešimira Zubaka pa danas do Željka Komšića čiji je DF, istina dobio nešto veći postotak glasova, ali svi znaju da je tu bilo najmanje hrvatskih glasova. Bakiru Izetbegoviću trebalo je prilično vremena da shvati kako to sa Komšićem ne će i ne može funkcionirati, i umjesto da krene u razgovore sa Fahrudinom Radončićem počeo je među minornim strančicama, kao što su Stranka za BiH, islamskog fundamentalista Harisa Silajdžića ili BPS-a, Sefera Halilovića, koji je u Haagu, istina, oslobođen optužbi za ratne zločine prema Hrvatima, ali bez obzira na tu oslobađajuću presudu Hrvati znaju tko je pravi nalogodavac, tražiti partnere za vlast na razini Federacije BiH. Ni činjenica da se federalni parlament, jer vlast nema većinu u parlamentu, nije sastao više od dva mjeseca nije ga učinila pametnijim.

Zašto je Izetbegović cijelo vrijeme izbjegavao sastanak i razgovor-dogovor oko uspostave vlasti sa Radončićem?

U jednoj televizijskoj emisiji, pred ne znam više koje izbore, Bakir Izetbegović je gostovao skupa sa Radončićem i onda mu rekao, parafraziram – Pa, čovječe stani, o čemu ti pričaš, mi SDA smo te stvorili i omogućili da zaradiš velike pare. U narodu kažu da je Radončić kopile SDA. Nije to nikakva posebnost, isto mišljenje o političkom kopiletu vlada i među Hrvatima koji tvrde da je Lijanović kopile HDZ-a. Dakle, iz čiste sujete, osobnog animoziteta prema Radončiću on, odnosno SDA nisu htjeli razgovarati sa Radončićem na temu ulaska njegove, SBB stranke u vlast.

I onda, na drugi dan Kurban-bajrama konačno se sastao sa Radončićem! Taj svoj potez pojasnio je pokajničkim riječima. „Treba nam unutarbošnjačko jedinstvo i stabilna koalicija na svim razinama vlasti

kako bi nastavili započete reforme te nastavili koračati ka EU. Zbog unutarbošnjačkog jedinstva i interesa države spreman sam sve svoje ranije sukobe ostaviti po strani. Što se tiče samog SBB-a, mislim da smo bez potrebe na jednoj personalnoj razini ušli u konflikt koji šteti Bošnjacima. Osobno sam spreman, jer ovo nije moj privatni biznis, neki moji povrijeđeni osjećaji, ponos i ostalo, spreman sam kao političar to staviti u drugi plan i raditi ono što je dobro za ovu zemlju".

Eto, što bi rekla moja meter Bakiru došlo iz g.....u glavu. Ovaj prvi sastanak pozdravili su bošnjački intelektualci. Dekan Fakulteta političkih znanosti u Sarajevu, Šaćir Filandra, smatra ovo sasvim logičnim s obzirom na izborne rezultate. Tvrdi kako bošnjačke stranke trebaju napraviti jedan politički blok na svim razinama, a takav blok bi, po njegovom mišljenju omogućio veći i jači društveno gospodarski razvoj Bosne i Hercegovine. Drugi jedan dekan, onaj sa Filozofskog fakulteta u Sarajevu, Salih Fočo najavu ove koalicije vidi kao mogućnost provođenja reformske agende, te kao ohrabrenje muslimanske-bošnjačke javnosti koja na ovaj način prepoznaje da Muslimani-Bošnjaci imaju zajednički cilj, a dopredsjednik SDA, Safet Softić, tvrdi da među dužnosnicima i članovima SDA postoji opće opredjeljenje da se krene u razgovor i dogovor sa Radončićem. Ovaj bajramski susret Bakira Izetbegovića i Fahrudina Radončića mnogi među Muslimanima-Bošnjacima smatraju najboljim potezom u zadnjnih pet godina. Veoma je moguće da su riječi iz bajramske hutbe *reisu*-l-uleme, Huseina efendije Kavazovića – neka nas razlike ne udaljavaju, potakle ovu dvojicu političara da se ipak sastanu i razgovaraju.

Treba naglasiti kako u javnosti vlada mišljenje da će vlast uspostavljena od SDA, HDZ BiH i SBB omogućiti napredak Drage naše, no osobno bih tu bio veoma oprezan. Naime ozbiljni razgovori između SDA i SBB tek predstoje. Razgovori koji će uslijediti podrazumijevaju kadrovsku promjenu vlasti, posebno u Federaciji BiH, zatim neminovnu rekonstrukciju Vlade Federacije, a veoma je moguće da se postavi i pitanje koalicije, odnosno vlasti na razini Bosne i Hercegovine. Glede toga jasno je kako će Radončić imati svoje zahtjeve i pitanje je koliko će od tih zahtjeva Izetbegović moći prihvatiti a da mu to ne poljulja ugled i poziciju u stranci. Ako se ima na umu da tzv. četvorka predvođena Šemsudinom Mehmedovićem ima neke zahtjeve glede programa i rada SDA, dakle Izetbegović treba i njima udovoljiti, koliko-toliko pomiriti stavove, jasno je kako će dogovor sa Radončićem

ići mnogo teže nego što muslimanska-bošnjačka javnost, osokoljena ovim bajramskim razgovorom misli.

Nadalje, bez obzira što je sam Čović cijelo vrijeme govorio kako bi za stabilnu vlast bilo dobro da u nju uđe SBB, treba imati na umu kako će on reagirati, hoće li na neizravan način potegnuti pitanje ulaska Dodika u vlast na razini države, što bi veoma zakompliciralo situaciju. Ako, pak, još i Dodik dođe tóbe pa odustane od sapunice zvane referendum u Republici Srpskoj možda bi nešto i moglo biti od ove Drage naše. Na sreću, svima nama u Dragoj našoj ostaje ona – ako Bog da. I ovu kolumnu završit ću šaljivim detaljom. U Zenici su se odmah po prestanku rata među *rajom* ustalile dvije izreke. Prva se odnosi na naglo pojačanu želju Muslimana-Bošnjaka da posjećuju džamije, posebno onih koji su za vrijeme Jugoslavije prijavljivali one koji su išli u vjerske objekte, a šereti su to sročili u – šta mi je, šta mi je, ne mogu bez džamije. I druga šala koju su također oni izmislili kaže za nešto što se očekuje da će se dogoditi – Dat će Allah, ako Bog da!

Eto, i Draga naša će krenuti naprijed po toj izreci. Ako Dodik ne bude zahtijevao referendum po kojemu bi se u tu izreku uvrstio i „srpski Bog"!

/Draga naša, Žepče, 28. rujna 2015./

Od kraja 2014. godine svakog četvrtka od 13.13 sati komentiram aktualna događanja.

STOP NASILJU

Stariji slušatelji sjećaju se šaljive pjesmice – *Cijela Tuzla jednu kozu muzla, pa se hvale da se sirom hrane.* Prekjučer sam poslom bio u Tuzli. Dok sam, otprilike dva sata, čekao da bude završen posao koji sam naručio malo sam prošvrljao po Tuzli u nakani da, kako se to kaže, osjetim bilo Tuzle. Budući da bih sebi trebao kupiti cipele svratim u trgovine obuće. Ne ću govoriti o cijenama, uglavnom, kreću se od dvadeset devet do dvije stotine maraka, pa sad kako tko može. Ljubaznu prodavačicu, Jasminku, pitam kako ide posao. Naravno, nakon što je krenula priča, a gospođa zaključila da sam dobronamjeran, kazala mi je dosta toga.

- Vi, gospodine znate da je Tuzla bila industrijski grad, tolika poduzeća, svojevremeno giganti, danas su propala ili su pred propašću.

Da, nezadovoljni radnici Tvornice transportnih uređaja iz Tuzle protestirali su. Traže od kantonalne vlade da pokrene proizvodnju. Razumljivo je da ti obespravljeni ljudi traže rješavanje njihova teškog stanja, ali zar tražiti pokretanje proizvodnje od onih koji su najvećim dijelom krivi za propast poduzeća? Treba li spominjati radnike „Dite", „Union investa" i mnoge druge? U razgovoru sa gospođom Jasminkom, pitam:

- Gospođo, ako nije previše, hoćete li mi reći koliko možete mjesečno zaraditi kao prodavačica?

- Nije problem, gospodine, osnovna plaća mi je tri stotine dvadeset maraka, a ako prodaja ide dobro, plaćeni smo po učinku, mogu nekada izaći i na pet stotina maraka maraka. Gazde su mi iz Sarajeva. Da, osigurana sam, vjerujte mi.

Nakon toga svratim u trgovački centar, „Omegu". Odmah nekako na ulazu primijetim mali štand sa natpisom – stop nasilju. Ispred me dočekuje djevojka sa blokom u ruci i slijede pitanja i pojašnjenja.

- Mi smo iz policije, sa ovima iz međunarodnih institucija radimo na prevenciji nasilja u obitelji. Ako bi se vama dogodilo nasilje biste

li ga prijavili? Znate li broj telefona na koji možete prijaviti nasilje, znate li za slobodnu kuću i niz pitanja. Jedva je zaustavih.

Teško da bi netko normalan imao nešto protiv toga da se spriječi svaka vrsta nasilja, međutim...

Nisam euroskeptik, a mislim da nisam baš ni staromodan, ali o nekim potezima te međunarodne zajednice, ma što se pod tim podrazumijevalo itekako sam skeptičan, a evo i zašto. Tamo, po prestanku rata, dok sam bio kao nešto u politici, u Žepču su ovi iz te međunarodne zajednice organizirali emisiju na radiju o sprječavanju droge, ne sjećam se sad kako su točno to nazvali. Sudjelovao sam u toj emisiji i slušajući što govore ti koji su nama rekli da tom emisijom žele zasutaviti put droge k mladima, ostao zatečen onim što sam čuo. Ukratko, počeli su do detalja pojašnjavati kako se koristi šprica, što je „šut", i ne znam više kako se zovu sve te stvari, te koja je droga manje ili više opasna. Jasno da to nisam mogao izdržati i onda sam u eter rekao ono što oni nikako nisu očekivali:

- Gospodo, ja sam došao u ovu emisiju vjerujući da su vaše nakane dobre, ali iz ovoga što čujem vi našu mladež, ustvari učite kako će to sve koristiti. Vjerujte, ovdje u Žepču, do vašeg dolaska, malo tko je znao kako se sve to koristi.

Naravno, više me nikada nisu pozvali, a veoma brzo uslijedila mi je zabrana političkog djelovanja, koja je istina vezana uz moje i nastojanje nas iz Žepča da napravimo općinu Žepče u novim granicama.

Ne, nisam odlutao od teme ako ste to pomislili. Naime, zar nije nasilje ovo što se radi sa velikim brojem obespravljenih radnika? Zar nije nasilje neuplaćivanje mirovinskog uposlenim djelatnicima? Zar ovo što se radi sa Bosnom i Hercegovinom nije nasilje? Jasno je da se treba boriti i protiv nasilja u obitelji, ali prije svega trebalo bi spriječiti nasilje nad Dragom našom i nad svim njezinim građanima i narodima, ili narodima i građanima ako netko više voli tako čuti. Mladu djelatnicu krim policije koja me bombardirala gore spomenutim pitanjima upitao sam baš ovo, zna li ona da se vrši nasilje nad Dragom našom, te ima li pojma koja je prevencija, koji je način da se to nasilje nad svima u Bosni i Hercegovini zaustavi. Bez potcjenjivanja mlade inspektorke, nisam očekivao da će to znati. Jedina prevencija i način da se spriječi nasilje nad Bosnom i Hercegovinom, nad svima nama u toj državi, jest da se kao prevencija traži održavanje Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Daytonski sporazum

stavio izvan snage i donio novi državno pravni ustroj Bosne i Hercegovine. Nakon toga moglo bi se krenuti k popravljanju svega ovoga lošeg što se dogodilo. Samo tako bi se moglo spriječiti nasilje nad radnicima bolnice u Istočnom Sarajevu, nad radnicima Tuzle i nad svima nama u Dragoj našoj. Rekoh, nema ništa loše u tomu da se radi i ta prevencija, ali tko je stao u zaštitu imama Selvedina Beganovića nad kojim se već peti puta vrši fizičko nasilje s nakanom da ga se liši života? Zanimljivo je kako se nitko iz te međunarodne zajednice nije sjetio tražiti njegovu zaštitu, kako nitko od njih nije upitao domaće vlasti zar je moguće da policija do sada nije našla počinitelja? Naravno, ne pada im na pamet da zaštite radnike u Dragoj našoj, naprotiv, uvjetima za dobivanje novog kredita MMF-a Svjetske banke i ostalih financijskih institucija, zahtjevima za donošenjem novog zakona o radu, zahtjevima za rezanjem socijalnih davanja, u biti rade novo nasilje nad Bosnom i Hercegovinom. Rekoh, da im je iskreno stalo da Draga naša postane normalna država organizirali bi tu Novu međunarodnu konferenciju. Doduše, nitko od domaćih institucija, političara to i ne traži. Onaj zahtjev Hrvatskog narodnog sabora za tom novom konferencijom prešućen je u medijima, ignoriran od svih, pa se postavlja pitanje je li HNS to ozbiljno i tražio. I ma što tko mislio o ovom mom stavu koji uporno zastupam od 1998. godine nikada ne ću odustati govoriti da je to jedino moguće rješenje za Dragu našu, da je to jedina prevencija nasilju. Bez Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno pravni ustroj pjesma s početka će biti – *Draga naša jednu kozu muzla pa se hvali da se sirom hrani.* A jedan veoma pametan čovjek je rekao, ako hoćeš bijedu u kuću nabavi si kozu.

/Draga naša, Žepče, 28. svibnja 2015./

O REZOLUCIJI I JOŠ PONEČEMU

Europski parlament će sjednicom na kojoj će biti donešena rezolucija o Dragoj našoj, koja bi trebala potvrditi cjelovitost i suverenitet ove na silu države, te okarakterizirati ratna dešavanja tokom devedesetih, obilježiti dvije decenije od Daytona. Nisam cjepidlaka, ali se nakon ovoga odmah nameće nekoliko pitanja. Kao prvo, zar i nakon dvadeset godina, Europski ili bilo koji parlament rezolucijom ili bilo čime, treba potvrđivati da je Draga naša cjelovita i suverena država? Ili sam ja neinformiran, možda ona nije ni cjelovita ni suverena, niti država? Majke ti, gdje to ja živim dvadeset godina?! Zar se ne zna karakter rata, osim ako neke političke opcije rat u Dragoj našoj žele proglasiti građanskim, premda on nikako to nije bio.

Eto, kad će se već donositi ta rezolucija hrvatski zastupnici u tom parlamentu spremaju svoj prijedlog. Ne ću ovdje nabrajati imena tih hrvatskih zastupnika, koga zanima neka malo progugla i znat će tko su. Osobno sam se porukom, na njegov službeni *mail* u Bruxellesu, javio Toninu Piculi nudeći mu pomoć, ali nemam iluzija da će mi odgovoriti. Pokušao sam se javiti još nekima od njih, ali moj *mail* im ne može biti isporučen, zbog čega ne znam. Treba reći kako prijedlog rezolucije još nije doživio ni formu nacrta, ali znajući da će biti kasno kad već bude u nacrtu želim sada reći nešto o tomu. Ukratko, bez podcjenjivanja tih hrvatskih zastupnika, bili oni iz HDZ-a, SDP-a ili bilo koje druge stranke, siguran sam da ne znaju što točno treba uraditi sa Dragom našom, odnosno što bi trebali ugraditi u tu rezoluciju. Uz sve one uopćene stvari, političku retoriku tipa, odlučni da pomognemo u rješavanju pitanja Bosne i Hercegovine, itd., hrvatski zastupnici bi morali u tekst rezolucije ugraditi sljedeće riječi, bez izmjene i jednog zareza. **Potrebno je održati Novu međunarodnu konferenciju o Bosni i Hercegovini na kojoj će se Daytonski sporazum staviti izvan snage i donijeti novi državno-pravni ustroj Bosne i Hercegovine.** I, primijetili ste poštovani slušatelji, rekao sam **morali** bi premda tu riječ nikako ne volim. Naravno, nemam iluzija da će to oni napisati, jer i da znaju što jedino treba stajati u toj rezoluciji teško bi uspjeli uvrstiti to u tekst rezolucije, a kamoli kad ne znaju. I, mogu se ljutiti na mene koliko god hoće, ali je činjenica da ne znaju. Spreman sam se svakom od njih javno ispričati ako mi dokažu da znaju kako se jedino od Drage naše može napraviti normalna država. Toliko o rezoluciji, a sada ću iskoristiti medijski prostor da vam kažem

nešto osobno. Valjda mi nitko ne će zamjeriti. Budući da suvremena tehnika pruža velike mogućnosti, uslikao sam svoje poljoprivredno imanje, proslijedio to nadležnom ministarstvu, točnije na ruke ministra osobno i zatražio poticaj. Ovdje ću vam priznati nešto, ali vas molim da me ne prijavite javnom tužitelju ili bilo komu. Ne ćete, je l' da? E, sad kad imam vašu riječ čut ćete što sam napravio. Ja vam nemam nikakvo poljoprivredno zemljište nego samo dunum zemlje na kojemu je kuća i okućnica, ali sam fotografirao imanje od mog striče-vića koji se bavi uzgojem povrća, i bobičastog voća. Kao da ministar zna da to imanje nije moje. Osim toga, uvjeren sam kako on ne će obući čizme i dolaziti to provjeriti, ali i ako dođe što, odvest ću ga da vidi stričevićevo imanje. Odmah da razjasnimo još jednu stvar. Stričeviću ne treba nikakav poticaj, on je navikao cijelog života zasukati rukave i raditi, ali meni treba. Ni ovo ne ćete nikome reći, je l' tako, ja se držim one narodne – malo radi, malo ukradi, a malo će ti i Bog dati. Zbog toga sam i postao član one naše poznate stranke, Kradom za boljitak. Mislim, zbog poticaja. Ne, ne kradem ja. Malo. Malo sam se šalio. Sjetite se, obećali ste mi kako ovo ne ćete prenijeti javnom tužitelju tako da mogu mirno spavati. Držim vas za riječ.

Multietičnosti radi, nešto ću i o našem „babinom sinu", ima jak razlog da progovorim koju riječ i o njemu. Po svemu sudeći, prema onomu što se događa zadnjih dana, naš Bakir je došao tóbe. Na drugi dan Kurban-bajrama konačno se sastao sa Fahrudinom! Taj svoj potez pojasnio je pokajničkim riječima. „Treba nam unutarbošnjačko jedinstvo i stabilna koalicija na svim razinama vlasti kako bi nastavili započete reforme te nastavili koračati k Europskoj Uniji. Zbog unutarbošnjačkog jedinstva i interesa države spreman sam sve svoje ranije sukobe ostaviti po strani. Što se tiče samog SBB-a, mislim da smo bez potrebe, na jednoj personalnoj razini, ušli u konflikt koji šteti Bošnjacima. Osobno sam spreman, jer ovo nije moj privatni biznis, neke moje povrijeđene osjećaje, ponos i ostalo, spreman sam kao političar to staviti u drugi plan i raditi ono što je dobro za ovu zemlju".

Ako, pak, još i Mile dođe tóbe pa odustane od sapunice zvane referendum, možda bi nešto i moglo biti od ove Drage naše.

/Draga naša, Žepče, 1. listopada 2015./

TOTALNA PREOBRAZBA

Ovih dana u novinama čitam kako je u prošloj vladi Federacije Bosne i Hercegovine, SDP-ov ministar, Zukan Helez, kao stimulaciju za oduzimanje prava pripadnicima Hrvatskog vijeća obrane, nekog inspektora nagradio sa sedam tisuća pet stotina maraka. Naravno, poslije je uslijedila vijest kako su i neki volonteri dobivali dobre sume za taj posao. Budući da mi financijska situacija nikad nije bila sjajna, nego onako, od prvoga do prvoga u mjesecu, potaknut ovom stimulacijom koju je vjerojatno dobio inspektor, dao sam se u razmišljanje. Nadalje, čitajući kako neki novinari i kolumnisti u Jutarnjem imaju basnoslovne sume za svoje pisanje analizirao sam što je razlog da i ja, koji se evo bavim pisanjem, nemam ni izbliza takve novce. Nakon što sam sve raščlanio, bez imalo milosti prema samom sebi, shvatio sam što mi je činiti.

Od sada ću u mojim tekstovima i knjigama zastupati stajališta neoliberalizma, anarhizma, postat ću ultraljevičar i naravno, zdušno ću podržavati gay populaciju. No, to vjerojatno ne bi bilo dovoljno pa ću još početi pisati kako sam dugo bio u zabludi glede pokojnog predsjednika Franje Tuđmana. Otići ću i korak dalje, pa ću napisati da je on dijelio Bosnu (i Hercegovinu). Što to nema blage veze sa istinom, baš me briga, ako mogu toliki, koji tvrde da su Hrvati, pisati budalaštine i laži mogu i ja. Svu sramotu pokrit će velike sume novca koje će mi za moje „napredno" pisanje platiti oni kojima se dopadaju te teze. Najvjerojatnije ću se ispričati i Mesiću, kojega sam do sada smatrao običnim šarlatanom i veleizdajnikom. Naravno, u svojim tekstovima počet ću napadati ove zadrte ognjištare i zaostale, konzervativne tipove. Nikada više ne ću reći da je Ivan Aralica veliki književnik, ma kakav on, za njega je Vedrana Rudan književna gromada! Uostalom, napisati u svom romanu *„Ni za Nobelovu nagradu ne bih napisala da sam spavala sa rođenim ocem"*, a onda veoma brzo napisati i to, može samo netko tko je „veliki" književnik, odnosno književnica. Ma, kakvi luda? Ako bi se netko usudio i napisati takvo što za nju imao bi posla sa mnom. Napadati tako veliku i naprednu književnicu, stvarno nema smisla!

Glede Drage naše, počet ću hvaliti ove „građanske" ideje SDP-a. Kakvi narodi u Bosni i Hercegovini, kakva pripadnost nekoj naciji,

to je tako retrogradno. Jedan čovjek, jedan glas, to je ono što će od „naše Bosne" napraviti prosperitetnu državu. Pod žurno ću, koliko u prvom sljedećem tekstu, početi hvaliti uvaženog zastupnika Denisa Bećirovića. Em je čovjek mlad, em su sve njegove inicijative završile uspješno za Dragu našu. Kao na primjer ona o Sutorini. One, koji na bilo koji način počnu spominjati neku povijest, neki svoj jezik, televizijski program i slično, napast ću svom snagom mog ubojitog pera. Svi smo mi ovdje nastali od Bogumila, a one koji ustvrde da je to bila samo kršćanska vjerska sekta napast ću za neznanje. I, da ne zaboravim, na sva usta ću početi hvaliti „Region". One koji samo i napomenu da se pod tim – region – pokušava napraviti neka nova Jugoslavija, točnije Velika Srbija, napast ću tako da ne će ni shvatiti što ih je snašlo. Uostalom, što je falilo Jugoslaviji i našem dragom Titi? Neka mi nitko ne spominje da je on od strane nekih, kažu uglednih povjesničara, svrstan među deset najvećih zločinaca. Nemaju ti povjesničari pojma. Kakav Goli otok, kakav Bleiburg? To o njemu izmišljaju oni klerofašisti. Da, ni u jednom tekstu, o bilo kojoj temi da budem pisao ne ću zaboraviti spomenuti multietičnost. Ugledat ću se na gospođu Merkel. Tražit ću da se u Dragu našu primi bar sto tisuća izbjeglica iz Sirije, Afganistana, Pakistana i odakle sve ne dolaze. Onaj tko se boji neke demografske promjene ili promjene vjerskog identiteta nije u pravu. Tim zadrtim ognjištarima pojasnit ću to na veoma jednostavan način. Da je Bog htio samo jednu religiju ne bi dopustio da ih ima više. Glede ovih socijaldemokratskih stranaka imat ću jedan mali problem i razbih si glavu razmišljajući kako ću to riješiti. Naime, SNSD je jednako socijaldemokratska stranka kao i SDP, nema ni mrve razlike među njima i sad, kako SDP hvaliti a ove ne? No, već ću se nekako snaći.

Uh, sjetih se, ne ću imati samo jedan problem kod te moje nagle preobrazbe u ultraljevičara i anarhista. Taman sam mislio pohvaliti i hrvatskog premijera Milanovića, jer zagovara region, jer zagovara sve ono što Hrvate kao narod minimizira, kad sad on počeo hvaliti Tuđmana! Ako slučajno ostane premijer i u sljedeće četiri godine, smijem se kladiti da će crtati, ne na jednoj salveti nego na šest salveta i od svake republike bivše Jugoslavije na tim crtežima dio pripojiti Hrvatskoj. Što bi od onakvog liberala. Čujte, on sad zagovara i gradnju Pelješkog mosta, on traži da se svaki trg u Hrvatskoj proglasi trgom dr. Franje Tuđmana, a da se ukine svaki trg maršala Tita. Ali,

razumijem ga, kako god sam se ja prebacio u ultra ljevičara, podupiratelja gay populacije i anarhista, tako je moguće da i on postane ultradesničar i nacionalist. Na kraju krajeva, kaže sjajna pjesma: *sve će to, o mila moja, prekriti ruzmarin, paprati i šaš...*

/Draga naša, Žepče, 8. listopada 2015./

EPITAF ZA KRAJ

Budući da se u prošli četvrtak, zbog tehničkih razloga, nismo čuli danas ću o dvije teme. Prvo malo o Trojanskom konju.

Troja se do 19. stoljeća držala samo kao mitski grad u pokrajini Troadi u Maloj Aziji, dok je nije otkrio njemački arheolog Schliemann. Poznata je kao poprište Trojanskog rata. Ipak, kada spomenete trojanskog konja ogromna većina ljudi znat će da se radi o velikom drvenom konju u kojemu su se, navodno, sakrili Grci i na prijevaru ušli u Troju, te tako savladali otpor Trojanaca. U Hrvatskom enciklopedijskom rječniku stoji pojašnjenje da je to ustvari lukava prijevara, da je to dar u kojemu se skriva nepoznata, ali kobna opasnost.

Što me ponukalo da govorim o Troji, točnije o Trojanskom konju?

Nedavno je u Dnevnom Avazu objavljen tekst pod naslovom „Trojanski konj među Bošnjacima". Autor teksta, Faruk Vela, tvrdi da je prije nekoliko godina, putem Dnevnog Avaza upozoravao kako će se alkemičarski projekt Zlatka Lagumdžije, stvaranje Željka Komšića, na kraju vratiti kao bumerang državi Bosni i Hercegovini i najviše Muslimanima-Bošnjacima, koji su se u maniru folklornih balkanskih igara, 2006. odlučili „izabrati Hrvatima predsjednika".

Eto, trebalo je proći punih deset godina da netko od Muslimana-Bošnjaka javno napiše i u ime Muslimana-Bošnjaka prizna da su se u dva izborna ciklusa igrali sa Hrvatima, sa njihovom jednakopravnošću, birajući im njihovog člana Predsjedništva Drage naše. Uz dužno poštovanje prema gospodinu Vela, treba kazati da je njegovo nabrajanje još tri-četiri imena onih koji su to osudili nedovoljno. Naime, onda kad SDP i muslimanska-bošnjačka politička oligarhija javno izađe pred *teve* kamere i kaže – da točno je, imali smo dogovor, ili prešutni dogovor, da Hrvatima podmetnemo kukavičije jaje, da izaberemo hrvatskog člana Predsjedništva, onda će to tek biti nešto što bi se moglo uzeti kao pokajanje. Tko bi, imenom i prezimenom trebao učiniti to javno obraćenje? Kao prvi, trebao bi to uraditi Zlatko Lagumdžija. Naravno, od čovjeka njegovih nazora to se ne može očekivati. Kako to očekivati od čovjeka koji se prodavao domaćoj, a ponajprije svjetskoj javnosti, kao neka liberalna opcija koja od Drage naše želi napraviti normalnu građansku državu, a u svom stvarnom nastojanju bio je zeleniji i od pokojnog Alije Izetbegovića, koji je za

razliku od njega pošteno kazao kakvu državu Bosnu i Hercegovinu želi. Onu, iz svoje „Islamske deklaracije" za koju je kod Tite odrobijao u zatvoru. Kako to očekivati od Zlatka Lagumdžije koji je ustvari bio radikalno krilo SDA! I, da ne bude zabune, ovo ne govorim tek sada, jer sam članak pod nazivom „Crveni Alija", izravno tvrdeći da je to Lagumdžija, napisao još, ako se dobro sjećam, 1999. godine. Onaj koji bi trebao izaći pred medije i javno se ispričati ipak je Bakir Izetbegović. Nemam potrebe pojašnjavati zašto bi to trebao uraditi baš on jer narodna kaže – pametnom i jedna dosta.

Ali da ostavim Lagumdžiju po strani uz napomenu da bi se svi građani Drage naše trebali svim srcem moliti Bogu da se taj lik više nikad ne pojavljuje u politici. O njegovom "alkemičarskom proizvodu", kako reče uvaženi kolega Vela, ćemo malo pričati.

Koliko god ne volim ponavljati neke stvari, ali za radi one – ponavljanje je majka znanja, reći ću, nebrojeno puta sam pisao, govorio da Željko Komšić, na stranu sve drugo, njegova bahatost i ostalo, nema pojma što želi u politici. Ne bih se spuštao na razinu gospodina Vele, i tvrdio da je Željko Komšić obični sarajevski šibicar, ali ostajem pri gore izrečenoj tvrdnji. Kod ovoga isključujem činjenicu da je u politici jedino zato što od toga on osobno dobro živi. Ovdje, po tko zna koji puta želim potaknuti sve one koji razmišljaju svojom glavom da konačno shvate koji je najveći problem Drage naše.

Gospodin Vela se u tekstu pita, citiram: "I, zaista, nije li bosanska kriza počela upravo s ukazanjem Komšića u Predsjedništvu Bosne i Hercegovine?".

Ako tako gledamo, Dodik i drugi bi mogli kazati da je kriza u Dragoj našoj počela dolaskom mudžahedina i vehabija u Dragu našu. Također bi mogli reći da će se te vehabije kao bumerang obiti o glavu najviše Muslimanima-Bošnjacima, ali sve je to, pojava Komšića, Dodika, Čovića, Lagumdžije i inih političara koji budu i prođu, sekundarna pojava koja bi bila eliminirana nakon što bi se riješio krucijalni problem, nakon što bi smo se riješili karcinoma koji razara biće Drage naše. Ne znam više dokle ću govoriti, vjerojatno dok budem živ, da je problem Drage naše, karcinom koji je razjeda i koji će ju na kraju, ako se na vrijeme ne stavi izvan snage, uništiti, Daytonski sporazum. To je klica svih nesporazuma, to je rak rana koja razara Dragu našu i ne da joj da stane na noge. I opet ću, poput sv. Ilije, svojim djelovanjem, svojim glasom, nastojati srušiti lažnog boga Balla, paganski kult

štovanja tog Daytonskog sporazuma. Kako god je sv. Ilija doživljavao razočarenja, zavapivši: „Već mi je svega dosta Jahve! Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih", tako ću i ja, sve dok mi Jahve, Bog ne uzme dušu vapiti, tražiti da se održi Nova međunarodna konferencija o Bosni i Hercegovini na kojoj će se Daytonski sporazum staviti izvan snage i donijeti novi državno-pravni ustroj Drage naše, nadajući se kako će me jednog dana podržati i kolega Vela i mnogi drugi mediji, ali i političari kojima je istinski stalo do Bosne i Hercegovine kao države tri jednakopravna, konstitutivna i suverena naroda i svih njezinih građana! Svi u Dragoj našoj trebali bi shvatiti da je Daytonski sporazum trojanski konj, ustvari lukava prijevara, da je to dar u kojem se skriva kobna opasnost.

A što se tiče spominjanog trojanskog konja, „među Muslimanima-Bošnjacima", Komšiću kao političaru može se samo napisati epitaf – dok je bio umišljen je bio. Jer, on je politički mrtav samo to još ne zna.

I druga tema, kratko o načelniku općine Novi Travnik i njegovom bosanskom jeziku. Gospodin Refik Lendo, ako se za čovjeka koji javno krši Ustav može reći da je gospodin, jedan je od likova iz mog romana, „S onu stranu". Te, ratne 1992. zamolio sam pokojnog ministra Šuška da pošalje pomoć u naoružanju na prostore, Žepča, Zavidovića, Maglaja, Tešnja i Usore. Budući da sam još uvijek bio u bolnici tražio sam od ministra da s tom pošiljkom pričeka još malo dok prizdravim, kaneći je sprovesti do Žepča i navedenih općina. Po izlasku iz bolnice saznao sam da ta pošiljka nikada nije stigla, da su se negdje na Oparama oko te pošiljke sukobili Refik Lendo i Dario Kordić.

Potkraj travnja 1993. svratio sam u Maglaj, kod zapovjednika maglajske vojske Armije Bosne i Hercegovine, Hidića. Tada još uvijek nije bilo sukoba između Muslimana-Bošnjaka i Hrvata na tom prostoru. Nakon kraćeg razgovora želio sam krenuti, ali me Hidić zamolio da ostanem još neko vrijeme.

Sjedi još malo, popij kavu, očekujem da svaki trenutak stigne Lendo.

Premda sam namjeravao ići, čuvši to ime – odlučio sam ostati. Dugo sam već čekao dan kada ću sresti tog gospodina. Lendo je već nekoliko dana bio na tom području, točnije u Zavidovićima. Samo laiku nije bilo jasno zbog čega je tu. Ubrzo je došao. Uslijedilo je kurtoazno upoznavanje. Moje mu ime nije govorilo ništa. Odlučio sam upitati ga izravno ono što me zanimalo, očekujući da će biti iznenađen.

- Recite mi, gospodine Lendo, zašto ste mi uzeli onu veliku pošiljku oružja poslanu u Maglaj?

- O kojoj je pošiljci riječ? – nije bio iznenaden, ili se bar meni činilo tako.

- O pošiljci koja je poslana prije pet-šest mjeseci – rekao sam mu i točan datum.

- Da, uzeli smo to! Normalno je to.

I nije kazao ni riječi više jer je bio samouvjeren i apsolutno siguran u nadmoć Armije Bosne i Hercegovine na navedenom području.

Poslije potpisanog Woshingtonskog sporazuma, na Saboru HDZ BiH u Mostaru, sreo sam uvaženog prijatelja Daria Kordića te i njega pitao što se dogodilo s tom pošiljkom.

- Da, posvađali smo se oko te pošiljke i Lendo i Muslimani uzeli su više – kazao je.

Eto, zašto Lendo donosi protuustavne odluke jer on i dan-danas vodi rat protiv Hrvata, naivno misleći kako će pobijediti Hrvate, kako će ih nestati. Hoće, isto kao što ih je pobijedio na prostoru Žepča i Usore. A dobro zna kako je to završilo, međutim nikad da se nauči pameti. To, kojim jezikom on govori, bilo bi dobro da upita one koji su izvorno potpisali Daytonski sporazum. U izvornom, engleskom tekstu, pisalo je da je jezik Muslimana-Bošnjaka bošnjački, ali su se Muslimani-Bošnjaci kasnije predomislili i vadili na to da prijevod nije dobar. No, bilo kako bilo, Lendo i Muslimani-Bošnjaci svoj jezik mogu zvati kako god žele, ali ga ne mogu nametnuti Hrvatima i Srbima.

I na koncu, ako na ovu Lendinu bezobraštinu ne reagira Inzko, tako što će mu zabraniti politički rad, onda je Dodik u pravu, pa se Inzku i Lendi može napisati epitaf – i dok su živjeli bili su ništa!

/Draga naša, Žepče, 22. listopada 2015./

„VALJA PRIZNATI"

Ovaj komentar počet ću i završiti sa pjesmom „Valja priznati", pjesnika Ivana Tolja, iz njegove knjige pjesama "Duša Hrvata".

"bilo *kako bilo/ valja kazati u lice/ neplodnu vremenu/ neplodnost/ pa i kad se izdiže/ nad vratom sjekira/ i plodnu vremenu/ plodnost/ pri tome pripaziti/ na hulje u duši/ u neplodnosti/ zbog sjekire/ u plodnosti/ zbog trpeze/ i onda glasno nazvati/ sve i svakoga/ njegovim imenom...*

Na utakmici doigravanja za plasman na Europsko prvenstvo u nogometu sljedeće godine u Francuskoj, u Dublinu, nakon što je službeni voditelj zamolio one na terenu i one na tribinama da minutom šutnje odaju počast žrtvama masakra u Parizu, uslijedio je gromoglasni zvižduk navijača Bosne i Hercegovine! Pjesnik reče, „i onda glasno nazvati sve i svakoga njegovim imenom". Da, sve i svakoga treba glasno nazvati njegovim imenom. Što je značio zvižduk navijača Bosne i Hercegovine? Ovdje jasno treba kazati da to nisu navijači Bosne i Hercegovine, one Bosne i Hercegovine kakvu bi željela sva tri naroda u njoj, nego da su to navijači, u ogromnom broju Muslimani-Bošnjaci, koji bi htjeli islamsku Bosnu i Hercegovinu u kojoj nema mjesta za one koji ne pripadaju islamu. Sve treba nazvati pravim imenom. To, hoće li europska nogometna federacija novčano kazniti Nogometni savez Bosne i Hercegovine zbog ovog vandalskog i necivilizacijskog čina manje je bitno od dugotrajne štete koju su ti, „navijači" napravili Bosni i Hercegovini i prije svega muslimanskom-bošnjačkom narodu. Jer, ljudi u Europi i svijetu nisu baš naivni i glupi kako ti navijači misle i veoma brzo su shvatili što je poruka, koga se tom porukom podržava i tko stoji iza tih zvižduka. Da stvar bude gora, nevjerojatno je da ni jedan muslimanski-bošnjački medij nije osudio to zviždanje. Baš se pitam kako je moguće da, recimo, urednik Avaza nije o tomu napisao bar tri-četiri rečenice? Ne ću tvrditi, ali prešućivanje bošnjačkih medija tog necivilizacijskog čina u Dublinu vjerojatno je za posljedicu imalo i sinošnje ubojstvo dvojice pripadnika Oružanih snaga Bosne i Hercegovine. To prešućivanje je slično onomu kada roditelji pokušavaju pred javnošću sakriti da je njihovo dijete ukralo nešto iz trgovine. Misleći da mu čini dobro, plašeći se sramote što će reći okolina, roditelji tako od njega naprave kriminalca. No, nikada nije kasno pa

se nadam kako će poslije ovoga komentara u sutrašnjem Avazu osvanuti osuda tog, osim necivilizacijskoga čina, a ono i krajnje glupog čina. Međutim da je samo to. Na jedan ljudski i krajnje razuman gest *reisa*, efendije Kavazovića, isti se našao na udaru radikalnih internetskih stranica. I, umjesto da muslimani Bosne i Hercegovine budu ponosni što za vrhovnog vjerskog autoriteta imaju pametnu, mudru osobu, i nadasve čovjeka, ti neki samozvani naučavatelji islama mu prijete. Ono što, vjerujem, zna većina Muslimana-Bošnjaka u Bosni i Hercegovini jest to da bi, u nemogućem slučaju i da sve nemuslimane istrijebe iz Bosne i Hercegovine, ti radikalni tipovi veoma brzo počeli istrijebljivati i one muslimane koji prema njihovom kvazi naučavanju vjere nisu pravi i dobri muslimani. Jer, treba glasno kazati, kaže dalje pjesnik: *„suši reći pogibiju/ od žeđi i opasnost/ od prljavštine/ jer svi se na rijekama/ peremo/ pa i mrtve svoje peremo/ da ih čiste ostavimo zemlji/ i priznati valja/ ono najteže:/ da je zemlja mater/ jedina zakonita/ i kada proždire/ pa tako se nekako postaje/ a možda i ostaje u nečem".*

A sada o dva lijepa događaja.

U Žepču je 16-og ovog mjeseca otvorena Peta samostalna izložba slikara Šefika Zvekića. Evo nekoliko osnovnih podataka o gospodinu Zvekiću. Rođen je 19. travnja 1952. godine u Željeznom Polju, koje pripada općini Žepče gdje je i stalno nastanjen. Do odlaska u mirovinu dugogodišnji je učitelj. Studirao je na Pedagoškom fakultetu u Osijeku i kako sam kaže – puno je naučio od profesora Kupinskog. Radi ulje na platnu, akril i crteže, a glavna preokupacija su mu priroda i starobosanska arhitektura. Inače, pasionirani je skupljač starina. U svoje radove unosi kolorit. Voli slikati vodu, te jesen i proljeće. Posebno je preokupiran buđenjem prirode, ali ništa manje ne voli i smiraj jeseni. Želja mu je da Žepče jednoga dana ima udruženje likovnih stvaratelja. Ovom izložbom posebno se želi sjetiti nedavno umrlog umjetnika Ismeta Čahtarevića i također umrle umjetnice Aide Andersen, rođene Šaćiragić, obadvoje iz Žepča. Budući da je, po njegovom mišljenju, Žepče rasadnik talentiranih umjetnika velikim pomakom u kulturi smatra otvaranje galerije Ljerke Njerš u sklopu Javne ustanove Doma Kulture. Govoreći o ovoj izložbi moram vam priznati, poštovani slušatelji, da o slikarstvu veoma malo znam i sve moje znanje se svodi na to jesu li mi boje na slikama lijepe, odnosno "vuku" li me, no to što se ja slabo razumijem u slikarstvo ne znači da

izložena djela nemaju umjetničku vrijednost. U svakom slučaju treba pozdraviti zalaganje gospodina Zvekića koji, iako je odnedavno u mirovini, nastoji svom gradu podariti dio sebe.

I drugi lijep događaj o kojem sam obećao nekoliko riječi.

Prekjučer je bila obljetnica tragične smrti ratnog zapovjednika 111 xp brigade, kasnije pukovnije HVO Žepče, generala Ive Lozančića. U organizaciji Udruge nositelja ratnih odličja HVO Žepče upriličeno je polaganje vijenaca i cvijeća na njegov grob. Oko dvadeset pripadnika 111xp, uglavnom članova zapovjedništva u to ratno vrijeme, plus zapovjednik bojne Teslić-Komušina, gospodin Štefo Masatović i Josip Čančar odali su počast i molili se uz nazočnost svećenika župe Novi Šeher fra Josipa Tomasa, poznatijeg kao Mofa. Budući da smo mi Hrvati poznati po tomu da nikako ili teško odajemo priznanje ljudima koji su nas zadužili, uz činjenicu da svi mi imamo dobre i loše osobine pa tako i pokojni Ivo Lozančić, ovaj događaj ohrabruje. Također treba kazati da se neki nisu odazvali, ali to samo kazuje da oni baš i ne vrijede, jer oni koji zbog svoje sujete ili ludosti u glavi nisu u stanju uraditi jedan kršćanski i civilizacijski gest samo su svojim nedolaskom kazali da ne vrijede kao ljudi. Na kraju krajeva, kako reče pjesnik Ivan Tolj: *„bilo kako bilo/ valja kazati u lice/ i onda glasno nazvati/ sve i svakoga/ njegovim imenom“.*

/Draga naša, Žepče, 19. studenog 2015./

DAN(I) SMUTNJE

O odluci Ustavnog suda Drage naše, glede Dana Republike Srpske, uglavnom se sve zna, ali da to ipak još malo proanaliziramo. Dakle, prije tri godine, muslimanski-bošnjački član Predsjedništva Drage naše, Bakir Izetbegović, uputio je zahtjev Ustavnom sudu BiH za ocjenu ustavnosti Dana Republike Srpske. Odluka tog suda, da je Dan RS neustavan, izazvala je buru negodovanja njenog političkog vrha. RTRS, (Radio televizija Republike Srpske) 27. studenog, u udarnom treminu od dvadeset sati, dovela je tri pravna stručnjaka da pojasne tu odluku, te o mogućim posljedicama. Pravnici, Mirjanić, Popović i Mučibabić slomili su se pričajući kako je ta odluka politička, a ne pravna. Posebno je zanimljivo, ustvari riječ zanimljivo treba preciznije iskazati, dakle ono što bi javnost trebala znati, Srbi su majstori u preinačavanju povijesti, u zamjeni teza i obrtanju činjenica, zašto ne reći i u laganju jer je njihov „duhovni otac", Dobrica Ćosić eksplicitno naveo laž kao jednu od odlika srpskog naroda. Naravno, nitko u studiju nije ni spomenuo da je Republika Srpska nastala na zločinu, nitko od njih nije kazao kako su ovaj prošli rat započeli Srbi sa jasnim planom da sve općine u kojima je Srba bilo 33% budu u sastavu Republike Srpske, da iz njih protjeraju Hrvate i Muslimane-Bošnjake. Ma kakvi, gdje bi to miroljubivi i nadasve pošteni Srbi uradili! Kada im se iznese ova činjenica samo se krste i govore kako cijeli svijet mrzi Srbe. Osim što su, preskočili činjenice, plus su obrnuli tezu, kažu – za tu zločinačku tvorevinu poginulo je dvadeset tisuća Srba i prognano na desetine tisuća. Činjenica jest da je i veliki broj Srba poginuo, ali trebali su kazati da su poginuli za suludu ideju koju su im nametnuili Karadžić i ostalo vodstvo, ideju Velike Srbije, kojoj bi se ta tvorevina priključila da nema međunarodne zajednice. Teza o desetinama tisuća prognanih Srba? Da, u prošlom ratu prognani su i Srbi, ali ni jednom riječju Srbi ne žele priznati da su prema naputku njihovih političara u roku od tri dana poslije potpisa Daytonskog sporazuma, po okončanju rata, napustili, na primjer, Vogošću i mnoga druga mjesta. Dakle, dragovoljno napustili, bez prisile. Za te pravne „stručnjake" nema nikakve veze što na području Republike Srpske druga dva naroda, koja bi trebala biti konstitutivna i jednakopravna i na tom prostoru, nikako nisu za to da se taj dan obilježava kao Dan Republike

Srpske. Ono što su majstori u zamjeni teza pokušali servirati javnosti jest da je Ustavni sud kazao kako je proslava svetog Stefana, koji pada baš na taj deveti siječnja, neustavna i kao da se Srbima tom odlukom brani da proslavljaju svetog Stefana. Iskoristili su tu emisiju i pozvali srpski narod da odsada što više i što svečanije proslavlja taj dan. Prvi među Srbima, Milorad Dodik jasno je kazao, i prije te odluke Ustavnoga suda, kako Srbi tu odluku ne će poštovati. Oprostite mi, poštovani slušatelji, što ću kod ovoga o nepoštivanju te odluke citirati samoga sebe, znam da to nije dobro ali u iznimnim situacijama moram. I kod ovoga slučaja pokazala se točnom moja davna tvrdnja da ne postoji Srbin u Republici Srpskoj, ni onaj bez razreda škole, ni onaj sa doktorskom titulom, koji nije za to da se Republika Srpska pripoji Srbiji ili pak da bude samostalna država. Nakon ove odluke svi su srpski političari jednistveni, pa Ivanić kaže da on prvi ne će poštovati odluku Ustavnog suda države čiji je član Predsjedništva, a predsjednik SDS-a Bosić, koji je, kao fol, u svađi sa Dodikom otišao je korak dalje tvrdeći kako ta odluka nema veze sa zdravim razumom. Valjda bi bila zdravorazumska da je u njoj napisano kako Srbi u toj zločinačkoj tvorevini i dalje imaju pravo diskriminirati druga dva naroda! Nadalje, ne postoji ni jedan od njih koji ne tvrdi da Republika Srpska nije država. Badava sam govorio na medijima, pojašnjavao sljedeće; ako je RS država, zašto nema svoju monetu? Ako je RS država zašto nema svoju vojsku? Ako je RS država kako to da se po nalogu Tužiteljstva BiH uhiti za jedan dan oko osamdeset „njezinih državljana", uglavnom optuženih za ratne zločine. I na koncu, ako je Republika Srpska država, kao što priča Dodik i svi ostali, zašto teritorijalno nije cjelovita? Jer, običnim Srbima treba jasno kazati – Distrikt Brčko nije u sastavu RS! To što na RTS-u, kada govore o prognozi vremena, Distrikt Brčko prikazuju kao da je sastavni dio Republike Srpske jednostavno nije točno. Sve ove činjenice za majstore u obrtanju teza su nevažne. 29. studenog žurno su se sastali svi relevantni političari RS i donijeli odluku kako Parlamentarna skupština BiH ima rok od od stotinu dvadeset dana da donese Zakon o Ustavnom sudu BiH i da u tom sudu više ne mogu biti strani suci. U suprotnom, oni će povući svoje predstavnike iz tijela vlasti BiH. U svom stilu sirovog snagatora Dodik prijeti – Blokada i raspad Bosne i Hercegovine ukoliko se u roku od od stotinu dvadeset dana ne usvoji zakon o Ustavnom sudu, a da u tom zakonu izričito piše kako u njemu nema stranih sudaca.

Stoji činjenica da treba donijeti taj zakon ali Dodik zna da se ne može riješiti stranih sudaca dok se ne promijeni Daytonski sporazum. Kako bi pospiješio svoj stav o izgonu stranaca iz Ustavnog suda dodao je kako očekuje da se raspad Bosne i Hercegovine dogodi mirno, onako kako su se razdvojili Česi i Slovaci. Jasno je kao dan da Dodik nije toliko naivan pa da povjeruje u miran razlaz. Teško da se mirno raziđu bračni supružnici koji nemaju djece niti neku zajedničku imovinu, a kamoli da se dogodi miran razlaz u Dragoj našoj. Dodik zna da bi u tom slučaju rat bio krvaviji nego ovaj prošli. Zašto onda daje takve izjave? Iz dva osnovna razloga. Prvi je, jasan stav OHR-a koji je kazao da se odluka Ustavnog suda mora sprovesti! Drugi. Dodik zna da se ne može riješiti stranih sudaca ni OHR-a dok to ne odobri međunarodna zajednica, ali jeftinim zastrašivanjem želi to izganjati. Ono što Dodiku i političarima u Republici Srpskoj ostaje jest pravna mogućnost da se žale Sudu u Strasbourgu. No, do odluke tog suda koje ne će dugo biti mora se ispoštovati odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine. Da, Srbi u toj tvorevini iz Daytona slavit će taj dan i dalje, ali sve državne i entitetske institucije će taj dan raditi pa bilo to komu drago ili ne.

S druge strane, osokoljen odlukom Ustavnog suda Izetbegović će tražiti da isti ukine i Dan Herceg Bosne.

I na kraju treba kazati kako je američki kongresmen Turner, zatražio od državnog tajnika Kerrya da se angažira i organizira Dayton 2. Ja i dalje, još od 1998-me godine, ostajem pri svom stajalištu – sve dok se ne održi NMK o BiH i na njoj Dayton stavi izvan snage te donese novi državno-pravni ustroj Bosne i Hercegovine u njoj će sve biti sporno, i Dani Herceg Bosne i Dan državnosti Bosne i Hercegovine i Dan Republike Srpske. U ovakovoj Bosni i Hercegovini sporno je i to je li struja koja protječe kroz vodič srpska, muslimanska-bošnjačka ili hrvatska. Malo komu padne na pamet da svima ta struja olakšava život.

/Draga naša, Žepče, 3. prosinca 2015./

FRKA

Nekad davno netko je izmislio onu – radio ne radio svira ti radio – kao da je znao da će poslije devedesetih doći vrijeme tzv. tranzicije, kao da je točno znao što će se sve događati. Sa zakonom o radu. Ovih dana digla se nenormalna frka oko tog zakona koji u Federaciji Bosne i Hercegovine još nije donešen, kao da od toga maltene zavisi opstanak svijeta. U zemlji u kojoj ne radi više od 50% ljudi, u zemlji koju neki naivni zovu državom, i još samostalnom i suverenom, dići oko toga toliku galamu uistinu je nevjerojatno. Što će ovoj zemlji zakon o radu? Ne treba joj, nema nikakve potrebe za tim. Oni, koji imaju sreću da negdje rade trebali bi biti zadovoljni ako dobiju plaću svakog mjeseca. Pa i ako je ne dobiju svakog mjeseca, trebali bi biti zadovoljni ako plaću dobiju svaki drugi ili treći mjesec. Kakve priče o minimalnoj plaći, o radničkim pravima!? Kakvi godišnji odmori, plaćen prekovremeni rad, kakvo uvećano plaćanje za rad na praznike i blagdane?! Svi ti koji rade, trebaju sagnuti glavu, ne bi smjeli progovoriti ni riječi, a kamoli buniti se. Čujte, molim vas, kakav je to obraz, početi raditi kod nekog poduzetnika i onda ubrzo ostati trudnom!? Zamislite vi tog bezobrazluka, da joj gazda, koji se jadnik brine da uposli tolike ljude, da im kruh u ruke, još plaća i njezin odlazak na porodiljski. Na kraju krajeva i ako već treba donijeti taj zakon o radu on se treba sastojati od dvije rečenice. Prva bi morala glasiti ovako – Svaki radnik sluga je pokorni. Druga – Nikada ne ću tražiti nikakva svoja prava – i točka. Obrazloženje za ovakav zakon od dvije rečenice veoma je jednostavno i krajnje pošteno. Tko nije znao jamiti dok se jamalo, tko mu je kriv, sada nek' sagne glavu, radi i vuče za one koji su to na vrijeme znali.

Jesam li zaboravio reći, u tom zakonu bi trebalo izrijekom napisati – oni koji rade kod nekoga su robovi i nemaju nikakva prava. Evo primjera kako bi se trebali ponašati ti robovi.

U jednom malom gradiću, takoreći kasabi iz turskog vremena, jedan od onih koji je jamio otvorio je mesnicu. Naravno, nikada u svom životu, prije nego je jamio, nije ni ušao u mesnicu, a kamoli da je znao kako s tim treba raditi. E, budući da u tu njegovu novootvorenu mesnicu baš i nije ulazilo dosta mušterija, samo iz zavisti jer nisu jamili kao on, ne mogavši gledati da mu dvije djelatnice koje su prodavale meso stoje i ništa ne rade, izdao je zapovijed da, dok nema kupaca, izađu vani i čupaju travu ispred njegove mesnice. Tako i treba, to je pravi gazda. Nikad njegova firma ne će propasti i radnici su sigurni da će imati posao. Dok je on dobre volje. Oni kojima ovo ne paše, široko

im polje. Neka uzmu torbe i pravac Europa. Uostalom, ta Europa treba njima, a ne onima koji su na vrijeme jamili. I, još bi tim, pogotovu mlađim koji se hvale kako su završili fakultete, znaju strane jezike, trebalo zabraniti da to uopće i spomenu. Jer, da što znaju imali bi, ne bi morali ići vani tražiti posla. Eto, mogao bih spomenuti još mnogo toga, ali da ne duljim, to je moj osobni stav o zakonu o radu. Baš me briga svidjelo se to komu ili ne. Koga brine priča, prijetnja da će neki sindikati zbog tog zakona, 26-og, ovog mjeseca, napraviti kaos kakav se ne pamti.

Da se više ne bi zamajavali tim zakonom nekoliko riječi o američkoj potpori. Odluku *reisa* Kavazovića od 14. prosinca prošle godine o zatvaranju nelegalnih džemata, koji djeluju izvan sustava Islamske vjerske zajednice u Bosni i Hercegovini imami su ozbiljno shvatili. Tako Vahid, efendija Fazlović, spominjući Maoču i sve te selafijske džemate iz kojih su se uglavnom regrutirali državljani Bosne i Hercegovine za odlazak na ratišta u Siriji, tvrdi kao će IVZ u rješavanju tog problema postupati mudro, ali i odlučno, napominjući kako je svjestan da to ne će biti lagan zadatak. Naravno da će postavljeni cilj biti veoma teško ostvariti jer je više nego jasno da se ti džemati, odnosno vođe tih džemata, nikako ne će inkorporirati u IVZ BiH. Ako sama IVZ to ne bude mogla riješiti, nada se, vjeruje u pomoć države. No, znajući valjda kako u ovoj državi ima na visokim funkcijama jedan broj onih koji podržavaju te nelegalne džemate dodao je kako će pomoć imati i od Amerike. Samo da se kod te američke pomoći ne dogodi kao i sa Bin Ladenom.

I dok ta „manje" važna pitanja, kao zakon o radu i rješavanje nelegalnih džemata zaokupljaju našu javnost naš lijepi Dragan sastao se sa veleposlanicima Europske unije i šefom izaslanstva Larsom Gunnarom Wigemarkom. Naravno, glavna tema bilo je podnošenje zahtjeva Drage naše za članstvo u Europskoj uniji. Istina, zna se da je veliki broj članica Unije zato da Draga naša podnese taj zahtjev , ali također se zna da ima i onih koji su protiv toga. No, bez obzira na protivnike naš Dragan će to srediti na opće zadovoljstvo. Ulaskom Drage naše u Europsku uniju ne će se više moći dogoditi da, recimo samo u ministarstvu financija Federacije BiH radi svega sedamnaest Hrvata od njih stotinu dvadeset pet uposlenih, niti to da 75% od ukupnog novca za kulturu dobije Sarajevo, a svi ostali onih 25%. Kako god bilo pred Dragom našom i njezinim radnicima, džematima, kulturnim djelatnicima i svima ostalim je budućnost.

/Draga naša, Žepče, 21. siječnja 2016./

OPTIMIST

Moj imenjak, Ante Tomić, u Jutarnjem listu već dugo ima kolumnu pod nazivom „Klasa optimist". Ne mogu tvrditi sa stopostotnom sigurnošću, ali sam nekako uvjeren da je inspiraciju za to dobio slušajući našeg Dragana. Jer, malo tko od javnih osoba u Dragoj našoj je toliko optimist kao naš lijepi Dragan. Navest ću vam samo nekoliko njegovih optimističkih predviđanja, izjava, obećanja, uzmite kako god.

Napravit ćemo hrvatski *teve* kanal na Javnom *teve* servisu, od Mostara ćemo napraviti hrvatski stolni grad, napravit ćemo Treći entitet, do lipnja ove godine dobit ćemo poziv za ulazak u NATO, sljedeće godine dobit ćemo kandidatski status za ulazak u Uniju – ili ono bijaše da je rekao kako će Draga naše sljedeće godine postati punopravnom članicom Unije. Ne bi me iznenadilo da je baš tako kazao jer naš Dragan je uistinu najveći optimist. Istina, današnja rotacija u Predsjedništvu Drage naša malo će usporiti te njegove optimističke najave, pusta obećanja, ali bit će još rotacija u Predsjedništvu. Sve obećano ostvarit će. Možda. Uh, sam sebe, jer sam i ja po prirodi optimist, skoro kao i Dragan, kritiziram što mi izleti ovo – možda. Kakvi možda, sve će to Dragan ostvariti. Kad se donese Izborni zakon. Dokaz za to leži u pjesmi poznatog književnika koju sam malo preuredio za ovu priliku i toplo se nadam da mi pokojni pjesnik neće zamjeriti: *Bože sveti podrži nam Dragana, zdrava krepka, optimistična i slavna jer u Hrvata Drage naše, nit je kadgod bilo, niti će mu biti ravna. Svom narodu obeć'o je da će dati juhahaha, pardon, Izborni zakon i sve gore navedeno, samo nek' su dobri vjerni, nek' slušaju kad on nešto obeća i nek' se ne brinu.*

Što li će tek i koliko za Dragu našu u svom šestomjesečnom predsjedanju napraviti „naš Bakir"? *Ih, mani jarabi!*

U posjet nam za četiri dana dolazi povjerenik za europsku politiku susjedstva i pregovore o proširenju, gospodin Hahn. Po svemu sudeći kazat će novom predsjedavajućem da nema jedinstvenog stava članica Unije za prihvaćanje našeg zahtjeva za članstvo. Možda je taj stav Unije zbog toga jer su načuli da se još uvijek nismo dogovorili oko mehanizma koordinacije, da još uvijek nismo postigli dogovor oko objave rezultata popisa, da nema bitnih pomaka u reformi pravosuđa, izmjeni fiskalnog i poreskog sustava i Boga pitaj što su im sve napričali zlobnici i oni koji ne vole Dragu našu. Zbog svih tih objeda glavni tužitelj Salihović dao je nalog da se formira predmet u svezi

popisa za što će biti određeni istražitelji, ako već nisu. Za očekivati je da glavni tužitelj formira i predmet glede mehanizma koordinacije, podigne optužnicu protiv onih koji koče naš brzi ulazak u Uniju. Nešto razmišljam, da nije došlo do rotacije u Predsjedništvu sasvim sigurno je da bi nam gospodin Hahn kazao, kao i naš Dragan, kako su sve članice Unije prihvatile da Draga naša odmah, bez odlaganja postane punopravnom članicom. Udruge za *antisomatske devijacije*, što bi, zafrkavajući se na račun ovih naših političara, kazalo moje kršteno kumče.

Na sve strane čuje se kako se u ovim dogovorima oko Mostara radi o njegovoj podjeli. Muslimani-Bošnjaci, odnosno SDA su za podjelu Mostara, te ovo ili ono. Ma kakvi, od podjele Mostara nema ništa jer je tako kazao Dragan. Njegovi partneri će prihvatiti da se isto ustroji i Travnik i nikakvih tu problema oko dogovora ne će biti. *Dobit ćemo Juhahahu, samo da smo dobri vjerni, da slušamo što nam se obeća i u obećano ne sumnjamo.*

Kako smo nedavno saznali parlamentarci Drage naše ukinuli su tzv. Bijeli kruh. Osobno ne vjerujem onima koji govore da je Zvizdićevo „Vijeće staraca" predložilo ponovno vraćanje tog Bijelog kruha u zakon. Ma kakvi, to samo objeđuju i lažu oni koji nemaju što raditi. Vidjet ćete da od toga ne će biti ništa.

Za oko mi je zapela kratka vijest kako je američki State Department ažurirao upozorenje svojim građanima da se paze terorističkih akcija prilikom putovanja u Europu, tako i u Dragu našu, zbog nekih „spavača". Malo mi je nejasno da se netko treba čuvati od spavača, ali eto i toga kod nas ima. Bar tako tvrde Amerikanci. Budući da sam ovaj komentar počeo sa optimizmom tako ću i završiti jer su mi dvije vijesti optimizam podigle na razinu Draganovog optimizma. Naš Mile Dodik obećao je i materijalnu i svaku drugu pomoć muftiji banjalučkom, Osmanu Kozliću pri organiziranju ceremonije za otvaranje Ferhat-pašine džamije. Po svemu sudeći sličan je našem Draganu, ako ne i isti jer je i on obećao dosta toga, recimo referendum, a optimist je da će do referenduma kad-tad doći. I šećer dolazi na kraju. U hrvatskom Saboru usvojen je amandman po kojemu se izvjesnom Mesiću ukida pravo na šest stotina tisuća tisuća kuna za njegov ured, a taj novac se daje civilnim invalidima Domovinskog rata. Pa kad mi netko kaže da nema Boga! Ma ima ga da je k'o zrno kave, što bi rekla moja strina Ilinca.

/Draga naša, Žepče, 17. ožujka 2016./

TREBA TRAŽITI

Povodom najnovijeg terorističkog događaja u Bruxellesu, ne pada mi na pamet veličati nešto samoga sebe, ali budući da je ovo dokumentirano, reći ću da sam još 1994. godine, 17. siječnja u emisiji Hrvatske televizije "Slikom na sliku", koju je tada vodio uvaženi Saša Kopljar, između ostaloga kazao – Europa nije svjesna islamskog fundamentalizma koji joj prijeti.

Na svojoj *Facebook* stranici, novinar Mladen Marić pisao je nešto o zadnjem terorističkom događaju u Bruxellesu. On tvrdi kako je kršćanski fundamentalizam potaknuo islamski fundamentalizam. Ne želim nikomu osporiti da govori što misli, čak ne osporavam nekomu ni ako piše ono za što ga drugi plaćaju, naruče što da piše, a osobno možda ne misli tako, to je već stvar njegova morala, međutim ovdje bih gospodina Marića upitao sljedeće – kada je to netko od, kako ih on naziva kršćanskih fundamentalista, otišao u, recimo Riyadh ili u bilo koju islamsku zemlju, ušao u najgušće naseljeni kvart ili trgovački centar gdje je bezbroj ljudi koji šetaju, djece koja se igraju i aktivirao bombu ili izveo neki teroristički napad?! Zna li novinar Marić da se prilikom dolaska u islamske zemlje europski državnici moraju pridržavati njihovih zakona i običaja. Zna li da se neka europska državnica mora pokriti maramom po glavi ili da nijedan kršćanin ne smije na javnom mjestu nositi, recimo lančić s križom. Istovremeno, nitko od tih „kršćanskih fundamentalista", kako ih on naziva, nije nikomu iz islamskih zemalja zabranio da nose svoju tradicionalnu nošnju i tražio od njih da se odjenu u skladu odijevanja u europskoj zemlji u kojoj rade, dobro zarađuju i žive. Zna li lucidni Marić koliko su ti njegovi „kršćanski fundamentalisti" dali dozvola za gradnju džamija, islamskih centara u svojim državama? Predlažem mu da istraži koliko je to crkava i kršćanskih objekata napravljeno u islamskim državama, možda će nakon tog istraživanja promijeniti svoje mišljenje i kazati da uopće ne postoji islamski fundamentalizam nego samo kršćanski. Od njega je sve moguće čuti pa me ne bi iznenadilo da uskoro od nekog šeika dobije nagradu za objektivnu analizu terorističkih zbivanja. Kada ovo kažem, ni najmanje ne branim Ameriku ni ostale koji ratuju po islamskim zemljama, naprotiv.

Budući da spomenuti Mladen Marić na svojoj *Facebook* stranici spominje napade u Madridu i Londonu evo što pišem u svom romanu „Mudžahedinova žena", objelodanjenom 2007. godine, moram naglasiti ljubavnom romanu jer su ga tako okarakterizirali i srpski i muslimanski-bošnjački i hrvatski mediji koji su o njemu pisali:

„Prijetnje i ucjene tih terorističkih organizacija stizale su većini europskih zemalja, ali je Njamačka vođena, reklo bi se na prvi pogled, vještinom svojih političara ostajala pošteđena. Ni nakon napada na New York, ni nakon napada na Madrid, izgledalo je da Nijemci i ne pomišljaju da bi oni mogli biti jednoga dana na redu.... Zatim je na red došao London, a prema Ivanovim prognozama, koje je često iznosio prijateljima, na redu su Italija, pa onda, među zadnjima i Njemačka...

A kada se to i kod vas dogodi, drage moje Švabe, žao mi je što vi mislite da ćete to izbjeći, ali kažem vam, iako to ne bih želio, kada se to i vama na koncu dogodi, bit će krvavo, mnogo krvavije nego kod drugih, Ivanove su misli u koje je apsolutno siguran da će se kad-tad, nažalost ostvariti".

Uz napomenu kako mi je strano bilo kakvo nasilje svjestan sam da će ovoga nažalost uvijek biti jer je nasilje započelo otkako je Kain ubio Abela.

Dok ovo govorim vjerojatno je već izrečena presuda Karadžiću. Bilo kakva presuda bila, osim oslobađajuće, ne bi bila začuđujuća. Kolika bi ona trebala biti prema mišljenu građana Drage naše nažalost ne zavisi od činjenica nego od toga tko kojemu narodu pripada. Ono što je istina, s kojom su suglasna većina analitičara, jest da ta presuda ne će dovesti do pomirenja među narodima Drage naše, naprotiv, razlike i sukobe samo će povećati. To, naravno ne znači da presudu ne treba izreći. Činjenica da je na Palama otvoren studentski dom pod imenom Radovana Karađžića, čovjeka koji će biti osuđen za ratne zločine i genocid, samo govori u kom pravcu su se odlučili ići političari Srba u Bosni i Hercegovini. Ta presuda za Muslimane-Bošnjake, posebno za one čiji su najdraži pobijeni politikom pod vodstvom Radovana Karadžića imat će samo neku vrstu duhovne satisfakcije, i to je sve. Nadanja nekih njihovih političara, kako bi se ili kako će se nakon presude ukinuti Rapublika Srpska su u najmanju ruku naivna. Ne, ta presuda će samo još više ojačati tu zločinačku tvorevinu, i uvjeren sam kako nitko iz SDS-a i koalicionih partnera SDA ne će kazati da je presuda pravedna i da su kvalifikacije Suda točne. Uzalud ja

skoro dvadeset godina ponavljam, Republika Srpska se može ukinuti jedino održavanjem Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Daytonski sporazum stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj Drage naše. Nažalost, nitko od političara, nitko od službenih osoba u Dragoj našoj to ne traži. Razumljivo je što to ne traže Srbi, ali što to ne traže Hrvati i Muslimani-Bošnjaci van je svake pameti. Kažu neki – ne će međunarodna zajednica takvu konferenciju. Malo ću se u ovoj gorkoj zbilji našaliti i objasniti to riječnikom prihvatljivom najobičnijem čovjeku. Da, zvuči nevjerojatno da bi neka mlada žena spavala sa ćalavim i starijim čovjekom, ali kako to znate ako joj to ne predložite. Uostalom pisano je – Kucajte i otvorit će vam se, tražite i dobit ćete. Dakle, treba tražiti održavanje Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj Bosne i Hercegovine. Jer, dobiju ono što traže samo uporni i uvjereni u sebe.

/Draga naša, Žepče, 24. ožujka 2016./

NAJBOLJI MODEL

U više navrata, za razne listove pisao sam i govorio o demografskom stanju hrvatskog naroda, no budući da je problem svaki dan sve veći, odlučio sam se još jednom iznijeti svoje mišljenje. Povod za to jest u petak, 15. travnja, održani Simpozij HAZU BiH na temu „Demografska kriza hrvatskog naroda u BiH". Prije nego što iznesem svoje mišljenje samo jedan kratak uvod.

Oduvijek sam bi pristalica teze da su jednostavna rješenja najbolja rješenja. Nemam ništa protiv znanosti koja će elaborirati neki problem, razmotriti ga sa svih strana, raščlaniti sve za i protiv i na koncu ponuditi rješenje, no protiv sam nekog velikog filozofiranja. Kada spominjem riječ filozofiranje tu prije svega mislim na ono značenje te riječi koje je poprimljeno u narodu, posebno u Dragoj našoj. Ukratko, filozofiranje ovdje znači samo pusta priča bez konkretnih rezultata.

Uvodničar na simpoziju, mon. Tomo Vukšić podsjetio je kada i kako je počelo urušavanje Hrvata katolika. Kao put k mogućem rješenju predlaže korištenje iskustva židovskog modela. Uz sve to jednako važnim smatra podizanje političke i pravne sigurnosti Hrvata koje bi pogodovalo gospodarskom razvoju jer je bez njega skoro nemoguće zaustaviti iseljavanje i podići natalitet. Demograf i profesor Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Stjepan Šterc govorio je o dramatičnom demografskom padu u obje domovine Hrvata. On također, kao jedino rješenje vidi snaženje gospodarstva te uspostavu Imigracijskog ureda po ugledu na Irsku. Profesor Ivo Lučić, s Instituta za povijest RH, smatra da je biološki opstanak hrvatskog naroda vezan uz nacionalni identitet i politički subjektivitet. Predsjednik Akademije, akademik Jakov Pehar tvrdi da je ključ za opstojnost hrvatskog naroda u ulaganju u obrazovanje, a pak akademik Žepić istaknuo je da su ključni čimbenici žene i njihov bolji društveni položaj, brak i obitelj, pronatalitetna politika te Crkva u Hrvata. Nakon završenog simpozija upućena je inicijativa o izradi strategije kako bi se zasutavili negativni trendovi koji prijete ubrzanom, potpunom izumiranju hrvatskog naroda.

Što reći na sve navedeno? Svjestan da će ovo što kažem izazvati osudu, prije svega akademika i profesora koji su govorili o toj temi, kao i većeg dijela Crkve u Hrvata, ali bez nakane da ikoga ponizim ili uvrijedim, svoje mišljenje ću kazati javno, po cijenu da me svi osude.

Sve ovo što su naveli kao razloge zna i moja mater sa dva završena razreda osnovne škole. Dakle, ponavljam – SVE ŠTO SU NAVELI STOJI, međutim nisu rekli osnovni problem, a bez navođenja osnovnog problema sve što su rekli ostat će prazna priča. Kako bi osnovni problem bio jasniji napravit ću malu digresiju, ali ona ima fundamnetalni značaj.

Samo u mom selu Čustom Brdu ima oko petnaest momaka iznad trideset pet godina koji se nisu oženili, nisu zasnovali obitelj, nemaju djecu. Za jedno selo od pet stotina šezdeset stanovnika previše. Svih tih petnaest starih momaka rade, dakle imaju plaću, nisu gospodarski ugroženi. Osim plaće svi imaju i posjede u zemlji, neki od njih čak i napravljene nove kuće i ma koliko se znanstvenici sa mnom neslagali rezolutno odbacujem da je problem gospodarske naravi. Ne ću reći da materijalno stanje ne treba popravljati, da ne treba biti mnogo bolje ali još jednom tvrdim –TO JE SEKUNDARNI PROBLEM!

Politička i pravna sigurnost Hrvata, posebno u Dragoj našoj?

Da, točno je da Hrvati nemaju sve elemente potpune političke ravnopravnosti. Iza te teze krije se, ne javno rečena ali poznajući predavače, nakana političkog ustroja BiH sa tri entiteta ili neka federalizacija Drage naše. Na stranu što osobno tvrdim da bi uspostava nekog Trećeg hrvatskog entiteta izazvala još veći val iseljavanja Hrvata iz Drage naše te bi u tom, na sreću nemogućem scenariju, u BiH ostali samo starci i oni koji ne bi imali novca za kartu do Hrvatske ili neke europske zemlje (previše bi mi uzelo vremena da to sada dokazujem) treba kazati kako se postiže politička i pravna sigurnost. Da bi sve to ostvarili nas Hrvata trebalo bi u Dragoj našoj biti bar 33%, jer bi onda imali 33% zastupnika u Parlamentima, jer bi se kako-tako mogli izboriti za svoju političku i pravnu jednakopravnost.

Što mi Hrvati trebamo uraditi, bez nekog velikog filozofiranja, bez traženja ovog ili onog modela, BEZ TRAŽENJA IZGOVORA? Trebamo rađati djecu! I sad odgovor zašto ih ne rađamo. Još jednom ponavljam, svi navedeni razlozi sa Simpozija stoje, ali jedini pravi razlog je taj što smo mi Hrvati doživjeli strašan moralni pad i samim time što ne vjerujemo u Božju providnost. Evo dokaza.

Moja dva strica imali su po devetero djece, jedan stric šestero a moj ćaća nas četvero, eto, kao tko će rađati sirotinju, da ne uporabim pučki izraz. Da maksimalno skratim, ništa ni jedno od nas četvero ne živi bolje, bogatije, niti je završio neke veće škole nego i djeca od mo-

jih stričeva. Većini ljudi, a posebno znanstvenicima jasno je da, uzmimo za primjer samo Rimsko carstvo nije propalo zato što falange i kohorte nisu bile jake, nije propalo na gospodarskom planu, nego je propalo kada se moralno urušilo. Na koncu, poznata je ona narodna izreka – Svako dijete rodi se sa svojom nafakom, prevedeno, svako dijete, svako ljudsko stvorenje vodi Božja providnost. Jer ako ti Bog neda badava ti svi milijuni i sva bogatstva svijeta. Nažalost, ni jedan od sudionika skupa nije eksplicitno kazao da je problem broj jedan moralni pad. Tek onda kao posljedica toga dolaze sve druge nedaće, a prva je demografski pad. Ali da bi nama Hrvatima Bog dao sve gore navedeno trebamo istinski, čvrsto vjerovati u Njegovu providnost i ne plašiti se rađati djecu, odnosno trebamo doživjeti moralnu katarzu. To je model za koji se trebamo odlučiti. Istina, najteži.

/Draga naša, Žepče, 21. travnja 2016./

TESTIRANJE

Ministar vanjskih poslova Drage naše, nakon sastanka u Beču u povodu dvadesete obljetnice potpisivanja sporazuma o sveobuhvatnoj zabrani nuklearnih proba naglasio je kako Draga naša pridaje veliki značaj tom sporazumu. Bit će da je zbog toga u Bosni i Hercegovini od 2013. do danas uništeno četiri tisuće tona viška naoružanja. Enveru Buza, pak, nije jasno zašto i danas Tužiteljstvo istražuje zločin u Uzdolu, prvo, on nije kriv jer je radio ono što mu je zapovjedio Sefer Halilović, kojega je Haag iz samo njemu poznatih razloga oslobodio, a drugo, na Uzdolu nije izvršena nuklearna proba jer su Hrvate uspjeli pobiti najobičnijim puškama.

Zbog manjeg broja jednih, a većeg broja drugih rezultati popisa nikako da se objave. Dodik je navodno protiv toga da Muslimani-Bošnjaci dođu ili prijeđu brojku od 50%, jer pretpostavlja da će to imati utjecaja na zahtjeve kod raspodjele novca i čega sve ne. Kako bi umirio javnost Visoki predstavnik požurio je pojasniti da brojnost jednog, drugog ili trećeg naroda ništa ne znači u funkcioniranju pravnog okvira. Prevedeno na pučki jezik, recimo, Hrvata u Dragoj našoj može biti i manje od 15%, može ih prema Inzku biti manje i od 10% ili ih uopće ne mora biti u Bosni i Hercegovini, njezin pravni okvir nametnut u Daytonu će i dalje funkcionirati, jer ga on štiti i tumači. Za mjesečnu plaću od dvadeset četiri tisuće eura, ako je vjerovati Dodikovoj tvrdnji. Nadalje, kazao je da nije potreban konsenzus za objavu rezultata popisa, vjerojatno zato da se osveti Dodiku za njegovo često spominjanje plaće koju prima.

Poslije svega jasno je zašto Crnadak i Draga naša pridaju veliku važnost sporazumu o zabrani nuklearnih testiranja.

Nakon presude Europskog suda za ljudska prava postaje jasnije što veže našeg Ljepotana, onog Veleizdajnika i moju malenkost. Na prvi pogled reklo bi se da sva trojica, glede ustroja Drage naše, imamo isti stav, ali razlike su ipak fundamentalne. Ljepotan tvrdi da ustav mora pretrpjeti drastične promjene. Kako se može zaključiti iz njegovog političkog djelovanja najviše ga zanima promjena koja bi omogućila da svaki narod sam sebi bira predstavnika jer, vjerojatno misli da bi u tom slučaju on bio doživotni hrvatski član Predsjedništva. Kao Tito kod kojega je bio jedan od sedam sekretara SKOJ-a, a prema nezabo-

ravnoj izjavi Predraga Nalatelića – Tute na Saboru HDZ-a. Citirat ću tu izjavu – Gospodo, upravo smo u predsjedništvo HDZ-a instalirali sedam sekretara SKOJ-a.

Veleizdajnik tvrdi da je Draga naša okovana daytonskim lancima pa da je svaki dan sve očitije da je to za nju, kao državu, sve pogubnije. Zbog toga je, tvrdi, potreban novi ustroj koji se ne će temeljiti na nacionalnom ključu, te da Draga naša postane država ravnopravnih građana, no ključni međunarodni akteri, oni koji su kreirali Dayton, ne shvaćaju realnost. I na koncu, moja malenkost je krajnje eksplicitna, bez da se ostavi ikakva dvojba, nejasnoća. Potrebno je zakazati Novu Međunarodnu Konferenciju o Bosni i Hercegovini na kojoj će se daytonski sporazum staviti izvan snage i donijeti novi državnopravni ustroj Drage naše. No, da bi se to dogodilo treba primijeniti ono što piše u Sv. Pismu – Kucajte i otvorit će vam se, tražite i dobit ćete. Nažalost, Ljepotan odbija i svaki spomen na održavanje Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini te takve ideje smatra neozbiljnim. Olakotna okolnost mu je ta da ne zna, plus, ne vjerujem da je glede toga u dosluhu sa Dodikom. Veleizdajnik, bar kod mene, nema nikakvih olakotnih okolnosti pa ću njegovu priču o državi ravnopravnih građana, bez zaštite nacionalnog, jednostavno baciti u koš.

No, nije baš sve crno kako izgleda. Kako bi se stvari u ovoj zemlji pokrenule, bar mrvicu naprijed, pobrinuo se Bakir Izetbegović. Otišao je na Trebević i na mjestu Kazani, gdje su pripadnici Armije BiH počinili zločine, položio cvijeće. Više od samog čina polaganja cvijeća nadu daje njegova izjava da je osjećao dug doći na to mjesto i odati počast nevinim žrtvama, ali također i ohrabriti druge političare da to učine. Istina, problem mu stvaraju neki pojedinci, kojih nažalost ima i previše, kao na primjer Šemsudin Mehmedović. Naime na sesiji „Kruga 99", kako se nazvala organizacija nekih, navodno nezavisnih intelektualaca, Mehmedović, inače dugogodišnji član SDA, prema optužbama Srba, ali i kazivanja Dževada Galijaševića, stručnjaka u borbi protiv terorizma, krivac je za ratne zločine nad Srbima, glavni problem u Dragoj našoj vidi u nepostojanju patriotizma prema njoj. Po njegovoj tvrdnji taj nedostatak patriotizma ne zaobilazi samo građane nego i neke političare. Više je nego jasno da misli kako taj patriotizam manjka kod hrvatskih i srpskih političara, a samo su Muslimani-Bošnjaci ti koji vole Bosnu (vjerojatno i Hercegovinu).

Ono što javno nije izrekao, ali sam uvjeren, što bi rekli u sudu – kako van svake razumne sumnje misli da bi Hrvati trebali ići u Hrvatsku, a Srbi u Srbiju i njima, Muslimanima-Bošnjacima, ostaviti cijelu Dragu našu. Dakle, nema nikakve dvojbe, gospodin Mehmedović, osim što je, prema optužbama Srba i kazivanja Galijaševića, ratni zločinac, on je i najveći patriota u Dragoj našoj. Koja će sa njim i njemu sličnim patriotama napredovati i daleko dogurati, postat će jaka kao Turska za vrijeme Sulejmana Veličanstvenog! I pored svog čina koji je, bez obzira na razna mišljenja iznimno pozitivan, Izetbegović u Mehmedoviću i njemu sličnima ima, i imat će, velikih problema.

Nakon ovog Izetbegovićeva civilizacijskog čina, rekao bih, na redu su Srbi da priznaju genocid u Srebrenici, ali i sve ostale zločine koje su činili. Naravno, naš Ljepotan će također učiniti taj gest koji bi mogao voditi koliko-toliko nekom napretku. Kada je ministar Crnadak poslije Bečkog sastanka izjavio da Draga naša pridaje veliki značaj tom sporazumu o zabrani nuklearnih proba vjerojatno nije mislio da je zabranjeno testirati političare kako bi se vidjelo tko što stvarno želi u Dragoj našoj.

/Draga naša, Žepče, 16. lipnja 2016./

HOĆE-NEĆE

Kao mala djeca znali smo uzeti cvijet maslačka i trgati latice brojeći onu dječiju – voli me, ne voli me. Ako bi na zadnjoj otkinutoj latici došla riječ – voli me, radovali bi se, što se kaže kao mala djeca, jer smo to i bili. Stanje sa Dragom našom, bilo što da je aktualno u političkom smislu, slično je tom trganju latica i brojanju – hoće Dodik potpisati Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju ili ne će, hoće Muslimani-Bošnjaci prihvatiti da se u Mostaru, bez politiziranja, sprovede odluka Ustavnog suda ili ne će, ministri vanjskih poslova Vijeća Europe na sastanku prije tri dana hoće prihvatiti otvaranje pregovora Drage naše sa Unijom ili ne će. I tako u nedogled.

Kao što znamo nisu prihvatili i tako je po „prvi put" nešto što je naš Ljepotan najavio palo u vodu. Ako se sjećate, nakon što se Dodiku razbistrilo od njemačkih para i nakon što je dao ovlasti Ivaniću da potpiše taj prilagođeni sporazum o stabilizaciji i pridruživanju, Ljepotan je u svom optimističkom stilu izjavio kako je to dovoljno da Vijeće Europe da zeleno svijetlo Dragoj našoj za otvaranje pregovora.

Ali da se malo vratimo „povijesti".

Najavu, kako će poslije sastanka sa njemačkim ministrom za poljoprivredu i prehranu, Christianom Schmidtom, razmisliti i možda dati suglasnost za potpisivanje SSP-a Dodik je ostvario, naravno uz nešto drukčiji scenarij nego je to on zamislio. Naime, njemački ministar je jasno kazao – prvo ćete potpisati SSP, potom će stručno povjerenstvo procijeniti kolike su stvarne štete po poljoprivredu BiH pa će Njemačka tek onda dati pare. Zar je Dodik mogao i pomisliti da će Nijemci prvo dati pare, a onda da ih on ucjenjuje hoće li ili ne će potpisati SSP?! Na koncu, znajući da će se bez para teže i „trava pasti" odnosno da će teško ostvariti svoje političke ciljeve, znajući također da će Rusija teško što ovdje napraviti, u smislu da dijelove ovih prostora stavi pod svoju kontrolu, na kraju krajeva dobivši od Vučića jasan odgovor da Srbija nepovratno ide k ulasku u EU, Dodik je prihvatio potpisati taj SSP. Kako bi bar u nekom dijelu profitirao i od tog potpisa, priopćio je javnosti kako ON daje suglasnost srpskom članu Predsjedništva BiH, Mladenu Ivaniću da potpiše taj sporazum. Na taj način još jednom je uspio staviti RS ispred BiH.

I, eto, na sam dan održavanja sjednice Vijeća ministara vanjskih poslova, istina koji sat prije njezina početka, u Sarajevu je između Drage naše i EU potpisan Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju.

Kako već rekoh, na Ljepotanovu žalost i na nesreću napaćenih ljudi u Dragoj našoj, posebno mladih koji su prisiljeni odlaziti iz Bosne i Hercegovine, Draga naša nije prije tri dana bila na dnevnom redu osim pod točkom Razno. Sav napredak je u tome da ja Vijeće ministara Europske Unije pozvalo Bosnu i Hercegovinu da ne usporava svoj napredak. Pazite, nije pozvana da ubrza svoj put k EU, ali je pozvana da bar ne usporava!

Jer ministri znaju...

Kao, prvo, sve članice Unije itekako dobro znaju da u Dragoj našoj nije napravljen nikakav stvarni pomak naprijed koji bi zavrijedio otvaranje pregovora. Svi oni znaju da Mehanizam koordinacije još uvijek nije dogovoren, a premijerka Republike Srpske nije propustila priliku, nakon potpisivanja SSP-a naglasiti kako taj mehanizam ni izbliza nije dogovoren. Eurposki ministri također znaju da je Cvijanovićka u pravu kada je inzistiranje Bakira Izetbegovića, da se u Bosni i Hercegovini odlučuje bez konsenzusa, nazvala klasičnim sarajevskim bezobrazlukom, ali to, naravno nikad jasno ne će kazati. U Uniji su itekako upoznati da je NSRS donijela odluku o održavanju referenduma o Danu RS iako je Ustavni sud kazao da je taj Dan neustavan, znaju da će biti niz problema i nesporazuma.

Kad već spomenuh ustavni sud dva događaja vezana uz to veoma su indikativna jer na veoma jasan način pokazuju što je to klasični sarajevski bezobrazluk. U Avazu je novinar Amil Dučić napisao: „I tako NSRS, umjesto da iznađe način kako da implementira presudu Ustavnog suda BiH, prema kojoj je 9. januar kao Dan RS proglašen neustavnim, iznađen je način kako da se opstruira...“

Istina, to je samo članak jednog novinara koji ne mora imati nikakvo pravno djelovanje, ali zato je tu najekstremniji i najradikalniji muslimanski-bošnjački političar, Denis Bećirović koji je, sa još osam zastupnika, uputio pismo Bakiru Izetbegoviću i Denisu Zvizdiću, kojim traži da organiziraju hitan sastanak, i pazite sad, – sa zastupnicima i ministrima koji nisu sudjelovali u donošenju odluke o održavanju referenduma o Danu Republike Srpske!

Što ovaj zahtjev kazuje?

Kao prvo da radikalni Bećirović misli kako je Bakir Izetbegović predsjednik Bosne i Hercegovine. Točnije, da bi on želio to jer je nemoguće da ne zna kako Bosna i Hercegovina nema predsjednika nego kolektivno tročlano predsjedništvo, pa je pismo trebao uputiti i Ivaniću i Čoviću. Zašto samo sa zastupnicima i ministrima koji nisu sudjelovali u donošenju odluke o referendumu? Zato što se svi ostali smiju tom njegovom zahtjevu koji je tu samo da podgrije političku atmosferu, da sprječava Dragu našu u njenom napretku, i na kraju krajeva zahtjevu koji je u svojoj biti jednak antidaytonskom djelovanju odluke o referendumu. Da su novinar Dučić i Bećirovićeva skupina uz to napisali kako traže da se u Mostaru, bez odlaganja sprovede odluka ustavnog suda onda bi bili vjerodostojni. Ovako, samo su pokazali što je to klasični sarajevski bezobrazluk i konačno objavili imena radikalnih, ekstremnih muslimanskih-bošnjačkih političara u Bosni i Hercegovini.

Zbog svega rečenog i onoga što nije moguće kazati u jednom javljanju u Dragoj našoj i dalje ćemo gatati hoće – ne će.

/Draga naša, Žepče, 21. srpnja 2016./

KAFANSKA

Bilo bi najbolje da ovaj današnji komentar iz režije najave pjesmom Harisa Džinovića „I tebe sam sit kafano, da Bog da se zapalila", ali ako u režiji nemaju tu pjesmu, ili je iz koncepcijskih razloga ne žele pustiti u eter, nema veze, vjerujem da je većina vas čula tu pjesmu.

Budući da je „naš Mile" kafanski čovjek, koji i sam zna na vašarima i teferičima uzeti mikrofon i zapjevati njemu onu najdražu „Ne može nam ni'ko ništa", uspio je kod veleposlanika Europske unije u Dragoj našoj, Larsa-Gunnara Wigemarka izganjati da se jedan, kako su neki u početku mislili veoma važan sastanak za budućnost Bosne i Hercegovine između njega i pobratima mu „Tatina sina", održi u kafani. E, sad, rezultate znamo. Ili će biti da smo u prvi mah pomislili kako znamo, jer...

Tatin sin je taj dogovor odmah požurio proglasiti povijesnim, a iz iskustva znamo, sve što naši političari odmah proglase povijesnim je „ono u bojama", ne ću biti izravan i vulgaran. Da je taj njihov dogovor baš to pokazuju reakcije mnogih koji nešto znaju o stanju u Bosni i Hercegovini, ali i onih kojih se pita hoće li to biti onako kako su dva kafanska pajdaša zamislila uz potporu, nije šala, europskog izaslanika u Bosni i Hercegovini. Nazdravlje nam bilo!

Ali da se malo vratim na moj susret s Marijanom. Marijan je pravnik, ali prije svega dobar čovjek koji je zabrinut za sudbinu Drage naše i posebno Hrvata u njoj.

Eto, Anto, ti cijelo vrijeme tvrdiš da se Bosna i Hercegovina ne može podijeliti, da međunarodna zajednica ne će dopustiti njezinu podjelu, a jučer je Bakir i Dodik podijeliše između Srba i Muslimana, nama Hrvatima ništa. (Marijan ne priznaje da u Dragoj našoj postoje Bošnjaci, ali to je njegova osobna stvar). Kao da je negdje slušao Ljepotanovu izjavu da dva naroda bez trećega ne mogu dogovarati Mehanizam koordinacije. Manje je vjerojatno da je slušao predsjednika SDS-a, Srbina Bosića koji tvrdi da Savez za promjene ne će sudjelovati u Dodikovoj i Izetbegovićevoj matrici, ta da taj kafanski dogovor njega i Savez za promjene ne obvezuje. Kako je moguće, pita se dalje Bosić, da baš ta dvojica kafanskih političara godinama zatežu političku situaciju, a u zadnjih šest mjeseci do maksimuma, izmjenjuju teške riječi i optužbe, udaraju se u prsa kako nešto nikada ne će

prihvatiti, svojim neodgovornim postupcima zakoče život u Dragoj našoj, a onda se zajedno pojave u kafani i kažu nam da su otkočili europski put! Na stranu pismo koje je naš Ljepotan uputio Frederici Mogherini, Lajčaku, jer ono u biti ne će donijeti ništa, bilo bi zanimljivo pogledati što su stvarni rezultati tog sastanka?

Gledajući kratkoročno, jedini pravi pobjednik je Dodik. Naime, navukao je svog pobratima Izetbegovića, a da Izetbegović uopće nije skužio što je njegov cilj. Pobratim mu je toliko naivan da je čak počeo braniti sastanke u kavani, jer eto, kao i to su mjesta gdje se ljudi dogovaraju, a Dodik je na taj način Bosnu i Hercegovinu još jednom kao državu obezvrijedio, sveo je na balkansku zadimljenu krčmu koja se osjeti na luk i ćevapčiće. Kakav mehanizam koordinacije, kakvi ozbiljni dogovori, Dodika to ne zanima. Njega zanima nešto drugo i ima svoju računicu.

Koliko god njih dvojica mislili da su glavni i da se samo njih dvojice pita što i kako će biti sa Dragom našom, stvari su potpuno drukčije pa je taj njihov dogovor iz krčme ipak račun bez krčmara. Jer, sve to mora doći u Vijeće ministara, mora doći na Parlamente Bosne i Hercegovine, a što ih tu čeka? Čekaju ih ministri iz Saveza za promjene, koji najvjerojatnije ne će prihvatiti da ih njih dvojica svedu na puke aklamatere, zatim ministri iz hrvatskog naroda i realno, teško je očekivati da će to proći prema parlamentima. Međutim, da se to kojim slučajem i dogodi, prije svega zbog pritiska međunarodne zajednice, na parlamantarnoj raspravi čeka ih „ljuti čuvar" države nam Bosne, a pomalo i Hercegovine, nadobudni i ekstremno radikalni Denis Bećirović sa oporbom.

Ali da se vratim Dodikovoj računici. Pragmatičan kakav jest, imao je dva cilja – cilj nad ciljevima, potpisivanje Pisma namjere prema MMF-u, i drugi, za svaki slučaj Republiku Srpsku u tom Mehanizmu koordinacije ugraditi kao ravnopravnog partnera sa državom Bosnom i Hercegovinom. Prvi cilj, dobiti kredit od MMF-a kako ta zločinačka daytonska tvorevina ne bi bankrotirala, ostvario je, ali ne iz razloga njegove genijalnosti, kako on misli, nego zato što MMF-u, odnosno međunarodnoj zajednici odgovara da ova vlast koja se nikako i ništa ne može dogovoriti već dvadeset godina i ne će se ništa moći dogovoriti sljedeći dvadeset godina i dalje ostane te joj tako omogući i nadalje Dragu našu držati u dužničkom ropstvu. Glede drugog cilja Dodiku je jasno kako je sve što se tiče dogovora političara u Bosni i

Hercegovini ustvari nebitno, pa i taj razvikani Mehanizam koordinacije jer, ako i kada međunarodnoj zajednici bude odgovaralo Draga naša će ući i u Europsku uniju i u NATO ili da ne kažem gdje će je još zatjerati ako im i to bude odgovaralo.

Jadni Izetbegović počeo je shvaćati što mu se dogodilo tek nakon izlaska iz te kafančetine. Naime, na izrazu njegova lica dok je davao izjavu poslije tog dogovora bez krčmara, moglo se vidjeti kako mu je počelo dolaziti odozdo u glavu. Zbog toga sada u sebi pjevuši onu Džinovićevu – I tebe sam sit kafano da Bog da se zapalila, Dodik me je ostavio uz vino me prevario, šta mi radiš pobratime, pobratime...

/Draga naša, Žepče, 4. kolovoza 2016./

ĐAV'O IZ BOCE

Kako je znimljivo živjeti u ovoj našoj Bosni i Hercegovini! Kada bi neki iz bogatog svijeta, koji se ubiše od dosade samo znali za ova događanja u Dragoj našoj istog trena bi napustili sve te luksuze svijeta koji ih smoriše i došli bi se ovdje odmoriti. Osim što bi se ludo zabavili, bez obzira na silne milijune koje imaju nije zanemarivo ni to da bi ih život ovdje došao jeftinije, uštedjeli bi. Ne zaboravite, što god su bogatiji takvi tipovi žele uštedjeti što više. Osim uštede mogli bi možda i zarađivati na ovoj zafrkanciji, kao Inzko i ostali mu jarani.

Najmlađi moj sin završio je faks, hotelijerstvo i turizam, aktivno govori njemački i engleski, a solidno se sporazumijeva na francuskom. Istina, ovdje nema posla pa konobari po Njemačkoj, ali me nazvao i veli: – Ćaća, vraćam se jer sam ovamo zaradio neku sitnicu pa ću s tim otvoriti svoju firmicu za turizam i ugostiteljstvo. Glavna atrakcija koju ću ponuditi bogatim gostima je gledanje đavla kako izlazi iz boce. Neki veći novac za reklamu mi i nije potreban jer kako i sam vidiš na sve strane se piše o puštanju đavla iz boce, a davno je Meša pisao – zlo je primamljivije od dobra. Onim gostima koji žele više adrenalina omogućit ću odlazak na vojne vježbe koje se ovih dana održavaju. Istina, na vojnu vježbu koju su zajednički izvele snage policije Srbije i policije Republike Srpske su zakasnili, ali bit će ovdje još toga. Kao uvod prije odlaska na to zveckanje oružjem pustit ću im govor zastupnice u Predstavničkom domu Parlamenta Bosne i Hercegovine, Milice Marković. Priredit ću im i nagradnu igru pogađanja. Razumiješ je li? Tako, onima koji pogode tko je đavao koji samo što nije izašao iz boce slijedi nagrada. Toliko, poštovani slušatelji o poslovnim planovima moga sina uz zamolbu da mi oprostite što koristim eter da bih ga reklamirao. A sad da se ja vratim svome poslu.

Toliko očekivana sjednica PIC-a je održana. Svi znamo da su očekivanja bila različita. Na žalost onih koji su polagali nade kako će to Vijeće za implementiranje mira donijeti odluku o zabrani referenduma o Danu Republike Srpske to se nije dogodilo. Izjave Bakira Izetbegovića poslije sjednice uistinu su jadne. Kazati kako je odluka očekivana je, prvo, laganje samoga sebe, a onda i svih Muslimana-Bošnjaka. Prava istina je da su oni očekivali kako će PIC zabraniti održavanje referenduma. Još jadnije zvuči njegova izjava kojom po-

navlja stav tog Vijeća kako ne će biti prekrajanja geografske karte. Veli, kad nismo dobili ono što smo očekivali bar neka su rekli da ne će biti prekrajanja granica. A zašto je onda potrebno spominjati da ne će biti prekrajanja granica i od strane PIC-a i od drugih? Izetbegović bi trebao imati na umu onu narodnu – ako se o nečemu priča ili je bilo ili će to biti!

Dodik? Što je s njim, što misli i kako će se stvari dalje odvijati?

U svom stilu koji samo na prvi pogled djeluje nonšalantno izjavio je kako ga ne zanima ni PIC ni Inzko, niti bilo tko, a kao razlog te izjave navodi rođenje unučeta. Uz moje čestitke na dobitku i dobre želje da to dijete napreduje i bude bolje od djeda ponudit ću Dodiku i javnosti neke stvari na razmišljanje.

Nakon ovoga Dodik se više, i da hoće, a ne će, ne može zaustaviti i on jednostavno mora nastaviti dalje sa zakazivanjem nekih novih referenduma, ne će mu biti teško pronaći o čemu, pa sve do zadnjeg referenduma o otcjepljenju Republike Srpske. Ako ga MZ dotle pusti. Vjerojatno ne želeći ili pak ne razmišljajući o tome Dodik se našao u poziciji čovjeka koji je učinio nešto nedopušteno, recimo opljačkao banku ili ne daj Bože nekoga ubio. Plašeći se kako će njegov čin biti otkriven, pljačkašu banke ili ubojici đav'o ne da mira i stalno ga nagovara da ode na mjesto zločina kako bi provjerio da nije počinio kakvu grešku koja bi ga otkrila i baš tada ga policija ščepa. No, Dodik nije sam. Ne mogu vjerovati da neki ljudi potcjenjuju dr. Mladena Ivanića. Osim što je obrazovan i mora se priznati mudar, on je i jako zločest.

Gdje se vidi njegova mudrost?

Sve ovo što se događa on pokušava relativizirati, kao – hajde, što se natežemo oko nebitnih stvari dok kroz tu formu radi sve na rastakanju države Bosne i Hercegovine. I da stvar bude zanimljivija, nakon ove izjave PIC-a, Srbi su, kao nezadovoljni, te – to je pritisak, to su prijetnje – i što sve ne izmišljaju. Srbija i njezin premijer i predsjednik, koji tvrde kako se ne žele miješati u unutarnje stvari Drage naše, za danas su zakazali sastanak sa vodstvom te, rekoh već kakve tvorevine gdje će se konsultirati. Bez velikog naprezanja može se znati da će to biti još jedna u nizu cincarskih, bizantskih ujdurmi.

Gdje se vidi Ivanićeva zločestost?

Njegova izjava kojom predlaže da se otkaže referendum o Danu Republike Srpske i da se preinači u referendum o državnosti te zločinačke tvorevine mogla bi dobiti nagradu za najzločestiju izjavu.

Iako mnogi zaboravljaju na treću stranu u ovoj jadnoj državi, bez obzira što su oni skoro pa nebitni, treba se osvrnuti i vidjeti što to oni rade i mogu li išta uraditi. Ljubićeva izjava da se u slučaju političke krize u skladu sa međunarodnim pravom ima pravo tražiti vraćanje na stanje prije sporazuma je u rangu one jadne izjave Bakira Izetbegovića da ne će biti geografskog prekrajanja granica. Nedavno je predsjednik HDZ BiH uputio pismo stranim diplomatima u kojemu, svedeno na jednu rečenicu tvrdi – Hrvati su dovedeni u takvu poziciju da više ne mogu odlučivati ni o svojoj sudbini. Istovremeno, Čović je predsjednik HDZ BiH od 4. lipnja 2005., punih dvanaest godina! Osim toga u politici je dvadeset godina, dva puta član Predsjedništva BiH, dopremijer Federacije BiH i da ne nabrajam. I za sve to vrijeme hrvatski narod je sveden na situaciju o kojoj piše stranim diplomatima. Je li mu palo na pamet što će narod zaključiti tko je najveći krivac za to? Budući da Ljubićeva izjava nije bez znanja Dragana Čovića treba ih pitati kako im nije jasno da bi u slučaju aktiviranja Herceg Bosne ta licemjerna međunarodna zajednica, ne to spriječila, nego bi zgazila Hrvate u BiH. Srbima nisu zabranili referendum jer iza njih stoji Rusija, a tko bi stao iza Hrvata u Dragoj našoj. Hrvatska? Ne kažem da ne bi, ali bi joj iz Bruxsellesa brzo natrljali nos i što sve ne.

Hoće li đavlu uspjeti da izađe iz boce? Kako mu ne bih olakšao posao prestat ću ga više spominjati, jer kaže narodna – đavla ne treba zvati, on i sam dođe

/Draga naša, Žepče, 1. rujna 2016./

KLADIONIČARSKA

Ne znam, poštovani slušatelji, jeste li slučajno pratili što se dešavalo na nekoliko zadnjih sjednica parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine, ovdje mislim na donošenje zakona o kladionicama. Političari su se u javnosti prepucavali oko toga, SDA je tvrdio da HDZ ne dopušta donošnje takvog zakona jer vlada kladioničarskom mafijom, HDZ BiH, pak, da treba donijeti cjelovit i kvalitetan zakon, oporba da su i HDZ i SDA u *talu* sa kladionicama, itd. Na veliko iznenađenje, bar moje osobno, ovih dana na televiziji se počela vrtjeti reklama u kojoj se kaže, parafraziram – Kladionice nisu nikakva mafijaška organizacija, kladionice su ozbiljna poduzeća u kojima veliki broj ljudi ima posao i što je najvažnije, kladionice plaćaju porez i sve obveze prema državi. Iako me ta reklama iznenadila, ništa je to prema jednoj drugoj koju ću vam također parafrazirati. – SFOR je tu u Bosni i Hercegovini da u svakom trenutku i na svakom dijelu BiH pritekne u pomoć.

Zašto sam iznenađen ovom reklamom?

Pa zato što SFOR, u tom obliku, nitko u Dragoj našoj nije spomenuo, da ne pretjeram, ali skoro deset godina! Otkud sad i zašto spominjanje SFOR-a sam Bog zna. Ne vjerujem da to ima ikakve veze sa Dodikovim inzistiranjem na održavanju referenduma o Danu RS. Naravno, vi ne morate dijeliti moje uvjerenje.

No, kako bismo znali jesam li ja ili vi u pravu, odnosno tko je od nas pogodio, imam jedan prijedlog koji bi nekima mogao donijeti veliku zaradu. Predlažem da kladionice postave nekoliko „parova" za pogađanje i odrede kvote za dobitke. Na primjer – Hoće li ili ne, biti održan najavljeni referendum o Danu RS? Hoće li Inzko suspendirati taj referendum? Hoće li SFOR intervenirati silom? Hoće li u slučaju zabrane održavanja referenduma Srbi posegnuti za oružjem? Hoće li međunarodna zajednica zabraniti Dodiku politički rad? Blefira li Vučić kada kaže da se ne će miješati u unutarnje stvari Drage naše? Je li američki potpredsjednik Biden tražio od Vučiča da spriječi održavanje spomenutog referenduma? Jasno, tu se mogu dodati i specijalne ponude kao na primjer. Želi li Biden, odnosno američka administracija da cijeli „Region" bude ujedinjen? Ima li njegov zadnji posjet Srbiji veze s pokušajima da se Rusija što dalje odgura od Srbije? Hoće li Tužiteljstvo Drage naše postupiti prema prijavi koju je nekadašnji, kontroverzni ministar u Vladi F BiH iz Demokratske fronte, Željka

Komšića, Reuf Bajrović podnio protiv Dodika i članova povjerenstva za sprovođenje tog referenduma? Hoće li međunarodna zajednica upotrijebiti tenkove kako bi spriječila održavanje tog referenduma? I na koncu, kao ekstra ponudu pitanje sa najvećom kvotom – Hoće li Dodik, jer su mu se po prvi put otkako je počela trakavica o tom referendumu, „omakle" sljedeće četiri riječi – Ako spriječe ovaj referendum – ipak odustati od referenduma? Sve ovo kladioničarima bit će lakše pogoditi nakon što je najavljena sjednica PIC-a odložena zbog neslaganja unutar članica jer nema jedinstvena stava treba li ili ne dopustiti održavanje referenduma.

Sada kada ga je „izdao" Inzko, tatin sin je posegnuo za novom pravnom mogućnošću pa kladioničari mogu postaviti još jedan par – hoće li rješavanje ustavno-pravnog spora sa Republikom Srpskom početi prije referenduma ili poslije.

Kad već spominjem Vijeće za implementaciju mira i Inzka veoma brzo bi se mogao znati odgovor je li međunarodna zajednica arogantna, kako kaže Dodik. Hoće li eventualnim održavanjem referenduma prestati „ponižavanje" Republike Srpske kroz sve dosadašnje nametnute odluke visokih predstavnika, kako to Srbima pojašnjava Dodik.

Toliko o mogućim pitanjima za klađenje, a sada da pokušamo, bez pomišljanja na kladioničarski dobitak, odgovoriti na neka pitanja.

Koliko ima istine u pričama nekih koji su, kao oporba Dodiku? Naime oni tvrde da bi zabrana održavanja referenduma samo ojačala Dodika. Nikako ne dijelim njihovo, kao ni mišljenje nekih analitičara, da bi smjena Dodika od strane MZ ojačala njega i njegovu stranku. Naprotiv, mislim da bi se veoma brzo relaksiralo stanje u Dragoj našoj te da bi to bio bezbolniji potez od bilo kojeg drugog. Ako bi se međunarodna zajednica i odlučila na smjenu i zabranu političkog djelovanja Dodika, to bi morala učiniti najkasnije do kraja ovoga mjeseca, a ne čekati pred sami dan održavanja referenduma, ili dan poslije referenduma jer bi tada uistinu bila besmislena. Također, tvrdim da je besmislena tvrdnja kako bi zabrana političkog djelovanja Dodiku od njega napravila žrtvu i heroja pred Srbima. Ma kakvi, zaboravili bi ga za dvadeset četiri sata, jer Bosić i mnogi ostali jedva čekaju da uskoče na njegovo mjesto.

Uh, umalo ne zaboravih na još tri zanimljiva para za pogađanje na kladionici sa ekstra ponudom.

Prvi par – Ako se održi ovaj referendum koji je sljedeći na redu? Drugi – Je li točna tvrdnja predsjednika SDP-a Hrvatske, Zorana Milanovića da mu je djed bio ustaša, i treći – Hoće li mu u ovoj predizbornoj kampanji na skupovima SDP-a pjevati Marko Perković Thompson??

/Draga naša, Žepče, 25. kolovoza 2016./

Nino Raspudić:

LIJEPA NAŠA – DRAGA NAŠA ANTE MARINČIĆA

Knjiga Lijepa naša - Draga naša, u kojoj su sabrani tekstovi Ante Marinčića, objavljivani u tisku i na radiju od 2000. do 2016. godine, predstavlja još jedan autentičan „kamenčić" u mozaiku poslijeratne hrvatske priče u BiH, za koju najčešće nije bilo sluha ni u Zagrebu, a pogotovo kod tzv. međunarodne zajednice. Marinčićevi novinski tekstovi, objavljivani u Hrvatskoj riječi, Katoličkom tjedniku, Hrvatskom slovu, Hrvatskom Vjesniku i 7Dnevno, svojevrsna su kronika glavnih političkih i društvenih događanja u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj promatranih iz perspektive Hrvata iz Žepča, ratne enklave u kojoj su Hrvati čudesno opstali i obranili se u ratu, ali iz koje, kao i iz ostalih dijelova BiH, „cure" u miru.

U tekstu „Zašto čitati stare novine" svojevremeno sam se bavio fenomenom „života" novinskih tekstova. Članci, poput Marinčićevih, kao i drugi novinski tekstovi, ako su objavljeni u dnevnim novinama žive jedan dan, u tjednicima maksimalno jedan tjedan. Nakon toga, novine mogu poslužiti još samo kao stari papir. No ako prođe dovoljno vremena od njihovog objavljivanja, u smislu godina i desetljeća, novinski tekstovi na jedan čudan način „ožive" i s dovoljnim vremenskim odmakom postaju svjedoci svoga vremena. Članak objavljen prije samo dva-tri dana je već star i ne govori nam ništa, no onaj objavljen prije deset godina, na jedan drukčiji način postaje ponovno informativan, jer s protokom vremena svjedoči o onome što je važno, što preostaje kao pitanje, problem, tema, teza, a što je, s druge strane, vrijeme razotkrilo kao prolazno i nevažno. Nažalost, sve hrvatske teme i dileme u BiH o kojima Marinčić piše 2000. aktualne su i neriješene i dan danas. Nejednakopravna pozicija u koju su Hrvati u BiH dovedeni nametnutim promjenama daytonskog okvira, posebno izmjenom izbornog zakona, kojima su, nakon Republike Srpske, politički pregaženi i u Federaciji, gdje su u ratu opstali i obranili se, nerazumijevanje tog stanja i izostanak reakcije iz Republike Hrvatske na političko desubjektiviranje vlastitog naroda u susjednoj

državi, nesposobna, dijelom i korumpirana politička vrhuška Hrvata u BiH, koja već godinama priča o izmjeni izbornog zakona, kanalu na hrvatskom jeziku i rješavanju „hrvatskog pitanja" u svim drugim segmentima, a ne pokazuje ni kapacitet ni odlučnost da bilo što od toga realizira – sve su to teme koje se kontinuirano provlače Marinčićevim tekstovima zadnjih šesnaest godina, a koje su aktualne i dan danas.

Čitajući te tekstove prisjećamo se i nekih već pomalo zaboravljenih imena, poput prohujalih Visokih predstavnika (i šala na njihov račun, poput: Švorc Šilinga), uzaludnih konferencija, utopijskih pokušaja rješavanja BiH gordijskog čvora... Puno aktera se promijenilo, ali je struktura odnosa u BiH ostala gotovo nepromijenjena. Apsurdi i paradoksi su svakodnevnica BiH, a gesta čuđenja nad takvom stvarnosti, koja dominira Marinčićevim pisanjem, jednaka je i 2000. i 2016., a nema nikakve naznake da bi se i ubuduće mogla promijeniti.

Iako je okosnica svih tekstova u ovoj knjizi politička, oni se ne iscrpljuju posve u toj domeni. Često su Marinčićeva politička promišljanja obogaćena anegdotama iz svakodnevnice Žepča, kratkim portretima običnih i neobičnih ljudi, autorove rodbine, prijatelja, susjeda i sumještana s kojima dijeli iste dileme, probleme i provizorni okvir „Drage naše", koji kako takav traje već desetljećima, između Daytona I koji ga je uspostavio i Daytona II, kojeg Marinčić sanja i priziva, a koji nikako da se ostvari. Knjiga sabranih novinskih tekstova Lijepa naša – Draga naša autentično je svjedočanstvo jednog vremena i jednog kraja, za kojeg bi moralo biti više sluha tamo gdje se pretendira na povlašteno promišljanje hrvatstva u dvijetisućitim.

LIJEPA NAŠA – DRAGA NAŠA ANTE MARINČIĆA

Nakon što je u svojim dosad objavljenim romanima, pričama bio dosljedan kritičar socijalne i povijesne stvarnosti, trpeći sve posljedice koje proizilaze iz reakcija onih koji su se u njegovim književnim djelima „prepoznali", te romana u kojima se osjeća naboj i energija istinosnog i strastvenog pripovjedača oduhovljenosti i preoblikovanja povijesno-socijalne realnosti (npr. romani "Mudžahedinova žena", Rafaelo", „Potom je sve utihnulo") Marinčić nam se predstavlja knjigom u kojoj je, Pero Jukić – Pop (čovjek koji ga osobno dobro poznaje i čovjek s kojima je zajedno posvetio cijeloga sebe u turbulentnim vremenima od devedesete do dvijetisućite godine) odabrao neke od njegovih tekstova objavljenih u listovima za koje je pisao, te tjedne komentare koje u zadnje tri godine ima na Običnom radiju. Za razliku od njegovih romana u kojima su se mnogi uspijevali „prepoznati" u ovoj knjizi za to nema potrebe jer su akateri, povijesnog besmisla u Bosni i Hercegovini, koju je on prvi nazvao Draga naša, ali i Hrvatskoj, imenovani njihovim pravim imenima.

No, što je karakteristika ove knjige, odnosno njezina autora? Marinčić priznaje, prije svih, ljude od ideje što potvrđuje odmah na prvoj stranici ove knjige:

„Osobno sam oduvijek cijenio ljude od ideje, one koja čovječanstvu donosi neko dobro. Tako imam običaj kazati – čovjeku koji je izmislio električnu energiju, telefon... treba dati milijune eura, a onomu koji u tvornici proizvodi dio za 'teve' ili neki izum, a ne zna ni što je to, treba dati dobru plaću, za naše bosanskohercegovačke prilike, recimo dvije tisuće maraka, i Bog te veselio, kako ima običaj kazati moja strina Ilinca. Takve ljude od ideje novac u biti ne zanima, ali im ga treba dati jer će ga oni uložiti u još nešto korisno za ljudski rod."

Ono što je katakteristika njegovih tekstova jest blaga, doduše često i oštra ironija, navest ću samo tri primjera.

U tekstu ***„Umjereni vođe bosanskih Hrvata"*** objavljenom u Hrvatskoj Riječi, u broju 327., od 9. studenoga 2000./ piše: *"Slično upo-*

zorenje čuli smo od umjerenog vođe bosanskih Hrvata Ive Komšića", nastavlja Komisija.

Eto, dakle, od MEĐUNARODNE KOMISIJE ZA BALKAN čuli smo tko je jedan od umjerenih vođa bosanskih Hrvata. I, da ne bude zabune, Ivo nije umjereni vođa bosanskohercegovačkih Hrvata, nego samo bosanskih. On dakle pristaje na podjelu Hrvata".

U tekstu "**Prijestolonasljednik**": *"Imamo prijestolonasljednika iz Monarhije, oprostite, o Bože što mi je, nije prijestolonasljednika nego Predstavnika, Visokog predstavnika. Imamo sve građane gospodarski osposobljene, da od uživanja i od dobrote jedva dišu. Na najboljem smo putu da svi seljaci postanu kmetovi. E, vrag ga odnio, ovakove grješke su stvarno previše. Ako mi se dogodi još jednom, stvarno ću prestati pisati ovaj članak. Dakle, ispravka. Na najboljem smo putu da nam svi seljaci i seljačine postanu veleposjednici. Ima naznaka da ćemo riješiti i političko pitanje. Vele da smo jedna nacija, jedan narod koji govori istim jezikom. Prošle godine su nam to pojasnili plakatom na kojem je bila naslikana u prvom planu džamija, a u pozadini dvije crkve, pravoslavna i katolička, s potpisom SFOR-a. Čim su oni u potpisu, znači morat će to biti tako riješeno, oni su najjači".*

U tekstu ***"Suglasnost oko kapa"*** objavljenom u Hrvatskom Slovu, u broju 524., od 6. svibnja 2005.: *"Meteorolozi predviđaju ljepše vrijeme. Mlaki zrak, za divno čudo dolazi s planine, s Vlašića. Tko bi rekao? Zbog najave vrućeg vremena na Vlašiću zaključeno je da policajci ne će nositi kape. Kao znak jedinstvene policije u jedinstvenoj, najjedinstvenijoj državi koju svi neizmjerno vole".*

Za razliku od mnogih koji se, pišući o djelovanju međunarodne zajednice u njegovoj, ali i našoj "Dragoj našoj", dodvoravaju strancima Marinčić nema "dlake na jeziku" pa u tekstu, ***"Živjela donatorska konferencija"**, objavljenom u Hrvatskom Slovu, u broju 464., od 12. ožujka 2004./* citira dio iz knjige Nanada Veličkovića "**Sahib**"kako bi što izravnije pojasnio zašto se neke, gospodarski nejake države zadužuju: *„Najdraži moj Džordž", piše taj dužnosnik OHR-a svom ljubavniku ili ljubavnici – više je teško znati je li mu ljubavnik ili ljubavnica jer taj dužnosnik je, kao što zaključujete, gay, ili, kako bi u nas u BiH, budući da smo mi prilično zaostali, rekli peder. I dok mu vrli ljubavnik i visoko rangirani dužnosnik OHR-a u svojim pismima pojašnjava stanje u BiH među ovim primitivcima te o svojim teškoćama dugovremenog suzdržavanja i razdvojenosti, i sve tako nešto,*

dok svojoj ljubavnici Džordžu pojašnjava kako ovi primitivci ne znaju da je on tu u ime „Njezina veličanstva", naš vrli predstavnik OHR-a u svojoj ogorčenosti prema ovim primitivcima ipak nalazi olakšanje: „Ali kada znam da će naši unuci i praunuci živjeti od kamata koje nam ovi primitivci budu vraćali, s takvim zadovoljstvom potpisujem svaki donatorski ugovor"

Iako pišem recenziju za knjigu Lijepa naša – Draga naša ovdje moram, baš moram, spomenuti njegovu tragikomediju "Upravljanje Krizom", objavljenoj u "OSVITU" 3-4 iz 2004. godine jer, citirat ću pokojnog Ivana Pandžića: *"Anti Marinčiću nije svrha politički teatar, nego fragment zbilje kojom on ostvaruje bosanskohercegovačku povijesnu cjelinu"*, jer i u "Lijepoj našoj – Dragoj našoj" Marinčić ostvaruje bosanskohercegovačku, a donekle i hrvatsku povijesnu cjelinu. Uistinu je neshvatljivo kako se nije našao nitko da ovu tragikomediju stavi na kazališne daske ili na filmsko platno, ali to je već jedna od bezbroj "hrvatskih priča".

Premda bi se o ovoj knjizi moglo pisati mnogo, odnosno o svakom pojedinačnom tekstu, a uvjerenja sam da će itekako zanimati javnost, kako onu intelektualnu tako i "obične" građane, recenziju ću završiti vraćajući se na prvu stranicu. Marinčić ima IDEJU koju će neki okarakterizirati kao neprovedivu, koju su neki već pokušali proglasiti svojom, (u svojim tekstovima on pojašnjava i zbog kojih će je razloga proglasiti neprovedivom, te svojom – samo iz osobnih razloga, što materijalnih, što iz intelektualnog jala). Njegova IDEJA je kako u Dragoj našoj Bosni i Hercegovini **NEMA NIKAKVOG DOBROG RJEŠENJA** bez održavanja **NOVE MEDUNARODNE KONFERENCIJE O Bosni i Hercegovini.** To potvrđuje u niz tekstova a za primjer ću uzeti onaj objavljen u australskom Hrvatskom Vjesniku od 24. lipnja 2015.: *"Marko Porcije Katon Stariji, čuveni rimski senator, na kraju svakog zasjedanja Senata pod točkom Razno ponavljao je svoju izreku:'Uostalom, mislim da Kartagu treba razoriti!'. Zahtijevao je uništenje Kartage sve dok mu Senat nije udovoljio. Ja nisam zastupnik u Parlamentu BiH, ali da jesam na svakom bih zasjedanju tražio održavanje nove međunarodne konferencije o BiH. Tražio bih da se Daytonski sporazum razori, uništi poput Kartage. Naravno, ne silom kako su to učinili Rimljani"*, te u tjedniku 7 Dnevno od 21. rujna 2015.: **"Bez održavanja Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi**

državno-pravni ustroj Bosna i Hercegovina ne može funkcionirati kao normalna država, a svi njezini narodi i građani ili građani i narodi osuđeni su na posvemašnju bijedu i dugotrajnu agoniju! Točka, nema dalje!"

Naravno, održavanje te konferencije treba tražiti, kako već skoro punih dvadeset godina piše i govori. Evo primjera iz knjige. U komentaru za Običan radio od 24. ožujka 2016. govori: *„Kažu neki – ne će međunarodna zajednica takvu konferenciju. Malo ću se u ovoj gorkoj zbilji našaliti i objasniti to riječnikom prihvatljivim najobičnijem čovjeku. Da, zvuči nevjerojatno da bi neka mlada žena spavala sa ćalavim i starijim čovjekom, ali kako to znate ako joj to ne predložite. Uostalom pisano je – Kucajte i otvorit će vam se, tražite i dobit ćete. Dakle, treba tražiti održavanje Nove međunarodne konferencije o Bosni i Hercegovini na kojoj bi se Dayton stavio izvan snage i donio novi državno-pravni ustroj Bosne i Hercegovine. Jer, dobiju ono što traže samo uporni i uvjereni u sebe".*

BIBLIOGRAFIJA

Anto Marinčić rođen je 22. studenoga 1954. u Čustom Brdu u općini Maglaj, a koje danas pripada općini Žepče. Osnovnu školu završio je u Čustom Brdu i Maglaju, a srednju u Maglaju. Po zanimanju je strojar visokotlačnih kotlova ATK (sa automatskom termičkom komandom) i parnih turbina. Sudionik je Domovinskog rata te javnog, kulturnog i političkog života. Piše pjesme i prozne tekstove, književne i novinske. Djela su mu objavljivana u listovima, časopisima i zbornicima: Natronu, Unicepu, Radu, Tinu, Osvitu, Hrvatskoj riječi, Katoličkom tjedniku, Večernjem listu, australskom Hrvatskom Vjesniku... Na natječaju RO „Natron" 1981., povodom 30. godina postojanja „Natrona" dobitnik I nagrade za literarni rad. Na „Napretkovom" natječaju za kratku priču, u Žepču 2002., dobitnik III nagrade. Na natječaju međunarodnog instituta za književnost ERATO, pjesma JEKA uvrštena mu je u knjigu najljepših lirskih pjesama povodom tog natječaja. Suradnik je na scenariju za dokumentarni film Žepče na rijeci Bosni koji je HRT prikazao 1996. Na natječaju Federalnog ministarstva obrazovanja, Odjela za kinematografiju, otkupljen mu je scenarij za dokumentarni film "Ima l' igdje ljepšeg kraja?". Živi u Čustom Brdu, općina Žepče. Od 2002. do 2013. redovito je pisao za Hrvatsko slovo, a od 2009. ima svoju kolumnu u australskom Hrvatskom Vjesniku.

Do sada je objavio:

- "S onu stranu", roman, Ceres, Zagreb, 1997.
- "Općina Žepče ili ključ za funkcioniranje Federacije Bosne i Hercegovine", Ceres, Zagreb, 2000.
- "Upravljanje krizom", tragikomedija, OSVIT 3-4, Mostar, 2004.
- "Bosna i Hercegovina – bijeda nerazumijevanja nerazumijevanje bijede", HKD Napredak, podružnica Vitez, Vitez 2004.
- "Na izvoru strasti", roman, HKD HUM, Mostar, Mostar, 2005.

- "Mudžahedinova žena", roman, Ogranak Matice hrvatske Split, Split, 2007.
- "Kad ćeš naučit?", knjiga kratkih priča, DHK HB, Mostar 2009.
- "Bicikl", kratka priča, OSVIT 1-2, Časopis za književnost, kulturu i društvene teme, Mostar 2010.
- "Majstor iluzija", roman, vlastita naklada, Žepče, 2010.
- U knjizi "Ne damo te lijepa naša Zbornik radova sa znanstvenog skupa Hrvati u BiH danas", Banja Luka, 4-6 ožujka 2011. zastupljen radom: "Državno-pravni ustroj Bosne i Hercegovine"
- "Rafaelo", roman, DHK HB, Mostar, 2012.
- U "Zborniku radova", sa znanstvenog skupa „Utjecaj Turske na Balkanu", Banja Luka, 30. studenog – 02. prosinca 2012. godine, objavljenog 2013. u Banja Luci zastupljen radom: "Političko, ekonomsko, socijalno i kulturno prisustvo Turske na Balkanu".
- „Potom je sve utihnulo", roman, HKD Napredak Sarajevo-Podružnica Vitez, Vitez 2014.
- "Umri prije smrti", kratka priča, OSVIT 81-82, Časopis za književnost, kulturu i društvene teme, Mostar 2015.
- "Čovjek za uveseljavanje", kratka priča, OSVIT 81-82, Časopis za književnost, kulturu i društvene teme, Mostar 2015.

SADRŽAJ

Predgovor 5

Kako riješiti pitanje Bosne i Hecegovine? 7
Gdje je dno dna? 9
Umjereni vođe bosanskih Hrvata 11
Prijestolonasljednik 14

"Prvorođenac" i novorođenčad 16
Novi odnosi 18
Republika 21

Petritsch stvara novu nadnaciju u Bosni i Hercegovini 23
Opsjenar 25
Boljitak 27
"Viza za budućnost" 28
Branitelji na crno 31
Ceste 33
Umrtvljena *Beha* 35
Muzička škola 37
"Nacija" je poludjela 39
Živjela donatorska konferencija 41
Kad počne razgovor, sve prisjedne 43
Ashdownove šuplje lekcije 46
Islamist Bošnjak protiv holokausta 49
Jednostavna računica 52
Harem u Parlamentu BiH 55
Ustavne promjene u BiH 60
Suglasnost oko kapa 62
Hrvati masovno spremni za zatvor 64
Ovdje je Amerika, prijatelju moj 68
Ne pomaže ni vruća janjetina 71
Bistrenja o BiH 74
Slani doktor 78
Utuklo se malo vremena 80
Virus ludila 84

Žvake 86
Indoktrinacija 88
Švorc-*šiling* 90
Dalibor 92
Nazdravlje 94
Istine 96
Jal 98
Čuda 100
Kralježnica 102
Nedžad i ja 104
Kosidba 107
Bik Brezonja u parlamentu BiH 109
Za EU spremni! 112
Oceanska država 114
Samoubojstvo 116
Profesor Mićo 119
Izvan standarda 122
Zemljo, otvori se 125
Sve je trulo u zemlji BiH 127
Magistri i doktori 129
Ne, ne i ne! 131
Tri prudska druga a iza njih tuga 134
Zločini nad Hrvatima 135
Stezanje obruča 138
Fašističke zamisli 141
Upravitelji Drage naše 142
Uzaludan posao 144
Josipovićeva isprika i *beha* mediji 145
Željko ustaša 148
Nova međunarodna konferencija o BiH 151
Iz BiH bilježnice (ne)uspostavljanje vlasti 153
Nama, Hrvatima, Bog je dao da imamo Dragu našu 155
Sve u BiH u uređenim je državama nezamislivo 158
Stvaranje hrvatskog entiteta u BiH bilo bi pogubno za Hrvate? 161
Tko je pravi šef u BiH 167
Dođite na už'nu 170
Predizborni program 172
I BiH i ne BiH da se BiH 175

Opet će me baciti u lonac, jer prvi kukuriječem: 178
Dabogda se, Bosno, za bega udala, ali 181
Zemlja rekorda 184
Počelo je, počelo 186
BiH je formalno neovisna, a stvarno nikakva država 189
Moja i Josipovićeva predsjednička turneja 192
Čovjek bi želio da Hrvati i Srbi ne postoje,
da nestanu s lica zemlje 194
Kako je Hrvatska izgubila nevinost?! 197
Klimoglavci ili stanje duha 200
Cvrkut moje bosanske duše 202
Košmarni snovi Hrvata u BiH 204
Kako sam iskoristio svojih 9,8 sekundi? 207
Zar HRT ne zna da ne postoji bosanska država? 210
Akademici 213
Anđeli ili šejtani? 216
Ničija i svačija 219
Bošnjaci, Bosanci, Muslimani ili neki četvrti? 222
Sretna početka 225
Cinizam 228
Najava općeg kaosa 231
Ideje 236
Što je bit(no)? 239
Tugo pregolema! 242
Kako "kutarisati"? 245
Jednakopravnost naroda 247
Razlozi za slavlje" 250
Dooooriiisssss 252
Tko je(su) dirigent(i)? 255
Demagogija 258
Dobro, da bolje biti ne može 261
Rođendan 263
Konačno nešto dobro 265
Šaljiva povijest 267
Suto(n)rina 270
Mjerna jedinica za glupost 273
Večera 276
Kontinuitet 279

Agenda 281
Sreća 283
Naši indijanci 285
Proizvođači mržnje 287
Ideja 290
Prognoza 292
U procjepu 295
Magla 298
Velika... ludost 300
Tresla se brda rodila se 302
Tužibaba 305
Dat će Allah – ako Bog da 309
Stop nasilju 313
O Rezoluciji i još ponečemu 316
Totalna preobrazba 318
Epitaf za kraj 321
„Valja priznati“ 325
Dan(i) smutnje 328
Frka 331
Optimist 333
Treba tražiti 335
Najbolji model 338
Testiranje 341
Hoće-neće 344
Kafanska 347
Đav'o iz boce 350
Kladioničarska 353

Recenzija dc. sc. Nino Raspudić 356
Recenzija Petar Milić, prof. 358

Bibliografija 362

Nakladnik
HKD Napredak Sarajevo –
Podružnica Vitez

Za nakladnike:
Zoran Kušpreškić

Tiskara:
FRAM-ZIRAL Mostar